

LINDA HOWARD

Two classic
novels in one
from the
New York Times
bestselling
author of
*Now You
See Her*

Dream Man

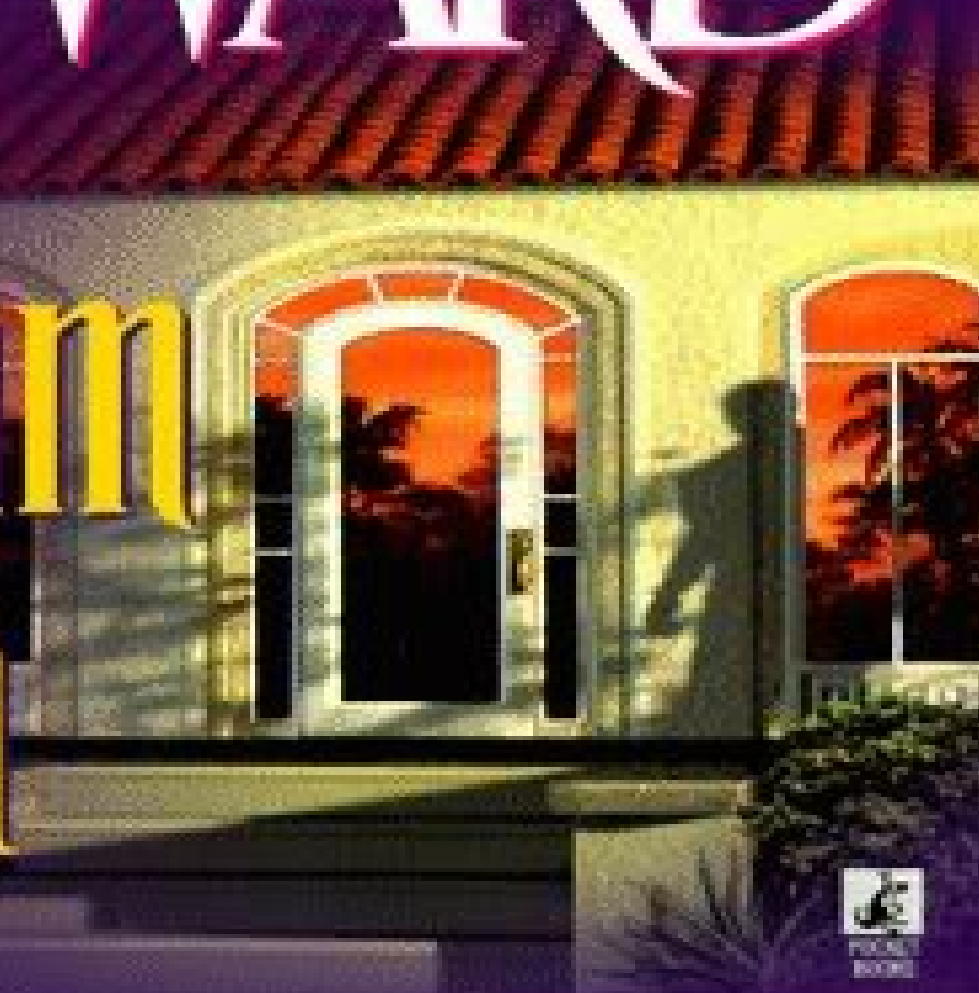
N I G H T M O V E S

LINDA HOWARD

Two classic
novels in one
from the
New York Times
bestselling
author of
*Now You
See Her*

Dream Man

N I G H T M O V E S

Người đàn ông trong mộng

Linda Howard

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Phần kết
[1]
[2]
[3]
[4]
[5]
[6]
[7]
[8]
[9]
[10]
[11]
[12]
[13]
[14]
[15]
[16]
[17]

- [\[18\]](#)
- [\[19\]](#)
- [\[20\]](#)
- [\[21\]](#)
- [\[22\]](#)
- [\[23\]](#)
- [\[24\]](#)
- [\[25\]](#)

Mục lục

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Phần kết](#)

Chương 1

Khi Marlie Keen rời Cinemaplex cùng với những người đi xem phim khác trong đêm thứ Sáu thì đã là mười một giờ ba mươi. Đó là một bộ phim hay, một phim hài nhẹ nhàng khiến cho nàng cười lớn vài lần và khi hết để lại cho nàng một tâm trạng vui vẻ. Khi nàng đi thẳng tới xe ô tô của mình, nàng nghĩ nàng có thể nói được ai đã xem phim gì bằng cách nhìn vào biểu hiện lúc này của họ. Việc đó không khó lắm; những cặp đôi đang nắm tay nhau, hay thậm chí là trao đổi vài nụ hôn trong khu vực đỗ xe, rõ ràng là đã xem bộ phim tình cảm nóng bỏng. Nhóm những cậu thiếu niên nghịch ngợm đã xem bộ phim kinh dị hành động mới nhất. Hai nhân viên văn phòng trẻ tuổi ăn mặc chải chuốt đang tranh luận sôi nổi đã xem bộ phim *Thelma và Louise* làm lại gần đây. Marlie mừng là mình đã chọn bộ phim hài.

Chính vào lúc nàng đang lái xe về nhà trên đường xa lộ sáng trưng thì ý nghĩ đó chợt nảy ra: Nàng cảm thấy dễ chịu. Dễ chịu nhất trong hàng năm trời qua. Chính xác là sáu năm.

Trong sự hồi tưởng đầy ngạc nhiên, nàng nhận ra rằng đến giờ nàng đã có được sự bình yên trong vài tháng rồi, nhưng nàng quá mải mê với những công việc đều đặn hàng ngày của cuộc sống êm dịu nàng đã xây dựng được ở đây đến nỗi nàng không hề nhận ra. Trong một khoảng thời gian dài nàng chỉ đơn giản là tồn tại, trải qua các hành động, nhưng thời gian đã hoàn thành công việc chậm rãi của mình và dần dần nàng đã được chữa lành, giống như một người khuyết tật hồi phục lại sau chấn thương mất một chi và đang học cách để thích nghi, rồi lại tận hưởng cuộc sống một lần nữa. Tổn thất của nàng là về mặt tinh thần chứ không phải thân thể, và không giống như một người tàn tật, nàng đã khẩn cầu trong suốt những đêm dài đen tối, bất tận của nàng rằng nàng sẽ không bao giờ lấy lại được cái phần đã đánh mất. Vào một thời điểm nào đó trong sáu năm vừa qua, nàng đã ngừng sống trong nỗi sợ hãi rằng sự tiên thị sẽ quay trở lại, và nàng chỉ đơn giản là tiếp tục sống cuộc đời mình.

Nàng thích làm người bình thường. Nàng thích việc có thể đi xem phim giống những con người bình thường vẫn làm, thích việc có thể ngồi trong một đám đông; trước đây nàng đã không thể làm được việc đó. Vài năm trước, khi nàng nhận ra việc đó là khả thi, nàng đã biến thành một phim trong một thời gian, ngốn ngấu hết những bộ phim mà nàng cho là an toàn. Trong một thời gian dài nàng không thể chịu được bất kì một cảnh bạo lực nào trên phim, nhưng một hai năm trở lại đây nàng đã có thể xem những cảnh hành động thông thường, mặc dù chúng không phải là thể loại nàng yêu thích. Trước sự ngạc nhiên của chính mình, nàng vẫn không thể xem bất kì một cảnh sex nào: nàng đã nghĩ rằng nàng sẽ cực kì khó đối mặt với bạo lực, có khi còn không thể, nhưng thay vào đó nàng lại gặp khó khăn với những cảnh thân mật. Tiến sĩ Ewell rất thích nói rằng người ta không bao giờ nên đặt cược vào tâm lý con người, và nàng thấy buồn cười khi nhận ra ông ta đã nói đúng. Bạo lực trong đời nàng đã gây thương tổn trầm trọng, trong khi tình dục chỉ là sự khó chịu, nhưng chính những cảnh “tình cảm” lại vẫn khiến nàng

phải nhắm chặt hai mắt cho tới khi nó đã qua.

Nàng rời đường cao tốc để tiến vào một con phố bốn làn đường, và tất nhiên phải dừng lại ở chỗ đèn giao thông ở đoạn cuối dốc. Ra-đi-ô đã được chỉnh sang một chương trình để nghe và nàng hít thật sâu, cảm nhận tiếng nhạc chậm rãi kết hợp cảm giác khuây khoả của bộ phim trong một trạng thái thân thể thoải mái, dễ chịu –

- con dao bổ xuống, nhá lên mờ mờ. Một tiếng UỶCH khe khẽ, nhóp nhép khi nó đâm tới. Con dao lại giơ lên, đâm màu đỏ -

Marlie giật lại, một sự phản ứng vô thức của cơ thể chống lại hình ảnh thực tàn khốc vừa nháng qua trí óc nàng. “Không,” nàng khẽ rên lên với chính mình. Nàng có thể nghe thấy tiếng thở của mình, ngắn và hỗn hển.

“Không,” nàng lại nói, mặc dù nàng đã biết rằng phản đối chẳng ích gì. Hai bàn tay nàng bám chặt vào tay lái, trắng bệch, và thậm chí như thế cũng không đủ để ngăn cơn rung mình đã bắt đầu từ bàn chân và truyền lên tận thân trên. Nàng mơ hồ nhìn thấy bàn tay mình bắt đầu run rẩy khi những cơn co thắt tăng lên.

- Niềm vui đen tối, hể hả. Niềm vui đắc thắng. Sự khinh miệt –

Nó lại xảy ra một lần nữa. Lạy Chúa, *nó đã quay trở lại!* Nàng tưởng rằng nàng đã thoát, nhưng không phải. Sự tiên thị lại đến gần hơn, mạnh hơn, to lớn hơn, và từ kinh nghiệm của mình nàng biết rằng nó sẽ nhanh chóng kiểm soát nàng. Sự phối hợp các giác quan của nàng đã bắt đầu trở nên vụng về, nàng đưa ô tô sang phải, để không chắn lối xuống dốc. Một tiếng còi xe vang lên khi nàng tiến quá gần chiếc xe đằng sau, nhưng âm thanh như từ xa vọng lại, bị nghẹt. Tầm nhìn của nàng mờ đi. Nàng phanh gấp một cách tuyệt vọng và gạt cần số xuống mức dừng đỗ, hi vọng nàng đã kéo được cái xe hoàn toàn ra khỏi làn đường, nhưng rồi hình ảnh ác mộng trở lại, đánh vào nàng với tất cả sức mạnh như lửa hiệu tràn qua nàng để tìm kiếm trước khi ủa vào.

Hai bàn tay nàng yếu ớt đặt trên đùi. Nàng ngồi trong xe nhìn thẳng về phía trước, đôi mắt không chớp, cũng không nhìn, mọi thứ đều tập trung vào bên trong.

Hơi thở của nàng trở nên hỗn hển hơn. Những âm thanh thô ráp bắt đầu hình thành trong cổ họng nàng, nhưng nàng không nghe thấy chúng. Bàn tay phải của nàng chậm chậm nâng lên từ trên đùi và cuộn thành một nắm tay, như thể nàng đang nắm cái gì đó. Nắm tay vung mạnh, ba lần, trong một cử động đâm chém cứng ngắt. Rồi nàng lại im lặng, khuôn mặt bất động và vô cảm như mặt tượng, ánh mắt cố định và trống rỗng.

Chính tiếng động cộc cộc đánh gọn nơi cửa xe đã đem Marlie trở lại. Bối rối và kiệt sức, trong một thoáng sợ hãi nàng không biết nàng là ai, hay đang ở đâu, hay chuyện gì đang xảy ra. Một ánh đèn màu xanh phi thực chiếu vào mắt nàng. Nàng quay cái nhìn sững sờ, ngô nghê sang người đàn ông đang cúi xuống, nhìn qua khung cửa khi anh ta gõ vào nó bằng cái gì đó phát sáng. Nàng không biết anh ta, không biết gì hết. Anh ta là một người lạ, và anh ta đang cố vào trong xe của nàng. Sự hoảng loạn rất mạnh mẽ và đáng ghét trong miệng nàng.

Rồi sự nhận dạng, cầu Chúa phù hộ cho nó, trở lại đột ngột và mang theo cả hiện thực. Cái thứ phát sáng người đàn ông đang dùng để gõ vào lớp kính tự chuyển mình thành chiếc đèn pin. Một mảnh phát sáng trên ngực anh ta trở thành tấm phù hiệu dễ nhận thấy, và anh ta, nhún nhó và có giọng ra lệnh và mọi thứ, là một cảnh sát. Chiếc xe tuần tra của anh ta, với đèn xanh đỏ nhấp nháy, đang được đậu vuông góc với xe nàng.

Hình ảnh bạo lực vẫn còn quá gần, quá thực tới mức đáng sợ. Nàng biết nàng phải chặn nó lại nếu không nàng sẽ chẳng thể làm được gì hết, và nàng cần kiểm soát lại bản thân. Mỗi nguy hiểm to lớn nào đó đang rình rập; kí ức nào đó đang gần nhảy lên nhưng chưa hẳn sẽ động lại. Nàng tuyệt vọng đẩy đám sương bối rối đi và vụng về kéo cửa kính xuống, đấu tranh để có sức lực hoàn thiện cái hành động đơn giản đó. Sự kiệt sức thấm vào tận xương tuỷ, làm nàng tê liệt, cơ bắp nàng trở nên nhão nhoét.

Không khí ẩm áp, ẩm ướt ào vào qua cửa xe. Viên cảnh sát rọi đèn quanh khoang xe của nàng. “Có vấn đề gì ở đây vậy, thưa cô?”

Nàng cảm thấy đầu óc đặc sệt, suy nghĩ rất mơ hồ, nhưng kể cả khi đó nàng vẫn biết là tốt hơn không nên phun ra sự thật. Việc đó sẽ ngay lập tức khiến nàng bị nghi ngờ đang phê thuốc ma túy gì đó, có lẽ là chất gây ảo giác. Phải, đúng là nó. Đó là mối nguy hiểm to lớn mà nàng đã cảm nhận. Một đêm trong tù, đối với một người bình thường đã đủ tệ rồi; đối với nàng, trong những trường hợp thế này sẽ là một thảm họa.

Nàng không hề biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, nhưng nàng biết là chắc rằng nàng phải xanh xao và kiệt quệ lắm.

“A... tôi xin lỗi,” nàng nói. Thậm chí giọng nàng cũng run. Nàng tuyệt vọng tìm kiếm một lời giải thích có thể tin được. “Tôi – tôi bị bệnh động kinh. Tôi bắt đầu cảm thấy chóng mặt và đã lái xe ra đây. Tôi nghĩ chắc tôi vừa bị lên cơn nhẹ.”

Ánh đèn pin chiếu vào mặt nàng, ngang qua những đường nét trên mặt. “Làm ơn bước ra khỏi xe, thưa cô.”

Cơn run rẩy trở lại; nàng không biết liệu chân nàng có thể giữ nàng được không. Nhưng nàng bước ra, bám vào cánh cửa để mở. Ánh đèn màu xanh xiên vào mắt nàng, và nàng quay đầu đi khỏi ánh sáng khi đứng như trời trồng trước cái nhìn chăm chặp, một con người đang run như cây sậy.

“Tôi có thể xem bằng lái xe của cô được không?”

Tay chân nàng trở nên nặng nề. Phải cố gắng lắm nàng mới lấy được cái ví, và nàng làm rơi nó ngay lập tức, những thứ bên trong tung toé một nửa ra sàn xe, một nửa xuống đất. Những thứ vô hại, tạ ơn Chúa; không hề có lấy một lọ aspirin hay một bao thuốc lá nào. Nàng vẫn sợ những loại thuốc mua được tại quầy, thậm chí là sau sáu năm, bởi vì những tác động về mặt tinh thần quá khó đoán.

Bằng cách tập trung hết sức, kiểm soát sự mệt mỏi vô lý, nàng đã có thể nhặt ví của mình lên và lấy tấm bằng lái xe ra. Viên cảnh sát lặng lẽ kiểm tra nó, rồi trả cho nàng. “Cô có cần giúp đỡ không?” cuối cùng anh ta cũng hỏi.

“Không, giờ tôi thấy tốt hơn rồi, t-trừ những cơn r-run rẩy,” nàng nói. Răng nàng va vào nhau vì phản ứng đó. “Tôi sống không xa đây. Tôi về tới nhà được.”

“Cô có cần tôi lái theo sau, để đảm bảo cô về nhà an toàn không?”

“Vâng, làm ơn,” nàng nói một cách biết ơn. Nàng sẵn sàng nói bất kì lời dối trá nào để không bị đưa vào trong một bệnh viện, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng đã đánh mất lý lẽ thông thường. Nàng mệt khủng khiếp, hậu chấn còn tệ hơn cả nàng nhớ. Và vẫn còn đó hình ảnh ác mộng – do tiên thị hay là từ kí ức, nàng không thể nói được – mà nàng cần phải đối mặt, nhưng nàng gạt nó ra khỏi trí óc nàng. Nàng không thể để mình nghĩ về nó; ngay bây giờ nàng chỉ được tập trung vào những nhiệm vụ trước mắt, đó là tiếp tục giữ tỉnh táo, đứng thẳng, và hoạt động bình thường, ít nhất cho tới khi nàng về nhà.

Viên cảnh sát giúp nàng nhặt lại đồ đạc, và trong vài phút nàng đã lại ngồi sau tay lái, đi dọc theo vỉa hè, lái xe với sự cẩn trọng khắt khe bởi vì mỗi một cử động đều là cả một nỗ lực. Hai lần nàng bắt gặp mình nhắm mắt, bóng tối của sự vô thức ào tới không cách nào tránh được.

Rồi nàng về tới nhà, rẽ vào lối lái xe. Nàng trèo ra được khỏi xe và vẫy tay với viên cảnh sát. Nàng dựa vào chiếc xe, nhìn anh ta lái đi, và chỉ khi anh ta đã rẽ nàng mới đặt ra cho mình nhiệm vụ đi vào trong nhà. Để phòng xa.

Với hai bàn tay yếu ớt, run rẩy, bắt hợp tác nàng quàng quai túi quanh cổ để không làm rớt nó.

Sau khi dừng lại một thoáng để tập hợp sức mạnh, nàng đẩy mình ra khỏi xe ô tô về hướng hiên trước. Vì là một cú đẩy, nó thiếu lực khủng khiếp. Nàng lao đảo như một kẻ say rượu, bước chân loạng choạng, tầm nhìn mờ mịt. Mọi cử động ngày càng trở nên khó khăn hơn khi sự mệt mỏi lớn lên như một vật sống, chiếm lấy những cơ bắp nàng và kéo chúng ra khỏi tầm kiểm soát của nàng. Nàng vươn tới hai bậc thang dẫn lên hiên nhà và dừng ở đó, rung lắc tới lui, ánh mắt mù mờ của nàng nhìn vào hai bậc thang mà bình thường nàng chẳng tốn chút công sức nào. Nàng cố nâng bàn chân lên đủ để bước lên bậc thứ nhất, nhưng chẳng có gì xảy ra. Đơn giản là nàng không thể làm được. Sức nặng ngàn cân đang bám quanh cổ chân nàng, kéo nàng lại.

Nàng bắt đầu rung, một phản ứng quen thuộc khác giống lúc trước, trong cái cuộc đời khác của nàng. Nàng biết nàng chỉ có vài phút để vào trong trước khi hoàn toàn sụp đổ.

Nàng nặng nề quy xuống gối, cảm thấy cơn đau tới chỉ như một cảm xúc mơ hồ, xa cách.

Nàng có thể nghe thấy tiếng thở gấp gáp, đứt đoạn của mình vọng lại như không thật. Chậm rãi, đau đớn, nàng kéo mình lên hai bậc thang, đấu tranh với từng inch, đấu tranh để giữ bóng tối trong tầm kiểm soát.

Nàng tới được cửa trước. Chìa khoá. Nàng cần chìa khoá để vào nhà.

Nàng không thể nghĩ. Màn sương tối đen trong não nàng làm nàng tê liệt. Nàng không thể nhớ mình đã làm gì với những chiếc chìa khoá. Trong ví chẳng? Vẫn còn trong xe? Hay nàng đã đánh rơi chúng? Nàng không thể nào bước trở lại, không thể nào duy trì tỉnh táo được lâu đến thế. Nàng bắt đầu lục lọi trong túi, hi vọng tìm thấy chùm chìa khoá. Đáng lẽ nàng có thể nhận ra nó bằng cách sờ; nó là một trong những vòng tay kéo dẫn được, loại có thể trượt vào cổ tay. Nàng có thể cảm thấy kim loại, nhưng nó vẫn ở ngoài tầm tay nàng.

Vòng tay... Nàng đã trượt chùm chìa khoá lên cổ tay. Đó là một thói quen đã ăn sâu vào nàng tới mức hiếm khi nàng nghĩ về nó. Cơn run rẩy tệ hơn; nàng kéo chùm chìa khoá ra khỏi cổ tay nhưng không thể tra nó vào ổ khoá được. Nàng không thể nhìn được, lúc này bóng tối đã gần như bao phủ lên nàng. Nàng tuyệt vọng cố thử một lần nữa, định vị ổ khoá chỉ bằng cách sờ, vét hết gam sức mạnh cuối cùng của nàng tập trung vào nhiệm vụ vô cùng khó khăn là đưa chiếc chìa vào trong ổ khoá... Được rồi! Hồn hển, nàng xoay chìa cho tới khi nghe tiếng cích. Xong. Mở khoá.

Nàng không được quên chìa khoá, không được để chúng trên ổ khoá. Nàng trượt chiếc vòng trở lại cổ tay khi vặn nắm đấm cửa và đẩy cánh cửa mở toang, tránh xa khỏi nàng. Nàng đã phải dựa vào cánh cửa, và khi điểm tựa đó đột ngột mất đi nàng ngã nhào trên khung cửa, nửa người ở trong nửa ở ngoài căn nhà.

Chỉ một chút nữa thôi, nàng khẽ thúc giục bản thân, và lão đảo bỏ trên tay và đầu gối. Bò vào đủ gần để đóng cánh cửa. Thế là đủ.

Bây giờ gần như không còn là bò nữa. Nàng kéo mình vào trong, rên rỉ vì nỗ lực, nhưng nàng không nghe thấy âm thanh đó. Cánh cửa. Nàng phải đóng cửa. Chỉ đến khi đó nàng mới để cho mình đầu hàng bóng tối.

Cánh tay nàng yếu ớt vậy, nhưng cánh cửa ở ngoài tầm với. Nàng ra lệnh cho chân nàng và bằng cách nào đó nó vâng lời, chậm rãi nâng lên, đá – một cú đá rất yếu. Nhưng cánh cửa cũng nhẹ nhàng đóng lại.

Và rồi bóng tối áp đảo nàng.

Nàng nằm bất động trên sàn khi đồng hồ tích tắc chạy hàng giờ. Ánh sáng bình minh màu xám tràn vào căn phòng. Buổi sáng trôi qua được đánh dấu bằng đường đi của ánh sáng, chiếu qua khung cửa sổ, khi nó đi theo bức tường và ngang qua sàn nhà để cuối cùng chiếu vào mặt nàng. Chỉ đến khi đó nàng mới cử động trong một nỗ lực trốn thoát cái nóng, và tình trạng hôn mê sâu chuyển thành một giấc ngủ thông thường.

Khi nàng bắt đầu thức dậy thì đã là chiều muộn. Sàn nhà không phải là nơi ngủ dễ chịu nhất; mỗi sự chuyển vị trí lại khiến các cơ bắp cứng ngắc của nàng phản đối, đẩy nàng về phía tỉnh táo. Những phản nản khác của thân thể dần dần lên tiếng, một cái bàng quang kêu gào phản đối là khó cưỡng lại nhất. Nàng cũng thấy rất khát nữa.

Nàng vật lộn bỏ trên tay và đầu gối, đầu chúi xuống như một vận động viên ma-ra-tông ở cuối chặng đua. Đầu gối nàng bị đau. Nàng hỗn hển trước cơn đau buốt nhói, khó hiểu. Có chuyện gì với đầu gối của nàng chẳng? Và tại sao nàng lại đang nằm trên sàn?

Nàng mù mịt nhìn quanh, nhận ra ngôi nhà an toàn quen thuộc của mình, những đồ đạc ấm cúng của căn phòng khách nhỏ. Thứ gì đó đang quẩn quanh nàng, ngăn trở nỗ lực đứng lên của nàng – nàng chiến đấu với hai quai túi xoắn xít và cuối cùng cũng kéo được thứ đó ra khỏi mình, rồi nàng nhăn nhó vì cả nó trông cũng quen thuộc. Túi của nàng. Nhưng tại sao quai túi lại lủng lẳng trên cổ nàng nhỉ?

Không quan trọng. Nàng đang mệt, rất mệt. Thậm chí cả xương nàng cũng như trống rỗng.

Nàng dùng cái ghế gần đó để giữ thăng bằng và từ từ đứng lên. Cái gì đó không đúng trong sự kết hợp các bộ phận của nàng; nàng lão đảo và lắc lư như một gã say trên đường tới cùng một

địa điểm: nhà vệ sinh. Nàng thấy sự so sánh đó hơi buồn cười.

Sau khi đã chăm sóc nhu cầu cấp thiết nhất, nàng lấy một ly nước và tu ừng ực, làm rót nước xuống cằm trong lúc uống. Nàng không quan tâm. Nàng không thể nhớ được đã từng khát như thế bao giờ. Hay mệt như thế. Đây là lần tệ nhất, thậm chí còn tệ hơn cả sáu năm trước khi –

Nàng đông cứng, và ánh mắt đột ngột trở nên hãi hùng của nàng nhìn thấy hình phản chiếu của mình trong gương. Người phụ nữ đang nhìn lại nàng có khuôn mặt của nàng, nhưng nó không phải là khuôn mặt bình thường ngày mà nàng đã quen thuộc. Đó là khuôn mặt của quá khứ, từ sáu năm về trước, từ cái cuộc đời mà nàng đã tưởng, đã hi vọng, rằng mãi mãi kết thúc.

Nàng nhợt nhạt, da căng ra vì căng thẳng. Hai quầng thâm nằm dưới mắt nàng, làm màu xanh dương mờ đi thành một màu xám xịt. Mái tóc nâu sẫm thường ngày rất gọn gàng của nàng đang bám quanh khuôn mặt nàng trong một mớ hỗn độn. Trông nàng già hơn tuổi hai mươi tám của mình, khuôn mặt nàng là khuôn mặt của một người nào đó đã nhìn thấy quá nhiều, đã trải qua quá nhiều chuyện.

Nàng nhớ hình ảnh tiên thị đầm máu kinh hoàng, cơn bão cảm xúc đen tối, bạo lực đã tiếm quyền kiểm soát tâm trí nàng, để lại nàng trống rỗng và kiệt sức, giống như tất cả những hình ảnh xưa kia. Nàng tưởng chúng đã kết thúc, nhưng nàng đã nhầm. Tiến sĩ Ewell đã nhầm. Chúng đã trở lại.

Hay là nàng đã có một cảnh hồi tưởng. Khả năng đó còn đáng sợ hơn, vì nàng không bao giờ muốn nhớ lại chuyện đó nữa. Nhưng dường như nó đột ngột trở nên có lý, bởi vì còn lý do nào khác khiến nàng nhìn thấy lưỡi dao ánh lên, nhỏ những giọt đỏ thẫm khi nó đâm và chém –

“Thôi đi,” nàng nói to lên, vẫn còn nhìn chăm chăm vào mình trong gương. “Thôi ngay đi.”

Trí óc nàng vẫn còn mờ mịt, vẫn còn bị những gì đã xảy ra níu giữ, với hậu quả của trạng thái hôn mê lâu. Rõ ràng là tác động của cảnh hồi tưởng cũng y hệt như là nàng có một hình ảnh tiên thị thực sự vậy.

Nếu trí óc nàng nghĩ rằng nó là thật, thì sự căng thẳng trên cơ thể cũng mạnh y chang.

Nàng nghĩ về việc gọi Tiến sĩ Ewell, nhưng khoảng cách sáu năm chen giữa họ và nàng không muốn xây một cây cầu qua nó. Đã từng có lúc nàng phải dựa vào ông ta trong hầu hết mọi chuyện, và mặc dù ông ta đã luôn hỗ trợ nàng, bảo vệ nàng, nàng đã quen với việc tự chăm sóc bản thân mình. Sự độc lập hợp với nàng. Sau sự bảo bọc trọn vẹn, gần như ngột thở trong hai mươi hai năm đầu của đời mình, sự cô độc và tự lực cánh sinh trong sáu năm vừa qua đặc biệt

ngọt ngào với nàng. Nàng sẽ tự mình đương đầu với cảnh hồi tưởng này.

Chương 2

Chuông cửa reo. Thám tử Dane Hollister mở một mắt, liếc vào đồng hồ, rồi nhắm mắt lại với một tiếng chửi thề. Mới bảy giờ sáng thứ Bảy, cuối tuần được nghỉ đầu tiên của anh trong cả một tháng, và tên ngốc nào đó lại đang dựa vào chuông cửa nhà anh. Có lẽ cái tên cà chớn nào đó sẽ đi.

Tiếng chuông lại reo lần nữa, và theo sau nó là hai tiếng gõ vào cửa. Lắm lần nữa, Dane ném mép chăn sang một bên và trần truồng lao ra khỏi giường. Anh tóm lấy chiếc quần nhàu nhĩ tối qua đã cởi ra và mặc vào, kéo khoá nhưng không cài cúc. Theo thói quen, một thói quen thâm căn cố đế tới mức anh thậm chí không bao giờ phải nghĩ về nó, anh nhặt khẩu Beretta 9 li lên từ chiếc bàn cạnh giường. Anh không bao giờ ra mở cửa mà không mang vũ khí. Về mặt này, thậm chí anh còn không ra nhặt thư mà không trang bị. Cô bạn gái gần đây nhất của anh, với khoảng thời gian tồn tại rất ngắn bởi vì cô ta không thể chịu nổi thời gian biểu lộn xộn của một tay cóm, đã nói một cách cay độc rằng anh là người đàn ông duy nhất cô ta biết mang theo cả vũ khí vào trong phòng tắm.

Cô ta chẳng có mấy khiếu hài hước, vì thế Dane đã kìm mình không nói một câu nhận xét bắn thỉu về súng ống của đàn ông. Ngoại trừ tiếc nỗi chuyện tình dục, anh đã thấy thật sự vui mừng khi cô ta kết thúc mọi chuyện.

Anh nâng một khe màn lên để nhìn ra ngoài, và với một tiếng chửi thề khác anh vặn khoá và mở cửa. Bạn và người đồng sự của anh, Alejandro Trammell, đang đứng trên cái hiên nhỏ. Trammell nhướn đôi lông mày đen thanh lịch lên khi anh ta quan sát chiếc quần thun nhàu nhĩ của Dane. “Pijama đẹp đấy,” Trammell nói.

“Bạn có biết bây giờ là lúc quái nào không hả?” Dane khạc ra.

Trammell xem đồng hồ đeo tay của anh ta, một chiếc Piaget mỏng dính. “Bảy giờ không hai. Sao?” Anh ta bước vào trong. Dane đóng sầm cánh cửa lại với một tiếng beng chói tai.

Trammell dừng phắt lại, hỏi một cách muện màng. “Bạn có khách à?”

Dane lùa tay vào tóc, rồi xoa mặt, nghe tiếng đám râu lởm chớm cạo vào lòng bàn tay chai sạn. “Không, tớ ở một mình.” Anh ngáp, rồi quan sát người đồng sự của mình. Trammell đang đóng bộ hoàn hảo, như mọi khi, nhưng mắt anh ta cũng thâm quầng.

Dane lại ngáp lần nữa. “Đó là tại một đêm thức khuya, hay là một sáng dậy sớm?”

“Cả hai đều đúng. Chỉ là một đêm không ra gì, không ngủ được. Tớ nghĩ tớ sẽ ghé qua để dùng bữa sáng và uống ít cà phê.”

“Thật là hào phóng biết bao, chia sẻ cơn mất ngủ của cậu với tớ,” Dane lầm rầm, nhưng anh đã đang trên đường vào bếp. Anh cũng có những đêm tồi tệ của mình, vì thế anh hiểu nhu cầu cần một người bạn. Trammell chưa bao giờ bỏ rơi anh trong những trường hợp đó. “Tớ sẽ châm một bình cà phê, rồi cậu tự lo trong khi tớ đi tắm và cạo râu.”

“Quên đi,” Trammell nói. “Tớ sẽ chuẩn bị cà phê. Tớ muốn nó có thể uống được.”

Dane không tranh cãi. Anh có thể uống được cà phê của mình pha, nhưng từ trước tới nay chẳng ai khác uống được cả. Bản thân anh không quan tâm lắm tới vị của nó, nhưng đó là vì anh chỉ cần cú hích của chất ca-phê-in, nên hương vị phải xếp hàng thứ yếu.

Anh để Trammell lo chuyện cà phê và ngáp ngáp dài trở lại phòng ngủ, nơi anh lột quần ra, bỏ mặc chúng ở vị trí cũ trên sàn. Mười phút ở dưới vòi hoa sen, với một tay chống vào tường ốp đá trong khi nước phun vào đầu anh sẽ khiến cho việc thức dậy là khả dĩ; cạo râu khiến nó thành việc được trông mong, nhưng anh vẫn còn cần đến một vết xước trên cằm mới bị thuyết phục. Anh vừa thấm máu vừa lẩm bẩm. Anh có một lý thuyết là bất kì ngày nào bắt đầu với một vết xước lúc cạo râu sẽ đều là một ngày chó chết từ đầu đến cuối. Không may là, hầu như ngày nào mặt anh cũng có một vết cắt nho nhỏ. Anh không giỏi cạo râu lắm. Trammell đã từng uể oải khuyên anh chuyển sang máy cạo râu chạy điện, nhưng anh ghét cái ý tưởng để cho một lưỡi dao làm tốt hơn cả mình, vì thế anh khẳng khẳng giữ kiểu cũ, dăng máu mình trên bề thờ của sự cứng đầu.

Ít nhất, mặc quần áo cũng dễ dàng. Dane chỉ đơn giản mặc vào bất kể cái gì trong tầm tay. Bởi vì đôi khi anh quên thắt cà vạt, anh luôn giữ một chiếc trong xe ô tô; nó có thể không hợp với bất kể cái gì anh đang mặc, nhưng anh nghĩ cà vạt chỉ là cà vạt, và điều quan trọng là tinh thần của nó chứ không phải là phong cách. Cảnh sát trưởng muốn các thám tử phải đeo cà vạt, vì thế Dane đeo một cái. Đôi khi Trammell nhìn anh kinh hoàng, nhưng Trammell là một gã sùng thời trang thường hướng về những bộ vét lụa Italy, vì thế Dane không thêm để tâm.

Nếu bất kì một tay cóm nào khác ăn mặc như Trammell, hay lái chiếc xe giống của Trammell, thì Bộ Nội vụ sẽ vây xung quanh anh ta như lũ ruồi bu vào phân, mà đó cũng là một cách thích hợp để mô tả BNV. Nhưng Trammell giàu có một cách độc lập, do được thừa kế một tài sản khá khá từ người mẹ Cuba cũng như vài món kinh doanh thành công của cha mình, một doanh nhân New England đã rơi vào bẫy tình ái trong một chuyến công tác tới Miami và dành phần đời còn lại ở Florida. Ngôi nhà của Trammell dễ ngốn đến một triệu, và anh ta không bao giờ

thực hiện bất kì một nỗ lực nào để hạ bậc mức sống của mình. Người đồng sự của anh là một gã chó đẻ bí ẩn đến nỗi Dane không thể quyết định liệu Trammell đã sống xa hoa như thế chỉ vì anh ta thích lối sống ấy và có phương tiện, hay là anh ta làm như thế để chọc tức những tên con hoang ở BNV. Dane nghi cái sau là đúng. Anh đồng tình.

Anh và Trammell đối lập nhau trong rất nhiều chuyện. Trammell dẻo dai như một sợi roi da, và sống cách biệt như một con mèo. Bất kể tình huống nào, trông anh ta luôn luôn lịch sự và có văn hoá, quần áo hoàn hảo. Anh ta thích – thực sự *thích* – opera và ba lê. Dane thì hoàn toàn ngược lại: anh có thể mặc những bộ vét lụa đắt tiền nhất, cắt may hoàn toàn dành cho cơ thể cường tráng, sung sức của anh mà trông vẫn rối bù sao đó. Anh thích thể thao và nhạc đồng quê. Nếu họ là những chiếc xe, Trammell sẽ là một chiếc Jaguar^[1], trong khi Dane là một chiếc bán tải. Bốn bánh dẫn động.

Mặt khác, Dane nghĩ khi anh lang thang trở lại nhà bếp, tự nhiên đã lấy của người này cái này thì sẽ đền bù cho anh ta cái khác và ngược lại. Về mặt cá nhân, Trammell đẹp trai một cách bóng bẩy, nhưng trong ảnh khuôn mặt anh ta như báo điềm gở. Dane cho là mặt của anh sẽ doạ được bọn trẻ con và đám thú nhỏ, nếu xét đến sự khác biệt giữa hai người, nhưng máy ảnh lại yêu thích anh. Với tất cả những góc cạnh đó, Trammell giải thích. Trammel là một tay thích chụp ảnh và chụp rất nhiều; anh ta không bao giờ không mang theo máy ảnh. Vốn là đồng sự và thường xuyên đi cùng anh ta, Dane tự nhiên có mặt trong rất nhiều bức ảnh. Trên phim, những đường nét thô bạo của hai gò má cao, nhô lên, đôi mắt sâu và cái cằm chẻ, tất cả đều trở nên đậm chiêu và hấp dẫn thay vì hung hăng thuần túy. Thậm chí bằng cách nào đó chiếc mũi gãy của anh trông cũng thẳng ra trên ảnh. Ngoài đời, trông anh nhăn nhó, khuôn mặt bị méo mó, đôi mắt anh là đôi mắt của cốm, cảnh giác và quá già dặn.

Dane lấy cho mình một cốc cà phê và ngồi xuống bàn. Trammell vẫn đang nấu nướng, và bất kể đó là gì thì mùi cũng rất tuyệt.

“Bữa sáng có gì?” anh hỏi.

“Bánh mì làm bằng bột mì nguyên chất với dầu tươi.”

Dane khịt khịt. “Không bao giờ có bột mì nguyên chất trong nhà *tớ* cả.”

“*Tớ* biết. Vì thế *tớ* đã mang theo.”

Những thứ đồ bổ dưỡng. Dane chẳng quan tâm. Anh có thể khá lịch sự khi người khác nấu ăn. Trong lúc làm việc họ hầu như sống nhờ đồ ăn nhanh, bất kể cái gì nhanh và dễ làm, vì thế anh không phiền phải ăn những thứ ít béo, bổ dưỡng để cân bằng bất kể khi nào họ có thời gian.

Quý thật, thậm chí anh còn học cách thích ăn mầm. Chúng có vị như đậu non, vừa được kéo ra khỏi mặt đất và còn chưa phát triển hết, với thân vẫn còn mềm. Anh ăn rất nhiều đậu non khi còn là một đứa trẻ, thích ăn chúng hơn thứ đậu đã chín hoàn toàn và cần phải đóng hộp.

“Vậy cái gì làm cậu không ngủ đêm qua?” anh hỏi Trammell. “Có gì đặc biệt không?”

“Không, chỉ là một trong những đêm mà cứ hễ cậu thiu thiu ngủ thì một giấc mơ kì quái lại bắt đầu.”

Những giấc mơ đến và đi thật là kì lạ. Tất cả cóm đều nằm mơ, nhưng anh và Trammell đã trải qua một khoảng thời gian khó khăn vài năm trước, ngay sau vụ xả súng; trong một thời gian đêm nào giấc mơ cũng tới. Phần lớn cóm trải qua toàn bộ sự nghiệp của họ mà không bao giờ phải nổ súng, nhưng Dane và Trammell không có cái may mắn đó.

Họ đang cố tìm một nghi phạm để thẩm vấn trong một vụ bắn giết và đã bị cô bạn gái phiền phức của nghi phạm dẫn ngay vào giữa một vụ buôn bán ma túy lớn, do chính nghi phạm tổ chức. Đó thường là cách những tên tội phạm dính chấu; hầu hết chúng không bị bắt nhờ vào kết quả hoạt động vất vả của các thám tử, mà vì một kẻ nào đó đã bán rẻ chúng.

Vào lần đó, thay vì chuồn qua một cánh cửa sổ nào đó và biến mất trong những ống cống, bọn tội phạm đã nổ súng trước. Dane và Trammell đổ xuống sàn, bò vào một căn phòng khác, và trong năm phút dài nhất trong lịch sử họ đã bị dồn ép trong căn phòng đó. Đến khi quân tiếp viện tới, trong hình dạng của mọi cảnh sát ở gần đó, mặc đồng phục hoặc không, những người đã nghe cú gọi “cảnh sát bị bắn” của Dane, thì ba trong số những tên tội phạm và cô bạn gái đã bị bắn. Cô gái và một trong số ba gã đàn ông đã chết. Một viên đạn đã nảy ra, bật lại và một phần của nó trúng vào lưng Dane, suýt trúng vào xương sống của anh. Nó vẫn có đủ lực để làm gãy một xương sườn và tạo một cái lỗ trong lá phổi bên phải của anh. Lúc đó mọi thứ đã hơi lộn xộn, nhưng một kí ức anh vẫn còn nhớ rõ đó là Trammell quỳ bên cạnh anh và xổ ra một tràng chửi thề liên tu bất tận trong khi cố ngăn máu chảy ra. Ba ngày trong khu vực chăm sóc đặc biệt, tổng cộng mười lăm ngày nằm viện, chín tuần trước khi anh có thể trở lại với công việc. Phải, cả hai người họ đều đã có những cơn ác mộng trong một khoảng thời gian sau vụ đó.

Ngay khi Trammell dọn bánh mỳ ra, điện thoại reo. Dane vươn tay với ống nghe, và cùng lúc máy nhắn tin của Trammell cũng reng. “Cút thật!” cả hai đồng thanh nói, nhìn chăm chăm vào nhau.

“Ngày thứ Bảy đấy, chết tiệt!” Dane quát vào ống nói. “Hôm nay chúng tôi nghỉ.”

Anh lắng nghe trong khi nhìn Trammell nhanh chóng nuốt vội một cốc cà phê, rồi thở dài. “Rồi,

okay. Trammell đang ở đây. Bọn tôi lên đường đây.”

“Cái gì đã huỷ ngày nghỉ của bọn mình thế?” Trammell muốn biết khi họ ra khỏi cửa.

“Stroud và Keegan đã đang ở một hiện trường khác. Worley xin nghỉ ốm sáng nay. Freddie đang ở chỗ nha sĩ với cái răng sâu.” Chuyện thường ngày, diên tiết cũng chẳng được gì. “Tớ sẽ lái.”

“Vậy chúng ta đang đi đâu?”

Dane đưa cho anh ta địa chỉ khi họ vào trong xe của anh, và Trammell viết ra. “Một người đàn ông gọi điện báo và nói rằng vợ ông ta bị đau. Một chiếc xe cấp cứu đã xuất phát, nhưng một cảnh sát tuần tra đã tới đó trước. Anh ta chỉ nhìn qua và đã báo huỷ xe cấp cứu, và thay vào đó báo một Vụ giết người.”

Họ mất mười phút mới tới được địa chỉ đó, nhưng không cách nào nhằm nhà được. Con phố gần như bị chặn bởi những chiếc xe tuần tra, một chiếc xe tải của đội cấp cứu, và rất nhiều loại xe khác của các nhà chức trách. Những cảnh sát mặc thường phục đứng quanh một bãi cỏ nhỏ, trong khi mấy người hàng xóm tụ tập lại thành từng nhóm, vài người vẫn còn mặc bộ đồ ngủ của họ. Dane tự động quan sát những người đứng xem, tìm kiếm cái gì đó không khớp, ai đó dường như không thuộc về nơi này hoặc có lẽ hơi quá quan tâm. Những tên sát nhân thường xuyên lảng vảng tại hiện trường nhiều đến mức đáng ngạc nhiên.

Anh khoác chiếc áo khoác màu xanh hải quân và giật chiếc cà vạt thừa để ở ghế sau, thắt nó lỏng lẻo quanh cổ. Anh để ý thấy bằng cách nào đó Trammel đã thắt xong chiếc cà vạt của anh ta một cách không chê vào đâu được lúc ở trong xe. Anh nhìn lại một lần nữa. Chết tiệt, anh không thể tin được! Gã con hoang bảnh bao này đã chọn một bộ vét lụa Italy hai hàng khuy để mặc vào *ngày nghỉ của gã*. Anh thì chỉ đơn giản là trượt vào trong một chiếc áo vét khi họ rời khỏi nhà.

Đôi khi anh thấy lo cho Trammell.

Họ chìa phù hiệu cho viên cảnh sát ở ngoài cửa, và anh ta đứng sang một bên để cho họ vào.

“Cút thật,” Dane nói thầm khi anh nhìn lần đầu tiên.

“Và đủ thứ khác nữa,” Trammel trả lời cũng bằng giọng khó tin như thế.

Hiện trường sát nhân không có gì là mới. Sau một khoảng thời gian, cảnh sát sẽ tới được một ngưỡng mà với họ những cảnh bạo lực là chuyện thường ở huyện. Đâm chém và bắn giết có cả tá. Nếu bất kì một ai hỏi anh trước đó nửa giờ, Dane sẽ nói rằng anh và Trammell đã làm thám tử lâu đến nỗi, họ hầu như không thể bị choáng được nữa.

Nhưng lần này lại khác.

Máu ở khắp mọi nơi. Nó dây trên tường, trên sàn, thậm chí cả trên trần nhà. Anh có thể nhìn vào trong bếp, và một vệt máu kéo dài từ đó ngang qua phòng khách, rồi vào trong hành lang nhỏ và ra khỏi tầm nhìn. Anh cố tưởng tượng xem kiểu vật lộn nào sẽ làm toé máu nhiều đến mức độ này.

Dane quay sang một cảnh sát mặc đồng phục đang đứng gác ở cửa. “Mấy tay khám nghiệm hiện trường đã tới chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Cút thật,” anh lại nói. Đội khám nghiệm hiện trường, hay pháp y, càng mất nhiều thời gian, thì hiện trường phạm tội càng bị tổn hại. Vài sự can thiệp là không thể tránh khỏi, trừ khi những bác sĩ pháp y là người tìm ra nạn nhân và ngay lập tức phong toả khu vực. Nhưng bác sĩ pháp y không ở đây, và ngôi nhà thì đầy chật cảnh sát cả thường phục lẫn đồng phục, đi ra đi vào và khó tránh khỏi xới tung hiện trường.

“Đừng để ai khác vào đây trừ người của Ivan,” anh nói với viên cảnh sát. Ivan Schaffer là sếp của đội khám nghiệm hiện trường. Ông ta sẽ cực kì bực mình về chuyện này.

“Trung úy Bonnes đang trên đường.”

“Cậu có thể để ông ấy vào cũng được,” Dane trả lời, miệng cong lên.

Ngôi nhà thuộc tầng lớp trung lưu, không có gì bất thường. Phòng khách có một chiếc sofa và ghế đồng bộ, chiếc bàn cà phê cần thiết và bàn đèn đồng bộ dán gỗ thật, trong khi một chiếc ghế tựa lớn màu nâu chiếm vị trí tốt nhất trước mặt ti vi. Trên chiếc ghế tựa lúc này có một người đàn ông ở độ tuổi trạc ngũ tuần trông mụ mị, có lẽ là chồng của nạn nhân. Ông ta đang trả lời những câu hỏi do một viên cảnh sát mặc đồng phục đặt ra cho mình với giọng đều đều một âm tiết.

Nạn nhân đang ở trong phòng ngủ. Dane và Trammell len qua đám đông và vào trong căn phòng nhỏ. Thợ chụp ảnh đã tới và đang làm việc, nhưng lần này đã đánh mất vẻ thờ ơ thường thấy của anh ta.

Người phụ nữ khoả thân nằm kẹp giữa chiếc bàn cạnh giường và bức tường. Bà ta đã bị đâm liên tiếp – chính xác hơn là *bị xẻ thịt*. Bà ta đã cố chạy, và khi bị dồn vào phòng ngủ bà ta đã cố chống trả, bằng chứng là những vết thương sâu trên hai cánh tay. Đầu bà ta gần như bị cắt lìa, ngực bị cày xới bởi vô số vết thương, và tất cả những ngón tay của bà ta đã bị cắt rời. Dane nhìn quanh phòng, nhưng anh không thấy chúng. Chiếc giường vẫn còn gọn ghẽ, mặc dù bị vấy máu.

“Đã tìm được vũ khí chưa?” Dane hỏi.

Một cảnh sát tuần tra gật đầu. “Nó ở ngay bên cạnh nạn nhân. Một con dao Ginsu ở trong bếp. Bà ta có cả bộ. Có vẻ như chúng thực sự giống với quảng cáo; tôi nghĩ tôi sẽ mua cho vợ tôi một bộ.”

Một viên cảnh sát khác khịt mũi. “Tôi sẽ nghĩ lại ý tưởng đó nếu tôi là cậu, Scanlon.”

Dane lờ đi kiểu chế giễu xấu tính mà tất cả cóm đều dùng để giúp họ đối mặt được với sự xấu xí họ nhìn thấy hàng ngày. “Còn những ngón tay của bà ta?”

“Không. Không thấy dấu hiệu nào của chúng.”

Trammell thở dài. “Tớ nghĩ tốt hơn ta nên đi nói chuyện với người chồng.”

Thực tế là hầu hết các vụ sát nhân, trừ những vụ do bọn tội phạm vô tình qua đường gây ra, đều được thực hiện bởi ai đó biết nạn nhân: một người bạn, người hàng xóm, đồng nghiệp, hay họ hàng. Khi nạn nhân là một phụ nữ, danh sách nghi phạm thường được giảm xuống còn ít hơn nữa, bởi vì những tên sát nhân hầu như đều là chồng hoặc bạn trai. Rất nhiều lần, tên sát nhân chính là kẻ đã “phát hiện” ra xác chết và báo cáo tội ác.

Họ trở lại phòng khách, và Dane bắt gặp ánh mắt viên cảnh sát đang nói chuyện với người chồng. Viên cảnh sát tới chỗ họ.

“Ông ta có nói gì không?” Dane hỏi.

Viên cảnh sát lắc đầu. “Hầu hết là không trả lời các câu hỏi. Ông ta nói rằng vợ ông ta tên là

Nadine, và tên ông ta là Vinick, Ansel Vinick. Họ đã sống ở đây hai mươi ba năm. Ngoài chuyện đó, ông ta không nói gì.”

“Ông ta có phải là người đã gọi điện báo không?”

“Vâng.”

“Okay. Chúng tôi sẽ lo từ đây.”

Anh và Trammell đi tới chỗ ông Vinick. Dane ngồi xuống chiếc sofa, và Trammell di chuyển chiếc ghế còn lại tới gần hơn trước khi ngồi xuống, kẹp ông Vinick ở giữa họ một cách hiệu quả.

“Ông Vinick, tôi là Thám tử Hollister và đây là Thám tử Trammell. Chúng tôi muốn nói chuyện với ông, hỏi ông vài câu.”

Ông Vinick đang nhìn chăm chăm xuống sàn. Hai bàn tay to lớn đặt hờ hững trên tay cầm của chiếc ghế tựa. “Được,” ông ta trả lời thờ ơ.

“Ông có phải là người tìm thấy bà nhà không?”

Ông ta không trả lời, chỉ tiếp tục nhìn chăm chăm xuống sàn.

Trammell chen vào. “Ông Vinick, tôi biết việc này rất khó khăn, nhưng chúng tôi cần sự hợp tác của ông. Ông có phải là người gọi cho cảnh sát không?”

Ông ta chậm chậm lắc đầu. “Tôi chẳng gọi cảnh sát nào cả. Tôi đã gọi 911.”

“Ông gọi vào lúc nào?” Dane hỏi. Thời gian đã được ghi lại, nhưng những kẻ nói dối thường lờ lờ trong những chi tiết đơn giản nhất. Ngay lúc này, Vinick là nghi phạm chỉ vì đã cưới nạn nhân.

“Không biết,” Vinick lầm rầm. Ông ta hít một hơi dài và dường như nỗ lực để tập trung. “Bảy giờ ba mươi hoặc khoảng đó, tôi đoán vậy.” Ông ta vuốt mặt với một bàn tay run rẩy. “Tôi tan ca lúc bảy giờ. Mất khoảng hai mươi, hai mươi lăm phút để lái xe về nhà.”

Dane bắt gặp cái nhìn của Trammell. Họ đã thấy đủ xác chết để biết rằng bà Vinick đã chết

được vài giờ rồi, chứ không chỉ nửa tiếng hay một tiếng. Khám nghiệm pháp y sẽ thiết lập thời gian của cái chết, và nếu ông Vinick đang ở chỗ làm trong khoảng thời gian đó, nếu các nhân chứng đáng tin cậy xác nhận rằng ông ta đã không rời đi, thì họ sẽ phải bắt đầu tìm kiếm các khả năng khác. Có lẽ bà ta có tình nhân; có lẽ ai đó đã giữ ấm cho chiếc giường của ông Vinick trong khi ông ta đi làm ca ba.

“Ông làm việc ở đâu?”

Không có câu trả lời. Dane thử lại lần nữa. “Ông Vinick, ông làm việc ở đâu?”

Vinick động đậy và nêu tên một công ty vận chuyển địa phương.

“Ông có thường phải làm ca ba không?”

“Có. Tôi làm trên bến tàu, bốc và dỡ các toa móc. Phần lớn các chuyến hàng đều đến vào ban đêm, ông thấy đấy, để giao trong ngày.”

“Tối qua mấy giờ ông rời nhà đi làm?”

“Như thường lệ. Quãng mười giờ.”

Họ đang tiến triển, cuối cùng cũng có vài câu trả lời. “Ông có quẹt thẻ tính công không?” Trammell hỏi.

“Có.”

“Ông có quẹt thẻ ngay khi ông tới đó không, hay chờ tới giờ ca làm việc bắt đầu?”

“Ngay khi tới đó. Ca làm việc bắt đầu lúc mười giờ ba mươi. Chúng tôi có nửa giờ để ăn, và kết thúc lúc bảy giờ.”

“Ông có phải ghi giờ đến và đi ăn trưa không?”

“Có.”

Có vẻ như đêm của ông Vinick khá là đáng tin cậy. Tất nhiên họ sẽ kiểm tra mọi thứ ông ta đã kể với họ, nhưng sẽ không gặp vấn đề gì.

“Sáng nay ông có để ý thấy bất kì cái gì không bình thường không?” Dane hỏi. “Ý tôi là trước khi ông vào trong nhà.”

“Không. À, cửa đã khoá. Nadine thường dậy và mở cửa sẵn cho tôi, rồi mới bắt đầu nấu bữa sáng.”

“Ông thường về bằng cửa trước hay cửa sau?”

“Cửa sau.”

“Ông thấy gì khi mở cửa?”

Cầm cửa ông Vinick run run. “Đầu tiên, không thấy gì cả. Mành được kéo xuống và đèn chưa bật. Nhà tối om. Tôi nghĩ là Nadine đã ngủ quên.”

“Ông đã làm gì?”

“Bật đèn trong bếp lên.”

“Rồi ông thấy gì?”

Ông Vinick nuốt nước bọt. Ông mở miệng ra nhưng không thể nói. Ông đặt bàn tay lên che mắt. “M-máu,” cuối cùng ông cũng nói. “Mọi – mọi nơi. Trừ - lúc đầu trông nó như là sốt cà chua. Tôi tưởng cô ấy đã đánh rơi một lọ sốt cà chua và làm vỡ nó, từ cái cách nó bắn tung toé. Rồi – rồi tôi biết nó là gì. Nó làm tôi sợ. Tôi nghĩ chắc cô ấy đã tự cắt vào mình, rất tệ. Tôi kêu tên cô ấy và chạy vào phòng ngủ, tìm cô ấy.” Ông ta dừng lại, không thể mang câu chuyện đi xa hơn nữa. Ông ta bắt đầu run rẩy, và không để ý khi Dane và Trammell đứng dậy bước đi, để ông ta một mình với nỗi buồn và sự kinh hoàng của mình.

Ivan Schaffer và một người phụ tá đã tới với những chiếc túi của họ và biến vào trong phòng ngủ để thu thập những bằng chứng họ còn cứu vãn được từ vụ sát nhân. Trung úy Gordon Bonness đến ngay sau họ. Ông ta dừng phắt lại ngay trong cánh cửa, biểu hiện kinh hoàng.

“Chúa tôi,” ông ta lẩm bẩm.

“Có vẻ như thế là nhất trí,” Trammell nói bên cạnh Dane khi họ tới chỗ viên Trung úy.

Bonness không phải là một người xấu, cho dù ông ta tới từ California và có thể nghĩ ra một số những ý kiến kì quặc về mọi chuyện. Ông ta công bằng hết mức có thể trong cách điều hành đơn vị, việc mà Dane coi là một phẩm chất khá tốt, và ông ta chịu đựng những thói tật và cách làm việc khác nhau của các thám tử dưới quyền ông ta.

“Các cậu đã có những gì rồi?” Bonness hỏi.

“Chúng tôi có một người phụ nữ bị xả ra thành từng mảnh, và một người chồng đang ở chỗ làm. Chúng tôi sẽ kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của ông ta, nhưng trực giác của tôi cho rằng ông ta trong sạch,” Dane trả lời.

Bonness thở dài. “Tình nhân chẳng?”

“Chúng tôi còn chưa tìm hiểu được đến đó.”

“Okay. Hãy giải quyết vụ này nhanh nhé. Lạy Chúa, hãy nhìn mấy bức tường này.”

Họ đi vào trong phòng ngủ, và trung úy tái nhợt đi. “Chúa tôi,” ông ta lại nói. “Thật là bệnh hoạn!”

Dane dành cho ông ta một cái nhìn cảm thông, và dạ dày anh thắt lại. Một cảm giác kinh sợ dồn lên sống lưng. Bệnh hoạn. Phải, thật là bệnh hoạn. Và anh đột nhiên lo lắng hơn nhiều so với lúc trước.

Anh ngồi xổm bên cạnh Ivan khi người đàn ông cao lêu nghêu cần mẫn tìm kiếm những sợi vải, tóc, bất kì thứ gì có thể phân tích để tìm ra điều bí ẩn. “Tìm thấy gì không?”

“Không biết cho tới khi tôi về phòng thí nghiệm.” Ivan nhìn quanh. “Nếu chúng ta tìm được các ngón tay của bà ấy thì sẽ giúp ích nhiều. Có lẽ có chút da bên dưới các móng tay. Tôi đã cho người tìm trong các thùng rác ở quanh đây. Không có chút rác nào ở đây, vì thế không cần tìm.”

“Bà ấy có bị cưỡng hiếp không?”

“Không biết. Không nhìn thấy tinh dịch.”

Cảm giác kinh sợ của Dane càng trở nên mạnh hơn. Thứ dường như là một vụ giết người dù

kinh khủng nhưng khá đơn giản đã thành phức tạp. Trực giác của anh hiếm khi sai, và nó đang bắn ra những tín hiệu cảnh báo như toàn bộ ban kèn đồng.

Anh lần theo vệt máu trở lại điểm xuất phát, ở trong bếp. Trammell đi cùng anh, và họ đứng trong căn phòng nhỏ, đầm ấm, nhìn quanh. Rõ ràng Nadine Vinick thích nấu ăn; căn bếp hiện đại hơn phần còn lại của ngôi nhà, với những vật dụng sáng bóng, một bộ bếp nho nhỏ, và một đồng những chiếc nồi và chảo sáng bóng nhưng thường được dùng đến treo bên trên bộ bếp. Một cái thớt thái thịt đặt ở cuối bàn bếp, và bộ dao Ginsu, thiếu mất một con được sắp xếp trong giá phía trên cái thớt.

“Làm sao mà tên chó đẻ vào được nhỉ?” Dane lầm rầm. “Đã có ai tìm dấu hiệu đột nhập chưa, hay họ chỉ dựa vào ước đoán là ông chồng là người giết bà ta?”

Trammell đã làm việc với anh đủ lâu để hiểu anh. “Cậu có trực cảm gì về chuyện này hả?”

“Ừ. Rất xấu.”

“Cậu không nghĩ có lẽ bà ta có một tình nhân à?”

Dane nhún vai. “Có thể có, có thể không. Chỉ là có một chuyện trung uý đã nói, về chuyện này thật bệnh hoạn ấy. Và nó khiến tớ thực sự khó chịu. Thôi, hãy xem xem chúng ta có thể tìm ra làm sao hấn vào đây được không.”

Họ không mất nhiều thời gian. Có một đường cắt nhỏ ở dưới tấm màn cửa sổ trong phòng ngủ phụ. Tấm màn vẫn ở đúng chỗ nhưng đã bị mở ra, và một cái chốt cửa sổ bị mở, không có nghĩa là nó sẽ giữ chân được ai dù chỉ là một thằng bé mười tuổi. “Tớ sẽ gọi Ivan,” Trammell nói.

“Có lẽ ông ta có thể lấy ra một dấu vân tay, hay tìm vài sợi chỉ.”

Linh cảm của Dane lại càng tệ hơn. Một vụ đột nhập sẽ đặt ra một cách nhìn khác hẳn cho tình huống này, ám chỉ một kẻ lạ mặt. Vụ này không giống như một vụ trộm đã leo thang thành bạo lực khi kẻ đột nhập bị bà Vinick bắt gặp bất ngờ. Một tên trộm vặt sẽ thường bỏ chạy, và thậm chí nếu có tấn công, việc đó cũng xảy ra rất nhanh. Vụ tấn công vào bà Vinick vừa man rợ vừa kéo dài. *Bệnh hoạn.*

Anh trở vào nhà bếp. Liệu cuộc chạm trán đầu tiên đã diễn ra ở đây, hay bà Vinick đã nhìn thấy tên đột nhập và cố chạy ra cửa sau, càng xa nhà bếp càng tốt trước khi hấn bắt được bà ta? Dane nhìn chằm chằm vào những dụng cụ như thể chúng biết kể chuyện. Lông mày anh khẽ

nhúu lại và anh đi tới chiếc máy pha cà phê tự động, loại được lắp đặt bên dưới cái tủ bếp cao để nó không chiếm nhiều diện tích của kệ bếp. Chiếc máy chứa khoảng năm cốc cà phê. Anh chạm vào bình thủy tinh, dùng khớp ngón tay. Nó lạnh ngắt. Máy pha cà phê là loại có bật tắt tự động sẽ tắt chế độ giữ ấm sau hai giờ. Một cốc cà phê gần đầy đến miệng nằm trên bàn. Trông nó như là không có ai đụng vào kể từ lúc cà phê được rót vào đó. Anh nhúng ngón tay mình vào chất lỏng sẫm màu. Lạnh ngắt.

Anh lôi một đôi găng tay cao su ra khỏi túi và đeo vào. Cẩn thận chỉ chạm vào rìa gỗ của cánh tủ bếp thay vì tay nắm kim loại, anh bắt đầu mở chúng ra. Cánh cửa thứ hai mở ra cho thấy một bình cà phê đã gạn cafein. Bà Vinick có thể uống nó vào lúc đêm khuya mà không lo bị mất ngủ.

Bà ta đã pha một bình cà phê và đang ở đây, trong bếp. Bà ta chỉ vừa rót ra cốc đầu tiên và đặt chiếc bình pha vào đĩa để giữ ấm. Cánh cửa phòng khách ở đằng sau và bên tay phải của bà ta. Dane làm các cử động như thể anh vừa mới rót cho mình một cốc cà phê, đứng tại nơi mà bà ta sẽ đứng. Theo vị trí của chiếc cốc trên bàn, chắc hẳn bà ta sẽ đứng hơi dạt sang bên trái chiếc máy pha cà phê. Đó là lúc bà ta đã nhìn thấy kẻ đột nhập, ngay khi vừa đặt chiếc bình lên đĩa. Chiếc máy pha cà phê có bề mặt đen bóng loáng, gần như gương ở đằng sau kim chỉ giờ của chiếc đồng hồ gắn liền với nó. Dane khom đầu gối, cố làm mình thấp bằng chiều cao trung bình của bà Vinick. Cánh cửa mở được phản chiếu rong bề mặt của chiếc máy pha cà phê.

Bà ta đã không bao giờ cầm cốc cà phê của mình lên được. Bà ta đã nhìn thấy hình phản chiếu của kẻ đột nhập và quay lại, có lẽ trong giây phút đầu tiên nghĩ rằng chồng bà ta đã quên cái gì đó và trở lại để lấy. Vào lúc bà ta nhận ra được sai lầm của mình thì hẳn đã không chế được bà.

Có lẽ bà ta đã không đứng khoả thân ở trong bếp, mặc dù Dane đã làm cóm đủ lâu để biết rằng chuyện gì cũng có thể xảy ra. Đó chỉ là một trực giác khác. Nhưng bà ta đã trần truồng khi tên sát nhân xong chuyện với bà, và có lẽ cũng vậy khi hắn bắt đầu.

Có khả năng là bà ta đã bị cưỡng hiếp ngay tại chỗ để dao, ngay ở trong căn bếp này. Việc không tìm thấy tinh dịch ở bên ngoài chẳng có ý nghĩa gì; sau quá nhiều thời gian, và sau cuộc vật lộn đã diễn ra, cần phải có các kiểm nghiệm pháp y mới đánh giá được. Và trong rất nhiều lần, những tên cưỡng hiếp cũng không đạt cực khoái được. Cực khoái không phải là mục đích của vụ cưỡng hiếp.

Sau khi cưỡng dâm, hắn đã bắt đầu làm việc với con dao. Cho đến khi đó, bà ta đã rất sợ hãi nhưng vẫn hi vọng, rằng có lẽ khi hắn xong việc hắn sẽ chỉ bỏ đi. Khi hắn bắt đầu cắt bà ta, bà ta đã biết hắn định giết mình và bắt đầu chiến đấu để giữ mạng sống. Bà ta đã thoát được hắn, hoặc có lẽ hắn đã để bà ta thoát, giống như một con mèo vờn một chú chuột, để cho bà ta nghĩ rằng bà ta đã thoát được trước khi dễ dàng tóm lại bà ta. Hắn đã chơi cái trò chơi nho nhỏ bệnh hoạn của hắn bao nhiêu lần trước khi cuối cùng cũng dồn bà ta vào phòng ngủ?

Bà ta đã mặc gì? Có phải tên sát nhân đã lấy cả quần áo của bà ta mang theo như một món đồ kỉ niệm hay chiến lợi phẩm của hắn?

“Sao?” Trammell khẽ hỏi từ lối vào, đôi mắt đen của anh ta căng thẳng khi nhìn đồng sự của mình.

Dane nhìn lên. “Quần áo của bà ta đâu?” anh hỏi. “Bà ta đang mặc gì?”

“Có lẽ ông Vinick biết.” Trammell biến mất, và chưa tới một phút sau đã trở lại. “Bà ta đã thay sang bộ váy ngủ khi ông ta rời nhà đi làm. Ông ta nói đó là một bộ váy màu trắng với những thứ màu xanh nhỏ xíu ở trên đó.”

Họ bắt đầu tìm kiếm bộ váy bị mất. Nó dễ tìm đến mức kinh ngạc. Trammell mở cánh cửa gấp che máy giặt và máy sấy, và nó ở đó, đặt gọn gàng trên đỉnh đồng quần áo trong giỏ đựng đồ cần giặt ở trên đầu máy sấy. Bộ váy bị vấy máu, nhưng chắc chắn là không bị rách. Không, bà ta đã không mặc nó khi cuộc tấn công bằng dao bắt đầu. Có lẽ nó đã nằm trên sàn, bị ném sang một bên, và máu đã vấy vào nó sau này.

Dane nhìn chằm chằm vào nó. “Sau khi cưỡng hiếp và giết bà ta, tên chó đẻ đã đặt bộ váy ngủ của bà ta lên đồng đồ cần giặt sao?”

“Cưỡng hiếp?” Trammell hỏi.

“Cá đấy.”

“Tớ đã không chạm vào tay cầm. Hi vọng Ivan có thể lấy được một dấu vân tay; trong căn phòng ngủ thứ hai ông ta đã không tìm được gì.”

Dane có một linh cảm khác, một cái anh còn ghét hơn những cái trước. “Tớ e là chúng ta sẽ chẳng tìm được cái gì ở khắp mọi nơi,” anh nói một cách chán chường.

Chương 3

Đó không phải là một cảnh hồi tưởng.

Nàng biết bởi vì nàng đã có những cảnh hồi tưởng thực sự suốt cả ngày, những kí ức đáng sợ trôi dạt quét qua nàng, áp đảo nàng, và để lại nàng tê liệt và kiệt sức khi hiện thực của chính nàng trở lại.

Marlie biết những chi tiết của cơn ác mộng đặc biệt này của nàng, nàng quen thuộc với chúng như với chính khuôn mặt nàng; những chi tiết hiện lên trong trí não nàng suốt cả ngày nay đều mới mẻ, khác biệt. Khi nàng tỉnh dậy từ cơn mê sáng chiều ngày hôm trước, nàng đã có thể nhớ được nhiều hơn một hình ảnh con dao loé sáng, và nàng vẫn còn mệt đến nỗi gần như không hoạt động được. Nàng đã đi ngủ sớm và ngủ rất sâu, không mộng mị, cho đến lúc trời gần sáng khi các chi tiết bắt đầu nổi lên.

Những lần nhớ lại cứ diễn ra suốt cả ngày; nàng chỉ vừa mới hồi phục từ một lượt thì lượt khác, sống động và kinh khủng, lại ồa vào tâm trí nàng. Trước đây chưa từng có chuyện này; những hình ảnh luôn luôn choáng ngợp và làm nàng kiệt sức, đúng, nhưng nàng luôn có thể nhớ lại chúng ngay lập tức. Những *cuộc tấn công* liên tiếp lần này khiến nàng choáng váng, và bất lực trước sự mệt mỏi. Vài lần nàng đã suýt gọi cho Tiến sĩ Ewell và kể với ông về những sự việc mới đáng sợ này, nhưng cái gì đó trong nàng đã kéo nàng lại.

Một người phụ nữ đã bị giết. Đó là sự thực. Chúa giúp nàng, sự tiên thị đã trở lại, nhưng nó rất khác, và nàng không biết phải làm gì. Hình ảnh tiên thị rất mạnh mẽ, mạnh hơn bất kì hình ảnh nào nàng đã từng có trước đây, nhưng nàng không biết nạn nhân là ai và không thể nói được chuyện đó đã xảy ra ở đâu. Trước đây nàng luôn có ít nhất là một gợi ý, luôn bắt được một vài dấu vết về nhân dạng hoặc vị trí, nhưng không phải lần này. Nàng cảm thấy mất phương hướng, trí óc nàng vờn ra nhưng không thể tìm được tín hiệu, giống như chiếc kim chỉ nam của la bàn tìm kiếm một cực nam châm vốn không tồn tại.

Nàng đã nhìn thấy cảnh giết người diễn đi diễn lại trong đầu mình, và mỗi lần lại có nhiều chi tiết hơn hiện ra, như thể một cơn gió thổi đi các lớp sương mù. Và mỗi lần nàng tỉnh dậy từ cảnh tái diễn, nàng lại kiệt sức hơn lần trước, lại sợ hãi hơn lần trước.

Nàng đã nhìn thấy nó qua đôi mắt *của hắn*.

Chính trí óc *của hắn* đã tóm lấy nàng, sức mạnh tinh thần của cơn giận dữ *của hắn* đã thổi bay sáu năm trống rỗng yên bình của nàng và một lần nữa kéo nàng vào trong nhận thức siêu cảm.

Không phải là hấn nhấm vào nàng; hấn không hề làm thế. Xung lực khổng lồ của sức mạnh tâm linh không hề có mục tiêu; không hề được định dạng; hấn không biết hấn đang làm gì. Những người bình thường không bao giờ tưởng tượng được trên đời có những người như nàng, những người có trí óc quá mẫn cảm đến nỗi họ có thể bắt được tín hiệu điện từ của ý nghĩ, đọc được những nguồn năng lượng vẫn còn lưu lại sau những sự kiện xảy ra từ lâu, thậm chí còn tiên đoán được sự hình thành của những việc còn chưa xảy ra. Không có nghĩa là người đàn ông này bình thường theo bất kì khía cạnh nào ngoại trừ thiếu khả năng siêu cảm, nhưng Marlie đã từ lâu tự phân biệt với mình: Người bình thường là những người không biết. Nàng có tiên thị, và nó đã mãi mãi tách biệt nàng, cho tới sáu năm về trước khi nàng bị bắt trong cơn ác mộng tới giờ vẫn còn ám ảnh nàng. Bị chấn thương, phần não bộ đó của nàng đã đóng lại. Trong sáu năm nàng đã sống như một người bình thường, và nàng đã tận hưởng nó. Nàng muốn cuộc sống đó tiếp tục. Suốt những năm qua, dần dần nàng đã để mình tin rằng sự tiên thị sẽ không bao giờ trở lại. Nàng đã sai. Có lẽ trí óc nàng cần nhiều thời gian mới lành, nhưng những hình ảnh đã trở lại, mạnh mẽ hơn và hút kiệt sức nàng hơn cả trước đây.

Và nhìn qua đôi mắt của kẻ sát nhân.

Một phần trong nàng vẫn hi vọng... điều gì? Rằng rút cuộc thì chuyện đó không phải là thật? Rằng nàng đã mất trí? Có phải nàng thà tự lừa dối mình còn hơn là chấp nhận những hình ảnh đã trở lại, rằng cuộc sống bình thường, an toàn của nàng đã đến hồi chấm dứt?

Nàng nhìn qua trang báo ngày Chủ nhật nhưng không thể tập trung; kí ức bật lên quá thường xuyên, quá mạnh. Nàng không tìm được một mẩu tin nào nhắc tới một vụ giết người khiến nàng bật ra phản ứng. Có lẽ nó ở ngay đó và nàng đơn giản là đã bỏ sót; nàng không biết. Có lẽ nó không xảy ra ở gần đây, nhưng vì một sự tình cờ quái gở nào đó nàng đã bắt được tín hiệu sóng não của tên giết người. Nếu người phụ nữ đó sống ở một thành phố khác, chẳng hạn ở Tampa hay Daytona, các tờ báo Orlando sẽ không đăng tải nó. Marlie sẽ không bao giờ biết được nhân dạng của người phụ nữ hay vị trí tội ác.

Một phần trong nàng hèn nhát. Nàng không *muốn* biết, không muốn lại là một phần của cái cuộc sống đó. Nàng đã xây dựng được một cái gì đó an toàn và vững chắc ở Orlando này, cái gì đó sẽ bị phá huỷ nếu nàng lại dính dáng vào chuyện này một lần nữa. Nàng biết chính xác chuyện gì sẽ xảy ra: bán tín bán nghi, tiếp theo là chế nhạo. Rồi, khi người ta buộc phải tiếp nhận sự thật, họ sẽ trở nên nghi ngờ và sợ sệt. Họ sẽ sẵn lòng sử dụng tài năng của nàng, nhưng họ không muốn làm bạn nàng. Mọi người sẽ trốn tránh nàng; những đứa nhỏ sẽ chỉ dám nhìn lén qua cửa sổ của nàng và vừa chạy vừa hét, nếu nàng nhìn lại. Những đứa lớn hơn sẽ gọi nàng là “mụ phù thủy.” Chắc chắn một vài người sùng đạo nào đó sẽ bắt đầu lẩm bẩm về “việc làm của quỷ dữ,” và thỉnh thoảng những đám người xa lạ sẽ hiện ra ở cửa nhà nàng. Không, nàng sẽ là một kẻ ngốc nếu lại để mình dính dáng vào chuyện này một lần nữa.

Nhưng nàng không thể ngừng thắc mắc về người phụ nữ. Có một nhu cầu đau đớn là ít nhất

cũng biết được tên bà. Khi ai đó chết, ít nhất tên bà ta cũng nên được biết đến, như một mối liên kết nhỏ xíu với sự bất tử để nói rằng: Con người này đã ở đây. Con người này đã tồn tại. Không có tên, đó chỉ còn là một khoảng trống.

Vậy là bây giờ, vẫn còn run rẩy vì mệt mỏi, nàng bật ti vi lên và chờ chương trình tin tức địa phương, trong lúc đầu óc mụ mị. Vài lần nàng đã gần như ngủ gục, nhưng nàng đã tự lay mình tỉnh.

“Có thể là không có gì,” nàng lẩm bẩm thành tiếng. “Mày chỉ đang mất trí thôi.” Sự an ủi kì lạ, nhưng vẫn là an ủi. Nỗi sợ thầm kín của mỗi người đều khác nhau, và nàng thà bị điên còn hơn là đúng.

Màn hình ti vi nhấp nháy khi những phát thanh viên chuyển tiếp sang một câu chuyện khác, lần này dành toàn bộ thời gian một phút để có cái nhìn cận cảnh vào tác động của bọn tội phạm và băng nhóm trong khu vực nội đô. Marlie chớp mắt, đột nhiên sợ rằng những hình ảnh nàng đang nhìn thấy sẽ chôn vùi nàng bằng những hình ảnh tiên thị, giống như trong quá khứ khi nàng bắt được những tín hiệu cảm xúc của những người nàng đang nhìn. Không có gì xảy ra. Trí não nàng vẫn trống không. Sau một phút nàng thả lỏng, thở dài nhẹ nhõm. Không có gì ở đó, không có dòng cảm xúc thất vọng hay tuyệt vọng nào. Nàng bắt đầu cảm thấy hơi vui lên một chút; nếu nàng không thể nhận được những hình ảnh và cảm xúc ấy như lúc trước, có lẽ nàng *chỉ đang* điên một chút mà thôi.

Nàng tiếp tục xem, và lại gà gât. Nàng cảm thấy mình bắt đầu đầu hàng sự mệt mỏi, cứ thế trượt vào trạng thái mơ màng cho dù nàng vẫn cố nhắc mình phải tỉnh để xem hết bản tin thời sự -

-“...NADINE VINICK...”

Marlie giật người dữ dội khi cái tên đó vang lên cả bên trong và bên ngoài đầu nàng, nhận thức nội tâm của nàng khuếch đại cái tên vừa được phát thanh viên xướng lên. Nàng vật vã ngồi thẳng trên ghế sofa, không biết là mình đã gục sang bên trong lúc ngủ gât. Trái tim nàng đập cuồn cuộn vào lồng ngực và nàng nghe thấy chính hơi thở hoảng hốt của mình, gấp gáp và ngắn, khi nàng nhìn chăm chăm vào màn hình.

“Cảnh sát Orlando không tiết lộ bất cứ thông tin nào về vụ chém chết bà Vinick, vì vụ án mạng vẫn còn đang trong vòng điều tra.”

Một bức ảnh của nạn nhân được chiếu trên màn hình. Nadine Vinick. Đó là người phụ nữ Marlie đã nhìn thấy trong hình ảnh tiên thị của nàng. Nàng chưa từng nghe cái tên này trước

đây, nhưng có một cảm giác nhận diện rất mạnh, quá mạnh để lờ đi. Chỉ cần nghe thấy cái tên được nói trên truyền hình cũng giống như thổi một cái kèn trong đầu nàng.

Vậy thì nó là thật, nó đã xảy ra. Tất cả.

Sự tiên thị đã trở lại.

Và nó sẽ lại xé toạc cuộc sống của nàng một lần nữa nếu nàng làm bất kì chuyện gì.

Vào sáng ngày thứ Hai Dane đang nhìn chăm chăm vào những bức ảnh ảm đạm của hiện trường vụ án mạng, nghiên cứu từng chi tiết một hết lần này đến lần khác trong khi anh cho phép những ý nghĩ của mình lang thang đi xa, hi vọng rằng vài chi tiết đắt giá, mà trước đó không ai chú ý sẽ trượt vào trong tầm nhìn, cái gì đó sẽ cho họ một hướng điều tra, bất kì một hướng điều tra nào. Họ chẳng có gì để lần theo cả, chết tiệt, hoàn toàn không có gì. Một người hàng xóm ở bên kia đường nghĩ là đã nghe thấy tiếng chó sủa vào lúc mười một giờ, nhưng nó đã thôi ngay và bà ta đã không nghĩ thêm bất kì điều gì về nó cho tới khi họ thẩm vấn bà ta. Ông Vinick chắc chắn đã ở chỗ làm; ông ta đã giúp một người công nhân cảng khác dỡ một toa hàng, thời gian của ông ta hoàn toàn đáng tin cậy. Việc khám nghiệm pháp y không đưa ra được thời gian chính xác của cái chết, bởi vì trừ khi có một nhân chứng, một việc như thế là bất khả, và không may là khung thời gian lại rơi vào nửa tiếng trước khi ông Vinick đi làm. Dane vẫn trung thành với linh cảm của mình: Vinick không giết người. Theo những người đồng nghiệp của ông ta, ông Vinick hoàn toàn bình thường khi đến chỗ làm, nói đùa với mọi người. Phải là một tên quái vật thật sự mới có thể xả thịt vợ mình, lạnh lùng rửa ráy và thay quần áo, rồi tới chỗ làm như thường lệ mà không để lộ một chút xiu lo lắng nào, mà ông Vinick thì chưa bao giờ tỏ một dấu hiệu nào là loại người đó.

Họ không tìm được tinh dịch, mặc dù bác sĩ pháp y nói rằng có những vết bầm ở âm đạo ám chỉ bà Vinick đã bị thâm nhập một cách thô bạo. Họ không có sợi vải nào lạ trong nhà, trừ những sợi do chính nhân viên sở cảnh sát Orlando mang vào. Họ không có mẫu tóc, mẫu lông nào. Họ không có dấu vân tay. Và họ vẫn chưa tìm được các ngón tay của Nadine Vinick.

“Chúng ta chẳng có cái cứt gì cả,” anh lẩm bẩm, ném đồng ảnh lên bàn.

Trammell gầm gừ đồng tình. Cả hai đều mệt mỏi; họ gần như không nghỉ trong suốt bốn mươi tám giờ sau khi lần đầu tiên bước vào ngôi nhà của gia đình Vinick. Và mỗi giờ trôi qua, cơ hội tìm được kẻ giết bà Vinick lại càng nhỏ lại. Các vụ phạm tội thường hoặc được giải quyết nhanh chóng, hoặc chẳng giải quyết được gì hết. “Hãy nhìn vào danh sách đồ trong sọt rác của họ.”

Anh ta đưa danh sách liệt kê qua chỗ Dane, người đang liếc xuống nó. Những rác rưởi thông thường: thức ăn thừa, bình sữa và hộp đựng ngũ cốc rỗng ruột, một tập hợp những lá thư rác không đáng quan tâm, những túi ni lông từ vài cửa hiệu, lọ cà phê đã qua sử dụng, một hộp pizza vẫn còn hai miếng, khăn giấy bẩn, một danh sách mua hàng đã cũ, cuốn *Tạp chí truyền hình* tuần trước, một vài số điện thoại viết nghệch ngoạc, một tấm séc đã hết hạn trả cho công ty điện thoại, những hộp thuốc xịt rỗng khác nhau, chỗ báo của một tuần – rõ ràng là nhà Vinick không màng tới tái chế. Không có gì không khớp hay khác thường cả.

“Thế còn các số điện thoại?” anh hỏi.

“Tớ vừa mới gọi cả hai số.” Trammell dựa vào sau ghế và gác đôi chân mang giày da Italy của anh ta lên bàn. “Một số là điểm nhận giao pizza, cái kia là công ty truyền hình cáp.”

Dane gầm ghe. Anh cũng dựa người ra sau và gác chân lên bàn. Dan Post thay vì Gucci, và mòn xơ mòn xác. Thế thì sao. Anh và Trammell nhìn nhau qua hai cặp chân và hai chiếc bàn của họ. Đôi khi họ suy nghĩ thông suốt nhất trong tư thế này.

“Giao pizza tức là sẽ có một người lạ tới ngôi nhà đó, và có năm mươi phần trăm cơ hội là công ty truyền hình cáp cũng cử người sửa chữa tới đó.”

Khuôn mặt răn rỏi, u ám của Trammell đăm chiêu. “Thậm chí cả khi người sửa chữa tới ngôi nhà đó, cũng không có nghĩa anh ta phải tới ban đêm.”

“Và có lẽ là hi vọng quá nhiều khi cho rằng bà Vinick đã gọi một chiếc pizza và tối muộn hôm đó để ăn một mình. Phân tích thành phần trong dạ dày của bà ta...” Dane vươn cánh tay phải của mình ra và lục lọi trong đồng giấy tờ lộn xộn trên bàn anh, cuối cùng cũng lôi ra được cái anh cần từ đồng hỗn độn. “Đây rồi. Bác sĩ nói rằng bà ta đã không ăn gì trong ít nhất là bốn hay năm tiếng đồng hồ. Không có pizza. Vậy là chiếc pizza trong thùng rác có từ trước, ít nhất là từ bữa trưa. Có thể một hoặc hai ngày.” Trong tất cả những khả năng hoang đường nhất, theo kinh nghiệm của anh sát nhân chưa bao giờ là một người đưa bánh pizza.

“Chúng ta có thể hỏi ông Vinick xem họ đã đặt pizza chính xác vào lúc nào.”

“Và công ty truyền hình cáp có thể cho chúng ta biết liệu họ có cử một người thợ sửa chữa tới ngôi nhà hay không. Một cậu bé giao pizza sẽ bị giữ ở ngoài cửa, nhưng nó vẫn có thể nhìn thấy bà Vinick. Một người thợ sửa chữa có thể đã thực sự vào trong nhà.”

“Phụ nữ chuyện phiếm với những người thợ sửa chữa,” Dane nói, đôi mắt anh nheo lại khi tiếp tục suy luận. “Có lẽ bà ta đã bảo anh ta làm ơn im lặng, vì chồng bà ta làm việc ca ba và đang ngủ trong phòng. Người thợ nói, phải, anh ta cũng làm ca ba và việc đó rất vất vả. Chồng bà làm

việc ở đâu? Và bà ta kể cho anh ta, thậm chí còn đưa ra cả thông tin mấy giờ chồng mình đi làm, mấy giờ về nhà. Tại sao bà ta phải lo lắng nào? Rút cuộc thì liệu công ty truyền hình cáp có thuê anh ta nếu anh ta không phải là một công dân đứng đắn không? Phụ nữ không nghĩ gì về việc để một người thợ sửa chữa vào nhà rồi tuôn hết cả nỗi lòng ra trong khi anh ta làm việc.”

“Okay.” Trammell lấy một tập giấy và đặt nó lên chân. “Một: Chúng ta kiểm tra với ông Vinick về thời gian chính xác pizza được đưa tới, và có lẽ mô tả cậu bé giao bánh nữa.”

“Người giao bánh. Đó có thể là một cô gái. Cả người thợ sửa chữa cũng vậy.”

“Người thợ sửa chữa,” Trammell chỉnh lại. “Có thể. Nếu không, thì chúng ta phải lấy tên của tiệm bánh và đi từ đó. Hai: Làm tương tự với công ty truyền hình cáp.”

Dane cảm thấy khá hơn. Ít nhất họ đang làm việc, đã có một hướng điều tra để bắt đầu.

Điện thoại của anh reo. Đó là đường dây nội bộ. Anh bấm vào nút nghe và cầm ống nghe lên.

“Hollister.”

“Dane,” Trung úy Bonness nói. “Cậu và Trammell vào văn phòng tôi.”

“Chúng tôi đi đây.” Anh gác máy. “Trung úy muốn gặp chúng ta.”

Trammell quăng chân xuống đất và đứng dậy. “Giờ thì cậu lại làm gì đấy?” anh ta phàn nàn.

Dane nhún vai. “Theo tớ biết là không có gì.” Anh chắc chắn không phải là hình ảnh trên phim của một tay cóm xấu xa, nhưng anh thực sự có sở trường trong việc dẫm vào chân người khác và làm mọi người tức điên. Chuyện đó vẫn xảy ra. Anh chỉ là không có đủ kiên nhẫn với những tên thối tha.

Văn phòng trung úy có hai cửa sổ bên trong; họ có thể nhìn thấy một người phụ nữ cùng với trung úy, đang ngồi quay lưng lại cửa ra vào. “Cô ta là ai?” Dane lẩm bẩm, và Trammell lắc đầu.

Dane gõ lên cánh cửa kính một lần, và Trung úy Bonness vẫy họ vào trong. “Vào đi, và đóng cửa lại,” ông ta nói.

Ngay khi họ vào trong ông nói, “Marlie Keen, đây là Thám tử Hollister và Thám tử Trammell.

Họ phụ trách vụ Vinick. Cô Keen có vài thông tin thú vị.”

Trammell ngồi xuống phía bàn bên kia của trung úy, cách xa cô Keen. Dane dựa vào bức tường ở bên phía của cô ta, ra khỏi tầm nhìn trực tiếp của cô ta nhưng anh vẫn thấy được mặt cô ta. Cô ta gần như không nhìn vào cả anh lẫn Trammell; hay vào trung úy. Thay vào đó dường như cô ta tập trung vào cái màn che cửa sổ ngoài.

Một khoảng im lặng ngắn diễn ra trong lúc cô ta có vẻ như đang gồng mình. Dane nhìn cô ta tò mò. Cô ta quá căng thẳng, anh gần như có thể cảm nhận được những cơ bắp của cô ta căng lên. Ở cô ta có cái gì đó kích thích trí tò mò khủng khiếp, cái gì đó bắt anh phải nhìn vào cô ta. Cô ta không đẹp, mặc dù các đường nét của cô ta hài hoà và chắc chắn là không làm nhức mắt, nhưng rõ ràng cô ta không hề làm gì để thu hút sự chú ý. Cô ta mang đôi giày bệt màu đen, một cái váy đen bó dài tới giữa bắp chân, và một áo sơ mi không tay. Cô ta có mái tóc đen đẹp và nhìn sạch sẽ, nhưng nó đã được kéo hết ra sau trong cái gọi là búi tóc kiểu Pháp. Anh đoán cô ta khoảng ba mươi, đôi mắt cảnh sát của anh tự động đánh giá. Khó mà nói được khi cô ta đang ngồi, nhưng có lẽ là chiều cao trung bình, hoặc thấp hơn một chút. Hơi gầy gò hơn sở thích của anh, khoảng một trăm hai mươi pound; anh thích phụ nữ mềm mại hơn là xương xẩu.

Hai bàn tay cô ta đặt chắc trên đùi. Anh thấy mình đang nhìn vào chúng: đôi tay thon thả, nhỏ nhắn, không đồ trang sức, và một sự cứng ngắc biểu lộ sự căng thẳng của cô ta thậm chí cả khi anh không để ý tư thế của cô ta là bất động chứ không phải ngồi yên.

“Tôi là một nhà ngoại cảm,” cô ta bạo dạn nói. Anh khó lắm mới ngăn mình không khụt khịt khinh thường. Đôi mắt anh gặp mắt Trammell trong một cái liếc nhanh cùng chia sẻ ý nghĩ: *Lại một ý tưởng California kì quặc khác của Trung úy!*

“Tối thứ Sáu tuần trước tôi đang lái xe về nhà sau một suất phim muộn,” cô ta tiếp tục nói bằng giọng đều đều đơn âm không hề làm giảm chất lượng tông giọng thấp, khào khào của cô ta. Giọng nói của một kẻ nghiện thuốc lá, anh nghĩ, trừ việc anh sẵn sàng cược cả một trang trại là cô ta không hút thuốc. Loại người cứng nhắc như cô ta hiếm khi buông thả dễ dãi. “Tôi rời rạp chiếu phim vào khoảng mười một giờ ba mươi. Tôi chỉ vừa mới rời đường cao tốc khi bắt đầu có một hình ảnh tiên thị về một vụ án mạng đang diễn ra. Những... hình ảnh rất choáng ngợp. Tôi cố đưa xe sang bên lề đường.”

Cô ta dừng lại, như thể miễn cưỡng nói tiếp, và Dane nhìn hai bàn tay cô ta xoắn lại với nhau cho tới khi chúng cắt không còn giọt máu. Cô ta hít một hơi sâu.

“Tôi nhìn thấy nó qua đôi mắt hần,” cô ta nói một cách vô cảm. “Hần trèo qua một cửa sổ.”

Dane cứng người, sự chú ý của anh chuyển lên mặt cô ta. Anh không cần phải nhìn vào Trammell để biết rằng người đồng sự của mình cũng bắt đầu chú tâm.

Câu chuyện tiếp tục bằng nhịp điệu chậm rãi, đều đều khiến người ta cảm thấy bị thôi miên một cách kì lạ. Đôi mắt cô ta mở lớn và không tập trung, như thể cô ta đang nhìn vào trong. “Đó là một căn phòng tối đen. Hẳn đợi ở đó cho tới khi bà ta ở một mình. Hẳn có thể nghe thấy tiếng bà ta ở trong bếp, nói chuyện với chồng. Chồng bà ta đã đi. Hẳn chờ cho tới khi chiếc xe ô tô của ông ta ra tới đường lái xe, rồi mở cửa và bắt đầu lần theo dấu vết. Hẳn có cảm giác như một thợ săn bắt đầu cuộc chơi.

“Nhưng bà ta là một con mồi dễ dàng. Bà ta đang ở trong bếp, chỉ vừa mới rót một cốc cà phê. Hẳn lôi con dao từ trên giá như đang chờ đợi hấn ra. Bà ta nghe thấy hấn và quay lại. Bà ta nói, “Ansel?” nhưng rồi bà ta nhìn thấy hấn và mở miệng định thét.

“Hấn ở quá gần. Hấn đã ở trên bà ta, bàn tay chặn miệng, con dao kề vào cổ bà ta.”

Marlie Keen dừng nói. Dane tiếp tục tập trung nhìn vào mặt cô ta. Anh để ý thấy lúc này da cô ta xanh xao, trắng bệch trừ đôi môi đỏ mọng. Anh có thể cảm nhận tóc ở gáy mình dựng đứng phản ứng lại cái cách kì quái cô ta dùng thì hiện tại trong lúc nói chuyện, như thể ngay lúc này vụ án mạng đang diễn ra.

“Tiếp đi,” Trung úy giục.

Mất một lúc cô ta mới nói tiếp, và giọng của cô ta còn đều đều hơn cả lúc nãy, như thể bằng cách đó cô ta sẽ ngăn cách bản thân với câu chuyện. “Hấn bắt bà ta cởi bộ váy ngủ. Bà ta khóc, van xin hấn đừng làm hại bà ta. Hấn thích thế. Hấn muốn bà ta cầu xin hấn. Hấn muốn bà ta nghĩ rằng bà ta sẽ ổn nếu chỉ việc làm theo những gì hấn bảo. Như thế sẽ vui hơn, khi bà ta nhận ra –“

Cô ta tự ngắt lời mình, để mặc câu nói chưa kết thúc. Mất một lúc nữa cô ta mới nói lại được. “Hấn dùng bao cao su. Bà ta rất biết ơn vì điều đó. Bà ta nói cảm ơn hấn. Hấn nhẹ tay với bà ta, gần như dịu dàng. Bà ta bắt đầu thư giãn, mặc dù vẫn còn khóc, bởi vì hấn không làm bà ta đau và bà ta nghĩ rằng hấn sẽ đi khi xong việc. Hấn biết những con chó cái ngu ngốc suy nghĩ ra sao.

“Khi hấn xong việc, hấn giúp bà ta đứng dậy. Hấn nắm tay bà ta. Hấn cúi xuống và hôn vào má bà. Bà ta chỉ đứng đó, cho đến khi cảm thấy con dao. Hấn để vết cắt đầu tiên nông thôi, đủ để cho bà ta biết điều gì đang xảy ra, để hấn có thể nhìn thấy cái nhìn trên mắt bà ta khi bà ta hoảng loạn, nhưng vết cắt không được đủ tẻ để làm chậm cuộc rượt đuổi. Thế sẽ chẳng vui gì hết.

“Bà ta hoảng loạn; bà ta la hét và cố chạy trốn, và sự phẫn nộ của hấn được thả ra. Hấn đã tìm mình suốt thời gian đó, giỡn chơi với bà ta, tận hưởng nỗi sợ hãi và tội nhục của bà ta, cho phép bà ta hi vọng, nhưng giờ hấn có thể cho nó ra ngoài. Giờ hấn có thể làm việc hấn đã tới đây để làm. Đó là đoạn hấn thích nhất, nỗi kinh hoàng tuyệt đối hấn có thể nhìn thấy trong mắt bà ta, cảm giác bất khả chiến bại. Hấn có thể làm bất kì điều gì hấn muốn với bà ta. Hấn hoàn toàn áp đảo bà ta, và hấn đắm mình trong đó. Hấn là chúa của bà ta; sự sống chết của bà ta giờ đây phụ thuộc vào *hấn*, là quyết định *của hấn*. Nhưng tất nhiên nó là cái chết, bởi vì cái chết là thứ hấn thích nhất.

“Bà ta chiến đấu, nhưng cơn đau và sự mất máu đã làm chậm cử động của bà ta. Bà ta chạy được vào trong phòng ngủ và ngã xuống. Hấn thất vọng; hấn muốn cuộc chiến đấu kéo dài lâu hơn. Hấn thấy giận dữ vì bà ta quá yếu. Hấn cúi xuống để cắt cổ bà ta, để kết thúc, và con chó cái lao vào hấn. Mụ đã giả vờ. Mụ đánh hấn. Hấn đã định sẽ làm nhanh, nhưng giờ thì hấn sẽ cho mụ thấy, đáng lẽ mụ không bao giờ nên cố lừa hấn. Cơn giận như một quả bóng màu đỏ, phồng lên và lấp đầy hấn. Hấn chém và chém và chém, cho đến khi thấy mệt. Không, không phải mệt. Hấn quá mạnh mẽ để thấy mệt. Buồn chán. Việc này kết thúc quá nhanh; mụ đã học được bài học của mụ. Mụ chẳng vui như hấn đã tưởng.”

Im lặng. Sau vài giây, Dane nhận ra rằng cô ta đã nói xong. Cô ta vẫn ngồi chết cứng trên ghế, đôi mắt tập trung vào màn cửa sổ.

Trung úy Bonness dường như thất vọng với sự thiếu phản ứng của Dane và Trammell. “Sao?” ông ta sốt ruột hỏi.

“Sao, cái gì?” Dane đứng thẳng lên. Cơn giận đã dâng lên từ từ trong anh khi lắng nghe câu chuyện đều đều, vô cảm của cô ta, nhưng nó là một cơn giận lạnh lùng, trong vòng kiểm soát. Anh không biết mục đích mụ chó cái tới đây làm gì, nhưng có một điều anh biết chắc, và anh không cần phải là loại biết đọc ý nghĩ để nhận ra điều đó: Cô ta đã ở đó. Có thể chính cô ta đã giết bà Vinick, có thể không, nhưng cô ta đã ở trong căn nhà đó khi nó xảy ra. Ít nhất cô ta là một tông phạm, và nếu cô ta nghĩ cô ta có thể nhảy múa trong này với cái câu chuyện chó ỉa của cô ta và nhận được sự chú ý của giới truyền thông trong khi tung tăng bay nhảy khắp nơi, thì cô ta đã chơi nhầm người rồi.

“Các cậu nghĩ sao?” Bonness quát, bực bội vì phải hỏi.

Dane nhún vai. “Một bà đồng hủ? Thực tế đi, Trung úy. Đây là chuyện thối tha nhất mà tôi từng nghe.”

Marlie Keen xoay người, chậm chậm thả tay ra như thể đó là một hành động khó khăn. Cô ta

cũng quay đầu và nhìn vào Dane lần đầu tiên chậm rãi như thế. Bất chấp cơn giận lạnh như băng của mình, những cơ bắp ở bụng anh vẫn co thắt lại đột ngột để phản ứng. *Chẳng trách mà Bonness đã bị lừa!* Đôi mắt cô ta là một đại dương sâu thẳm, u tối và không thấy đáy, kiểu mắt khiến cho người đàn ông nào nhìn vào đó quên mất anh ta đang nói gì. Có cái gì đó rất gợi tình trong đôi mắt ấy, ngoài đôi đồng tử đẹp dễ theo một kiểu phi thực mà anh không hoàn toàn nắm bắt được. Tuy nhiên, biểu hiện trong đó rất dễ hiểu, và Dane còn hơn cả chắc chắn là anh đã không thực sự làm cô ta choáng ngợp vì vẻ duyên dáng của mình.

Cô ta đứng lên và đối mặt với anh, thủ thế với anh như thể họ là hai đấu thủ trong câu chuyện Viễn Tây cũ kĩ chuẩn bị lao vào nhau. Khuôn mặt cô ta chuyển thành bình thản và điềm đạm một cách tò mò. “Tôi đã kể cho anh nghe chuyện gì đã xảy ra, cô ta nói bằng giọng rõ ràng, thận trọng. “Anh có thể tin hay là không, với tôi chẳng có gì khác biệt.”

“Nên khác,” anh trả lời cũng thận trọng như thế.

Cô ta không hỏi tại sao, mặc dù anh dừng lại để cô ta làm đúng cái việc đó. Thay vào đó miệng cô ta cong lên thành một nụ cười nhỏ xíu, không chút hài hước. “Tôi nhận ra rằng tôi vừa mới trở thành nghi phạm số một của anh,” cô ta lẩm bẩm. “Vậy thì tại sao tôi không tiết kiệm thời gian cho anh và cho tôi bằng cách nói với anh địa chỉ của tôi là 2411 Hazelwood, và số điện thoại của tôi là 555-9909.”

“Cô biết rõ thủ tục nhỉ,” anh nói với sự ngưỡng mộ giả vờ. “Tôi không lấy làm ngạc nhiên.” Anh bước một bước tới gần cô ta hơn, đủ gần để cô ta phải ngước lên mới duy trì được tiếp xúc bằng mắt, đủ gần để thâm nhập và không gian riêng tư của cô ta và đe dọa cô ta một cách tinh tế. “Hay có lẽ là cô chỉ đang đọc ý nghĩ của tôi, vì cô là một bà đồng mà.” Anh nhấn mạnh rõ ràng ở từ cuối cùng. “Có lẽ cô có thể nói cho tôi biết tiếp theo là gì, trừ khi cô cần có một quả cầu pha lê để nói tôi đang nghĩ gì.”

“Ồ, việc đó không cần đến một người biết đọc ý nghĩ, nhưng ấy là vì anh chẳng phải là một người độc đáo cho lắm.” Cô ta dừng lời, rồi lại dành cho anh nụ cười nhỏ đó. “Tôi không có ý định rời thành phố.” Cô ta không lùi lại, và dạ dày anh lại co thắt một lần nữa. Trong cái liếc mắt đầu tiên trông cô ta như một kẻ chán ngắt, một kẻ vô danh tiểu tốt sợ phải thu hút chú ý theo bất kỳ cách nào, nhưng cái nhìn đầu tiên vào mắt cô ta đã thay đổi ý kiến đó của anh một cách mạnh mẽ. Người phụ nữ đang đối diện với anh không hề thiếu tự tin, và cô ta không bị anh đe dọa một chút xíu nào cho dù anh gần như cao hơn cô ta cả foot (*30.48cm – khiếp quá beauty and the beast*). Một cái gì đó khác len vào trong nhận thức của anh. Quỷ thật, anh có thể ngửi thấy cô ta, một mùi hương ngọt ngào, mềm mại chẳng liên quan gì đến nước hoa mà hoàn toàn là mùi da thịt đàn bà. Phản ứng không tự nguyện này của anh lại càng khiến anh giận dữ hơn.

“Hãy chắc chắn là cô không đi đâu.” Giọng anh trầm và gay gắt. “Còn gì khác cô nhìn thấy trong quả cầu pha lê của mình không, bất cứ điều gì cô muốn nói với tôi?”

“Tất nhiên còn. Cút xuống địa ngục đi, Thám tử.” cô ta gầm gừ, và tia sáng đột nhiên loé lên trong đôi mắt xanh của cô ta nói với anh rằng anh vừa mới bước ngay vào trong cái địa ngục ấy.

Chương 4

“Chết tiệt, Hollister!” Bonness lườm anh. “Cậu cứ phải làm một tên khốn thế hả? Cô gái đó chỉ tới đây để giúp, vì Chúa! Cô ấy đã kể cho chúng ta những chuyện cực kì –”

“Cực kì cái mông tôi ấy,” Dane cắt lời, vẫn còn cảm nhận được cơn giận sôi sục từ bên trong, mặc dù bây giờ ít nhất một nửa cơn giận là hướng vào chính anh. “Nếu chính cô ta không làm việc đó, thì cô ta đã ở đó khi mọi việc xảy ra. Cô ta là kẻ giết người, hoặc cô ta là tòng phạm, và cô ta đang thách thức chúng ta bắt cô ta bằng cách kể cho chúng ta nghe cái câu chuyện ngoại cảm hoang đường này.”

“Cô ta biết những chi tiết mà không ai có thể biết được ngoại trừ tên sát nhân, hoặc những tên sát nhân,” Trammell nói ngắn gọn. “Quý ạ, tất cả chúng ta đều đã nghe những thứ rác rưởi mà mấy kẻ được gọi là nhà ngoại cảm miêu tả trong những cái chúng gọi là hình ảnh tiên thị. “Tôi đang cảm nhận được một chữ C,”” anh ta giả giọng. ““Có gì đó liên quan đến chữ C. Và nó ướt... Phải, phải, chắc chắn là tôi có cảm nhận được sự ướt át. Cơ thể đó rất gần với mặt nước.””

“Và khoanh vùng xuống còn toàn thể một bang,” Dane kết thúc câu nói. “Thứ cô ta đã miêu tả không phải là một hình ảnh bói toán; nó là một lời chứng của nhân chứng. Cô ta đã ở đó khi mọi chuyện xảy ra, và cô ta chỉ mới vừa đặt mình lên đầu danh sách của tôi.”

“Cô ấy không thể làm việc đó được,” Bonness phản đối yếu ớt, rõ ràng là thất vọng.

“Không thể làm một mình,” Dane đồng ý. “Cô ta không đủ khoẻ.”

“Chắc chắn chúng ta nên kiểm tra cô gái này,” Trammell nói.

Trung úy thở dài. “Tôi biết các cậu nghĩ đây là một ý tưởng quái gở, nhưng các nhà ngoại cảm đã thực sự giúp ích trong vài trường hợp mà tôi thụ lý.”

Dane khịt khịt. “Theo tôi, một nhà ngoại cảm chỉ là một kẻ loạn thần kinh với vài chữ cái còn thiếu.”

“Được rồi, được rồi.” Trông Bonness vẫn bực mình, nhưng ông ta vẫy tay với họ ra hiệu lui ra. “Hãy xem các cậu có thể tìm được gì về cô ta.”

Trammell ở ngay đằng sau anh khi họ bước lại bàn mình. “Chuyện quái gì diễn ra với cậu thế?”

anh ta lằm bằm vào sau lưng Dane.

“Ý gì đây? Cậu nghĩ tớ nên giả vờ tin cô ta chắc?”

“Không, ý tớ là cậu đã cứng lên bằng với một cái dùi cui (*bó tay*), và cậu lại đứng quá gần, suýt nữa thì cậu chọc vào bụng cô ta bằng cái đó,” Trammell quát.

Dane quay lại và lườm người đồng sự của mình, nhưng anh không thể nghĩ ra được một lý lẽ nào để biện hộ. Anh không biết có chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết rằng từ giây phút cô ta chĩa đôi mắt xanh thẫm đó vào mình, anh đã cứng đến nỗi một con mèo cũng không cào được. Anh vẫn còn đang co giật. “Quý thật, tớ không biết,” cuối cùng anh cũng nói.

“Nếu cậu hứng đến thế, đồng sự, thì tốt hơn hết là nên đi gãi ngứa trước khi cậu luẩn quẩn quanh cô ta lần nữa. Hoặc cô gái này rất quen dùng dao, hoặc đang cặp kè với kẻ quen dùng. Nếu là tớ thì sẽ không muốn bất kì phần cơ thể nào *của tớ* chĩa ra để thu hút sự chú ý của cô ta.”

“Thôi lo lắng cho đời sống tình dục của tớ đi,” Dane chán nản khuyên. “Chúng ta cần tìm mọi điều có thể về cái cô Marlie Keen này.”

*

Trước đây nàng chưa từng bị chọc tức. Marlie đã quen chịu đựng sự nghi kị lẫn chế nhạo, nhưng nàng luôn luôn cảm thấy gần như tuyệt vọng cần *lần* cho mọi người tin, thuyết phục họ rằng nàng có thể giúp, rằng những lời nói của nàng là sự thật. Nàng chẳng hề cảm nhận được nhu cầu ấy đối với Thám tử Hollister. Nàng chẳng thêm quan tâm cái gã Nê-ăng-đéc-ten^[2] đó nghĩ gì, đây là nếu gã có thể thực hiện được một qui trình trí tuệ phức tạp đến thế.

Có lẽ đó là vì nàng đã quá sợ hãi khi đến gặp cảnh sát, với nhận thức đầy đủ rằng việc đó có thể huỷ hoại cuộc sống đang được nàng nâng niu gìn giữ. Có lẽ chỉ vì *nàng* đã thay đổi. Nhưng khi gã quá thô bạo một cách lăng mạ như thế, nàng chẳng cảm thấy gì ngoài giận dữ. Chắc chắn nàng sẽ không đứng ở đó và cầu xin gã tin nàng. Nàng đã bị trễ giờ làm, chết tiệt, và mặc dù nàng đã gọi điện đến báo, nàng thấy hối hận vì đã gặp quá nhiều rắc rối chẳng để làm gì. Nàng đã đặt chính mình vào thử thách phải nhớ lại tất cả những gì nàng đã thấy, vậy mà tên khốn to xác đó lại gọi nó là chuyện thối tha!

Nàng cử động nhát gừng khi đối mặt với giao thông tắc nghẽn, và chỉ nhờ có sức mạnh ý chí nàng mới khiến mình bình tĩnh lại trước khi gây ra một tai nạn. Nàng đã từng đối mặt với những gã khốn trước đây, rất nhiều lần. Gã chẳng có gì là mới, trừ cái cách gã di chuyển tới

nàng quá gần, cổ đe dọa nàng bằng kích thước to lớn của gã. Nàng đã phải gồng mình lên để đối mặt với gã, để cho phép gã đứng gần đến thế. Gã đã sử dụng sự nam tính của mình như một vũ khí, biết rằng bất kì người phụ nữ nào cũng sẽ cảm thấy bị đe dọa bởi một người đàn ông xa lạ sừng sững trước mặt mình như thế, đặc biệt là một người đàn ông trông như thể được làm từ gỗ và ăn sáng bằng móng tay vậy. Trong bất kì một kiểu đàn xếp cóm tốt/cóm xấu nào, ngoại hình của gã cũng sẽ tự động biến gã thành tay cóm xấu. Chẳng có ai đầy đủ trí thông minh mà lại trông chờ tính khoan dung và cân nhắc ở người đàn ông đó.

Nàng đã gần như hoảng hốt khi gã di chuyển lại quá gần. Trong đầu nàng, nàng vẫn còn cảm nhận được hơi nóng toát ra từ cơ thể gã, kiểm soát hết cả khoảng không gian nhỏ bé ở giữa hai người. Nàng tức tối tự hỏi gã có làm như thế không nếu nàng là một người đàn ông; bản năng của nàng bảo rằng không. Đó là một chiến thuật mà đàn ông chỉ dành cho phụ nữ, sự đe dọa đụng chạm. Kì lạ là một thứ đơn giản như thế, cơ bản như thế lại cũng đáng sợ nhường ấy. Nàng rung mình. Nàng không thể chịu đựng được nếu gã *đã* chạm vào nàng. Nàng sẽ chạy trốn như một kẻ nhát chết hoàn toàn.

Vì nàng đi làm muộn, rất khó tìm được một chỗ đỗ xe ở ngân hàng nơi nàng làm việc. Nàng phải vòng quanh bãi ba lần trước khi một người khách rời đi để lại một chỗ trống để nàng có thể lái tới trước khi ai đó chiếm mất. Rồi nàng ngồi trong xe vài phút, hít thở sâu và cố đạt được một chút bình tĩnh. Nàng nhìn chăm chăm vào toà nhà ngân hàng, tìm an ủi trong sự vững chãi của nó. Công việc của nàng là một việc tốt, an toàn, không chút sôi nổi, trong phòng kế toán. Nàng đã cố tình chọn việc đó, khi nàng chuyển tới đây. Những con số không tấn công nàng với ý nghĩ và cảm xúc, không đòi hỏi nàng bất kì điều gì. Về bản chất chúng không bao giờ thay đổi; một con số không sẽ luôn là một con số không. Tất cả những gì nàng phải làm là sắp xếp chúng vào các cột, nhập chúng vào máy tính, theo dõi thu chi. Con số luôn luôn gọn gàng, không bao giờ lộn xộn như con người.

Và cảm giác tự chu cấp cho bản thân rất tuyệt, kể cả khi nàng biết rằng nàng không cần phải làm việc. Ngôi nhà nhỏ đã là nhà của nàng được mua thẳng cho nàng, khi nàng quyết định rằng nàng muốn sống ở Florida, ở đầu bên kia đất nước cách xa Washington. Tiến sĩ Ewell sẽ thu xếp để nàng nhận được một tờ séc mỗi tháng, nếu nàng muốn; nàng không muốn, thích được tự lập mà không cần tất cả hệ thống trợ giúp của Tổ chức hơn. Thậm chí cả bây giờ, tất cả những gì nàng phải làm là nhắc điện thoại lên và nói với Tiến sĩ Ewell rằng nàng cần giúp đỡ, và người ta sẽ giúp nàng. Mặc dù không phải lỗi của ông, cũng không phải lỗi của ai hết, nhưng Tiến sĩ Ewell vẫn mang mặc cảm tội lỗi về những gì đã xảy ra sáu năm trước.

Nàng thở dài. Nàng được trả lương theo giờ, mỗi phút nàng ngồi đây đều sẽ bị trừ vào tiền lương của nàng. Nàng kiên quyết đẩy Thám tử Hollister ra khỏi tâm trí và bước ra khỏi xe ô tô.

“Hãy, cưng, tìm thấy gì hay ho chưa?” Thám tử Fredericka Brown, người chỉ trả lời những ai gọi “Freddie,” vỗ vào đầu Dane khi chị ta đi qua sau ghế của anh. Chị là một phụ nữ cao lêu đêu, bộc trực một cách dễ mến, với khuôn mặt thường vui vẻ và hài hước khơi gợi những nụ cười. Một người phụ nữ làm cảnh sát nói chung gặp nhiều khó khăn, đặc biệt làm một thám tử còn khó hơn, nhưng Freddie rất hoà hợp. Chị có cuộc hôn nhân hạnh phúc với một huấn luyện viên đội bóng đá của trường cấp ba, to lớn khổng lồ, một người trông như là sẵn sàng bẻ gãy tay chân bất kì kẻ nào dám gây ra cho Freddie của anh ta một chút buồn khổ. Freddie thường đối xử với tất cả những thám tử khác như thể họ là các cậu thiếu niên trong đội bóng của chồng, với sự hoà trộn giữa tán tỉnh nhẹ nhàng và tình mẫu tử.

Dane gầm gè với chị. “Đáng lẽ đây là vụ của chị đấy. Chúng tôi đang nghỉ cuối tuần, chết tiệt.”

“Xin lỗi,” chị nói một cách vô tình, dành cho Trammell nụ cười chào hỏi khi anh ta nhìn lên từ chiếc điện thoại đã đeo dính lấy tai suốt cả buổi sáng.

“Răng miệng thế nào rồi?” Dane hỏi.

“Khá hơn. Tôi phải phó mặc mấy chiếc răng nanh của mình cho thuốc kháng sinh và giảm đau, không chơi chữ đâu. Nó bị sâu, vì thế bây giờ tôi đang có một cái lỗ ở chân răng.”

“Kinh khủng.” Sự cảm thông là thành thật.

“Tôi sẽ sống, nhưng Worley phải lái xe suốt trong khi tôi dùng ba thứ này.” Worley là đồng sự của chị.

“Chúng tôi giúp được gì không, có đầu mối nào để lần theo không? Chúng tôi cũng có mấy vụ của mình, nhưng từ những gì tôi đã nghe được, thì hiện trường sáng thứ Bảy như bước ra từ trong phim kinh dị.”

“Nó không sạch sẽ.” Một câu đánh giá giảm nhẹ lần đầu tiên anh dùng. Freddie lại vỗ vào anh, lần này là trên vai, và đi lo việc của chị. Dane trở lại với việc của mình.

Công việc của các thám tử phần lớn rất buồn chán; nó bao gồm rất nhiều cú điện thoại, cày xới giấy tờ, hay ra ngoài nói chuyện trực tiếp với mọi người. Dane đã dành vài giờ đồng hồ làm hai việc đầu tiên trong những việc của thám tử. Thông thường Trammell giải quyết những phần việc này tốt hơn anh, tỏ ra kiên nhẫn hơn, nhưng lần này anh đã đặt chính mình vào nhiệm vụ đó với sự quyết tâm u ám. Chuyện xảy ra cho Nadine Vinick không bao giờ nên xảy ra cho bất kì ai, nhưng anh thực sự điên tiết vì cái cô Marlie Keen đó đã cực kì gợi trí tò mò của anh về những gì cô ta biết.

“Có gì chưa?” Trammell hỏi, sự bức bối lộ rõ trong giọng nói của anh ta khi gác máy. “Tớ chẳng thu được gì ở chỗ đưa pizza và công ty cấp cả. Toàn bộ con phố gặp trục trặc với hệ thống cáp, và họ sửa nó trên đường dây, cách một con phố. Không cần thiết phải vào bất kì ngôi nhà nào. Và bánh pizza được một cô bé mười sáu tuổi đưa tới. Và Ông Vinick là người đã trả tiền. Hết đường.”

“Bên tớ cũng không có gì,” Dane lẩm bẩm. “Chưa có.” Theo những gì anh đã tìm được Marlie Keen chưa từng bị bắt, thậm chí chưa từng có một tấm vé phạt đỗ xe. Anh không để cho chuyện đó làm mình nản lòng. Có lẽ “Marlie Keen” chỉ là một cái tên giả. Nếu thế, dần dần anh sẽ tìm ra được thông tin đó. Người ta có thể bị lẩn theo qua sổ Bảo hiểm xã hội, hoàn thuế, bất kì con số nào trong hệ thống. Anh đã biết cô ta làm việc ở đâu và loại xe cô ta đi. Anh đã gửi đi nhiều yêu cầu, như là bảng kê các cuộc gọi cô ta đã gọi và nhận; tới lúc xong việc, anh thậm chí còn biết được cả cỡ áo lót của cô ta.

Anh cá là anh có thể đưa ra một ước đoán chuẩn xác ngay bây giờ: 34C. Đầu tiên anh đoán nó không thể to hơn cỡ B, nhưng chiếc áo sơ mi trắng kiểu nữ tu đó đã lừa dối. Anh đã chú ý thấy hình dáng tròn tròn trên ngực –

Chết tiệt! Anh phải thôi nghĩ về sex, ít nhất là trong việc có liên quan tới cô ta. Mỗi khi anh nhớ lại câu chuyện kì quái, rùng rợn cô ta đã kể, anh gần như nghẹn lời vì giận dữ. Nadine Vinick đã phải chịu đau đớn không gì tả được trước khi bà ta chết, vậy mà Marlie Keen, nếu đó là tên thật của cô ta, lại đang cố biến nó thành một buổi trình diễn. Anh sẽ không ngạc nhiên nếu nhận được một cú điện thoại từ giới truyền thông địa phương, hỏi xem liệu có đúng như lời đồn là Đồn cảnh sát đang làm việc với một nhà ngoại cảm để tìm kẻ sát nhân hay không. Nếu Marlie Keen muốn nổi tiếng, vì bất kể lý do bệnh hoạn nào, động thái tiếp theo của cô ta sẽ là tự mình thông báo cho giới truyền thông.

Sự trơ tráo của cô ta vẫn còn làm anh sửng sốt. Anh hoàn toàn không đếm xỉa đến cái đồng tiền tri vớ vẩn ấy; cách duy nhất cô ta có thể biết được những việc cô ta đã biết là có mặt ở đó. Anh không biết liệu tên giết người có giỡn chơi đúng như cô ta đã nói không, nhưng những chi tiết trong câu chuyện cực kì chính xác. Cách duy nhất cô ta có đủ gan để xuất hiện trước mặt họ là cô ta đã biết không có chứng cứ gì để liên hệ cô ta với tội ác. Vụ sát nhân rất cẩn thận tỉ mỉ; bác sĩ pháp y không thể phát hiện được dù chỉ một chút xú vật thể lạ. Bởi vậy, cô ta đã làm việc đó chỉ để vui thú với việc nhúng mũi vào sở cảnh sát, khoe khoang các chi tiết trước mặt họ và biết rằng họ không thể gán bất kì cái gì cho cô ta.

Tự cô ta đã không dùng con dao; anh khá chắc chắn về việc đó. Vì thế tên giết người thực sự là một ai đó mà cô ta biết, ai đó gần gũi với cô ta. Một người anh trai, có thể, hoặc bạn trai. Ai đó đủ gần gũi để chia sẻ sự tra tấn và sát nhân. Anh nghĩ về việc cô ta lên giường với tên con hoang đã cắt xẻ bà Vinick và dạ dày anh xoắn lại.

Cô ta đã mắc một sai lầm, đó là chế nhạo anh bằng hiểu biết của cô ta. Cô ta là sợi chỉ dẫn tới tên sát nhân, và anh sẽ không buông tay chừng nào chưa lần đến tận cùng.

Anh đứng dậy và với chiếc áo khoác. “Đi thôi,” anh nói với Trammell.

“Có chỗ nào cụ thể không?”

“Nói chuyện với hàng xóm của Cô Keen. Tìm xem cô ta có bạn trai không.”

Cô ta không có. Những người hàng xóm sống bên trái, hai cụ già đã nghỉ hưu từ Ohio, chắc chắn về việc đó. Bill và Lou, như họ tự giới thiệu, mô tả Marlie là một người lặng lẽ, thân thiện, và luôn luôn giúp đỡ họ nhặt báo hay thư từ bất kể khi nào họ đi thăm cô con gái ở Massillon, và cho mèo của họ ăn. Không có nhiều người hàng xóm tử tế như thế.

“Hai bác có để ý thấy bất kì ai đến và đi ra từ ngôi nhà đó không? Cô ta có nhiều khách không?”

“Theo tôi biết thì không, mặc dù tất nhiên, chúng tôi không chỉ suốt ngày ngồi và theo dõi ngôi nhà của Marlie,” Lou nói với vẻ đúng đắn tự trọng của một người làm chính cái việc đó. “Không, tôi không nghĩ từng nhìn thấy bất kì một người khác nào ở đó. Ông có thấy không, Bill?”

Bill gãi cằm. “Tôi nghĩ là không. Cô ấy đúng là một hàng xóm tuyệt vời, anh biết đấy. Luôn luôn chào hỏi khi chúng tôi nhìn thấy cô ấy, không chõ mũi vào chuyện người khác như một số người nào đó. Và cũng giữ sân vườn gọn gàng nữa.”

Dane nhú mày khi anh tốc kí vào trong cuốn sổ nhỏ mà mọi cảnh sát đều mang theo. “Không có *bất kì* một khách nào ư?” anh nhấn mạnh. “Chưa từng có?”

Lou và Bill nhìn vào nhau và nhún vai bất lực, lắc lắc đầu.

“Không người thân? Anh em trai, chị em gái nào?”

Lại thêm những cái lắc đầu.

“Bạn gái?” anh gắt.

“Không có,” Lou nhắc lại hơi gắt gỏng. “Không có ai cả. Thậm chí cô ấy còn tự mình làm vườn, thay vì thuê một cậu bé hàng xóm. Tôi chưa từng nhìn thấy ai ở đó trừ người đưa thư.”

Bế tắc. Anh thực tình bối rối trước chuyện đó. Anh liếc nhìn Trammell và thấy một cái nhúm mày nhỏ nói rằng đồng sự của anh cũng lúng túng như thế. Đàn ông có thể là những người cô độc, nhưng phụ nữ thì hiếm khi. Anh cố thử một chiến thuật khác. “Cô ta có ra ngoài nhiều không?”

“Không thường xuyên, không. Thỉnh thoảng cô ấy đi xem phim, tôi nghĩ thế. Tôi không thể tin là cô ấy gặp bất kì rắc rối gì. Tại sao ư, khi Bill bị gãy chân hai năm trước, cô ấy đã trông ông ấy bất kể khi nào tôi phải ra ngoài.” Lou lườm anh. Dane để ý thấy bà ta dồn tất cả ý nghĩ xấu cho anh, thay vì bao hàm cả Trammell.

Anh đóng sập cuốn sổ của mình lại. “Cảm ơn vì sự giúp đỡ của ông bà.” Sự giúp đỡ ít ỏi làm sao.

Những người hàng xóm ở bên phải về cơ bản có cùng lời nhận xét, trừ việc bà chủ nhà đó có hai đứa bé chập chững ồn ào bám vào chân và không thể trông mong chị ta chú ý nhiều tới những người đến và đi bên nhà hàng xóm. Không, chị ta chưa từng thấy ai tới thăm Marlie.

Họ trở lại xe ô tô và vào trong, cả hai đều ngồi trong im lặng và nhìn chăm chăm vào số 2411 Hazelwood. Đó là một ngôi nhà gỗ nhỏ gọn gàng, chắc chắn, kiểu nhà thông dụng những năm năm mươi, mặc dù nó đã được phủ lên một nước sơn màu cát đẹp và được làm cho sinh động bằng những thứ nhỏ nhặt mà phụ nữ thường trang trí cho tổ ấm của họ, những đồ có màu anh cho là giống màu của những que kem, mà chỉ có phụ nữ và dân gay mới gọi tên ra được. Hiên trước nhà được trang trí bằng vài cây dương xỉ và cây hoa màu hồng, tất cả đều được đặt trong chậu treo trên hiên. Vậy là họ đã tìm được gì? Rằng có vẻ như nghi phạm bậc nhất của họ là một kiểu nữ tu sĩ nào đó?

“Cái tiếng thịch to đùng mà chúng ta vừa nghe là chính chúng ta đó, đâm đầu vào tường,” cuối cùng Trammell cũng nói.

Dane găm gù, nhưng không phản đối. Anh cảm thấy bối rối và tức giận, nhưng bên dưới nó là một sự... nhẹ nhõm thực lòng? Chết tiệt, cái gì đang diễn ra với anh vậy? Anh cảm thấy nhẹ lòng vì vụ giết người lại hoá ra là phức tạp kinh khủng, và anh không thể tìm ra được cái gì trong đầu mối tốt nhất mà họ có chăng?

“Cô ta phải có mặt ở đó,” anh nói. “Cô ta biết quá nhiều.”

Trammell nhún vai. “Còn có một khả năng khác.”

“Như là?”

“Có lẽ cô ta là nhà ngoại cảm thật,” anh ta khẽ gợi ý.

“Cho tớ xin đi.”

“VẬY cậu giải thích cách khác đi. Tớ không thể. Tớ đã nghĩ về việc đó, và chúng ta không tìm được gì về cô ta thậm chí hơi chỉ ra là cô ta có dính dáng tới cái gì giống thế. Mặc dù nghe rất kì quặc, nhưng có lẽ cô ta có khả năng nào đó.”

“Phải. Và có lẽ người ngoài hành tinh sẽ hạ cánh trên bãi cỏ của Nhà Trắng.”

“ĐỐI MẶT VỚI NÓ ĐI, anh bạn. Người phụ nữ hàng xóm kia là loại sẽ lên nhìn ra ngoài cửa sổ mỗi lần một chiếc xe giao bánh pizza đi xuống phố. Nếu Marlie Keen ra ngoài, hay có bất kì khách khứa nào, cậu có thể cá là bà ta sẽ biết.”

“Chúng ta vẫn chưa kiểm tra bạn đồng nghiệp của cô ta, những người cô ta đi ăn trưa cùng.”

“Phải, chà, nói cho tớ biết chuyện đó ra sao nhé. Tớ là một trong những người biết làm sao để nhận ra một ngõ cụt khi gặp phải nó.”

Chương 5

Nàng nhìn thấy gã ngay lập tức khi rời khỏi nhà băng. Gã ở một mình trong xe ô tô của gã, chỉ ngồi đó, dõi tìm nàng. Mặt trời buổi chiều muôn phản chiếu trên tấm chắn gió và ngăn nàng nhìn rõ mặt gã, nhưng nàng biết đó là gã. Thám tử Hollister. Mặc dù nàng chỉ có thể nhận ra chiều rộng của đôi vai chắc nịch và hình dáng cái đầu của gã, một linh cảm tự bảo vệ cơ bản nào đó, một sự cảnh báo trước nguy hiểm của nàng nhận ra gã.

Gã không ra khỏi xe, không gọi nàng. Chỉ theo dõi nàng.

Marlie bước tới xe của mình, lạnh lùng từ chối phản ứng với sự hiện diện của gã. Khi nàng đưa xe ra khỏi bãi đỗ, gã cũng đưa xe ra ngay sau nàng.

Gã ở đó, sát sạt sau đuôi xe nàng, khi nàng đưa xe vào dòng giao thông thường nhật buổi chiều. Nếu gã nghĩ gã có thể làm nàng lo lắng bằng trò chơi trẻ con này, thì gã sẽ phải ngạc nhiên; thần kinh của nàng đã được kiểm nghiệm trong những trường hợp còn ngặt nghèo hơn thế này nhiều, và nàng đã sống sót.

Nàng có vài việc vặt phải làm, những việc đáng lẽ nàng đã làm vào cuối tuần nếu không bị cái hình ảnh ác mộng đó làm tê liệt. Nàng không để sự có mặt của gã ngăn cản mình; nếu gã muốn biết nàng làm gì sau giờ làm, thì gã sẽ được chứng kiến tận mắt. Nàng dừng ở chỗ giặt là, để lại ít quần áo bẩn, lấy quần áo sạch. Điểm dừng tiếp theo là thư viện, nơi nàng trả hai cuốn sách. Rồi nàng tới một cửa hàng thực phẩm trong vùng. Ở mỗi điểm dừng, gã đều đậu xe sát nàng hết mức có thể, hai lần đỗ ngay sau nàng, và điềm tĩnh chờ tới khi nàng trở lại. Khi nàng ra khỏi cửa hàng thực phẩm, gã nhìn nàng đẩy chiếc xe đẩy, lấy ra bốn cái túi cho vào cốp sau xe. Nàng giữ chân trên chiếc xe đẩy để cho nó khỏi lăn trong lúc nàng mở khoá cốp.

Gã đã ra khỏi xe và đứng bên cạnh nàng gần như trước cả khi tiếng cánh cửa đóng lại cảnh báo cho nàng. Nàng ngẩng đầu lên và gã đã ở đó, to lớn và u ám như một cơn bão lớn. Đôi mắt gã bị cặp kính râm đen sì che mất. Kính râm luôn làm cho nàng đặc biệt khó chịu. Giống lần trước, sự hiện hữu thể xác của gã thô bạo như một cú đấm. Nàng phải kìm chế bản thân khỏi bước lùi một bước. “Anh muốn gì?” nàng hỏi bằng giọng lạnh lùng, cộc lốc.

Gã giơ một bàn tay to lớn ra và nhẹ nhàng nhắc túi đồ ăn khỏi chiếc xe đẩy cho vào trong cốp. “Chỉ giúp cô cất đồ thôi.”

“Tôi đã xử lý chúng cả đời mà không cần có anh, Thám tử à, và bây giờ tôi cũng lo được.”

“Không vấn đề gì.” Nụ cười gã dành cho cô vừa không có chút hài hước nào vừa giả dối. Gã đặt ba chiếc túi còn lại bên cạnh cái thứ nhất. “Không cần phải nói cảm ơn.”

Marlie nhún vai. “Okay.” Quay đi, nàng mở cửa và trượt vào sau tay lái. Chỗ đỗ xe trước mặt nàng trống, có nghĩa là nàng không cần phải lùi lại; nàng lái xe qua chỗ trống trước mặt, để mặc gã mang xe đẩy vào hoặc làm bất kể điều gì gã muốn với nó. Nàng không có tâm trạng để tỏ ra duyên dáng. Nàng mệt mỏi, thất vọng, và giận dữ.

Tệ hơn thế, nàng sợ hãi. Không phải sợ Thám tử Hollister, cho dù gã khó chịu đến thế nào. Nỗi sợ của nàng sâu sắc hơn thế nhiều.

Nàng sợ con quái vật đã chém giết bà Nadine Vinick.

Và nàng sợ chính mình.

Đến lúc nàng dừng lại ở cột đèn giao thông thứ hai sau khi rời bãi đỗ xe của cửa hàng thực phẩm, gã đã lại ở sau nàng. Người đàn ông này thực sự có tài lái xe trên đường đông đúc.

Hình ảnh ngôi nhà của nàng không hấp dẫn như mọi khi. Nàng khá chắc chắn là vẻ thánh thiện của nó sẽ bị cái gã đàn ông to lớn, độc địa này xâm phạm, có vẻ như gã ghét nàng từ cái nhìn đầu tiên. Nàng đã quen với sự nghi kỵ của mọi người, nhưng không phải căm ghét thật sự; thái độ của gã làm nàng hơi tổn thương, mặc dù nàng ngạc nhiên với chính mình khi cảm thấy thế. Thám tử Hollister chẳng là gì với nàng, vì thế chắc hẳn đó chỉ là do bản chất tự nhiên của con người muốn người khác nghĩ tốt về mình.

Đúng như nàng dự đoán, gã lái xe vào đường vào nhà nàng trước cả khi nàng có thời gian để tắt máy. Gã ra khỏi xe và cởi bỏ kính, kẹp nó vào túi áo sơ mi. Bất kể nàng khó chịu với kính râm đến đâu, đột nhiên nàng mong gã đeo chúng trở lại, bởi vì đôi mắt nâu lục của gã, bắt những tia sáng cuối cùng của hoàng hôn, trông cứng rắn và căng thẳng đến đáng sợ.

“Giờ thì sao?” nàng hỏi. “Hay anh đi suốt cả quãng đời đến đây chỉ để giúp tôi mang túi đồ thực phẩm?”

“Cô đã nói cô có thể xử lý chúng mà không cần tôi giúp,” anh chỉ ra. “Tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện một lát.”

Ai đó ra khỏi cánh cửa nhà bên. Nàng nhìn lên và thấy người hàng xóm của mình, Lou, đang đứng trên hiên nhà và nhìn chăm chăm vào họ đầy tò mò. Marlie vẫy tay và chào. Bên cạnh

nàng, Thám tử Hollister cũng vậy tay.

“Rất vui được gặp bà lần nữa,” gã nói.

Marlie cứng ngắc kiểm soát cơn giận của mình. Tất nhiên gã đã ra ngoài này thăm vấn hàng xóm của nàng; nàng không thể trông mong gã không làm thế. Sáng nay gã đã nói rõ là gã rất nghi ngờ nàng.

Bất chấp điều gã đã nói, khi nàng mở cốp xe gã vẫn nhấc cả bốn túi đồ ra, mỗi tay mang hai túi. “Cô đi trước,” gã nói lịch sự.

Nàng nhún vai; nếu gã sẵn sàng mang thực phẩm của nàng, nàng sẵn lòng để gã làm. Nàng mở khoá cửa trước và giữ cho gã, rồi đi theo gã vào trong và chỉ cho gã đi vào bếp, nơi gã đặt mấy chiếc túi trên bàn.

“Cảm ơn,” nàng nói.

“Tại sao bây giờ lại nói cảm ơn, trong khi lúc nãy không nói?”

Nàng nhướn lông mày lên. “Anh bảo tôi đừng nói.” Nàng bắt đầu cất thực phẩm đi. “Anh đang nghĩ gì, Thám tử?”

“Vụ giết người.”

Cái chết của Nadine Vinick không phải là thứ mà nàng có thể đem ra đối đáp được. Sự căng thẳng làm mặt nàng cứng đờ khi nàng nói đơn giản, “tôi cũng vậy.” Đôi mắt nàng mở lớn và khiếp hãi.

Anh dựa vào vào tủ bếp, nhìn cô ta dăm chiêu khi cô ta đi quanh, cúi xuống đặt cái này ở chỗ này, vươn người để cất cái kia trên giá. Anh không hề bỏ lỡ sự căng thẳng trên mặt cô ta.

Anh nhìn quanh. Anh thích căn bếp, một ý nghĩ vừa mới xuất hiện; bất kể anh đã trông mong đồ đạc trong nhà cô ta trông thế nào, anh đã không mong đợi sự ấm áp dễ chịu này. Căn bếp của chính anh tối giản hết mức; bếp của Trammell toàn là đồ công nghệ cao, rất đáng sợ. Bếp của Marlie Keen rất thoải mái. Những chiếc lọ nhỏ đựng thảo mộc được đặt trên giá ở bệ cửa sổ phía trên bồn rửa, khiến không khí có một mùi tươi mới. Tấm thảm dưới chân anh có màu trắng sữa, với những hình trang trí màu xanh dương và xanh lá nhạt. Cánh cửa chớp trên cửa sổ cũng được sơn cùng một màu xanh dương nhạt đó. Một chiếc quạt trần màu trắng trên đầu

chiếc bàn.

“Hôm nay anh có tìm được gì thú vị về tôi không?” cô ta hỏi, đứng quay lưng về phía anh khi đặt những đồ đóng hộp lên giá.

“Để tôi kể cho anh nghe nhé,” cô ta khẽ đề nghị. “Hôm nay anh đã phát hiện ra rằng tôi chưa từng bị bắt, chưa từng có một cái vé phạt, và theo hiểu biết tốt nhất của những người hàng xóm của tôi, tôi không hẹn hò hay có bất kì ai tới thăm. Tôi trả các hoá đơn đúng hạn, không dùng thẻ tín dụng, và không có bất kì cuốn sách nào trễ hẹn trả ở thư viện, mặc dù tôi sẽ bị trễ nếu không trả chúng ngày hôm nay.”

“Sao cô không kể cho tôi nghe lần nữa về đêm thứ Sáu,” anh nói. Giọng sắc sảo. Cô ta đã phác hoạ ngày hôm nay của anh rất chính xác, và anh không thích thế. Cơn giận sôi sục trong anh suốt cả ngày đã được kìm chế, nhưng chỉ suýt soát thôi. Cô gái này chắc chắn là khiến anh lộn ruột.

Anh có thể thấy hai vai cô ta căng ra. “Anh không hiểu phần nào?”

“Tôi muốn nghe tất cả. Chiều tôi đi. Hãy bắt đầu từ đầu.”

Cô ta quay lại, và cô ta nhợt nhạt y hệt như sáng nay, khi cô ta kể câu chuyện lần đầu tiên. Anh để ý thấy hai bàn tay cô ta nắm lại thành hai nắm đấm đặt bên người.

“Cô thấy phiền khi phải nói về chuyện đó à?” anh hỏi lạnh lùng. Anh hi vọng là cô ta thấy phiền. Nếu lương tâm của cô ta làm phiền cô ta, có thể cô ta sẽ kể lể. Chuyện đó đã từng xảy ra, mặc dù thường là do sự ngu ngốc và lòng kiêu ngạo lệch lạc khiến tội nhân thú tội.

“Tất nhiên. Anh không thấy phiền khi phải nghe nó à?”

“Nhìn còn tệ hơn nhiều.”

“Tôi biết,” cô ta lẩm bẩm, và trong một giây khuôn mặt cô ta không mang vẻ cảnh giác. Có nỗi đau trong đôi mắt xanh sâu thẳm ấy, và sự giận dữ, nhưng phần lớn những gì anh nhìn thấy là nỗi buồn đăm thẳng vào ngực anh.

Anh phải nắm tay của chính mình lại, để ngăn mình khỏi vươn tay ra đỡ lấy cô ta. Đột nhiên trông cô ta quá mỏng manh, như thể cô ta sắp xỉu. Và có lẽ cô ta là một diễn viên quá tài giỏi, anh lạnh lùng nhắc nhở mình, gạt đi mối quan tâm dành cho nghi phạm không được chào đón

và không gọi tên được. “Nói với tôi về đêm thứ Sáu,” anh nói. “Cô nói là cô đang làm gì?”

“Tôi đã đi xem phim, suất chiếu chín giờ.”

“Ở đâu?”

Cô ta nói với anh tên rạp.

“Cô xem phim gì?”

Cô ta cũng kể tên cho anh, rồi nói, “Chờ đã – có thể tôi vẫn còn giữ cuống vé. Tôi thường để trong túi. Tôi vẫn chưa đi giặt đồ từ lúc đó, vì thế có thể nó vẫn ở đó.” Cô ta nhanh chóng bước ra khỏi phòng; anh không đi theo nhưng lắng nghe thật kĩ, lần theo những cử động của cô ta qua căn nhà để cô ta không thể lên ra mà anh không biết, nếu đó là ý định của cô ta. Tất nhiên, anh đã để xe cô ta bị chặn ở lối ra, và anh không nghĩ cô ta sẽ thử chạy trốn. Tại sao, khi mà cô ta quá chắc chắn là anh không thể tìm được bất kì điều gì về cô ta? Chuyện quái quỷ là, cô ta đúng.

Chỉ một phút sau cô ta trở lại và đưa cho anh cuống vé, cẩn thận không chạm vào anh khi cô ta thả miếng giấy nhỏ bé vào tay anh. Rồi cô ta nhanh chóng lùi lại vài bước; miệng anh cong lên khi anh để ý tới động thái đó. Cô ta không thể nào nói rõ hơn nữa rằng cô ta không thích ở gần anh. Anh nhìn xuống cuống vé trên tay; nó là vé do máy tính in, với tên của bộ phim, ngày, và giờ. Nó chứng minh rằng cô ta đã mua vé; không có nghĩa cô ta đã thực sự xem bộ phim. Bản thân anh chưa xem phim đó, nên anh không thể hỏi cô ta bất kì câu hỏi thích đáng nào về nó.

“Mấy giờ cô rời rạp?”

“Khi hết phim. Khoảng mười một giờ ba mươi.” Marlie đứng cứng đờ bên cạnh bàn.

“Về nhà à, cô đi đường nào?”

Nàng nói với gã, thậm chí cả số lối ra.

Đôi môi nàng mím lại, nhưng vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, và giọng nói rõ ràng. “Như tôi đã kể cho anh sáng nay, tôi vừa mới rời đường xa lộ. Những hình ảnh luôn rất...bồn rút sức lực, vì thế tôi tấp vào lề.”

“Bồn rút sức lực? Như thế nào?”

“Tôi mất khả năng nhận thức,” nàng nói cộc lốc.

Lông mày gã nhướn lên. “Cô mất khả năng nhận thức,” gã nhắc lại, sự nghi ngờ rành rành trong giọng nói của gã khiến lòng bàn tay nàng nhúc nhối vì mong muốn được tát gã. “Ý cô là cô ngất xỉu vì căng thẳng?”

“Không hẳn.”

“Cái gì, *không hẳn*?”

Nàng nhún vai một cách bất lực. “Tôi bị hình ảnh tiên thị áp đảo. Tôi không thể nhìn thấy gì khác, tôi không thể nghe thấy gì khác, tôi không biết đến gì khác.”

“Tôi hiểu. Vậy là cô ngồi đó trong xe mình cho tới khi hình ảnh kết thúc, rồi bình tĩnh lái xe về nhà và leo lên giường. Nếu cô chắc chắn về khả năng siêu cảm của mình đến thế, Cô Keen, tại sao cô lại chờ gần hai ngày sau mới nói với cảnh sát? Tại sao cô không lập tức gọi điện báo? Có thể chúng tôi đã bắt được thủ phạm trong lúc gã vẫn loanh quanh gần đó, hay thậm chí ở ngay trong nhà, nếu cô đã gọi.”

Khuôn mặt Marlie mất nốt chút màu sắc cuối cùng dưới cú tấn công của giọng nói trầm, chế giễu đó. Không cách nào nàng có thể giải thích chuyện đã xảy ra sáu năm trước, tại sao vài chi tiết lại làm nàng bối rối đến nỗi nàng không thể chắc chắn liệu nàng đang hồi tưởng lại hay sự tiên thị đã trở lại. Nàng không thể lột trần mình trước mặt người đàn ông này như thế, khiến nàng trần trụi về mặt tâm tưởng để gã thấy được tất cả những nỗi sợ của nàng, sự yếu đuối của nàng. Thay vào đó nàng tập trung vào một điều duy nhất gã nói mà nàng có thể bác bỏ.

“K-không,” nàng cà lăm, ghét sự vấp vấp trong giọng nói của mình. Nàng hít một hơi thở sâu để gạt đi dấu hiệu yếu đuối đó. “Tôi không phải chỉ lái xe về nhà. Một cảnh sát tuần tra đã để ý thấy xe ô tô của tôi và dừng lại để xem xem có vấn đề gì không. Tôi không nhớ bất kì chuyện gì ngoại trừ hình ảnh tiên thị kể từ lúc tôi tắt xe vào lề cho tới khi anh ta gõ vào cửa xe tôi và mang tôi ra khỏi nó. Tôi khá là run rẩy, và tôi bảo với anh ta là tôi bị động kinh và chắc vừa bị lên cơn nhẹ. Anh ta hơi nghi ngờ và bắt tôi ra khỏi xe, nhưng cuối cùng anh ta cũng để tôi đi, và đi theo tôi về nhà để chắc chắn là tôi về tới nơi an toàn.”

Dane không đứng thẳng dậy từ chỗ tủ bếp, nhưng sự tập trung chú ý tràn ngập trong mọi góc ngách của cơ thể to lớn của anh.

“Lúc đó là mấy giờ?”

“Tôi không biết.”

“Đoán đi. Cô rời rạp chiếu phim lúc mười một giờ ba mươi; hình ảnh tiên thị bắt đầu khoảng lúc nào?”

“Mười một giờ bốn mươi, bốn mươi lăm. Tôi không chắc.”

“Vậy mấy giờ cô về tới nhà? Hình ảnh đó kéo dài bao lâu?”

“Tôi không biết!” cô ta hét lên, quay người khỏi anh. “Tôi chỉ suýt soát về được tới nhà; tôi đổ gục ngay sau đó và không thức dậy cho tới tận chiều muộn ngày thứ Bảy.”

Dane quan sát cái lưng cứng đờ của cô ta. Cô ta đang run, rất ít nhưng rõ ràng là run rẩy. Đáng lẽ anh nên mừng vì đã làm cô ta lúng túng, nhưng thay vào đó anh lại có một ham muốn điên rồ là an ủi cô ta.

“Tôi sẽ liên lạc lại,” anh đột ngột nói, và bỏ đi trước khi anh đầu hàng cái ham muốn ấy. Chết tiệt, cái quái gì với cô ta vậy? Anh ý thức rất rõ sự căng cứng của mình, và biết rằng nếu cô ta đã nhìn lại, thì không cách nào không nhận ra. Cảm tạ Chúa, dường như cô ta muốn nhìn vào bất kì nơi nào khác ngoài anh. Anh đã từng nghe chuyện có bị hứng tình trong lúc hiểm nguy, nhưng anh chưa từng như vậy. Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với anh vậy?

Khi anh vào trong ô tô anh thừa nhận rằng đáng lẽ anh không bao giờ nên tới đây, ít nhất lúc không có Trammell. Rõ ràng họ đã kết thúc ngày làm việc, nhưng anh không thể. Thay vào đó anh đã chờ cô ta trong bãi đỗ xe nơi cô ta làm việc và theo cô ta về nhà. Hành động ngu ngốc; lẽ cô ta gọi cho trung úy và phàn nàn rằng anh đang quấy rối cô ta thì sao? Trung úy đã bật đèn xanh cho họ điều tra cô ta, nhưng Dane biết anh đã vượt ranh giới buổi chiều nay.

Ít nhất cô ta đã cho anh một thứ gì đó hay ho để kiểm tra. Nếu một cảnh sát tuần tra đã dừng một chiếc xe khả nghi lại để điều tra, thì sẽ không khó xác minh. Anh đã có địa điểm và ngày giờ, và anh biết đó là vào ca làm việc thứ ba. Dễ như ăn bánh.

Anh trở lại văn phòng và bắt đầu gọi điện. Mất một giờ anh mới lấy được tên của người cảnh sát cần tìm, Jim Ewan, một cảnh sát đường phố có sáu năm kinh nghiệm. Khi anh gọi điện về nhà của cảnh sát Ewan, không có ai nhấc máy.

Anh chờ thêm một giờ nữa, gọi điện cho cảnh sát Ewan thêm bốn lần, mà không có kết quả. Anh kiểm tra đồng hồ, đã gần tám giờ, và anh đang đói. Anh cho là mình có thể dậy sớm để đi gặp cảnh sát Ewan lúc anh ta kết thúc ca trực, nhưng anh chưa bao giờ có biệt tài chờ đợi khi muốn cái gì đó. Thế thì sao; chưa tới ba giờ nữa Ewan sẽ báo cáo công việc, vì thế Dane cho là mình có thể kiểm cái gì để ăn, rồi trở lại và nói chuyện với viên cảnh sát trong đêm nay. Bất kể anh tìm được cái gì, anh sẽ có cả một đêm để nghĩ về nó.

Anh lái xe về nhà và làm một cặp sandwich, rồi kiểm tra hộp thư thoại trong khi ăn và xem qua tỷ số của các trận đấu trong mùa bóng chày mới. Anh vẫn còn bực mình với San Francisco Giants, và muốn tất cả các đội trừ đội đó chiến thắng.

Bóng chày không thể thu hút sự chú ý của anh, và những ý nghĩ của anh cứ trở lại chỗ Marlie Keen, chỗ đôi mắt xanh sâu thẳm u uẩn hơn cả một nghĩa trang. Bất kể cô ta đang chơi mưu mẹo gì, cô ta không hoàn toàn thoải mái với nó; mỗi lần kể về đêm thứ Sáu cô ta lại buồn khổ rành rành. Ngay cả một diễn viên đạt giải Oscar cũng không thể làm cho mình trắng bệch như phấn, giống như Marlie đã làm chiều hôm nay.

Anh nhớ lại hình dáng gầy gò của cô ta lúc run rẩy, và ham muốn vòng tay quanh cô ta, ôm cô ta vào sát mình và nói với cô ta mọi chuyện sẽ ổn lại trời dậy. Có chuyện gì với tính bảo vệ điên rồ này vậy? Anh chấp nhận bản năng đàn ông tự nhiên của mình là chăm sóc phụ nữ; anh to lớn hơn và khoẻ mạnh hơn, vậy tại sao không nên đặt mình giữa một người phụ nữ và bất kể nguy hiểm gì đang đe dọa cô ta? Tại sao anh không nên canh chừng mỗi khi cô ta lên và xuống cầu thang, luôn sẵn sàng để chụp cô nếu những đôi giày cao gót lừa lọc phụ nữ hay mang khiến cô ta vấp ngã? Tại sao anh không nên làm những việc nặng nhọc thay cô ta khi có thể và có thời gian. Khi anh còn là cảnh sát tuần tra, điều tra những vụ tai nạn, anh luôn luôn đi thẳng tới kiểm tra phụ nữ và trẻ con trước nhất, mà không cần phải nghĩ. Nhưng quỷ quái, sự bảo vệ của anh trước đây chưa bao giờ mở rộng phạm vi bao gồm cả những nghi phạm giết người.

Anh là một tay cóm; cô ta là nghi phạm. Anh không thể cho phép mình đụng vào cô ta theo bất kể cách nào, trừ những lần cần thiết trong công việc. Ôm cô ta không nằm trong danh sách đó.

Nhưng anh muốn. Chết tiệt, anh muốn thế. Anh muốn đặt đầu cô ta nghỉ ngơi trên vai anh, muốn vuốt ve má cô ta, cầm cô ta, rồi để bàn tay mình rơi xuống thấp hơn điều tra ngực cô ta, đường cong ở bụng, điểm mềm mại giữa hai chân.

Anh vụt đứng dậy, chửi thề với mình. Sáng nay anh mới gặp cô ta lần đầu tiên, vậy mà không thể ngừng nghĩ về cô ta kể từ lúc ấy. Những phản ứng lý hoá cũ xì chắc chắn đã làm mờ mắt anh trước người đàn bà này.

Anh kiểm tra thời gian: chín giờ mười lăm. Quỷ ạ, có lẽ anh nên đi xuống trạm và chờ cảnh sát

Ewan. Ít nhất những chuyện vợ vẫn thường lệ sẽ ngăn anh khỏi nghĩ về cô ta quá nhiều. Anh bước qua bước lại một lúc, rồi lấy chìa khoá xe và thực hiện kế hoạch.

Đúng như anh đã hi vọng, cảnh sát Ewan tới sớm, như phần lớn những cảnh sát khác, để có kha khá thời gian thay quần áo và uống cà phê, kiểu như ổn định công việc trước khi ca trực bắt đầu. Jim Ewan là một người bình thường về mọi nhẽ: chiều cao trung bình, cân nặng trung bình, đường nét trung bình. Mặc dù vậy đôi mắt anh ta là đôi mắt cảnh giác, hoài nghi của một tay cớm, của ai đó quen với việc nhìn thấy mọi chuyện và chẳng trông mong điều gì.

Anh ta nhớ vụ đêm thứ Sáu rất rõ.

“Hơi ghê ghê,” anh ta nói, khi nghĩ về nó. “Cô ta chỉ ngồi đó, như một bức tượng. Đôi mắt mở to và cố định, đầu tiên tôi tưởng tôi có một cái xác. Tôi bật đèn pin lên, nhưng không thấy có gì đáng nghi trong xe, và đến lúc đó tôi có thể nói rằng cô ta vẫn đang thở. Tôi lấy đèn pin gõ vào cửa xe, nhưng phải mất một lúc cô ta mới quay sang được.”

Dane cảm thấy một cơn rùng mình khó chịu nơi xương sống. “Có lẽ cô ta đã ngắt xỉu chẳng?”

Cảnh sát Ewan nhún vai. “Tôi chỉ thấy những cái xác hay những kẻ tâm thần có đôi mắt cố định như thế. Nếu chỉ là bị ngắt thì mắt phải nhắm lại chứ.”

“Vậy thì chuyện gì đã xảy ra?”

“Giốngn như là cô ta thực sự lẫn lộn, và lúc đầu trông cô ta sợ hãi. Cô ta di chuyển khó khăn, giống như ai đó vừa hồi tỉnh sau cơn mê. Nhưng rồi cô ta cũng cuốn cửa kính xuống được, và cô ta nói rằng cô ta bị động kinh và chắc mới bị lên cơn. Tôi đã yêu cầu cô ta ra khỏi xe, và cô ta bước ra. Cô ta run, rùng mình từ chân lên đến đầu. Tôi không thể ngửi thấy mùi cồn, và cô ta không có vẻ bị phê thuốc gì cả; tôi đã gọi về kiểm tra biển số xe của cô ta, và nó cũng ổn, nên chẳng có lý do gì để bắt giữ cô ta. Như tôi đã nói, cô ta khá là lão đảo, vì thế tôi theo cô ta về nhà để đảm bảo là cô ta về được.”

“Lúc đó là mấy giờ?” Dane hỏi.

“Để xem. Tôi có thể kiểm tra phiếu công tác trong đêm đó và cho anh thời gian chính xác, nếu anh cần, nhưng tôi nghĩ lúc đó là sau nửa đêm một chút, có lẽ mười hai giờ mười lăm.”

“Cám ơn,” Dane nói. “Anh đã giúp ích rất nhiều.”

“Rất sẵn lòng.”

Anh lái xe về nhà, ngẫm lại những gì cảnh sát Ewan đã nói. Chỉ một cuộc gặp gỡ ngắn ngủi đã cho anh rất nhiều thông tin.

Đầu tiên, Marlie Keen đang ở đầu bên kia thành phố so với nhà của gia đình Vinick vào cùng thời điểm Nadine Vinick bị giết.

Lời chứng của cảnh sát Ewan đã xác thực những gì Marlie kể với anh về chuyện “hình ảnh” tác động lên cô ta ra sao.

Vậy giờ anh có gì? Về mặt lô-gíc anh không thể xem cô ta là nghi phạm được nữa, và cái gì đó trong anh thả lỏng vì vui mừng. Cô ta đã không ở đó; cô có bằng chứng ngoại phạm. Chẳng có gì liên kết cô với vụ sát nhân – trừ chính những lời nói của cô. Cô đã *nhìn thấy* vụ án xảy ra. Không có cách nào khác. Nhưng bằng cách nào?

Cô ta biết gì đó, điều gì đó cô ta đã không kể với anh. Điều gì đó đã mang bóng tối đến đôi mắt cô ta. Anh sẽ tìm ra cô ta đang che giấu điều gì, tìm ra mối liên hệ chính xác của cô ta với vụ án này. Chỉ có một cách giải thích khác là cô ta thực sự có khả năng ngoại cảm, và anh không tin. Chưa tin, có lẽ không phải là không bao giờ, nhưng... chưa tin.

Chương 6

Hắn có thể cảm thấy cơn giận cháy bùng trong hắn khi mẹ đàn bà quầy quả bước đi, và hắn kiên quyết kiểm soát nó, như hắn đã kiểm soát mọi chuyện. Giờ không phải là lúc để cho sự giận dữ của hắn thể hiện; sẽ không thích hợp. Mọi việc đều có thời khắc của nó. Hắn nhìn xuống tờ đơn khiếu nại mà mẹ đàn bà đã điền và mỉm cười khi đọc tên của mẹ: Jacqueline Sheets, 3311 Cypress Terrace. Sự trả thù được đảm bảo đem lại cho hắn bình yên vững vàng. Rồi, cẩn thận dùng cơ thể chắn tầm nhìn của Annette về việc hắn đang làm, hắn trượt tờ đơn khiếu nại vào trong túi để lát nữa sẽ vứt đi. Chỉ có kẻ ngu mới để cho nó nằm lung tung, có lẽ để kẻ nào đó nhìn vào và sau này nhớ lại, và Carroll Janes không tự coi mình là ngu ngốc. Thực tế là ngược lại. Hắn tự hào mình luôn để ý tới mọi chi tiết nhỏ nhất.

“Tôi không biết tại sao anh lại có thể bình thản đến thế khi người ta nói chuyện với anh theo cách đó, anh Janes,” Annette lẩm bẩm sau lưng hắn. “Tôi muốn đắm vào mặt bà ta.”

Biểu hiện của hắn hoàn toàn bình tĩnh. “Ồ, ngày nào đó bà ta sẽ nhận lấy bài học,” hắn nói. Hắn thích Annette; cô ta phải làm việc giống như hắn, và luôn luôn cảm thông mỗi khi ai đó gây khó khăn cho hắn. Phần lớn mọi người đều tỏ ra lịch sự chấp nhận được, nhưng vẫn luôn có vài kẻ cần được dạy cho một bài học. Tuy nhiên, Annette không ngừng lịch sự, luôn gọi hắn là Anh. Hắn coi trọng sự biết điều của cô ta. Cô ta là một tạo vật vô duyên bé nhỏ, thấp lùn và đen và xấu, nhưng nhìn chung là tử tế. Cô ta không làm phiền hắn nhiều như những mẹ đàn bà khác, với dáng vẻ ngu ngốc và tính hờn dỗi của chúng.

Carroll Janes mang theo mình dáng vẻ cứng nhắc, giống nhà binh. Hắn thường nghĩ hắn sẽ hoàn toàn thích hợp với binh nghiệp – tất nhiên là như một sĩ quan. Hắn sẽ đứng đầu lớp trong bất kỳ một học viện nào, nếu mà hắn có tham dự. Không may, hắn không có những mối quan hệ cần thiết để vào được bất kỳ một học viện quân sự nào; những mối quan hệ là bắt buộc phải có, và những người không có thì bị gạt ra. Đó là cách tầng lớp trên giữ địa vị của chúng. Hắn không hề nghĩ đến việc gia nhập quân đội như một lính bộ binh; tương tự như thế hắn đã từ chối cả ROTC[3] và OCS[4] vì chỉ là sự lựa chọn nghèo nàn xếp sau các học viện. Thay vì một sự nghiệp binh gia lẫy lừng mà hắn đáng có, hắn bị kẹt trong cái công việc thấp hèn là xử lý những lời phàn nàn của khách hàng của một cửa hàng cao cấp, nhưng thế không có nghĩa là hắn để những tiêu chuẩn cá nhân của mình trượt dốc.

Hắn cao năm foot mười inch (1m78) nhưng dáng đi thẳng đơ thường làm mọi người nghĩ hắn cao hơn. Và nhìn chung hắn được xem là một người đàn ông ưa nhìn, hắn nghĩ: thân hình cân đối, nhờ một tuần đi tập hai lần; mái tóc vàng dày, gọn sóng; nét mặt hài hoà. Hắn thích ăn mặc đẹp, và luôn tỉ mỉ trong việc ăn mặc. Quan tâm tới tiểu tiết chính là sự khác biệt giữa thành công và thất bại. Hắn không bao giờ để mình quên chuyện đó.

Hắn tự hỏi Annette sẽ nói gì nếu cô ta phát hiện ra sức mạnh mà hắn vẫn phong kín, bên dưới sự kiềm chế hoàn hảo cho tới đúng thời điểm để bung ra. Nhưng không một ai nghi ngờ, đặc biệt là Annette. Hoàn toàn lừa được tất cả mọi người mang lại cho hắn sự hài lòng đặc biệt; bọn cớm quá ngu, bị hắn xỏ mũi tuyệt đối!

Hắn đủ kiên nhẫn để đợi tới lúc Annette nghỉ trưa mới đi tới chỗ bàn máy tính để xem Jacqueline Sheets có một tài khoản thanh toán với cửa hàng không; trước sự vui mừng của hắn, mục ta có. Mọi việc luôn dễ dàng hơn nhiều khi hắn truy cập được thông tin bước đầu này. Tuy nhiên hắn không quan tâm tới lịch sử thanh toán của mục ta. Thông tin từ mỗi phiếu yêu cầu tín dụng của khách hàng ở ngay đầu file, và nó bao gồm tên người chồng/người vợ và nghề nghiệp. Jacqueline Sheets đã li dị. Hắn tắc lưỡi. Thật là tiếc, mục ta không thể duy trì nổi một mối quan hệ.

Tất nhiên, điều đó không có nghĩa là mục sống một mình. Có thể mục có con, hay sống với bạn trai, hay một bạn cùng phòng đồng tính. Có thể mục sống với mẹ. Bất kì viễn cảnh nào trong đó sẽ khiến nhiệm vụ của hắn khó khăn hơn, nhưng không bao giờ là bất khả thi. Gần như hắn hi vọng có một chút phức tạp như thế, vì nó sẽ là một cuộc kiểm tra thực sự với thần kinh và trí tuệ của hắn. Thật không bình thường khi có một tội nhân khác quá sớm sau vụ mới nhất; hắn hơi tò mò để xem xem hắn có nhạy bén hơn không, giống như một vận động viên tăng cường luyện tập, hay là ngược lại. Hắn hi vọng hắn sẽ còn khoẻ hơn và nhanh hơn, trí óc hắn sẽ mạch lạc hơn, quyền lực trào dâng sẽ mạnh hơn.

Khi hắn rời chỗ làm, hắn đã cảm nhận được sự ước đoán ngân nga trong đầu. Hắn lơ đi cảm xúc sung sướng và theo đuổi những công việc hàng ngày, vì tất nhiên bây giờ hắn không thể cho phép nó mạnh lên; vẫn chưa tới lúc. Niềm sung sướng sẽ chỉ càng tăng lên khi phải chờ đợi, một khi hắn cho phép. Vì thế hắn lái xe về căn hộ, đọc báo, đặt bữa tối nấu bằng lò vi sóng vào trong lò. Trong lúc chờ nó được hâm nóng, hắn dọn bàn: miếng lót, khăn giấy, mọi thứ như nó đáng phải thế. Chỉ vì hắn sống một mình không có nghĩa là hắn được để những tiêu chuẩn của mình trượt đi.

Chỉ sau khi bên ngoài trời đã tối hắn mới cho phép mình lấy tấm bản đồ khu vực Orlando ra và định vị Cypress Terrace, đánh dấu đường đi từ căn hộ của hắn với bút mực màu vàng, cẩn thận ghi nhớ các chỗ rẽ. Nó gần hơn hắn đã tưởng, không tới mười lăm phút đi xe. Tiện lợi thật.

Rồi hắn làm một chuyến đi dạo dễ chịu, thoải mái bằng ô tô, thưởng thức tiết trời mùa xuân nhẹ nhàng. Chuyến do thám đầu tiên này không hơn một lần lái xe qua, để xác định ngôi nhà và ghi nhớ trong đầu. Hắn cũng sẽ để ý vài chi tiết khác, ví dụ như nó gần các ngôi nhà khác thế nào, có nhiều vật nuôi trong vùng không, có bao nhiêu trẻ con ở quanh. Nếu có một hàng rào bao quanh sân, thì trên đường lái xe có bao nhiêu xe đỗ, hay có ga-ra không. Những thứ nhỏ nhặt như thế. Các chi tiết. Sau đó hắn sẽ tìm ra nhiều hơn, nhiều hơn nhiều, mỗi chuyến đi lại

khám phá thêm cho tới chuyển do thám cuối cùng, khi hắn sẽ đi vào trong ngôi nhà, ghi nhớ vị trí các căn phòng. Lúc đó hắn sẽ để cho niềm sung sướng được nhen nhóm, vì có điều gì đó thích thú trong việc lang thang quanh ngôi nhà của mẹ khi mẹ không có ở đó, chạm vào đồ vật của mẹ, nhìn vào tủ quần áo và tủ nhà tắm. Hắn đã đi guốc vào trong lòng mẹ rồi, và mẹ thậm chí còn không biết. Sẽ chỉ còn thiếu bước cuối cùng.

Hắn lái xe qua số 3311 Cypress Terrace; có một nhà để xe hẹp, để được một xe thay vì cái gara, và một chiếc Pontiac năm năm tuổi đậu ở đó. Không có chiếc xe nào khác, không xe đạp, không ván trượt, không có gì ám chỉ những đứa trẻ. Chỉ có một ngọn đèn trong nhà, chỉ ra rằng hoặc chỉ có một người sống trong đó hoặc tất cả mọi người đều ở trong một phòng. Thường thì là vẻ thứ nhất.

Hắn lượn quanh khu phố và lượn lại lần thứ hai; hai lần là tất cả số lần hắn cho phép trong một chuyến đi. Nếu bất kì ai đang nhìn, mà không có vẻ như vậy, thì lần hai chỉ có nghĩa là ai đó bị lạc đường, trong khi lần thứ ba là rất đáng nghi. Lần thứ hai hắn để ý thấy một hàng rào chạy xuống phía bên trái ngôi nhà, ở phía đối diện của nhà để xe. Tốt. Một hàng rào là sự che chắn tốt. Phía bên phải cởi mở hơn ý thích của hắn, nhưng nhìn chung tình huống rất tốt. Thực sự rất tốt. Mọi thứ đều khớp với nhau.

*

Marlie cuộn tròn trên sofa, đọc một cuốn sách chỉ hơi thú vị và từ từ cảm thấy mình thư giãn. Nàng đã căng thẳng suốt cả ngày dài, tự hỏi liệu Thám tử Hollister có đang chờ ở bãi đậu xe khi nàng tan ca giống ngày hôm trước hay không. Nàng không chắc nàng có thể xử lý một cuộc chạm trái thù nghịch nữa với gã, nhưng cùng lúc nàng cũng cảm thấy chùng hững kì cục khi nàng bước ra khỏi nhà băng và gã không có ở đó. Giống như là chờ cho chiếc giày bên kia rơi nốt, nhưng nó không rơi.

Nàng dựa đầu ra sau ghế và nhắm mắt. Khuôn mặt gã hình thành phía sau mí mắt nàng: khuôn mặt thô ráp, cái mũi gãy, đôi mắt nâu sâu hoắm. Không phải một khuôn mặt giả tạo; thậm chí cả khi các đường nét hài hoà hơn, biểu hiện trong đôi mắt ấy vẫn luôn làm cho gã khác biệt. Chúng là đôi mắt xuyên thấu của loài dã thú, luôn luôn theo dõi. Nàng có ý nghĩ rằng người dân Orlando có thể tự cho mình may mắn vì gã đã đi theo con đường luật pháp, biến lũ tội phạm trở thành con mồi tự nhiên của gã thay vì chính họ. Giờ đây, thêm vào sức mạnh bản chất của chính gã, còn có cái nhìn mà mọi tay cóm đều có: cái nhìn nghi hoặc tất cả mọi thứ, cái nhìn xa cách lạnh lùng, một bức tường mà những người trong đội hành pháp đã dựng nên giữa họ và những người họ phục vụ.

Nàng đã quen biết rất nhiều cóm, đã thấy nó ở tất cả bọn họ. Cóm chỉ thư giãn với những kẻ giống họ, với người khác đã thấy những gì họ thấy, làm những gì họ làm. Không có ai trong số họ trở về nhà và kể với người bạn đời của mình về những việc làm xấu xí và đồi bại mà họ thấy hàng ngày. Một đề tài tuyệt vời làm sao bên mâm cơm tối! Cóm có tỷ lệ li dị rất cao. Sự căng

thẳng là không thể tin được.

Có lẽ chưa bao giờ biết phải làm sao với nàng. Tất nhiên, lúc đầu họ đều nghĩ về nàng như một chuyện cười. Mặc dù vậy sau khi nàng tự chứng tỏ bản thân, tất cả họ đều khó chịu khi ở gần nàng, bởi vì khả năng ngoại cảm của nàng bao gồm cả họ. Chỉ có có lẽ mới hiểu được có lẽ: Đó là một quy luật. Nhưng *nàng* đã cảm nhận được những cảm xúc của họ, sự giận dữ và nỗi sợ và sự ghê tởm của họ. Họ không thể dựng nên bức tường đó với nàng, và họ cảm thấy dễ bị tổn thương.

Rồi, sáu năm trước, nàng đã phải học cách làm sao để đọc được cảm xúc của mọi người như tất cả những người khác vẫn làm, bằng cách gộp nhặt những dấu hiệu tinh tế nhất của ngôn ngữ cơ thể và âm điệu giọng nói, bằng cách đọc các biểu cảm. Nàng cảm thấy như một đứa trẻ học nói, bởi vì trước đây nàng chưa từng phải dựa vào các dấu hiệu ngoài mặt. Trong một thời gian nàng đã không muốn học, tất cả những gì nàng muốn là được yên trong sự im lặng trời cho. Nhưng sự cô độc tuyệt đối không phải là bản chất của con người, thậm chí cả các ẩn sĩ cũng phải làm bạn với thú vật. Một cách bản năng, khi nàng đã cảm thấy an toàn, nàng bắt đầu quan sát mọi người và đọc cảm nghĩ của họ. Mặc dù vậy rất khó đọc được Thám tử Hollister. Miệng nàng cong lên trong điệu cười khô khan. Có lẽ nàng khó đọc được gã là vì nàng gần như không đứng mà nhìn thẳng vào gã được. Không phải là vì gã ghê sợ, bởi vì bất chấp tất cả những đường nét thô ráp của gã, gã không ghê sợ, nhưng đúng hơn là vì gã quá căng thẳng. Gã khiến nàng thấy khó chịu, gườm gườm nhìn nàng theo cách của gã, tấn công nàng cho tới khi buộc nàng phải nhớ lại những kỉ ức mà nàng muốn quên đi.

Nàng không sợ gã; bất kể gã cố gắng thế nào, gã không thể trói nàng vào vụ giết Nadine Vinick, bởi vì chẳng có mối liên hệ nào cả. Gã không thể tìm được bằng chứng không tồn tại. Sự khó chịu mà nàng cảm nhận – Marlie cứng người, đôi mắt nàng mở to và tập trung vào khoảng không khi nàng tìm kiếm trong tâm tưởng cảm giác đã quét qua người nàng. Đó không phải là một hình ảnh, hay bất kì cái gì choáng ngợp như thế. Nhưng chắc chắn nàng đã cảm thấy một ác tâm to lớn, lạnh lẽo, một lời đe dọa.

Nàng lập cập đứng dậy và bắt đầu đi đi lại lại khi cố sắp xếp các ý nghĩ của mình. Chuyện gì đang xảy ra? Có phải sự tiên thị đã thực sự quay về, hay nàng chỉ đang trải qua một phản ứng hoàn toàn bình thường do căng thẳng?

Nàng đã đang nghĩ về Hollister, và đột nhiên nàng cảm thấy khó chịu và bị đe dọa. Dễ dàng hiểu được chuyện đó, nếu Hollister là nguồn cơn dọa dẫm. Hầu hết mọi người sẽ nghĩ thế, nhưng Marlie phân tích lại cảm xúc đó một lần nữa và không thể tìm được bất kì nỗi sợ hãi nào về Hollister trong bất kì hoàn cảnh nào liên quan tới cuộc điều tra của gã.

Bạo lực đập vào nàng, trở nên mạnh hơn. Marlie lao đảo trước cơn buồn nôn chợt đến. Điều gì

đó đang xảy ra. Lạy Chúa, điều gì đó đang xảy ra. Chuyện gì? Nó có liên quan gì đến Hollister? Gã đang gặp nguy hiểm chẳng?

Nàng dừng phắt lại, nắm đấm siết chặt. Có lẽ nàng nên gọi cho gã, xem xem gã có ổn không. Nhưng nàng nên nói gì đây? Không có gì. Nàng không phải nói gì hết. Nếu gã trả lời điện thoại, thì rõ ràng là gã ổn. Nàng có thể chỉ việc gác máy – Trò trẻ con. Nhưng mỗi đe dọa còn chưa thành hình này làm nàng phát ốm. Nàng toát mồ hôi, bị giằng xé vì không quyết định được, và đột nhiên những bản năng cũ lại trỗi dậy. Nàng vượt ra khỏi trí óc mình một cách mù quáng, tìm kiếm Hollister, cố xác định đám mây đen tối mờ mịt đó. Nó giống như lần mò trong đám sương; nàng không thể tập trung vào bất kì việc gì.

Rên rầm, nàng sụp xuống sô pha lần nữa. Nàng đã trông mong điều gì? Nàng không thể nào làm được chuyện đó trong suốt sáu năm, và thậm chí cả trước lúc đó cũng không hề dễ dàng. Chỉ vì nàng có một hình ảnh tiên thị kì quặc, và cảm thấy mỗi đe dọa to lớn này mà nàng nghĩ mình có lại tất cả những khả năng cũ ư? Nàng hi vọng chuyện đó không bao giờ xảy ra, chết tiệt! Nhưng ngay lúc này nàng cần chúng, cần cái gì đó để làm dịu sự hoảng loạn mà nàng đang cảm thấy.

Nhưng nếu gã bất tỉnh – nàng xua đuổi từ *chết* trước khi nó thành hình – thì nàng sẽ không thể bắt được tín hiệu sóng não của gã. Càng thấy sợ hãi hơn, nàng triệu hồi hình ảnh của người đồng sự, Alex Trammell. Nàng đã không chú ý nhiều tới anh ta, nhưng nàng quan sát đủ để có thể nhớ lại khuôn mặt anh. Nàng nhắm mắt lại, tập trung, nghe tiếng thở gấp gấp của chính mình khi cố tìm một con người cụ thể. *Nghĩ đi!* Nàng ráo riết ra lệnh cho bản thân. Nghĩ về Trammell. Không ích gì. Chẳng có gì cả.

Thầm chửi thề, nàng tóm lấy cuốn danh bạ điện thoại và dò ngón tay dọc theo vần *Hs* cho tới khi tìm thấy vài họ Hollister. Tại sao lại có quá nhiều họ ấy đến thế? À, đây rồi. Dane Hollister. Nàng bốc máy và ấn số trước khi có thể tự ngăn mình.

Và đột nhiên nàng biết rằng gã ổn.

Không giống như lúc trước. Nàng không lạc vào trong cảm xúc của gã; chẳng có cuộc tấn công bằng tâm tưởng nào cả. Nàng chỉ biết. Trong đầu nàng có một bức tranh về gã đang để chân và ngực trần ngồi trước một chiếc ti vi, theo dõi trận bóng chày và hộp bia. Gã lăm bắm một câu chửi thề khi vớ tay lấy điện thoại –

- “Vâng.”

Marlie giật nảy mình. Tiếng nói vang trong tai nàng cùng lúc nàng nhìn thấy gã trong đầu nàng,

đang nói chuyện.

“À... ờ. Xin lỗi,” nàng cà lăm, và đặt cốc ống nghe xuống giá. Nàng nhìn chăm chăm vào điện thoại, tê liệt đến nỗi nàng không biết phải làm gì. Nàng đã nghe thấy âm thanh đặc trưng của một trận bóng chày ở đằng sau.

*

Dane nhún vai với chút ít bực mình và gác điện thoại. Anh đã lỡ một cú ghi bàn trong trận đấu, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi rời sự chú ý khỏi màn hình. Anh ngồi lại với một tiếng làu bàu, hai bàn chân trần gác lên bàn cà phê và bắt chéo nhau. Đây là thời gian thanh thoi nhất của anh gần đây: không áo sơ mi, không giày, bia trên tay lạnh đến nỗi làm cho miệng anh tê tê khi uống.

Người gọi tới là một phụ nữ. Anh biết điều đó một cách bản năng, mặc dù giọng nói thì trầm và khàn khàn kì lạ. Giọng nói của người hút thuốc.

Anh nghĩ về Marlie Keen. Giọng cô ta cũng có chút lạo xạo như thế; lần nào anh cũng cứng lên chỉ vì nghe giọng nói đó. Theo phản xạ anh nhìn xuống đùi mình. Trúng phóc.

Anh với lấy điện thoại.

“Cô vừa gọi phải không?” anh hỏi gọn lỏn, sau một cuộc gọi nhanh đến phòng thông tin địa phương.

“Tôi... vâng. Tôi xin lỗi.”

“Có lý do gì không?”

Anh có thể nghe thấy cô ta thở trên đường dây, âm thanh ngắn và nông. Cái gì đó đã làm phiền cô ta. “Tôi lo lắng,” cuối cùng cô ta cũng thừa nhận.

“Lo lắng? Về chuyện gì?”

“Tôi tưởng anh gặp chuyện rắc rối gì đó. Tôi đã sai. Tôi xin lỗi,” cô ta lại nói.

“Cô đã sai,” anh nhắc lại, với sự nghi ngờ cường điệu hoá. “Nghĩ mà xem.”

Cô ta đập ống nghe trong tai anh. Anh nhăn nhó, bắt đầu bấm nút gọi lại một cách giận dữ, nhưng thay vào đó lại gác máy. Thay vì chế giễu, đáng lẽ anh nên tìm hiểu thêm chuyện gì làm cô ta khổ sở; có lẽ Nadine Vinick đang đè nặng lên lương tâm cô ta. Có lẽ cô ta sắp sửa thổ lộ nỗi lòng; cảnh sát Ewan đã làm chứng cho cô ta, mặc dù cô ta còn chưa biết, nhưng anh vẫn cá là cô ta biết nhân dạng của tên thủ phạm. Bây giờ, vì cái miệng ba hoa của mình, anh đã thổi bay cơ hội để tìm hiểu thêm, bởi vì chắc như quỷ là cô ta sẽ không *nói* với anh nữa.

Rồi anh nhận ra cả hai người họ đều không xưng tên. Cô ta biết anh là ai, cũng như anh biết cô ta là ai.

Và cô ta đã nói đúng về một chuyện, chết tiệt. Anh *đang* gặp rắc rối. Anh nhìn xuống đùi mình lần nữa. Rắc rối lớn.

Sự căm dỗ gặm nhấm anh. Anh dần lon bia xuống bàn mạnh đến nỗi bọt bắn tung ra ngoài. Rồi, nguyên rửa sự ngu ngốc của chính mình, anh bốc máy và bấm nút.

“Cái gì?” cô ta quát, trả lời trước cả khi tiếng chuông đầu tiên hết kêu.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? Nói với tôi đi.”

“Anh muốn tôi nói gì?” cô ta ngọt ngào hỏi.

“Về lý do thực sự tại sao cô gọi thì sao.”

“Tôi *đã* bảo anh rồi. Tôi tưởng có chuyện gì đó trục trặc.”

“Cái gì khiến cô có ý tưởng đó?” Dù đã cố gắng, anh vẫn không ngăn giọng điệu nghi kị được.

Cô ta hít thở sâu, đều đặn. “Nghe này. Tôi có một linh cảm khó chịu về anh và tôi lo lắng. Tôi đã sai.”

“Cái gì khiến cô nghĩ là có gì đó liên quan tới tôi?”

Im lặng hoàn toàn. Anh chờ, nhưng cô ta không nói gì. Đó là một sự im lặng tuyệt đối, thậm chí không có cả tiếng thở của cô ta, việc đó làm anh lạnh sống lưng. “Cô có sao không?” anh vội hỏi. “Marlie?” Im lặng. “Thôi nào, bé cưng, nói với tôi đi, nếu không tôi sẽ tới đó.”

“Không!” Giọng cô ta nghe nghẹn ngào. “Không – đừng qua đây.”

“Cô có sao không?”

“Có. Có, tôi ổn. Tôi chỉ... nghĩ về cái gì đó khác.”

“Ví dụ?”

“Có lẽ việc đó không liên quan đến anh. Có lẽ là ai đó khác. Tôi phải nghĩ về việc này. Tạm biệt.”

“Đừng dập máy,” anh cảnh cáo. “Chết tiệt, Marlie, đừng dập máy – cắt thật!” Tiếng máy bận vang trong tai anh. Anh đập mạnh điện thoại xuống và bật đứng dậy. Anh sẽ đi tới đó, để kiểm tra –

- Và tìm cái gì? Anh thực lòng nghi ngờ chuyện cô ta sẽ mở cửa cho anh. Anh cũng không có lý do nào, bởi vì Cảnh sát Ewan đã làm chứng cho cô ta. Việc đó đã gặm nhấm anh suốt cả ngày; trừ khi có cái gì khác xuất hiện, và về mặt này thì có vẻ như tuyệt vọng hoàn toàn, anh chẳng có lý do gì để nói chuyện với cô ta lần nữa. Và việc giải quyết vụ Nadine Vinick dường như ngày càng khó khăn hơn. Anh cực kì bức bối vì có vẻ như là vụ án này sẽ trở thành một bí ẩn thực sự, một vụ người lạ giết người lạ, kiểu án mạng gần như không bao giờ giải quyết được. Bà Vinick đáng được hơn thế.

Và anh không muốn không bao giờ được gặp lại Marlie Keen nữa. Nếu cô ta không dấn dấp đến vụ án, và anh phải chấp nhận chuyện đó một cách chính thức, anh sẽ phải sắp xếp vài chuyện. Anh không thích những gì mình đang cảm nhận, nhưng nó quá mạnh không thể nào bỏ qua được.

*

Marlie đi đi lại lại, hoặc là chửi thề và gạt nước mắt. Hollister chết tiệt! Gã khiến nàng quá tức giận, nàng có thể hả hê đập gã một trận, nếu lúc đó gã ở ngay đây. Nhưng Hollister là vấn đề tối thiểu của nàng. Sự tiên tri chắc chắn đã quay trở lại, có lẽ hơi thay đổi so với trước đây. Có lẽ nàng không có khả năng đồng cảm như trước; có lẽ nàng tiên tri tốt hơn. Còn lý do nào khác nàng có thể biết rằng Hollister đang xem một trận bóng chày? Còn lý do nào khác nàng có thể dự đoán được câu trả lời ngay trước đó một giây? Trước đây việc đó chưa từng xảy ra.

Nàng đã đang nghĩ về gã, một cách miễn cưỡng, nhưng chắc chắn gã đã ở trong đầu nàng khi

cảm giác nguy hiểm khó chịu đó quét qua nàng. Nàng đã tự động nghĩ rằng có gì không ổn với gã, nhưng không phải; gã chỉ đang chiếm tâm trí nàng nhiều đến nỗi nàng không nhận ra hai sự việc không liên quan đến nhau. Điều đó có nghĩa là nàng có hai vấn đề; không, ba. Một: những kĩ năng siêu cảm của nàng đã trở lại, lúc được lúc không. Nàng không muốn, nhưng chúng đã trở lại, và nàng phải đối mặt với việc đó. Nàng gạt cái nhận thức đó ra xa, bởi vì mặc dù vấn đề này sẽ có tác động lớn nhất lên cuộc đời nàng, những vấn đề khác cấp bách hơn.

Thứ hai: Thám tử Hollister sẽ trở thành một rắc rối lớn. Gã đã là rắc rối lớn. Gã khiến nàng tức giận hơn bất kì người nào khác nàng từng gặp, và gã làm vậy mà thậm chí không cần cố gắng. Gã là một tên Nê-ăng-đéc-ten (*loại người thô lỗ, cục tính*) to lớn, nhạo báng và nghi kị, và nàng có thể cảm nhận cơn giận của chính gã chiếu vào nàng. Gã căng thẳng tới nỗi nàng gần như đầu hàng trước ý muốn giấu mặt mỗi lần nhìn thấy gã. Gã cháy bỏng với kiểu nam tính mãnh liệt khiến phụ nữ phải quay lại và mắt tròn mắt dẹt khi họ nhìn gã. Marlie biết nàng không có nhiều kinh nghiệm với đàn ông, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng ngu ngốc. Những phản ứng của nàng với gã là quá mạnh, vượt mọi tầm kiểm soát. Thứ cuối cùng nàng cần lúc này là phải đối mặt với một sự hấp dẫn giới tính, đặc biệt là khi nó chẳng đem lại điều gì. Nàng rên rỉ khi nhận ra Hollister cũng cùng cảm nhận được sự hấp dẫn miễn cưỡng ấy. Gã đã gọi nàng là “bé cưng.” Có lẽ thứ duy nhất ngăn cản gã là mối nghi ngờ của gã với nàng, và cái đó sẽ không duy trì được lâu với sự thiếu vắng chứng cứ. Đàn ông như gã không ngại ngần khi họ muốn một người đàn bà; một khi gã đã thừa nhận rằng nàng chẳng liên quan gì đến vụ giết bà Nadine Vinick, nàng sẽ phải ngăn chặn gã.

Việc đó lại mang nàng tới vấn đề thứ ba, thứ quá khổ sở đến nỗi nàng đã cố không nghĩ về nó: Sự độc ác mà nàng đã cảm thấy, đã khiến nàng khó chịu, có cùng một... kết cấu, hay tính cách, như năng lượng mà nàng đã cảm nhận được cái đêm Nadine Vinick bị giết. Cùng một người đàn ông. Hắn vẫn còn ở ngoài đó, và sự độc ác của hắn đang tập trung vào ai đó khác. Nó vẫn chưa được hình thành; nàng chỉ bắt được một âm vọng của nó. Nhưng hắn sẽ lại hành động lần nữa, và nàng là hi vọng duy nhất mà cảnh sát, và nạn nhân kế tiếp của hắn có, để ngăn chặn hắn kịp thời.

Nàng chẳng có gì để đi tiếp. Không có khuôn mặt, không có tên. Mặc dù dần dần nàng sẽ có thể tập trung vào hắn, ở cùng hắn, và hắn sẽ mắc một sai lầm để nói cho nàng biết nhân dạng của hắn.

Nàng sẽ phải làm việc với cảnh sát, tức là làm việc với Hollister. Nàng chắc chắn rằng việc đó sẽ rất khó chịu, là một tình huống nan giải, nhưng nàng không còn lựa chọn nào khác. Nàng bị kẹt trong chuyện này và không cách nào thoát ra được.

Chương 7

Sáng hôm sau Marlie chỉ vừa mới mặc xong quần áo khi tiếng gõ cửa nặng trịch ở trước nhà khiến nàng giật mình, rồi cau mày vừa khó chịu vừa cảnh giác. Nàng biết chắc ai đang gõ vào cửa nhà nàng lúc bảy giờ hai mươi phút sáng, và không cần phải có khả năng đặc biệt nào mới biết được việc đó.

Mặc dù vậy cách tốt nhất để đương đầu với gã là không để gã biết nàng phản ứng với gã theo bất kì cách nào. Gã sẽ coi cơn giận dữ của nàng như một sự yếu đuối, chỉ có Chúa mới giúp được nàng nếu gã biết được một dấu hiệu của sự hấp dẫn miễn cưỡng mà nàng đang cảm thấy. Gã quá quyết liệt đến nỗi sẽ không để cơ hội nào tuột khỏi tay.

Nàng sẽ không mời gã vào. Nàng phải đi làm, và nàng không có ý định để gã làm nàng đi muộn. Nàng lấy túi và cầm chìa khoá trên tay khi hành quân ra cửa trước. Khi nàng mở cửa, gã đang đứng gần như chạm mặt nàng, cúi vào trong với một cánh tay cơ bắp chống lên khung cửa và cánh tay kia giơ lên để gõ vào cửa nhà nàng lần nữa. Sự gần gũi của cơ thể gã khiến nàng hụt hơi, một phản ứng mà nàng giấu nhẹm bằng cách bước ra ngoài và quay lại để đóng cánh cửa phía sau. Không may, gã không lùi lại, và nàng bị dựa ngay vào người gã, nóng bỏng và cơ bắp cứng ngắc ở khắp nơi. Nàng thực sự đang đứng trong vòng tay gã; tất cả những gì gã phải làm là vòng tay quanh người nàng, và nàng sẽ bị bắt giữ.

Nàng cau có tập trung vào việc khoá cửa, cố lờ đi tình huống đó. Cái nhìn thoáng qua vào mặt gã nói cho nàng biết sáng nay gã đang có tâm trạng tồi tệ, nhưng bây giờ nàng cảm nhận được một sự hùng hực đáng ngại của đàn ông bên dưới cơn giận đó. Gã giống như một con ngựa đực nóng nảy ngửi thấy mùi ngựa cái trong kì động dục.

Hình ảnh trong đầu nàng vừa không lành vừa chính xác đến nỗi trái tim nàng bắt đầu đập cuồng loạn. Quay lưng lại gã trong lúc nàng vật lộn với cái khoá cứng đầu, nàng đột nhiên cảm nhận sâu sắc áp lực của cơ thể gã lên hông nàng. Một đỉnh nhọn không lẫn đi đâu được đã hình thành, dày và cứng, ý nghĩa quá rõ ràng.

Cuối cùng cái khoá cũng cách vào ổ. Nàng đứng bất động, tê liệt vì lưỡng lự. Nếu nàng di chuyển, nàng sẽ cọ vào gã; nếu nàng không di chuyển, gã có thể coi đó như một lời mời. Nàng nhắm mắt lại để phản đối nỗi căm dỗ trong lòng nàng là chỉ đơn giản quay mặt lại nhìn gã, âm thầm cấp phép cho gã bằng cách để gã tiếp cận. Thứ duy nhất ngăn nàng đầu hàng chỉ là ý nghĩ chắc chắn việc đó sẽ không có tác dụng, và nàng sẽ lại chết cứng dưới sự tấn công dữ dội của nỗi kinh hoàng sáu năm tuổi. Nàng không thể trải qua chuyện đó một lần nữa.

Nàng buộc mình phải nói. “Anh muốn gì, Thám tử?” Đáng lẽ nàng nên cắn lưỡi mình. Chọn từ sai lầm, trong hoàn cảnh này. Với sự cương cứng của gã không ngừng chọc vào nàng, điều gã muốn quá hiển nhiên.

Trong vòng hai giây gã không trả lời. Nàng cảm thấy ngực gã nâng lên khi gã chậm chậm hít vào; rồi, cảm tạ trời đất, gã lùi lại một bước. “Tôi không ở đây với tư cách là thám tử. Tôi chỉ đến để xem cô có sao không.”

Sự căng thẳng tình dục giảm nhẹ cùng với khoảng cách nhỏ nhoi giữa họ, khiến nàng cảm thấy như thể nàng vừa được tháo ra khỏi xiềng. Sự nhẹ nhõm khiến tinh thần nàng bay bổng, một phản ứng mà nàng chuyển ngay thành hành động. “Tôi ổn,” nàng nói chắc chắn, và bước xuống trước khi gã có thể ngăn nàng. Ôi, chết tiệt. Xe của gã chặn lối ra vào của nàng. Nàng dừng phắt, và sự kiềm chế của nàng trở lại đủ để nàng chỉ dè dặt một thoáng trước khi quay lại đối mặt với gã. “Tôi phải đi nếu không sẽ muộn làm.”

Gã liếc vào đồng hồ đeo tay. “Chỉ phải lái xe mười lăm phút thôi mà. Cô còn ối thời gian.”

“Tôi muốn đi sớm, đề phòng gặp trục trặc.”

Câu giải thích không làm gã nhúc nhích. Đôi mắt nâu với hai mí nặng trĩu nhìn lên nàng, cảm xúc đã bị che chắn. “Còn gì khác đe dọa cô tối hôm qua không?”

“Tôi không sợ.”

“Không thể chứng minh với tôi.”

“Tôi không sợ,” nàng nhắc lại, lần này qua hai hàm răng nghiến chặt. Sự ngoan cố của gã đã bào mòn sự kiềm chế của nàng. Nàng cần phải tránh xa khỏi gã, *ngay bây giờ*.

“Chắc chắn là có. Và giờ cô cũng sợ.” Đôi mắt gã lại nhìn khắp lượt nàng lần nữa. “Mặc dù không phải cùng một lý do,” gã khẽ nói. Lần này khi mí mắt gã nâng lên, nàng có thể thấy ánh mắt của một gã sở khanh với sự nhận thức về giới tính.

Marlie cứng người, một cơn ớn lạnh sợ hãi chạm vào nàng. Bản thân gã không phải là nhà ngoại cảm, nhưng bản năng đàn ông của gã thì quá chính xác. Trốn tránh gã còn khó khăn hơn nàng tưởng, vì gã cảm nhận được sự phản ứng của nàng bên dưới lớp mặt nạ. Gã bước xuống cầu thang theo nàng, và nàng nhanh chóng lùi về chỗ xe ô tô. Nàng giật mở cánh cửa xe và trượt vào trong, sử dụng nó như một tấm rào chắn gã.

Gã cúi xuống nàng qua cánh cửa mở, đôi mắt gã lúc này rất sắc bén, đầy ý nghĩa. “Bình tĩnh nào,” gã lắp bắp. “Đừng có cảm cái như thế.”

Nàng lườm gã, bối rối gần như không thể chịu nổi. Nếu gã không đi sớm, nàng sẽ mất bình tĩnh và nói điều gì đó nàng biết sẽ khiến mình hối hận. Nàng bám lấy cánh cửa để trợ lực, khớp ngón tay trắng bệch vì cố gắng. “Đưa xe anh ra đi, Thám tử. Và trừ khi anh có lệnh, đừng tới nhà tôi lần nữa.”

*

Làm giỏi đấy, Hollister. Dane tức điên khi tự chửi rửa mình. Anh liếc xuống bàn làm việc của mình, lơ đi tiếng huyền ảo xung quanh của nhiều giọng nói cùng lúc và những tiếng chuông điện thoại reo không ngừng. Anh ngập tràn thất vọng cả về tình dục lẫn công việc. Không có đầu mối nào trong vụ Nadine Vinick, không có bằng chứng. Cuộc điều tra chẳng đi đến đâu, và có vẻ như mối quan tâm của anh với Marlie Keen cũng nhanh chóng đi theo cùng một hướng.

Anh còn trông mong điều gì khác được? Rằng cô ta sẽ không chú ý tới sự căng cứng của anh chạm vào hông cô ta chắc? Thật kì diệu vì cô ta đã không bắt đầu la hét.

Đáng lẽ anh phải lùi lại ngay khi cô ta bước ra khỏi nhà, nhưng không. Cú va chạm vô tình lần đầu tiên với cơ thể cô ta đã làm anh chết cứng tại chỗ, tất cả các giác quan của anh đều đau đớn tập trung lại điểm tiếp xúc. Cảm giác quá tuyệt đến nỗi anh gần như không thể chịu đựng được, nhưng cùng lúc nó cũng không đủ. Anh muốn nhiều hơn nữa. Anh muốn lột trần cô ta, để đâm vào trong cô. Anh muốn cảm nhận hai chân cô ta quấn quanh hông mình, muốn cảm nhận cô ta run rẩy bên dưới anh khi lên đỉnh. Anh muốn chiếm hữu cô ta, nghiền nát sự chống đối, lèo lái cô ta hoàn toàn theo ý chí của mình để có thể chiếm lấy cô ta bất kì khi nào anh muốn... và anh muốn bảo vệ cô ta khỏi tất cả mọi thứ và tất cả mọi người. Đó là lý do tại sao anh ở trên hiên nhà cô ta sáng nay. Suốt cả đêm anh đã không thể ngủ được, gần như chắc chắn rằng có gì đó đã làm cô ta sợ nhưng hoàn toàn chắc cô ta sẽ không chào đón sự quan tâm của anh nếu anh gọi lại cho cô ta. Khi trời sáng, anh đã không thể cưỡng lại. Anh phải tự mình nhìn thấy cô ta để xem cô ta có ổn không.

Rồi anh đã làm gì? Làm cho cô ta căm ghét anh hơn nữa. Anh đã đối xử với cô ta sai trái ngay từ đầu, và anh vẫn không có chút xíu ý tưởng nào về việc phải làm gì với cô ta. Cảnh sát Ewan đã chứng minh cô ta không có mặt ở hiện trường vụ giết Nadine Vinick, nhưng rõ ràng cô ta biết cái gì đó, và đã tới gặp cảnh sát vì nó. Vậy cô ta là gì, nghi phạm hay là nhân chứng? Lô-gíc nói là nghi phạm, một bản năng khó hiểu nào đó nói là nhân chứng, và cái cần của anh thì thực sự chẳng thêm quan tâm mấy may.

“Cậu đang có tâm trạng tồi tệ đấy,” Trammell uể oải nhận xét, và nghiêng ghế mình ra sau quan sát biểu hiện của Dane.

Anh gầm ghe. Không có gì phản đối.

“Gần đây có nói chuyện với Marlie không?”

Bực bội, Dane bắn cho anh ta một cái liếc. “Sáng nay,” anh nói ngắn gọn.

“Và?”

“Và không có gì.”

“Không có gì? Vậy thì tại sao cậu lại gọi cho cô ta?”

“Tớ không gọi.” Dane không ngừng quay cái bút chì. “Tớ tới đó.”

“Ô, hô. Giữ bí mật với đồng sự hử?”

“Không có bí mật gì để giữ cả.”

“Vậy tại sao cậu lại tới đó?”

Chết tiệt, tất cả những câu thẩm vấn này đều khiến anh cảm thấy bối rối. Dane có một thoáng thương cảm với những nghi phạm đã bị anh và Trammell thẩm vấn hàng giờ liền. Một thoáng rất ngắn. “Không có lý do nào cả,” anh trả lời, rành rành che giấu nhưng chẳng thêm quan tâm nếu Trammell biết.

“Không có lý do hử?” Trammell đang thích thú. Đôi mắt đen của anh ta hả hê. Anh ta đã không bao giờ nghĩ sẽ được nhìn thấy ngày anh bạn Dane tốt bụng của anh ta đứng ngồi không yên vì một người đàn bà, và anh ta định sẽ thưởng thức từng phút. Dane *không bao giờ* gặp vấn đề về đàn bà; họ luôn luôn quan tâm tới anh vượt xa sự quan tâm của anh với họ, khiến anh có một lợi thế to lớn trong các mối quan hệ. Anh không bao giờ đối xử không phải với một người phụ nữ, nhưng đồng thời họ có rất ít ảnh hưởng với anh. Nếu họ không thích thời gian biểu thất thường của anh, khó khăn đấy. Nếu anh lỡ một cuộc hẹn, thì sao nào? Anh không bao giờ dâng hiến bất kì cái gì nhiều hơn cơ thể của mình cho một người phụ nữ, bởi vì công việc luôn là hàng đầu. Dane là một cảnh sát giỏi, một trong những người giỏi nhất. Nhưng anh khá là xuôi chèo mát mái qua đại dương lãng mạn nhiều cạm bẫy, không giống như phần lớn bọn họ,

những người phải vật lộn trong sự xung đột giữa công việc và các mối quan hệ, vì thế thật tuyệt khi giờ đây được nhìn thấy anh quần quai.

Trammell chọc con quái vật lần nữa. “Cô ta đã nói gì?”

Dane lườm, và bắn thêm một cái nhìn khó chịu vào đồng sự của mình. “Sao cậu tò mò thế?”

Trammell giơ cả hai tay, giả vờ vô tội. “Tớ tưởng chúng ta cùng làm việc với nhau trong vụ này.”

“Chẳng liên quan gì đến vụ này cả.”

“Vậy thì tại sao cậu lại tới đó?”

“Chỉ để kiểm tra cô ta.”

Trammell không thể nén lại tiếng cười khúc khích, và tiếng điện thoại reo trong khi anh ta vẫn đang cười.

Dane nhắc điện thoại lên. “Thám tử Hollister,” anh quát.

“Cuối cùng cũng tìm được vài điều về cái cô Keen mà anh hỏi,” một giọng nói súc tích vọng vào tai Dane. “Thú vị lắm. Thú vị chết được.”

Dane cứng người khi cái tên Marlie vừa được nhắc đến, toàn bộ cơ thể anh cảnh giác. “Thế à? Như thế nào?”

“Tôi sẽ để anh tự đọc, anh bạn. Tôi đang fax cho anh. Không biết là anh lại tin vào những chuyện vớ vẩn này. Mặc dù vậy, khá xinh xắn đấy.”

“Ừ,” anh tự động nói. “Cảm ơn, Baden. Tôi nợ anh lần này.”

“Tôi đang ghi chú vào sổ tay đấy,” Baden vui vẻ nói. “Gặp anh sau.”

Dane cúp máy để thấy Trammell đang nhìn anh với sự quan tâm nhạy bén, tất cả vẻ hài hước đã biến mất. “Có chuyện gì?”

“Baden đang fax cho tớ thông tin về Marlie Keen.”

“Không đùa chứ.” Lòng mày Trammell nhướn lên. “Tớ không nghĩ cô ta có gì đáng nghi.”

“Chà, có đấy.” Máy fax ở góc phòng bắt đầu kêu và nhả giấy. Dane đứng dậy và đi tới đó, khuôn mặt hằm hằm. Anh không chắc anh có muốn nhìn thấy cái này không. Hai ngày trước anh sẽ rất vui được sờ tay vào những thông tin của Marlie, nhưng không phải bây giờ. Kể từ lúc cô ta gọi cho anh đêm hôm trước, anh đã ngừng cố gắng chối từ những ảnh hưởng của cô ta lên anh. Anh muốn cô ta, chết tiệt. Và anh muốn cô ta vô tội. Anh muốn có một lời giải thích nào đó cho những điều cô ta đã kể với họ sáng thứ Hai. Trammell tới đứng bên cạnh anh, đôi mắt đen ánh lên bí hiểm khi nhìn Dane.

Trang đầu tiên hiện ra. Đó là một bản sao của một bài báo. Anh nhanh chóng lướt qua tiêu đề: nhà ngoại cảm thiếu niên TÌM ĐƯỢC ĐỨA TRẺ MẤT TÍCH.

Trammell huýt sáo, âm thanh gần như không phát ra.

Rồi tờ nọ nối tiếp tờ kia. Tất cả chúng đều cùng một kiểu: những khả năng ngoại cảm của Marlie Keen. Một vài bài báo có vẻ như từ tạp chí tâm lý học, hay ngoại cảm học. Vài tấm ảnh được in ra, cho thấy một Marlie trẻ hơn, gần như trẻ con. Phần lớn chúng đều là những bài báo, viết về chuyện “nhà ngoại cảm nổi tiếng” Marlie Keen đã làm việc với cảnh sát để giải quyết các trường hợp khác nhau. Anh để ý thấy các bài báo đều từ vùng Tây Bắc. Chủ yếu là Oregon và Washington, mặc dù có một vài vụ ở Idaho, một ở nam California, một ở Nevada.

Đôi khi cô ta được miêu tả như một “nhà tiên tri trẻ tuổi,” một lần là “đáng yêu,” hai lần là “phi thường.” Có một nội dung chung trong các bài báo là lúc đầu, lực lượng cảnh sát địa phương vừa nghi ngờ vừa nhạo báng tài năng của cô, cho tới khi cô làm được y như lời nói của mình. Thường là tìm ra một người mất tích, mặc dù một đôi lần cô đã giúp tìm được những kẻ bắt cóc. Vài lần báo chí nhắc tới chuyện khi không liên quan tới một vụ án, cô Keen sống ở Boulder, Colorado, trong một Viện nghiên cứu ngoại cảm. Một Tiến sĩ Ewell nào đó, giáo sư môn ngoại cảm học ở viện nghiên cứu đã được trích lời vài lần.

Trammell đứng ngay bên cạnh anh, đọc từng tờ báo như anh. Cả hai đều im lặng. Mặc dù họ đã được cảnh báo trước, bởi chính Marlie, đọc về nó trên giấy trắng mực đen vẫn khiến họ lo ngại.

Rồi một dòng tiêu đề ảm đạm nhảy ra trước mặt họ: kẻ giết người tấn công nhà ngoại cảm. Dane tóm lấy tờ giấy, nắm phần đầu trong lúc nó được in ra, và họ bắt đầu đọc khi nó từ từ ra khỏi máy in.

Đã có một loạt những vụ bắt cóc trẻ em ở khu vực lân cận Washington; một đứa trẻ được tìm thấy đã chết, hai đứa khác vẫn còn mất tích. Marlie đã được một cảnh sát trưởng địa phương, người đã làm việc cùng cô trong một thành phố khác trước đó, mang tới để giúp tìm bọn trẻ. Ngay khi cô vừa đến nơi, một đứa trẻ khác đã biến mất. Một bài báo lớn về cô được đăng cùng ngày.

Đêm đó Arno Gleen đã bắt cóc Marlie từ phòng trọ của cô và mang cô tới nơi hắn đã đưa đứa trẻ mất tích gần nhất tới, một cậu bé mới năm tuổi. Mặc dù vậy người ta đã nhìn thấy hắn và báo cáo với cảnh sát trưởng. Đó là một thành phố nhỏ; họ có thể nhận dạng Gleen và lần theo hắn. Nhưng cậu bé đã chết khi họ tới nơi, và mặc dù họ kịp cứu mạng Marlie, cô đã bị đánh thậm tệ.

Tình trạng của cô được một bài báo tiếp sau mô tả là “tồi tệ.” Rồi không còn gì nữa. Hoàn toàn không có gì. Dane kiểm tra lại ngày tháng trên bài báo cuối cùng. Hơn sáu năm trước một chút. Trong sáu năm Marlie Keen đã thực sự biến mất khỏi con mắt cộng đồng. Tại sao cô lại tái định cư ở Florida? Ngay khi anh nghĩ vậy, anh tưởng tượng một bản đồ trong đầu và biết tại sao. Florida cách xa Washington nhất có thể mà vẫn ở lại trong nước Mỹ. Nhưng tại sao, sau sáu năm ẩn dật và có cuộc sống hoàn toàn bình thường, cô lại bước vào văn phòng Trung úy và nói với họ về vụ giết Nadine Vinick?

“Chắc hắn không dễ dàng gì,” Trammell lẩm bẩm, rõ ràng những ý nghĩ của anh ta cũng cùng một hướng. “Để cô ấy tự đưa mình vào việc này sau những gì đã xảy ra lần trước.”

Dane lùa tay vào tóc. Một phần trong anh hân hoan, chút nghi ngờ cuối cùng đã biến sạch. Có một lời giải thích cho những điều nàng biết. Nếu anh vẫn không hoàn toàn tin, ít nhất bây giờ anh đã phải đình chỉ sự nghi ngờ của mình. Không còn bất kì lý do nào khiến anh phải tránh xa nàng; anh có thể theo đuổi nàng như cách cơ thể anh muốn ngay từ lúc đầu. Nhưng có một phần khác trong anh, ngược lại, không muốn chấp nhận những thứ anh đã đọc. Một nửa chỉ là do sự khác thường của nó, vì nó hoàn toàn đảo lộn hiểu biết của một người quá dựa dẫm vào thực tế và các nhân tố. Một nửa khác là vì sự cảnh giác. Cút thật, nếu là thật thì sao? Anh không muốn bất kì ai đọc ý nghĩ của mình, mặc dù sau một lúc nghĩ lại anh phải thừa nhận thế cũng tiện lợi nếu một người phụ nữ có thể biết anh cảm thấy sao và anh không cần phải nói ra.

Nhưng còn có gì hơn thế. Anh là cảnh sát. Anh đã thấy những thứ, nghe những thứ, làm những thứ anh không muốn người phụ nữ của mình cũng biết. Nó là điều mà chỉ một cảnh sát khác có thể hiểu. Công việc đã phân biệt họ, mãi mãi đặt họ ra khỏi những công dân bình thường. Vài vụ án sẽ theo anh xuống mồ, sống trong tâm trí anh. Vài khuôn mặt nạn nhân mà anh sẽ luôn luôn nhìn thấy.

Anh không muốn bất kì ai xâm phạm vào sự riêng tư trong đầu óc mình. Kể cả Marlie. Những cơn ác mộng của anh là của chính anh.

Anh tập hợp những tờ giấy lại. “Tớ sẽ đi kiểm tra vài chuyện,” anh nói. “Nói chuyện với Tiến sĩ Ewell, tìm hiểu về chuyện sáu năm trước.”

Trông Trammell hơi lạ lùng, kiểu vừa buồn cười lại vừa thông cảm. Dane lườm anh ta. Đôi khi có một đồng sự giống như sống cùng một thầy bói vậy, bạn hiểu người kia quá rõ. Trammell đủ ác ý để thích thú nhìn Dane vật vã vì một người đàn bà, quý tha ma bắt gã đi.

“Có gì buồn cười thế?” anh gầm gừ, Trammell nhún vai. “Có vẻ như là chúng ta sẽ phải làm việc với cô ấy, và tớ chỉ đang tưởng tượng cảnh cậu cố lấy lòng cô ấy, sau cái cách mà hai người đã đụng độ. Hay là đã không đụng độ, phải nói là như thế.”

Dane trở lại bàn mình và đương đầu với thử thách. Anh nhớ lại một cách châm biếm khi anh mới được làm thám tử. Anh đã tưởng tượng rất nhiều công việc tại hiện trường, gắn kết những mảnh bằng chứng rời rạc lại với nhau như Sherlock Holmes. Thay vào đó, anh dành hàng giờ đồng hồ trên điện thoại, và anh nhận ra rằng một thám tử chỉ tốt ngang bằng những kẻ chỉ điểm của anh ta. Một thám tử thông minh thiết lập nhiều mối liên lạc trên đường phố, với những tầng lớp thấp, những kẻ sẵn sàng bán rẻ ai đó. Quá tệ vì anh chẳng có một chỉ điểm nào trong khu vực của gia đình Nadine Vinick.

Một cú gọi tới phòng Thông tin đã cho anh số Viện nghiên cứu ngoại cảm học ở Boulder. Chưa tới một phút sau anh đã được kết nối với Tiến sĩ Sterling Ewell.

“Tiến sĩ Ewell, tôi là Thám tử Dane Hollister, Phòng cảnh sát Orlando.”

“Vâng?”

Dane khẽ cau mày. Có cả một trời cảnh giác trong một từ đơn giản đó. “Tôi muốn hỏi ông vài câu về Marlie Keen. Cô ấy đã từng là thành viên của Viện.”

“Tôi xin lỗi, Thám tử,” ông giáo sư lạnh lùng nói. “Tôi không đưa bất kì một thông tin nào về những đồng nghiệp của tôi qua điện thoại.”

“Cô Keen không gặp rắc rối nào –“

“Tôi không bao giờ cho rằng cô ấy có gặp.”

“Tôi chỉ cần vài thông tin tiểu sử của cô ấy.”

“Như tôi đã nói, Thám tử, tôi xin lỗi. Tôi không cách nào biết được anh là người như anh nói. Những tay phóng viên của báo lá cải thường cố lấy thông tin bằng cách tự nhận là thuộc các phòng cảnh sát khác nhau.”

“Hãy gọi tới Sở cảnh sát Orlando,” Dane nói gọn lỏn. “Hỏi tôi.”

“Không. Nếu anh muốn bắt kì một thông tin nào về cô Keen, anh sẽ phải trực tiếp lấy chúng. Tất nhiên là với những giấy tờ đúng đắn. Tạm biệt, Thám tử.”

Tiếng ống nghe cộp trong tai anh, và Dane cúp máy với một tiếng chửi thề. Trammell hỏi, “không được à?”

“Ông ta không nói với tớ.”

“Có lý do gì không?”

“Ông ta nói ông ta không đưa thông tin trên điện thoại. Nếu tớ muốn biết gì về Marlie, tớ sẽ phải xuống Boulder và nói chuyện trực tiếp với ông ta.”

Trammell nhún vai. “Thế vấn đề là gì? Cứ đi Boulder đi.”

Dane dành cho anh ta cái nhìn khó chịu. “Trung úy sẽ thấy thích thú vì cô ấy thực sự là một nhà ngoại cảm, nhưng không đời nào ông ấy phê duyệt một cái vé máy bay chỉ để kiểm tra tiểu sử của một người không phải là nghi phạm.”

“Không thử thì sao biết được.”

Mười phút sau, anh có câu trả lời anh trông đợi. Bonness thực sự ấn tượng vì linh cảm của ông ta về Marlie hoá ra lại đúng, và thậm chí còn ba hoa một chút rằng có thể ông ta cũng có khả năng ngoại cảm nào đó. Dane khó lắm mới ngăn mình không đảo mắt trước việc đó. Nhưng không đời nào trung úy có thể duyệt chi phí cho Dane đi Colorado chỉ để kiểm tra một việc không thực sự cần phải kiểm tra. Họ đã có tất cả những sự đảm bảo họ cần rồi, không phải sao? Ông ta bỏ qua sáu năm bí ẩn coi như không quan trọng. Ngân sách rất eo hẹp, và họ cần tất cả mọi nguồn lực họ có để lần theo dấu vết bọn tội phạm, không phải để chọc mũi vào đời tư của những người chẳng làm gì sai cả.

Nhưng sáu năm đó lại quan trọng với Dane. “Ông có gì phản đối không nếu mai tôi xin nghỉ và tự đi?”

Trông Bonness có vẻ giật mình. “Ý cậu là tự trả tiền?”

“Chính xác.”

“Chà, không, tôi đoán không có vấn đề gì, trừ việc cậu đang điều tra một vụ án mạng.”

“Việc này có liên quan. Và cuộc điều tra đang chẳng đâu vào đâu. Chúng tôi không có bằng chứng, không động cơ, không nghi phạm.”

Bonness thở dài. “Vậy thì cứ nghỉ đi. Nhưng chỉ ngày mai thôi. Tôi muốn cậu về đây vào sáng thứ Sáu.”

“Không vấn đề.”

Dane trở lại bàn mình và kể cho Trammell mọi chuyện, rồi lại cầm lấy điện thoại. Anh phải gọi ba hãng hàng không mới tìm được một chuyến bay thích hợp. Sau khi đặt vé, anh gọi lại cho Giáo sư Ewell và ngắn gọn thông báo với ông ta khi nào anh sẽ tới.

*

Dane cảm thấy bị lột trần khi không có khẩu Berreta, nhưng vì anh không phải đang thi hành nhiệm vụ, anh phải miễn cưỡng để nó lại nhà. Tuy nhiên anh không thể bắt mình đi xa mà không mang vũ khí, nên anh mang một con dao bấm chỉ lớn hơn thông thường một chút, ngoài ra không có gì bất bình thường, nhưng nó có một lưỡi dao làm bằng một hợp kim cứng hơn thép. Con dao cũng có sự cân bằng hoàn hảo, một vấn đề thiết yếu đối với dao dùng để phi. Phi dao là một kĩ năng nhỏ bí mật anh đã tự dạy mình, theo lý thuyết là một ngày nào đó anh có thể cần đến. Con dao không sánh được một khẩu súng, nhưng còn tốt hơn là không có gì.

Anh là một người sợ bay. Không phải sợ bản thân việc bay, mà là sự căng thẳng khi bị nhốt ở một không gian chật hẹp với quá nhiều người lạ. Anh không thể bỏ lại những thói quen cũ, không thể vạch giới hạn giữa đang làm nhiệm vụ và không làm nhiệm vụ. Anh vẫn cảnh giác y như thế. Điều đó có nghĩa là anh tự động quan sát mọi người, vô tình ghi nhớ bất kì một hành vi không thích hợp nào, nghiên cứu vẻ ngoài của mọi người, luôn luôn đánh giá tình hình. Tình hình rất buồn tẻ, nhưng không có nghĩa là anh có thể ngừng đánh giá. Anh chắc chắn là ngay

khi anh ngừng cảnh giác, điều gì đó tồi tệ sẽ xảy ra; đó là một luật bất thành văn.

Anh phải đáp chuyến bay sớm nhất. Do cách biệt múi giờ hai tiếng đồng hồ giữa Orlando và Colorado, anh tới Denver trước bữa trưa rất lâu. Anh không có hành lý, vì thế tất cả những gì anh phải làm là đi tới bàn thuê xe để thuê một chiếc ô tô trọn ngày. Boulder ở phía tây bắc cách đó hai mươi lăm dặm (40km), toàn đường xa lộ.

Một khi tới Boulder, anh dừng lại tìm địa chỉ của Viện và hỏi thăm đường. Sau vài lần dừng, anh tới Viện lúc mười hai giờ ba mươi. Không có hàng rào, không cổng; đôi mắt cảnh sát của anh chỉ ra rằng các biện pháp an ninh ở đây quá ề ề uớt. Có một hệ thống báo động ở cửa, nhưng một tên trộm hạng ba cũng vô hiệu hoá được, chữ viện nghiên cứu ngoại cảm học được sơn bằng chữ in hoa khổ lớn trên cánh cửa kính đôi. Anh đẩy cửa mở và để ý thấy không có âm thanh nào báo hiệu anh vào. Có vẻ như bất kì ai trên phố cũng có thể bước vào.

Cách khoảng hai mươi feet (6m) trên hành lang có một văn phòng ở tay trái, cửa mở. Dane vào trong và đứng một lát ở cửa, lặng lẽ quan sát người phụ nữ trung niên gọn gàng đang ngồi trước máy tính, gõ một lá thư trong khi tập trung vào cái bà ta đang nghe qua một tai nghe gắn vào tai. Dane hắng giọng, và bà ta nhìn lên, một nụ cười bùng nổ như mặt trời. “Ồ, xin chào. Anh đã chờ lâu chưa?”

“Không, tôi chỉ vừa mới bước vào.” Bà ta có khuôn mặt rất tươi vui, và anh thấy mình cười lại với bà. Nơi này có vẻ vừa không kiểu cách vừa không an ninh. “Tôi là Dane Hollister, cảnh sát Orlando. Tôi tới gặp Giáo sư Sterling Ewell.”

“Tôi sẽ gọi cho ông ấy để báo anh đã ở đây. Ông ấy đang chờ anh, vì thế ông ấy đã mang theo bữa trưa thay vì ra ngoài ăn.”

Câu trả lời tự nhiên khiến anh mỉm cười lần nữa. Đôi mắt nâu của bà ta sáng long lanh với anh. “Ông ấy là chồng tôi,” bà ta bật mí. “Tôi có thể làm xẹp phẩm giá của ông ấy nếu muốn, mà ông ấy cũng chẳng để ý đâu.” Bà ta nhắc điện thoại lên và ấn hai số. “Sterling à, Thám tử Hollister đang ở đây. Okay.”

Bà ta cúp máy. “Xin cứ đi tiếp đến văn phòng ông ấy. Đáng lẽ tôi phải dẫn anh đi, nhưng hôm nay tôi hơi bận. Hãy đi tiếp tới hành lang bên phải, và văn phòng của ông ấy là cái ở bên tay phải cuối hành lang.”

“Cám ơn,” anh nói, nháy mắt với bà khi đi ra. Trước sự thích thú của anh, bà ta nháy mắt lại.

Giáo sư Ewell là một người đàn ông cao, khuôn ngực vạm vỡ với mái tóc trắng dày dặn và một

khuôn mặt nhăn nhoe đẹp lão. Giống vợ mình, ông có vẻ là một người vui vẻ, và ông cũng không để ý lắm tới chuyện kiểu cạo. Ông mặc một chiếc quần vải bông cũ và chiếc áo sơ mi đã bạc màu, chân đi đôi giày đã mòn. Dane ngay lập tức có cảm giác gặp đồng đội, vì rõ ràng là vị giáo sư này đặt ăn mặc ở vị trí rất thấp trong danh sách ưu tiên của ông. Đôi mắt xanh của ông sáng lấp lánh vì trí tuệ và sự hóm hỉnh, nhưng ông nhìn Dane rất sắc sảo trong một phút dài trước khi sự nghi kỵ nào đó có từ trước biến mất.

Dane đột ngột hiểu ra. “Tất cả những chuyện về phóng viên báo lá cải là vớ vẩn,” anh nói. “Ông là...” Anh dừng lời, không muốn gọi giáo sư bằng danh xưng nào mà anh không thực sự tin.

“Nhà ngoại cảm,” Giáo sư Ewell nhẹ nhàng móm lờ. Ông vẫy một bàn tay to lớn vào chiếc ghế dựa nhìn có vẻ thoải mái. “Không giống như vài người mà tôi làm việc cùng. Nhưng một kĩ năng nhỏ bé của tôi là tôi rất giỏi nhìn người khi tôi gặp họ trực tiếp. Vì thế, tôi không đưa bất kì thông tin nào qua điện thoại. Bản năng của tôi rất tệ trong khoảng cách xa.” Ông cười hồi lỏi.

“Không có đọc ý nghĩ, hay những thứ tương tự như vậy chứ?”

Giáo sư cười khúc khích. “Không, anh có thể thư giãn. Chiết tâm chưa bao giờ là tài năng của tôi, như vợ tôi có thể sẵn lòng nói cho anh biết. Bây giờ, kể cho tôi về Marlie đi. Cô bé thế nào?”

“Tôi hi vọng ông có thể cho *tôi* thông tin về cô ấy,” Dane khô khan nói.

“Anh còn chưa hỏi gì cả,” vị giáo sư chỉ ra. “Còn tôi thì hỏi rồi.”

Dane bị giằng xé giữa sốt ruột và hài hước. Có gì đó ở vị tiến sĩ tốt bụng này nhắc anh nhớ nhiều tới một đứa trẻ sáu tuổi ngang ngược. Anh để cho sự hài hước nổi lên trên, và đầu hàng sự háo hức của vị giáo sư. “Tôi không biết có thể nói với ông điều gì. Tôi không phải là người được cô ấy yêu thích,” anh thừa nhận, xoa cằm. “Khi tôi gặp cô ấy sáng hôm qua, cô ấy đã bảo tôi đừng có đặt chân vào nhà cô ấy nữa trừ khi có lệnh khám.”

Vị giáo sư thở dài mãn nguyện. “Đúng là Marlie. Tôi e là chấn thương đã mãi mãi làm hại cô ấy. Cô ấy có thể rất kiên nhẫn, khi muốn, nhưng đôi khi cô ấy cũng hơi thách thức.”

“Kể cho tôi nghe về chuyện đó,” Dane lăm bắm, rồi bám vào điều vừa được nói ra. “Chấn thương mà ông vừa nhắc tới; đó có phải là khi Gleen bắt cóc cô ấy không?”

“Phải. Chuyện thật khủng khiếp. Marlie đã ở trong trạng thái tâm thần suốt một tuần, và không nói chuyện gần hai tháng. Tất cả mọi người, kể cả cô ấy, đều nghĩ rằng cô ấy đã mất tất cả khả

năng ngoại cảm.” Đôi mắt xanh sáng nghiên cứu Dane. “Từ sự quan tâm của anh dành cho cô ấy, tôi cho là những khả năng đó đã trở lại.”

“Có thể.” Dane không muốn thừa nhận bất kì việc gì.

“À, tôi hiểu. Sự nghi ngờ. Nhưng anh cũng đủ tò mò với những gì cô ấy đã kể cho anh để bay tới đây gặp tôi. Không sao, Thám tử à; sự nghi kị không chỉ được chờ đợi, mà còn lành mạnh. Tôi sẽ lo lắng cho anh nếu anh ngay lập tức tin vào mọi điều người ta nói với anh. Vì thứ nhất, anh cực kì dễ tệ trong công việc của mình.”

Dane kiên quyết lái câu chuyện trở lại chủ đề. “Về vụ bắt cóc. Có một bài báo nói rằng cô ấy đã bị đánh.” Anh quyết liệt ngăn bản thân mình tưởng tượng chi tiết; anh đã nhìn thấy quá nhiều kết quả của những trận đánh đập, và không muốn hình dung ra Marlie trong tình cảnh ấy. “Không có gì khác về cô ấy kể từ lúc đó. Ông có cho là các vết thương nặng đến nỗi –“

“Không, không phải thế,” Giáo sư Ewell ngắt lời. “Tôi không định hạ thấp tính nghiêm trọng của những vết thương của cô ấy, nhưng cô ấy đã hoàn toàn hồi phục các vết thương trước khi nói chuyện trở lại. Trong trường hợp này, những tổn thương về tâm lý mới gây ra tác hại lớn nhất.”

“Chính xác thì chuyện gì đã xảy ra?”

Vị giáo sư có vẻ dăm chiêu. “Anh biết gì về ngoại cảm học?”

“Tôi biết đánh vần nó thế nào.”

“Tôi hiểu. Từ việc đó, tôi cho rằng phần lớn những thông tin của anh là từ các chương trình truyền hình và những ông đồng bà bói ở miền quê.”

“Gần như vậy.”

“Chà, hãy bỏ hết những gì anh nghĩ là anh biết đi. Tôi luôn luôn nghĩ rằng gốc gác của nó rất đơn giản: năng lượng điện từ. Mọi hành động và mọi ý nghĩ đều dùng đến năng lượng điện từ. Loại năng lượng này không thể dò ra được. Vài người nhạy cảm với nọc ong; những người khác nhạy cảm với sóng điện. Có nhiều cấp độ nhạy cảm, với vài người chỉ là sự cảm nhận mơ hồ và vài người khác siêu nhạy cảm. Tôi không hiểu tại sao vấn đề này lại bị lẫn lộn với trò bịp bợm, mặc dù tất nhiên, có những tên đàn không chịu thừa nhận khả năng ngoại cảm kể cả khi nó đập vào mũi họ -“ Vị giáo sư ngừng lời, và dành cho Dane cái nhìn bên lên.

“Xin lỗi. Vợ tôi nói rằng tôi hay lơ đãng.”

Bà ấy cũng nói đúng. Dane mỉm cười. “Tôi hiểu. Giờ, về Marlie –“

“Marlie là trường hợp ngoại lệ. Phần lớn mọi người đều có giác quan thứ sáu nào đó, và gọi nó là linh cảm, cảm giác, bản năng mấu tử, bất kể cái gì mà họ thích. Khả năng của họ ở mức độ rất nhẹ. Vài người sắc sảo hơn một chút. Và vài người thậm chí còn nhạy cảm hơn, tới mức độ có thể kiểm tra được. Và rồi còn có những người hiếm hoi, như Marlie. Cô ấy là thụ nhân nhạy cảm nhất mà tôi từng biết. Để cho anh một so sánh, phần lớn mọi người đều là máy bay hai tầng cánh, vài người là máy bay Cessna[5], và Marlie là một chiến đấu cơ hiện đại.”

“Tất nhiên ông đã kiểm tra cô ấy?”

“Lạy Chúa, Marlie đã bị kiểm tra gần như liên tục kể từ khi cô bé bốn tuổi! Thậm chí cả khi đó cô bé cũng hay nổi cáu,” ông trù mến nói.

“Những - ờ - khả năng của cô ấy chính xác là gì?”

“Cô ấy chủ yếu là một đồng cảm nhân (*empathic*).”

“Một cái gì?”

“Đồng cảm nhân. Cô ấy đồng cảm. Cô ấy biết được cảm xúc của những người khác, nhiều đến nỗi một cuộc xe bình thường ngang qua một con phố đông đúc cũng có thể khiến cô ấy hét lên vì giận dữ. Tất cả những cảm xúc đó dồn dập tấn công cô ấy, từ mọi hướng. Cô ấy đã từng miêu tả nó như một tập hợp những tiếng thét và tĩnh điện, ở cường độ cao. Vấn đề lớn nhất của cô ấy là phải điều khiển nó, chặn nó ở ngoài để cô ấy có thể hoạt động bình thường.”

“Ông nói chủ yếu. Cô ấy còn có thể làm gì nữa?”

“Anh nói như thể cô ấy là một kẻ lừa bịp nào đó,” vị giáo sư nhận xét, giọng không bằng lòng.

“Không có ý xúc phạm. Tôi sẽ không nói dối và bảo rằng tôi tin tất cả những việc này, nhưng tôi quan tâm.” Và đó là một lời nói giảm nhẹ anh ít khi dùng.

“Anh sẽ thay đổi ý kiến,” giáo sư Ewell tiên đoán với sự hài lòng có ít nhiều ác ý. “Tất cả các

anh đều vậy, một khi các anh ở gần Marlie một thời gian.”

“Ai là “tất cả các anh?””

“Cảnh sát. Các anh là những kẻ nghi kị nhất trên đời, nhưng dần dần các anh sẽ không thể chối từ những việc cô ấy có thể làm. Trở lại câu hỏi của anh: Cô ấy có thể tiên tri (*clairvoyant*) một chút, mặc dù chắc chắn không cùng cấp độ với khả năng đồng cảm của cô ấy. Cô ấy có thể tập trung để ngăn chặn khả năng đồng cảm, một việc mà cô ấy chưa bao giờ hoàn toàn nắm bắt được cách làm, trong khi cô ấy phải cố tập trung để *dùng* khả năng cảm thụ của mình.”

“Ý ông là cô ấy tiên đoán những việc sẽ xảy ra?”

“Không, đó là tiền nhận thức.”

Dane vuốt trán, cảm thấy cơn đau đầu đang tới. “Tôi không nghĩ tôi hiểu hết mọi chuyện. Tôi luôn cho rằng tiên tri là một ai đó với quả cầu thủy tinh, tiên đoán tương lai.”

Giáo sư Ewell cười. “Không, đó là một kẻ giả mạo.”

“Hiểu rồi. Okay, một đồng cảm nhân là ai đó có thể nhận và biết cảm xúc của người khác.”

Vị giáo sư gật đầu. “Một cảm thụ nhân cảm nhận được những vật thể và những sự việc ở xa. Một tiền nhận thức nhân là ai đó biết những sự việc trong tương lai. Một di động nhân là ai đó có thể di chuyển các vật thể bằng sức mạnh trí não.”

“Những người bẻ cong thìa.”

“Hầu hết là giả mạo.” Những người bẻ cong thìa bị phản đối bằng một cái phẩy tay. “Tôi không nói là một vài người đó không có khả năng di động vật thể, nhưng phần lớn chỉ là những màn trình diễn. Không một khả năng siêu cảm nào có thể được phân loại rõ ràng, bởi vì các khả năng của mỗi người đều khác nhau, giống như khả năng đọc chữ vậy.”

“Và Marlie là sự pha trộn đặc biệt giữ các khả năng khiến cho cô ấy giỏi tìm kiếm người?”

“Ừm. Phi thường. Khả năng đồng cảm của cô ấy mạnh tới mức, khi cô ấy tập trung vào một con người cụ thể, cô ấy có thể... chà, cô ấy gọi chúng là những “hình ảnh,” nhưng tôi đã quan sát cô ấy suốt trong những sự kiện, và tôi sẽ dùng một từ mạnh hơn thế.

“Một hình ảnh là thứ gì đó có thể dễ dàng bị chen ngang. Lúc đó giống như trí óc cô ấy rời đi, mặc dù tất nhiên là không phải. Nhưng cô ấy sẽ hoàn toàn bị áp đảo bởi sự kiện ấy, đồng cảm tuyệt đối với đối tượng đến nỗi cô ấy không còn biết gì khác. Tất nhiên, cực kì kiệt sức đối với cô ấy. Cô ấy sẽ gần như gục ngã sau đó. Nhưng trong khi còn liên kết, cô ấy sẽ quan sát đủ về khung cảnh xung quanh để chỉ ra vị trí, và cô ấy luôn chế ngự thành công cơn kiệt sức đủ lâu để đưa thông tin chi tiết cho cảnh sát địa phương.”

“Còn chuyện gì xảy ra với Arno Gleen nữa?”

Khuôn mặt của giáo sư Ewell thay đổi, biểu hiện của ông vừa đau đớn vừa căm hận. “Gleen là một con quái vật. Một tên biến thái, một kẻ ác dân, một tên sát nhân. Hắn đặc biệt thích các bé trai. Hắn sẽ bắt cóc chúng, đưa chúng tới một nơi hẻo lánh, lạm dụng chúng trong một hoặc hai ngày, rồi giết chúng. Không may, không có bí mật nào trong một thành phố nhỏ, và khi cảnh sát trưởng gọi Marlie tới giúp, tin tức đã lan khắp cả thành phố trước khi mặt trời lặn. Ngày hôm sau một bài báo nổi bật về cô ấy đã được đăng trên tờ báo địa phương, nhắc tới những thành công của cô ấy và khi nào cô ấy sẽ tới. Gleen đã chờ. Hắn canh tới lúc cô ấy ở một mình, và tóm lấy cô ấy ngay lập tức.”

“Nhưng nếu cô ấy là một đồng cảm nhân như ông nói, tại sao cô ấy không cảm nhận được hắn?”

“Vào lúc đó, cô ấy đã học được cách để ngăn chặn, và cô ấy tự động làm việc đó bất kể khi nào cô ấy vào trong thị trấn. Đó là cách duy nhất giúp cô ấy sinh hoạt được. Và có vài người tự động chặn sự phát tín hiệu của họ; có lẽ Gleen là một trong những người đó. Có thể gã chỉ đơn giản là kẻ tâm thần không ổn định, và không cảm nhận điều gì để cho cô ấy bắt được tín hiệu. Cô ấy không bao giờ nói. Thực tế, cô ấy không bao giờ đề cập tới.”

Dane đã bắt đầu có một cảm giác đáng sợ, một cảm giác rất có khả năng xảy ra. “Hắn có hăm hiếp cô ấy không?” Giọng anh trầm và gắt.

Vị giáo sư lắc đầu. “Hắn không thể.”

Dane thở ra, đôi mắt thoáng nhắm lại.

“Nhưng hắn đã cố.” Vị giáo sư nhìn xuống đôi bàn tay mình, môi mím lại. “Hắn đã mang cô ấy tới nơi hắn giữ nạn nhân gần nhất. Cậu bé đã bị lạm dụng một cách khủng khiếp. Gleen trói nó vào giường. Tôi tin là cậu bé mới năm tuổi đầu. Gleen dẫn Marlie xuống sàn, lột quần áo và cố cưỡng hiếp cô ấy. Mặc dù vậy cô ấy không phải là một bé trai, vì thế hắn không thể đạt được sự

căng cứng cần thiết. Mỗi lần hấn thất bại, hấn lại đánh cô ấy, càng ngày càng điên cuồng hơn. Có lẽ hấn nghĩ sự đau đớn do đòn thù sẽ khuấy động hấn đủ. Nhưng không được, và trong cơn điên cuồng hấn quay sang đứa trẻ. Hấn đã đâm thẳng bé đến chết trước mặt cô ấy. Có tất cả hai mươi bảy vết dao đâm trên mặt, ngực, và bụng thẳng bé. Và trong suốt thời gian đó Marlie kết nối với đứa trẻ. Cô ấy đã cảm nhận được thẳng bé đang chết.”

Chương 8

Dane cảm thấy như thể anh đã bị cào rách từ bên trong. Anh không cần phải tưởng tượng ra Marlie đã phải trải qua điều gì. Anh là một cảnh sát; anh đã thấy quá nhiều đến nỗi không cần tưởng tượng cũng biết được chi tiết. Anh biết bị đánh thực sự như thế nào. Anh biết vết cắt thực sự như thế nào. Anh biết sẽ có bao nhiêu máu chảy ra, nó sẽ lan rộng và lan rộng như thế nào cho tới khi nhuộm đầm mọi thứ, thậm chí cả những giấc mơ của người ta. Anh biết cậu bé đã khóc và la hét thế nào, anh đã từng thấy trên mặt những đứa trẻ khác nỗi kinh hoàng và tuyệt vọng của cậu bé ấy, nỗi đau đớn và sự bất lực hoàn toàn của nó.

Marlie đã phải chịu đựng chuyện đó. Và khi nàng có một hình ảnh về cái chết của Nadine Vinick, nàng đã phải trả giá như thế nào để lại nhìn thấy những hình ảnh đó? Sự giống nhau làm người ta phát bệnh.

Ở một thời điểm nào đó trong chuyến viếng thăm Giáo sư Ewell, sự nghi ngờ lạnh mạnh của anh đã hoàn toàn thay đổi. Mầm mống tin tưởng đã được gieo trồng. Anh không thích thế, nhưng bất chấp bản thân, anh chấp nhận rằng Marlie đã “nhìn” thấy bà Vinick chết. Có lẽ đó chỉ là chuyện hi hữu. Theo lời giáo sư, sau khi Marlie hồi phục từ các vết thương thân thể và chấn thương tâm lý nàng phải chịu, nàng đã không còn khả năng siêu cảm nào nữa.

Lần đầu tiên trong đời mình, nàng đã có thể sống một cách bình thường. Đó là một điều nàng đã luôn mong muốn có thể làm, nhưng cái giá phải trả quá khủng khiếp. Thậm chí sau sáu năm, nàng vẫn còn đang phải trả giá. Giờ Dane đã biết tại sao không bao giờ có người bạn trai nào cả.

Nó khiến anh càng quyết tâm là *anh* sẽ thay đổi tình trạng đó.

Khách quan mà nói anh có thể hơi buồn cười trước sự mâu thuẫn đang che phủ trí óc anh và làm lòng anh bối rối. Anh đã luôn luôn có thể giữ mình, không để bị ảnh hưởng bởi phần lớn những nỗi lo gặm nhấm tất cả các cảnh sát khác. Về mặt chủ quan anh chẳng hề thích thú một tẹo nào. Anh không tin vào những chuyện siêu thực, luôn luôn cười vào những người tin. Giờ đây anh thấy chính mình không những đã gần tin tưởng, mà còn cố tìm ra cách làm thế nào anh có thể dùng Marlie để tìm ra kẻ giết bà Vinick.

Ý nghĩ cuối cùng thắt thêm một nút trong ruột gan anh. Anh muốn bảo vệ nàng; anh không muốn cho nàng dính dáng với bất kì một tên sát nhân nào trong bất kì khả năng nào. Nhưng anh là một cảnh sát, và việc của anh là sử dụng bất kể nguồn lực nào anh có để giải quyết một vụ án, đặc biệt là vụ án bạo liệt như vụ này. Tên con hoang không được phép đi loanh quanh, thả rông trong xã hội không ngờ vực. Và bất chấp bản năng đàn ông cơ bản nhất nói với anh phải giữ Marlie ở ngoài, anh biết rằng, nếu có thể, anh sẽ sử dụng nàng. Anh sẽ làm mọi việc anh có thể để giữ nàng an toàn, nhưng nhu cầu lớn nhất là tìm ra gã này và nhốt hắn lại. Trừ khi hắn được chứng nhận là bị tâm thần, nếu không sự tàn bạo trong vụ án mạng ở mức này sẽ gần như chắc chắn mang lại cho hắn một bản án tử hình... nhưng đầu tiên hắn phải bị bắt trước đã.

Một mâu thuẫn khác tới từ sự cảnh giác giới tính của chính anh. Không người đàn ông nào anh biết vui lòng chào đón những lộn xộn và giới hạn trong mối quan hệ tình cảm với một người đàn bà, và anh không phải là ngoại lệ. Anh thích cuộc sống của mình; anh thích không bị trói buộc với một người đàn bà nào. Anh không muốn phải dành thời gian của mình cho bất kì ai, không muốn phải cân nhắc bất kì người nào khi lên kế hoạch cho những việc anh muốn làm. Nhưng giờ đây đã có Marlie, và anh sẽ bị nguyên rủa nếu không cảm thấy như đang bị dòn vào đường cùng. Anh đã từng bị rất nhiều phụ nữ khác hấp dẫn, nhưng không như thế này. Đây là một cơn sốt, một nhu cầu cấp thiết không bao giờ rời bỏ anh. Chỉ mới bốn ngày kể từ khi anh bước vào trong văn phòng Bonness và nhìn thấy nàng lần đầu tiên, và nàng vẫn chưa từng ra khỏi đầu óc anh từ đó. Càng biết nhiều về nàng, anh càng trở nên quan tâm. Chuyện quái quỷ là, *nàng* chắc chắn không làm bất kì việc gì khiến anh bị kéo vào; anh tự mình làm mọi việc, và phải đấu tranh với nàng để dành từng phân trên đường đi.

Nàng hoàn toàn lẩn tránh đàn ông, cả về mặt lãng mạn lẫn tình dục, vì Gleen đã gần như huỷ hoại nàng. Dane cố nói với mình hãy lùi lại, cho nàng cả thời gian và không gian để dần tin cậy anh, nhưng anh biết chuyện đó sẽ không xảy ra. Anh không bao giờ là loại thích ngồi và chờ. Anh sẽ làm cho nàng là của anh, và sẽ làm rất sớm nữa. Dễ hiểu là nàng sẽ sợ hãi. Anh, chứ không phải ai khác, sẽ dạy nàng rằng việc đó cũng có thể mang lại niềm sung sướng. Anh chưa từng ghen trong suốt cả đời mình, nhưng giờ anh gần như trở nên bạo lực vì nó. Có Chúa chứng giám không phải là ghen với Gleen, nhưng với mọi gã đàn ông trên đời đã từng nhìn vào và lạc mất trong đôi mắt xanh không đáy của Marlie. Anh muốn có quyền kéo nàng một cách đầy chiếm hữu vào bên người mình và lờm cảnh báo với bất kì tên con hoang nào dám nhìn nàng quá lâu.

Trammell sẽ rất hả hê trước sự phi lý của ý nghĩ đó. Dane chưa từng gặp vấn đề trong việc tách bạch giữa tình yêu và công việc, bởi vì công việc của anh luôn là ưu tiên hàng đầu. Vậy mà bây giờ anh lại bị ám ảnh bởi một người phụ nữ là đầu mối tốt nhất của anh dẫn tới tên giết người.

Khi máy bay của anh hạ cánh thì đã là chín giờ ba mươi. Anh mệt, đã phải thức từ trước lúc bình minh, đó là chưa nói tới phải bay gần hết chiều ngang đất nước và trở lại. Anh gọi cho Trammell từ một cột điện thoại ở sân bay, bảo với anh ta tới gặp anh sáng mai và sẽ kể với anh

ta mọi chuyện.

Sau khi gác máy, anh đứng đó một phút, suy nghĩ. Anh mệt, quần áo thì nhàu nhĩ, tâm trạng thì gắt gỏng. Anh nên về nhà và ngủ một chút, suy nghĩ về mọi chuyện. Anh biết mình nên làm gì, nhưng anh sẽ bị nguyên rủa nếu làm thế. Anh muốn gặp Marlie. Anh có thể không thích sự phức tạp, nhưng anh không thể chờ để vướng vào chúng, giống như một con thiêu thân điên cuồng lao vào lửa.

*

Marlie giật toang cửa mở sau năm lần gõ cửa của anh. Nàng đứng ngang ngạnh ở lối vào, tư thế rõ ràng từ chối cho anh vào trong. “Đã mười giờ ba mươi rồi, Thám tử,” nàng lạnh lùng nói. “Trừ khi anh có lệnh khám, không thì bước ra khỏi hiên nhà tôi ngay.”

“Chắc rồi,” Dane trả lời đơn giản, và bước tới trước. Nàng không chuẩn bị tinh thần cho sự tiến công này, tự động lùi lại để lấy chỗ cho anh trước khi định thần. Nàng cố khôi phục thần trí, tóm lấy cửa, nhưng đã quá muộn; anh đã ở trong ngưỡng cửa rồi.

Anh không dời mắt khỏi nàng khi đóng cánh cửa phía sau lưng. Nàng đang mặc một chiếc quần cắt ống, tất dài, và một chiếc áo sơ mi cũ rất mỏng bao quanh khuôn ngực không áo lót của nàng chẳng khác nào một lớp da. Hai bầu ngực rất đẹp, anh để ý, không hề cố gắng che giấu hướng nhìn của mình. Cao và nhọn, với hai núm vú sậm màu chia qua lần vải. Miệng anh khô khốc và các thớ thịt thắt lại, cùng một phản ứng mỗi lần anh ở gần nàng. Anh đã bắt đầu trông đợi nó, tiên đoán nó, và thưởng thức nó.

Cách ăn mặc thoải mái của nàng khiến anh ngạc nhiên, khiến anh ý thức được chính xác vẻ bề ngoài nghiêm nghị thường ngày của nàng đã che dấu cái gì. Đằng sau vẻ nghiêm nghị là một người phụ nữ với sự hấp dẫn tự nhiên khiến anh nghệt thở, và khiến anh nhận ra nàng đã che dấu nó giỏi thế nào. Anh muốn lắc đầu trước sự hoài phí này và đồng thời cảm tạ Chúa vì, rõ ràng không có người đàn ông nào khác nhìn qua được lớp bảo vệ của nàng.

Nàng còn có nhiều lớp hơn cả một củ hành, và nàng kiên quyết giữ chúng an toàn bên dưới tấm khiên cứng chắc mà nàng đã dựng nên. Ánh mắt sắc như dao nàng dành cho anh đáng lẽ phải làm cho da anh cháy xém. Một cách bản năng anh biết rằng sự căm ghét của nàng do sự yếu đuối gây ra; tất nhiên nàng phải giận dữ vì sự nghi ngờ rành rành và những câu hỏi còn lâu mới nhẹ nhàng của anh lúc trước, nhưng phần lớn nỗi tức giận của nàng là do thực tế anh đang nhìn nàng như thế này, không hề có tấm khiên xấu xí nào che đậy.

Sự kiên nhẫn sẽ không có tác dụng với nàng. Nàng đã quá quen với việc trốn tránh, để bảo vệ

chính mình. Anh sẽ phải đập vỡ tuyến phòng thủ của nàng, buộc nàng để anh tới gần hơn. Máu anh đột nhiên nóng lên khi anh quyết định sẽ phải làm như thế nào.

Anh cố tình nhìn ngắm khắp người nàng. Mái tóc đen óng ả của nàng phủ hờ trên hai vai. Anh thích thế. Đôi chân trần... Anh cảm thấy một cơn ham muốn khác. Chết tiệt, đôi chân nàng thật tuyệt. Và ngực nàng quyến rũ đến nỗi miệng anh bắt đầu chảy nước, cho tới khi anh đầy một miệng nước. Anh sẽ không cố giấu việc anh bị hấp dẫn thêm một phút nào nữa; đã đến lúc bắt nàng phải quen với việc đó.

Marlie đỏ bừng mặt giận dữ vì gã tiếp tục nhìn vào ngực nàng. Nàng khoanh tay ngang ngực trong tư thế nửa khiêu chiến, nửa phòng ngự. “Nếu anh không có một lý do tử tế cho việc này, tôi sẽ khiêu nại anh đấy,” nàng cảnh báo.

Ánh mắt anh chuyển lên trên. “Tôi đã tới Boulder,” anh đột ngột nói. “Tôi chỉ vừa mới trở về một giờ trước.” Anh dừng lời, tìm kiếm một biểu hiện thoáng qua nào đó. Nàng chẳng thể hiện gì nhiều, nhưng anh đang học cách đọc đôi mắt nàng. Nàng vẫn chưa học được cách che giấu hoàn toàn cảm nghĩ trong chúng. “Tôi đã nói chuyện với Tiến sĩ Ewell.

Hai đồng tử của nàng giãn hẳn ra, và không có chút giả dối nào trong sự tức giận của nàng. Nàng đứng chết lặng, lờ mờ nguýt anh. “Thì sao?”

Anh di chuyển tới gần hơn, gần đến nỗi anh biết nàng có thể cảm nhận được sức nóng của anh, gần đủ để đe dọa nàng bằng kích cỡ của anh. Đó là một chiến thuật cổ tình, một chiến thuật anh đã dùng trước đây trong cuộc thẩm vấn, nhưng lần này có sự khác biệt rất lớn trong thái độ của chính anh. Nói chuyện với nàng vẫn rất quan trọng, nhưng thực chất đó là một nhu cầu giới tính mạnh mẽ để khiến cho nàng cảm nhận anh như một người đàn ông. Sự gần gũi của cơ thể anh khiến nàng choáng váng; anh đã nhìn thấy nàng do dự, nhìn thấy màu sắc đột ngột hiện lên trên má nàng, nhìn thấy ánh mắt cảnh giác của nàng. Nàng không cho phép chính mình lùi bước, nhưng nàng đứng rất im lặng, lỗ mũi phập phồng khi ngửi được mùi hương từ làn da anh.

Mùi hương nữ tính của chính nàng phảng phất bao quanh anh, kéo anh tới gần hơn. Đó là một mùi sạch sẽ, hương xà phòng cho anh biết nàng vừa mới tắm không lâu, trộn lẫn với mùi vị ngọt ngào ấm áp của đàn bà. Anh muốn cúi xuống và dụi mặt vào cổ nàng, để lần theo mùi hương đó tới tận nguồn của nó, điều tra tất cả những nơi chốn thú vị mà nó còn lưu lại. (*gian manh quá độ*)

Để sau. Bây giờ vẫn còn quá sớm cho việc đó.

“Vậy là ông tiến sĩ tốt bụng có rất nhiều việc thú vị để nói cho tôi biết,” anh lẩm bẩm. Anh bắt đầu chậm chậm xoay quanh nàng, để cho cơ thể anh chạm vào nàng, những cú chạm nhẹ làm các dây thần kinh của anh râm ran như có điện. Một con ngựa đực vòng quanh con ngựa cái, để con ngựa cái làm quen với sự đụng chạm của nó, mùi của nó. Xoa dịu con ngựa cái. “Có vẻ như em là một điều kì diệu của ESP (*extraordinary sensitive people* = *siêu cảm nhân*), nếu em tin vào thứ gì đại loại như thế.”

Môi nàng mím lại. Nàng đã lại kiểm soát được bản thân, thậm chí không liếc vào anh khi anh tiếp tục vòng quanh nàng, lơ đi những tiếp xúc nhanh chóng với tay anh, hay ngực anh, chỗ đùi anh. “Tất nhiên anh không tin rồi.”

“Không,” anh vô tình nói. Đó không hẳn là một câu nói dối hoàn toàn, nhưng anh không định nói cho nàng biết ít nhất anh cũng đã bị thuyết phục một nửa. Anh sẽ thu được nhiều phản ứng của nàng hơn nếu nàng tức giận, và phản ứng chính xác là điều anh muốn. “Trừ khi em có thể chứng minh với tôi điều đó. Tại sao em không thử nhỉ? Nào, Marlie, đọc ý nghĩ tôi hay cái gì đó đi.” Từ từ, từ từ, vòng quanh và vòng quanh. Không bao giờ để nàng hoàn toàn thoát khỏi sự đụng chạm của anh, sức nóng của anh.

“Tôi không thể. Phải có gì ở *trong* đầu anh đã.”

“Nói hay lắm, nhưng chẳng chứng tỏ được gì.” Anh giữ giọng nói thấp, gần như ngâm nga. “Làm tôi tin đi.”

“Tôi không làm những trò trình diễn câu khách,” nàng quát, tức điên lên. Nàng đang ngày càng căng thẳng hơn, sức mạnh từ sự gần gũi của anh đang làm thần kinh nàng kiệt sức.

“Thậm chí cả khi để chứng minh em vô can trong một vụ án mạng sao?” Anh đẩy nàng đi xa hơn. “Đây không phải là một bữa tiệc, bé cưng, trong trường hợp em còn chưa để ý.”

Đầu nàng quay sang bên, mái tóc đen bay bay, và nàng bắn anh bằng toàn bộ sức mạnh của cú lườm, đôi mắt xanh nheo lại như mắt mèo. “Tôi cho là tôi *có thể* biến anh thành một con cóc,” nàng nói một cách suy đoán, rồi nhún vai. “Nhưng người khác đã thắng tôi trong chuyện đó rồi.”

Anh cười phá ra với nàng, làm nàng giật mình. “Em xem quá nhiều phim “Hút hồn[6]” rồi đấy; đó là trò phù thủy, không phải ESP.”

Việc quanh vòng vòng chậm chậm cuối cùng cũng làm nàng mất kiên nhẫn. Nàng đột nhiên chạy đi, về phía nhà bếp. Anh để nàng đi, theo sát đằng sau nàng. “Cà phê à,” anh dịu dàng nói.

“Ý hay.”

Tất nhiên nàng không định pha cà phê. Nàng chỉ đơn giản là chạy trốn. Nhưng nàng tóm lấy việc đó một cách biết ơn, đúng như anh biết là nàng sẽ thấy thế. Nàng đang bối rối, và vật lộn với nó từng chút một. Anh đã bắt đầu nhận ra việc kiểm soát được bản thân quan trọng với nàng ra sao. Quá tệ là anh không thể để nàng giữ nó.

Nàng mở một cánh cửa tủ và lấy xuống bịch cà phê. Đôi tay nàng run rẩy thấy rõ. Rồi nàng dừng lại, lưng quay về phía anh khi nàng cẩn thận đặt bịch cà phê xuống bàn bếp. “Tôi không đọc ý nghĩ,” nàng thốt lên. “Tôi không phải là chiết tâm nhân.”

“Không à?” Đó không phải là những gì Tiến sĩ Ewell đã nói, chính xác như thế. Anh cảm thấy một chút đắc thắng. Cuối cùng nàng đã bắt đầu nói chuyện với anh, thay vì khước từ anh. Anh muốn vòng tay quanh nàng và ôm nàng lại gần, che chắn cho nàng khỏi chấn thương từ những kí ức xưa cũ, nhưng vẫn còn quá sớm. Giờ nàng đã cảm nhận được anh về mặt thân thể, nhưng nàng vẫn còn sợ hãi, vẫn còn ác cảm.

“Không – không phải là một chiết tâm nhân thực sự.” Nàng nhìn vào cà phê. Anh có thể thấy tay nàng vẫn còn run.

“Vậy em là gì?”

Vậy em là gì? Marlie nghe thấy câu hỏi vang vang trong đầu mình. *Quái nhân*, vài người sẽ nói vậy. *Kẻ loè bịp* là những từ mà vài người khác dùng. Thám tử Hollister sẽ không lịch sự như thế. Gã sẽ gọi nàng đồ giả, và có thể còn là tông phạm giết người. Tất nhiên việc đó thật kì cục. Thậm chí đến giờ cả gã cũng nên từ bỏ cái ý tưởng đó đi, khi hoàn toàn thiếu hụt bằng chứng, cả cơ hội, và động cơ. Nhưng gã đã kiểm tra nàng, thực sự tới Boulder để nói chuyện với tiến sĩ Ewell. Giờ gã đã biết về nàng. Gã có thể không tin, nhưng ít nhất giờ đây gã đang hỏi thay vì chỉ đơn giản là buộc tội. Nhưng gã đã biết được bao nhiêu rồi? Tiến sĩ Ewell có thể dạy môn giữ bí mật cho một nhà ngoại giao, khi ông chọn; ông sẽ kể bao nhiêu cho một gã lạ mặt, thậm chí cả khi gã lạ mặt đó là một cảnh sát? Marlie hi vọng một cách tuyệt vọng rằng gã chẳng biết gì hết, bởi vì nếu không gã sẽ hỏi nàng về nó, và nàng không nghĩ nàng có thể chịu đựng được việc kể lại tất cả bây giờ. Nàng cảm thấy yếu đuối và bị vạch trần kì lạ, những dây thần kinh của nàng nhức nhối. *Gã* đã gây ra những việc đó cho nàng, ép cơ thể to lớn của gã tới gần nàng đến mức hơi nóng của gã đã làm khô cả da nàng, cổ tình chạm vào nàng, nhìn chăm chăm vào ngực nàng một cách thô bỉ.

Nàng thậm chí còn không muốn biết về gã nhiều hơn những gì nàng đã biết. Nàng được an toàn trong sự cô độc của mình.

“Em là gì?” gã bình tĩnh nhắc lại.

Nàng quay lại để đối mặt với gã, cử động của nàng chậm rãi và cố ý. Nàng bành hai vai ra như thể đang gồng mình ra trận. “Tôi là một đồng cảm nhân cảm thụ. Hay đã là.” Đột nhiên nàng bối rối, nàng xoa trán mình. “Tôi đoán tôi vẫn đang là.”

“Nhưng trước đây em đã từng đọc ý nghĩ.”

“Có thể. Không hẳn.” Rất khó để giải thích rằng khi bạn kết nối với một người nào đó chặt chẽ quá bạn có thể phiên dịch những ý nghĩ của anh ta qua các cảm xúc. Đôi khi mối liên kết đủ mạnh để việc đó xảy ra.

Chọn lựa từ ngữ cẩn thận, anh nói, “Theo lời Tiến sĩ Ewell, em là một trong những thụ nhân nhạy cảm nhất mà ông ấy từng biết.”

Nàng nhìn anh bằng ánh mắt căng thẳng. “Thụ nhân không hẳn là từ đúng. Tôi góp nhặt – tôi *đã từng* góp nhặt các thứ. Cảm xúc, năng lượng từ các hành động. Đôi khi cả các ý nghĩ nhưng thường thì là cảm xúc chứ không phải ý nghĩ thực sự. Các tĩnh điện là không thể tin được.”

“Đó là lý do tại sao em tham gia vào nghiên cứu của Ts. Ewell, vì sự yên bình do hoàn cảnh được kiểm soát mang lại.”

Nàng cắn môi. “Phải. Tôi đã không thể lái xe xuống phố, đi mua hàng ở siêu thị, đi xem phim. Nó giống như một ngàn tiếng nói gào thét vào tôi cùng một lúc. Phần lớn mọi người không hề cố gắng che chắn chính họ, họ chỉ thối tung mọi thứ ra ngoài như một phát súng, phát cảm xúc đi mọi hướng.”

“Mặc dù vậy em đã không sống ở Viện.”

“Không, tôi có một ngôi nhà nhỏ ở ngoài Boulder. Nó rất yên bình.”

“Tôi biết về chuyện đã xảy ra sáu năm trước.”

Lời tuyên bố thô bạo như đánh thẳng vào giữa hai mắt nàng. Nàng quay cuồng trước sức mạnh của cú đánh, lão đảo lúi lại tựa vào tủ bếp. Gã cũng di chuyển, tiến tới nàng với sự duyên dáng nguy hiểm như mèo, quá bất bình thường đối với một người đàn ông to lớn như thế. Choáng váng, tê liệt, nàng giơ một tay ra để tránh gã. Với vẻ nhẹ nhàng lố bịch gã gạt tay nàng ra và thay vào đó kéo nàng vào trong lòng gã.

Cơ sở của cơ thể cứng rắn của gã chạm vào cơ thể nàng làm nàng kinh ngạc. Gã nóng kinh khủng, thiêu đốt nàng thậm chí qua mấy lần quần áo của họ. Hai cánh tay cơ bắp của gã cứng rắn như thép; chúng ép nàng vào gần hơn, cho đến khi đùi nàng chạm vào đùi gã, cho tới khi ngực nàng mỏng dính bên dưới những thớ thịt chắc nịch của cơ bụng gã. Nàng cảm thấy yếu ớt, mất phương hướng, và tự động tóm lấy bắp tay gã trong nỗ lực giữ thăng bằng.

“Đừng sợ,” gã lẩm bẩm, cúi đầu xuống đầu nàng. Hơi thở ấm áp của gã làm tai nàng râm ran khi gã nhẹ nhàng dí mũi vào một bên cổ nàng. Gã liếm chỗ hõm nhỏ dưới tai nàng và cảm giác đó, dịu dàng như nụ hôn của một người mẹ, khiến nàng bắt đầu run rẩy. “Anh sẽ không để bất kì chuyện gì như thế xảy ra với em lần nữa. Anh biết bây giờ em rất cảnh giác với đàn ông, bé cưng, nhưng anh sẽ chăm sóc em. Anh sẽ chăm sóc em *thật* tử tế.”

Nàng kéo đầu ra sau để có thể nhìn vào gã. Đôi mắt nàng mở lớn, và đầy hoảng loạn. “Anh đang nói về chuyện gì thế?” nàng khẽ kêu lên. Nàng sợ hãi, sợ cái cách mọi chuyện đột nhiên ra khỏi tầm kiểm soát của nàng, sợ sự thân mật với thân thể to lớn này. Nàng không muốn, không muốn phải đối mặt với những kí ức và sự khó chịu. Vì bất kể lý do gì, gã đã quyết định không lờ đi ngọn lửa hấp dẫn giữa hai người mà cả hai đều phải chống lại, và tiến tới với tốc độ đáng kinh ngạc để thay đổi tình trạng của họ. Lúc này chẳng còn chút gì của một thám tử trong gã nữa; gã là một người đàn ông thuần túy, đôi mắt nâu của gã lấp lánh vì sự căng thẳng tình dục.

Gã ấn miệng vào thái dương nàng. “Trên giường, bé cưng à. Khi chúng ta làm tình.”

Nàng cứng đờ, đẩy đôi vai nặng nề của gã ra hết sức có thể. Gã không hề suy chuyển. “Không, tôi không muốn. Để tôi đi!”

“Suyt,” gã nói kiên quyết, kéo nàng vào còn gần hơn. “Anh chỉ đang ôm em thôi, Marlie. Chỉ có thế. Anh đã muốn ôm em kể từ lần đầu tiên nhìn thấy em sáng thứ Hai.”

“Chắc phải có một luật lệ nào đó ngăn không cho thám tử gạ gẫm nghi phạm chứ,” nàng buột mồm, tìm kiếm bất kì một vũ khí nào. “Nếu anh nghĩ là tôi không báo cáo về anh –”

“Em không phải là một nghi phạm,” anh cắt ngang. Miệng anh cong lên. “Có lẽ anh nên nói với em sớm hơn, nhưng viên cảnh sát nhìn thấy đêm hôm thứ Sáu đã cho em một chứng cứ ngoại phạm khá chắc chắn, vì em không thể ở hai địa điểm cùng một lúc được.”

Nàng bất động, sự chú ý tập trung vào điều anh vừa nói. Ánh mắt nàng khoá và mắt anh. Anh nhận ra một cách khó chịu là có gì đó hấp dẫn kì lạ trong đôi mắt nàng. “Anh nói chuyện với anh ta khi nào?”

Giọng đều đều của nàng không lừa được anh. Anh nhăn nhó ở bên trong. “Ừm... tối thứ Ba.” Đáng lẽ anh phải nói dối. Đáng lẽ ngay từ đầu anh không nên khơi ra chuyện này, ít nhất là không phải lúc này. Đáng lẽ anh phải –

Nàng cắn anh. Anh đã gần như trông chờ nàng sẽ thả tay với anh. Anh phải thừa nhận anh đáng bị thế, và anh sẵn sàng nhận một phát đạn nếu việc đó làm nàng thấy khá hơn. Hơn nữa, với cách anh đang ôm nàng, anh biết nàng không thể dùng nhiều lực. Rõ ràng nàng cũng nhận ra chuyện đó, bởi vì nàng chỉ đơn giản là nghiêng đầu và cắn vào ngực anh.

“Ái!” anh kêu lên, bị giật mình vì cơn đau đột ngột. Nàng day nghiêng như một chú chó bun, và cơn đau do những cử động miễn cưỡng của anh nhanh chóng thuyết phục anh đứng im. “Chết tiệt! Thả ra!”

Nàng làm theo, và nhìn anh với sự thoả mãn độc địa khi anh nhanh chóng lùi lại và chà chà vào ngực. Một chỗ bị ướt trên áo anh đánh dấu nơi nàng đã cắn.

Anh cẩn thận cởi khuy áo để xem, trông chờ sẽ nhìn thấy máu. Anh cũng chẳng khá hơn chút nào khi phát hiện ra rằng bất chấp dấu vết do những chiếc răng nhỏ nhắc sắc lẹm của nàng để lại trên ngực, anh thậm chí còn không bị sưng. “Giáo sư nói rằng họ đã kiểm tra em,” anh lầm bầm. “Nhưng ông ấy không nhắc tới chuyện ăn thịt người.”

“Đáng đời anh,” nàng nói. “Anh đã sẵn lòng tôi hai ngày liền trong khi anh *đã biết* là tôi nói với anh sự thật.”

Trông gã hơi ngượng ngùng, và tiếp tục chà ngực. “Anh cần có một cái cớ nào đấy.”

“Để làm gì?”

“Gặp em.”

“Anh cho là việc đó sẽ làm tôi mến anh đấy hả?” nàng hỏi một cách chua cay, quay đi nhặt bịch cà phê lên và đút lại nó vào trong tủ. “Tôi không pha cà phê. Anh có thể đi bây giờ.”

“Tối mai em có ăn tối với anh được không?”

“Không.”

Gã khoanh tay. “Vậy thì anh không đi.”

Nàng đập xuống bàn bếp trong sự giận dữ và quay lại đối mặt với gã. “Anh không thể hiểu gọi ý hả? *Tôi không muốn*. Bất kể anh đang chào mời cái gì, tôi không muốn.”

“Nói dối.”

Đôi mắt nâu đỏ lại lấp lánh lần nữa, lần này là với sự bướng bỉnh. Nàng đã để ý thấy nét tiêu biểu đó ở gã. Nàng cảm giác như có một con bò mộng trong bếp, và không thể đẩy lùi gã.

“Em cũng có cùng cảm nhận với anh,” gã tiếp tục nói không mệt mỏi. “Em cũng bị anh hấp dẫn, và nó làm em sợ chết khiếp, bởi vì Gleen.”

Khuôn mặt nàng vô cảm. “Tôi không muốn nói về Gleen.”

“Việc đó có thể hiểu được, nhưng anh sẽ không để em giữ hấn ta giữa hai ta. Tên con hoang đó đã chết; hấn không bao giờ còn làm hại em được nữa. Có quá nhiều niềm vui trong cuộc sống để quay lưng lại với nó.”

“Và anh chính là người đàn ông có thể chỉ cho tôi thấy tôi đang mất mát gì, có đúng không?” nàng hỏi với giọng chế giễu.

“Cá không, bé cưng.”

Nàng khoanh tay và dựa vào tủ bếp, giữ mình tránh xa khỏi gã. “Lúc nào tôi cũng ghét bị gọi là bé cưng hay cưng,” nàng nhận xét.

“Được thôi. Anh sẽ gọi em bất kể cách nào em thích.”

“Tôi không muốn anh gọi tôi là gì hết. Anh không thể để nó vào trong cái đầu mít đặc của anh hả, Thám tử? Không có bất kì điều gì giữa chúng ta, chấm hết, mãi mãi.”

Gã đột nhiên cười toe toét, và trái tim nàng đập thịch một cái trước điều kì diệu nụ cười đã gây ra trên những đường nét khắc nghiệt của gã.

“Đã có chuyện giữa chúng ta rồi. Em có thể nghĩ ra một người nào khác khiến em giận dữ như anh không?”

“Ngay lúc này thì không,” nàng thừa nhận.

“Thấy chưa? Anh cũng như vậy. Kể từ lúc anh thấy em sáng thứ Hai, anh đã ở trong tâm trạng tồi tệ kinh khủng, điên tiết vì em là nghi phạm, điên tiết với chính mình vì cứ bị em hấp dẫn bất chấp cả chuyện đó.”

“Có lẽ chúng ta chỉ đặc biệt căm ghét nhau,” nàng gợi ý.

“Anh không nghĩ vậy.” Anh liếc nhanh xuống dưới. “Có bằng chứng cho điều ngược lại.”

Marlie quyết liệt kìm chế cơn bốc đồng trượt ánh mắt nàng xuống dưới. Sau những gì nàng đã cảm nhận sáng ngày hôm qua trên hiên nhà, nàng khá chắc chắn sẽ nhìn thấy gì. Bất chấp chính mình, nàng đang bị quyến rũ vì kiểu đùa cợt nhẹ nhàng của gã với phản ứng cơ thể gã, và nàng phải cần tới tất cả sức mạnh ý chí mới không thể hiện ra. Chỉ vì việc đó sẽ không ra sao. Bây giờ không cần để gã biết nàng ao ước mọi chuyện khác đi thế nào thì gã cũng đủ khó xua đuổi lắm rồi. Nàng đã luôn mong ước một mối quan hệ bình thường, nhưng nàng đã luôn khác biệt, đầu tiên là vì những khả năng của nàng, tiếp theo là vì Gleen.

“Sẽ không được đâu,” nàng nói to lên.

Gã lại nhìn xuống dưới. “Em nghĩ thế à? Anh không biết,” gã nói một cách nghi ngại, “với anh có vẻ như sẽ rất là được ấy chứ.”

Giật mình, nàng cười lớn thành tiếng, và nhanh chóng bịt tay quanh miệng để nén tiếng cười. Gã lại cười toe với nàng, khiến tim nàng nhào lộn thậm chí cả khi cố kiểm soát bản thân. Gã còn nguy hiểm hơn cả nàng đã sợ; gã có thể làm nàng cười.

“Tôi không thể,” nàng nói, nhanh chóng ỉu rũ. Giọng nàng nhỏ xiu, với sự hối hận bị chôn bên dưới mà nàng không thể che giấu. “Gleen –”

Với hai bước chân dài gã tới chỗ nàng, nắm hai bàn tay quanh eo nàng. Sự hài hước biến mất khỏi mặt gã như chưa từng tồn tại. “Gleen đã chết rồi. Cách duy nhất hấn có thể làm hại em thêm nữa là khi em cho phép.”

“Anh tưởng dễ như thế ư?”

“Trời ạ, không, anh không nghĩ nó dễ dàng. Anh là cóm, nhớ không. Anh đã thấy những nạn

nhân bị cưỡng hiếp phải trải qua những gì.”

“Tôi không –“

“Thực sự bị cưỡng hiếp? Anh biết. Nhưng hắn đã cố, và đánh em như tử vì hắn không thể. Phản ứng của cô lẽ cũng sẽ không khác gì nếu như hắn đã thâm nhập được.”

Nàng lại cười, nhưng lần này âm thanh nghèn nghẹn, gần như khóc. “Thực ra hơi khác một chút. Tôi ước là hắn đã hiếp được tôi! Tôi nằm đó thức trắng nhiều đêm và biết rằng nếu hắn đã có thể cưỡng cứng, có lẽ nếu tôi không chiến đấu mạnh mẽ đến thế, thì thằng bé vẫn còn sống! Nhưng hắn càng lúc càng điên loạn hơn, và tôi cứ đấu tranh mãi, và rồi đột nhiên hắn bỏ mặc tôi tới tận công thằng bé.” Nàng im lặng một phút. “Tên nó là Dustin,” nàng nói. “Bố mẹ nó gọi nó là Dusty.”

Bàn tay Dane siết chặt trên eo nàng, rồi thả ra. “Đó không phải là lỗi tại em; không ai đoán được một gã điên sẽ làm gì. Nhưng đó là một việc tồi tệ em phải đối mặt,” anh khẽ nói. Ngực anh thít lại với cảm xúc bị kìm nén. Anh nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, rồi trượt ngón tay bên dưới làn tóc ấm áp, mượt mà đó để nâng đầu nàng bằng một bàn tay to lớn của anh. “Em đã kể cho ai nghe mọi chuyện xảy ra đêm đó chưa?”

Nàng lắc đầu. “Không phải mọi chuyện. Không nói rõ chi tiết. Nó quá... xấu xí.”

“Em đã kể cho ai khác nghe chuyện vừa kể cho anh chưa?”

“Chưa.” Nàng nhìn lên, đôi mắt bối rối. “Tôi không biết tại sao lại kể cho anh.”

“Bởi vì có điều gì đó giữa hai ta, và cũng như anh em không thể khước từ nó được nữa. Chúng ta vẫn chưa thoả mái với nhau, nhưng một ngày nào đó sẽ được. Anh có thể chờ. Và anh cũng có thể chờ cho tới lúc em sẵn sàng để làm tình.”

Chán nản trước sự cố chấp của gã, trước sự bất lực của nàng trong việc thuyết phục gã, nàng lắc đầu. Nàng không biết nên cười hay nên thét lên. “Anh quá chắc chắn về bản thân mình đấy.”

“Tin anh đi,” gã lẩm bẩm. Những ngón tay cứng cáp của gã mát xa đầu nàng, loại bỏ sự căng thẳng mà nàng thậm chí còn không nhận ra. “Giờ em hãy nghĩ về chuyện đó, và càng nghĩ em sẽ càng quen với ý tưởng đó. Rồi em sẽ bắt đầu tò mò, tự hỏi chúng ta bên nhau sẽ thế nào. Em đã khôi phục lại cuộc sống của mình rất tốt, nhưng em quá thông minh để không nhận ra rằng tới khi nào em có thể tin cậy một người đàn ông trên giường lần nữa, em vẫn để cho Gleen

chiếm giữ em. Bước đi tiếp theo là rất hiển nhiên. Và anh có thể hứa với em một chuyện: Nếu bất kì người nào lên được giường cùng em, thì đó phải là anh.”

Trước khi nàng có thể nghĩ được một câu phản bác lời tuyên bố đầy ngạo nghễ đó, gã đã cầm tay nàng kéo trở lại phòng khách. Lòng bàn tay gã chai sạn, những ngón tay cứng cáp và ấm. Gã cố tình đụng chạm nàng nhẹ nhàng, cho thấy một người đàn ông hiểu rõ sức mạnh của chính mình và rất thận trọng không siết mạnh. Có gì đó rất quyến rũ trong cách bàn tay gã cài trong tay nàng, một sự đòi hỏi và đảm bảo tinh tế của niềm tin. Nàng cảm thấy an toàn một cách kì quái bên cạnh gã, mặc dù không được an toàn *khỏi* gã.

“Hãy ngồi xuống nào,” gã nói, đẩy nàng tới bên ghế sofa. Nàng muộn màng cố tránh sang chiếc ghế tựa, nhưng gã đã hướng nàng tới ghế sofa và kéo nàng ngồi xuống bên cạnh gã. Gã tiếp tục nắm tay nàng trong tay gã khi gã dựa lưng ra sau với một tiếng thở dài nhẹ nhõm, choãi đôi chân dài cơ bắp của gã ra đằng trước. “Mấy cái ghế trên máy bay không được chế tạo cho bất kì ai cao hơn năm feet rưỡi (*1m67*). Anh vẫn còn cảm thấy bị bó giò.”

“Tại sao anh không về nhà đi,” nàng mệt mỏi nói. “Muộn rồi.”

“Bởi vì chúng ta vẫn cần phải nói chuyện.”

Nàng lắc đầu và cố giật tay mình ra. Đó là một nỗ lực vô ích. “Chúng ta chẳng có gì để nói cả.”

“Anh có vài câu hỏi nữa về những gì em đã nhìn thấy đêm thứ Sáu.”

Nàng cứng người. Nàng không thể chịu đựng được; mỗi lần nàng nhớ lại sự độc ác đó, một cái gì đó trong lòng nàng đông cứng. “Tôi đã kể cho anh mọi chuyện rồi. Mai là ngày làm việc, và tôi muốn ngủ một chút.”

“Chỉ vài phút thôi,” anh dỗ ngon dỗ ngọt, cười với nàng. Nụ cười nửa miệng nhỏ của gã lại gây ra một sự trì trệ khác trong nhịp đập tim nàng, và nàng nhanh chóng nhìn ra xa. Ai mà nghĩ được một khuôn mặt hăm hố như thế có thể tạo ra nụ cười quyến rũ như thế ấy? Đáng lẽ gã không được phép làm gì ngoại trừ cau mày, vì sự bảo vệ cho chính nàng.

“Anh cứ nghĩ mãi về việc đó trên máy bay,” gã nói, coi sự im lặng của nàng là đồng tình. “Em không phải là nghi phạm, em là một nhân chứng. Thực tế, em là nhân chứng duy nhất bọn anh có. Bọn anh không có đầu mối, không bằng chứng, không có ý tưởng nào về chuyện phải tìm kiếm ai. Hai khả năng đầu tiên hoá ra lại là ngõ cụt. Anh không nói là anh tin vào mấy chuyện siêu phàm, nhưng anh sẵn sàng điều tra bất kì một đầu mối nào mà em cho anh. Chẳng hạn, em có thể cho anh một mô tả về gã này không?”

Nàng lắc đầu, lơ đi cái cách khinh miệt anh đã dùng để nói “mấy chuyện siêu phàm này.”

“Không có gì hết ư? Thôi mà. Em đã mô tả hiện trường vụ án tới từng chi tiết nhỏ nhất.”

“Nhưng tôi nhìn thấy nó từ mắt *hắn*. Tôi thấy... mọi thứ khác. Không phải *hắn*.”

“Em có nhìn thấy tay *hắn* không?”

Một kí ức trôi vào vòng tập trung, kí ức của một bàn tay với lấy con dao, nắm con dao, chém –

“Có.” Từ ngữ thoát ra như một tiếng thì thào.

“Tốt.” Đôi mắt nàng trở nên hơi mất tập trung. Dane làm cho giọng anh êm ái hết sức có thể, không muốn làm nàng giật mình. “Da *hắn* màu gì? Sáng hay đen?”

“Tôi không biết.”

“Nghĩ đi, Marlie.”

“Tôi không biết! *Hắn* đi găng tay. Một đôi găng phẫu thuật. Và *hắn* mặc áo dài tay.” Nàng dừng lại, nhìn vào bên trong một lần nữa. “Quần áo của *hắn* màu tối.”

“*Hắn* không bỏ găng tay ra kể cả lúc cưỡng hiếp bà ấy ư?”

“Không.”

“Okay, vậy hãy tập trung vào chiều cao của *hắn*. Chúng ta đều biết bà Vinick cao bao nhiêu; vậy chiều cao của *hắn* so với bà ấy thì thế nào?”

Marlie âm thầm kinh ngạc trước cách bộ não cảnh sát của gã làm việc; nàng không hề nghĩ về chiều cao. Đầu nàng nghiêng nghiêng trong sự tập trung khi nàng cố nghĩ về những hình ảnh trong óc nàng.

“Khi lần đầu tiên *hắn* tóm lấy bà ấy, trong bếp, *hắn* ôm bà ấy lại gần, với một tay che mồm và tay kia giữ con dao.” Marlie giơ hai tay lên không trung trong lúc mô tả, diễn lại hành động.

“Bàn tay hắc che miệng bà ấy... như thế này. Ngang bằng với vai hắc.”

“Vậy là tương đương tới miệng bà ấy. Như vậy hắc cao khoảng xấp xỉ sáu feet. Chúng ta không thể biết cổ hắc dài bao nhiêu – có lẽ hắc thấp hơn hoặc cao hơn khoảng một inch – nhưng ít nhất cũng có gì đó. Còn giọng thì sao? Em có nhớ gì về nó không?”

Nàng nhắm mắt lại. “Không có gì đặc biệt. Đó chỉ là một giọng đàn ông, không đặc biệt cao hay thấp.” Giọng nói thực sự của hắc không thành vấn đề; nó đã bị che lấp hoàn toàn bởi sự giận dữ bạo lực, sự căm ghét của những cảm xúc của hắc.

“Thế còn âm điệu? Em có phân biệt được âm điệu không?”

“Không phải là âm phương nam,” nàng nói ngay, mở mắt. “Quan trọng lắm đấy. Đây là Orlando; nửa số cư dân, bao gồm cả tôi, là từ nơi khác đến.”

“Em có thể giới hạn nó xuống một chút nữa không? Có rất nhiều âm điệu đặc biệt: New York, Boston, Ohio, Chicago, Minnesota, âm điệu miền tây.”

Nàng lắc đầu cả khi gã đã giữ người nàng.

“Không có gì tôi có thể nhận ra. Hắc không thực sự *nói* nhiều đến thế, hay có lẽ là tôi đã không nhận được.”

“Vậy hãy chuyển sang một cái gì khác. Em có ấn tượng gì về cơ thể hắc không?”

Sự khiếp hãi hoàn toàn thoáng qua mặt nàng.

“Ý anh là cân nặng,” Dane vội nói. “Hắc gầy, trung bình, hay nặng?”

Nàng bắn cho gã cái nhìn căm bẫn. “Trung bình, tôi nghĩ vậy. Và gã khỏe. Rất khỏe. Có lẽ là do giận dữ, hay là do a-đrê-na-lin, nhưng bà ấy bất lực trước hắc. Hắc rất hả hê vì việc đó. Hắc yêu thích việc đó.”

Nàng dựa ra sau, đột nhiên thấy rất mệt, và phát hiện ra rằng vào lúc nào đó trong cuộc nói chuyện của họ gã đã quàng tay ra sau nàng, để khi nàng ngửa người ra sau thì sẽ nằm trong vòng tay gã. Nàng ngồi thẳng lên trước, chỉ để thấy một cánh tay nặng nề vòng quanh vai nàng và bản thân nàng thì bị kéo ra đằng sau lần nữa, và mặt gã rất gần với mặt nàng.

“Suýt, đừng hoảng sợ,” gã lẩm bẩm bằng giọng trầm lắng, nhẹ nhàng. “Em vẫn đang nắm tay anh, và tay kia thì ở đằng sau em. Em ổn.”

Nàng nhìn đắm đắm vào gã. “Tôi *không* nắm tay anh,” nàng quát. “Anh đang nắm tay tôi!”

“Chi tiết con con ấy mà. Anh sắp hôn em, Marlie –“

“Tôi sẽ lại cắn anh,” nàng nhanh chóng cảnh báo.

Anh nhún vai. “Anh lúc nào cũng có nhiều lá gan hơn là lý trí,” gã nói, và hết sức khẽ khàng chà môi gã vào môi nàng.

Đó chỉ là một tiếp xúc thoáng qua, nhẹ hơn cả hơi thở, nhưng lại nặng trĩu ám hiệu trên người của mùi vị của gã. Mạch máu nàng đập phồng một lần nữa, nhưng gã đã giật người lại trước khi nổi sợ nàng trông mong có dịp xuất hiện. Một cái cau mày nhỏ kéo hai lông mày nàng lại gần nhau.

Cuối cùng, gã cũng thả tay nàng ra, và nâng cằm nàng trong lòng bàn tay gã. Lốp da thô ráp của ngón tay cái đi dọc theo bờ môi căng mọng của nàng, ánh mắt gã tập trung vào sự di chuyển.

“Có ý nghĩ tồi tệ nào không?” gã hỏi. Giọng gã trầm lắng hơn, nhẹ nhàng hơn.

“Không.” Câu trả lời của nàng như một tiếng thì thào.

“Trong trường hợp đó –“

Lần này miệng gã lưu luyến. Gã không ôm nàng nữa; nàng không cảm thấy bị níu giữ, nhưng vì lý do nào đó không cách nào thoát ra được. Môi gã kiên quyết và ấm áp, nhưng dịu dàng gây áp lực kể cả khi chúng di chuyển, và định hình môi nàng để hoà cùng gã. Marlie dùng cả hai bàn tay tóm quanh cổ tay gã, và mắt nàng từ từ nhắm lại.

Áp lực nhẹ nhàng của nụ hôn khiến nàng chóng mặt. Nàng không trông mong một sự chu đáo dịu dàng như thế tới từ gã, hay cơn bão cảm xúc như thế trào qua nàng. Nàng phát ra một âm thanh nhỏ bối rối, và gã ngay lập tức ngừng đầu lên.

“Em có sao không?”

“C-có,” nàng nói lắp, đôi mắt vụt mở.

“Tốt.” Gã cúi đầu xuống với nàng lần nữa, và tiếp tục nụ hôn. Lưỡi gã trượt vào trong miệng nàng, không đẩy vào sâu nhưng mời nàng thưởng thức vị của gã. Marlie không biết phải làm gì; điều đang xảy ra quá trái ngược với những gì nàng đã trông đợi tới nỗi nàng không thể nghĩ gì được. Thực tế kinh ngạc nhất là nàng không sợ hãi. Việc này không có gì giống với – không, nàng thậm chí còn không nghĩ về tên hắn. Niềm sung sướng âm ỉ nàng đang cảm thấy quá quý giá không thể phá hủy được.

Một cách dè dặt, tin vào một bản năng từ lâu không dùng tới, nàng chấp nhận lời mời và khẽ mút lưỡi gã vào trong. Ngay lập tức một cơn rung mình chạy qua cơ thể to lớn của gã, làm nàng kinh ngạc. Nàng làm lại lần nữa, và gã rên lên thành tiếng, một âm thanh sâu thẳm dội lại từ trong lồng ngực gã. Lòng nàng bẽn lễn vui sướng trước sức mạnh giới tính mới tìm thấy này.

Gã đột ngột rời khỏi miệng nàng và ngồi lại. Da gã đỏ bừng, và kéo căng cơ mặt trên má gã. “Thế là đủ rồi. Gần như quá nhiều. Giờ anh phải đi, trước khi anh thúc giục em quá xa.”

Nàng chớp mắt với anh, đôi mắt nàng yếu đuối và mù mịt, như thể nàng không chắc lắm chuyện gì vừa xảy ra. Bản thân anh cũng không chắc. Kể từ năm anh mười lăm tuổi, và đánh mất sự trong trắng của mình dưới khán đài của sân vận động với một hoạt náo viên mười bảy tuổi, anh đã không bị khuấy động đến thế chỉ vì một nụ hôn đơn giản.

Anh ép mình phải đứng dậy trước khi tạo một sai lầm lớn và thay đổi ý kiến về chuyện về nhà. Anh đã hôn nàng; như thế không đủ với anh, nhưng có lẽ là hết sức chịu đựng của nàng rồi. Nhìn chung, anh cực kì hài lòng với buổi tối hôm nay.

“Mai anh sẽ gọi cho em,” anh nói khi bước tới cánh cửa. Nàng đi theo anh, sự nhận thức đã ào trở lại đôi mắt nàng. Anh nháy mắt với nàng. “Giọng nói gợi tình của em làm anh bị khuấy động thậm chí cả qua điện thoại.”

Giống như một ngọn đèn phụt tắt, tất cả sự mềm mại biến mất khỏi mặt nàng. “Tôi mừng là anh thích nó,” nàng nói cộc lốc. “Khi Gleen chém giết cậu bé tôi đã gào thét nhiều đến nỗi thanh quản bị vỡ. Nó đã không bao giờ còn giống như trước được nữa.”

Chương 9

Hắn tràn đầy sinh lực đến nỗi gần như đau đớn. Carroll Janes có thể nhận thấy dự cảm ngập tràn trong hắn, năng lượng đang tích tụ, cho tới khi hắn như sáng lấp lánh. Hắn luôn luôn ngạc nhiên bởi cách con người *mù tịt* trước sức mạnh, nhưng mà phần lớn mọi người đều cực kì ngu ngốc.

Sẽ là đêm nay. Thật không bình thường khi chỉ mới một tuần trôi qua từ tối thứ Sáu trước, nhưng việc này quá *dễ dàng*, chẳng có lý gì phải trì hoãn. Và còn nỗi sung sướng, sự hình thành của năng lượng gần như ngay lập tức sau khi ánh sáng từ vụ trước phai nhạt dần. Tất nhiên, hắn không thể dựa vào sự hình thành này mỗi tuần; sức mạnh thực sự tàn bạo không diễn ra thường xuyên như thế. Và hắn thường thích kéo dài nó nhiều hơn, thậm chí có khi lâu đến một tháng, nhưng đó là vì luôn luôn có những khó khăn cần phải vượt qua, những vấn đề cần phải giải quyết. Jacqueline Sheets chẳng có vấn đề gì cả. Mụ ta sống một mình, và thói quen hàng ngày của mụ thì cố định một chỗ. Không, chẳng có lý do gì phải chờ.

Thật kì lạ là hầu như lúc nào phụ nữ cũng là những kẻ thô lỗ, mặc dù một đôi lần cũng có những gã đàn ông mà hắn buộc phải trừng phạt. Hắn không thích đàn ông. Không phải vì sức mạnh của một gã đàn ông làm mọi chuyện khó khăn hơn; hắn khinh miệt cái khái niệm đó. Hắn đủ khoẻ để xử lý hầu như bất kì kẻ nào, và làm việc miệt mài để duy trì sức mạnh đó. Đàn ông chỉ đơn giản là không mang tới niềm sung sướng, cơ hội để kéo dài trò chơi trong khi năng lượng hình thành. Đàn ông gần như là buồn chán. Và tất nhiên, hắn không phải là đồ biến thái, nên ít nhất một nửa trò vui đã bị mất. Không đời nào hắn giao cấu với một gã đàn ông. Nếu đôi khi hắn hơi độ lượng hơn với sự thô lỗ của đàn ông – chà, thì rút cuộc đó là do quyết định *của hắn*, chứ không phải của bất kì ai khác. Nếu hắn thích phụ nữ hơn, thì đó cũng không phải là việc của bất kì ai ngoài chính hắn.

Hắn ngâm nga suốt cả ngày, khiến Annette phải nhận xét rằng chắc chắn hắn đang có tâm trạng tốt. “Chắc anh phải có kế hoạch lớn cho dịp cuối tuần,” cô ta nói, và hắn nghe thấy một chút ghen tị vô tình trong giọng nói của cô ta. Hắn thích thế. Tất nhiên, hắn đã biết là Annette khao khát hắn, vì tất cả những thứ hay ho mà cô ta sẽ có. Cô ta đơn giản không phải loại hắn thích.

“Một cuộc hẹn nóng bỏng,” hắn trả lời, không quan tâm liệu cô ta có nghe thấy trạng thái vui sướng âm ỉ trong câu nói hay không. Nó có thể tăng bốc những tưởng tượng của cô ta.

Hắn nghĩ Jacqueline Sheets đang chờ đợi hắn. Hắn đã ở trong nhà của mụ ta, và có thể tưởng tượng ra chính xác tình huống ấy. Hắn biết mụ ta ngồi ở đâu trong lúc xem ti vi – vốn là tất cả những việc mà mụ làm. Hắn biết phòng ngủ của mụ trông thế nào, mụ mặc gì đi ngủ: những bộ

pijama thực dụng. Hấn không hề ngạc nhiên. Hấn thích váy ngủ hơn, nhưng quần pijama cũng không thành vấn đề. Mụ ta sẽ lột ra cho hấn; tất cả bọn họ đều làm vậy, với một con dao sáng loé dí vào mặt.

Hấn đã kiểm tra trong bếp. Dao rựa của mụ tòi tệ đáng thất vọng, với lưỡi cùn gần như không thái nổi một quả chuối. Rõ ràng mụ không giỏi nấu nướng, nếu không những con dao của mụ đã ở trong tình trạng khá hơn. Hấn đã chọn một con dao thái phi lê và mang về nhà, dành hai đêm vừa qua để cùn mài lưỡi dao thật sắc. Hấn ghét phải làm việc với những dụng cụ nhà bếp.

Hấn gần như không chờ nổi tới đêm, khi nghi lễ bắt đầu, như cha hấn đã dạy hấn. Khi mi thô lỗ, mi sẽ phải chịu phạt.

*

Dane đã gọi cho Marlie vào lúc bảy giờ sáng, chỉ để chào và hỏi xem nàng có ngủ ngon không, và âm điệu khó chịu trong giọng nàng khiến anh cười khúc khích. Về mặt tinh thần nàng vẫn còn khước từ anh, nhưng về mặt thể chất mọi chuyện đã diễn tiến tốt đẹp hơn mọi hi vọng của anh. Anh đã hôn nàng, và nàng không chỉ không sợ hãi, nàng đã thích thú với nó. Xét đến quá khứ của nàng thì đó là cả một bước tiến dài.

Anh cười toe toét như một tên ngốc suốt trên đường đi làm. (*he is so cute ^^*) Anh đã hôn nàng! Cứ cho nó là một nụ hôn sẽ khiến bất kì đứa trẻ vị thành niên nào đảo mắt vì buồn chán thì đã sao nào? Lũ nhóc đó thì biết cái gì? Chúng chẳng quan tâm tới cái gì ngoài nắn bóp vài bộ ngực và đâm vài cú thật nhanh. Anh đã đủ già, cảm tạ Chúa, để biết rằng càng chậm thì càng thú vị. Tới lúc Marlie đến với anh có thể anh đã phát điên vì chán nản, nhưng sau đêm hôm qua anh không hề nghi ngờ chuyện đó sẽ xảy ra. Anh choáng váng vì vui sướng, những dự đoán sủi bọt trong lòng anh như rượu sâm-panh.

Trammell đã ở đó khi Dane bước vào, đôi mắt anh ta ngái ngủ khi dựa ra sau ghế của mình và nhìn Dane đi tới. Mọi người di chuyển xung quanh họ, nói chuyện và văng tục; tiếng điện thoại reo không ngớt, máy fax và máy phô tô o o gần như không lúc nào ngừng. Một ngày bình thường, nhưng Dane không cảm thấy bình thường. Anh vẫn đang cười khi bước tới máy pha cà phê và rót ra hai cốc. Anh hớp một ngụm khi về tới bàn mình, và đưa cho Trammell cốc kia. “Trông cậu có vẻ cần nó đấy. Một đêm tòi tệ hả?”

“Cảm ơn.” Trammell cẩn thận nếm thử, nhìn Dane qua mép cốc. “Một đêm dài, nhưng không tệ. Sao? Hôm qua có tìm hiểu được gì hay ho không?”

“Khá nhiều. Trước hết, hãy nói là tớ không còn nghi ngờ như trước nữa.”

Trammell đảo mắt. “Thế còn Marlie? Cô ta đã làm gì trong sáu năm?”

“Cố gắng hồi phục,” Dane nói nhanh. “Arno Gleen đã đánh đập cô ấy, cố hãm hiếp cô ấy, và khi không thể, hắn đã giết đứa trẻ trước mặt cô ấy. Theo lời Tiến sĩ Ewell, cú tổn thương về tinh thần đó đặc biệt tai hại, thậm chí có thể đã huỷ hoại mọi khả năng siêu cảm của cô ấy. Rõ ràng hình ảnh về vụ giết bà Vinick là cơn nhột ngoại cảm đầu tiên cô ấy có kể từ đó.”

“Vậy là ba mớ ngoại cảm đã trở lại với cô ấy?”

Dane nhún vai. “Ai mà biết được. Không có gì khác xảy ra cả.” *Cảm tạ Chúa.* “Tớ đã nói chuyện với cô ấy đêm qua, hỏi thêm vài câu về những gì cô ấy đã nhìn thấy trong hình ảnh tiên thị, và cô ấy nhớ ra được vài chi tiết.”

“Như cái gì?”

“Gã đó cao khoảng sáu feet, hắn khoẻ mạnh, và hắn không phải người phương Nam.”

Trammell khụt khịt. “Việc đó thực sự khoanh vùng nhiều cho chúng ta đấy.”

“Còn hơn những gì chúng ta có trước đó.”

“Đồng ý. Có còn hơn không. Đó là trong trường hợp chúng ta chấp nhận coi hình ảnh tiên thị của một nhà ngoại cảm là đầu mối, bởi vì thẩm phán chần như quý là sẽ không chấp nhận cô ấy như một bằng chứng.”

“Còn lựa chọn nào khác nữa? Chẳng có gì khác cả. Gã này không để lại một dấu vết nào. Tớ sẽ chấp nhận bất kì một đầu mối nào có thể có, và lo tìm bằng chứng sau khi đã tìm ra hắn.”

“Thực ra,” Trammell chậm rãi nói, “chúng ta đã nói chuyện với một người phù hợp với mô tả đó.”

“Ừ, tớ biết. Ansel Vinick. Ông ta khỏe như bò mộng, và mặc dù đã sống ở Florida hơn hai mươi năm, ông ta vẫn còn mang âm điệu miền trung tây.” Anh không hề ngạc nhiên; rất ít người không được lớn lên ở phương Nam có thể nói được đúng giọng. Ngành công nghiệp điện ảnh và truyền hình chưa từng làm được. “Nhưng trực giác của tớ bảo là ông ta đã không làm việc đó.”

“Ông ta đã có cơ hội.”

“Nhưng không có động cơ. Không người tình, không bảo hiểm. Không có gì cả.”

“Có lẽ là một cuộc cãi vã đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát chăng?”

“Giám định pháp y không tìm được một vết bầm nào chứng tỏ bà ta bị đánh. Bà ta không chỉ bị giết, bà ta đã bị xẻ thịt.”

“Sách đã dạy rằng khi có nhiều vết dao đâm đến thế, tên sát nhân phải thực sự tức giận với nạn nhân. Và rằng nếu hắn dành nhiều thời gian như thế để làm việc đó, có thể hắn sống ở ngay gần. Cậu cũng biết các con số y như tó: tám mươi phần trăm trường hợp, khi một người phụ nữ bị giết, đó là chồng hoặc bạn trai của cô ta. Và trong rất nhiều lần, tên giết người chính là kẻ đã gọi cảnh sát khi hắn “phát hiện” ra thi thể. Vinick phù hợp với tất cả những phân loại trên.”

“Trừ cái đầu tiên. Nếu họ đã cãi nhau, thì không ai biết gì về chuyện đó cả. Hàng xóm không nghe thấy bất kì cái gì, dường như lúc nào họ cũng hoà thuận với nhau, và Vinick không hề cư xử bất thường theo bất kì cách nào khi đi làm vào đêm đó. Và bà ta đã bị cưỡng hiếp, mà không có một chút tinh dịch nào. Marlie nói rằng tên sát nhân đã dùng bao cao su; tại sao Vinick lại phải làm thế? Bà ta là vợ ông ta, vì Chúa. Tìm thấy tinh dịch của ông ta trong người bà ta chẳng phải là tội lỗi gì cả. Điều thực sự làm tớ bức mình,” anh nói, suy nghĩ rất lung, “là những ngón tay của bà ta. Tại sao phải cắt lìa chúng? Chúng ta vẫn chưa tìm được. Chẳng có lý do gì cắt lìa ngón tay của bà ta, trừ khi –“

“-trừ khi bà ta đã cào hắn,” Trammell nói nốt, đôi mắt đen tập trung sáng long lanh. “Bà ta đã cào hắn, và hắn biết về kiểm tra ADN. Hắn đã cắt ngón tay bà ta để các bác sĩ pháp y không thể lấy mẫu da của hắn dưới móng tay bà ta.”

“Vinick mặc chiếc áo cộc tay vào buổi sáng hôm đó,” Dane nhớ lại. “Cậu có nhớ có bất kì vết cào nào không?”

“Không. Có thể ông ta có vài vết trên ngực hoặc cánh tay phía trên, nhưng bàn tay và cẳng tay phía dưới là những vị trí dễ bị cào nhất.”

“Đừng quên tấm màn trong phòng ngủ bị cắt. Nếu là do Vinick làm, để nó trông giống như một lối vào bị đột nhập, chẳng phải ông ta phải làm cho nó rõ ràng hơn sao? Dù thế nào ông ta cũng không làm cho tớ có cảm giác là loại người nham hiểm. Và mọi chuyện Marlie đã kể cho chúng

ta đều ăn khớp với những thứ chúng ta tìm được ở hiện trường. Đó không phải là Vinick.”

“Chờ đã,” Trammell nói. “Marlie đã không nhắc tới những ngón tay, phải không?”

Dane nghĩ về việc đó, rồi lắc đầu. “Không, và có vẻ như đó không phải là loại chi tiết mà một người có thể quên.”

Việc bỏ sót đó làm phiền anh, anh làm một ghi chú trong đầu là tối nay sẽ hỏi nàng việc đó.

“Tóm lại, tớ thấy tốt hơn nên nói chuyện lại với Vinick,” Trammell khẳng định.

Dane nhún vai. “Với tớ cũng không sao, tớ chỉ cảm thấy đang lãng phí thời gian.”

Trong ngày hôm đó Trammell đã thử vài lần liên lạc với ông Vinick, giữa hàng trăm việc họ phải làm, nhưng không có ai nhắc máy. Anh ta đã gọi tới công ty vận chuyển nơi ông Vinick làm việc, và được cho biết là ông ta đã nghỉ suốt cả tuần, và sau khi xem xét mọi chuyện, họ thực sự không trông mong ông ta sẽ đi làm lại trong ít nhất một tuần nữa.

“Ngày hôm qua là lễ tang,” Dane nói. “Có lẽ ông ta đang ở với vài người bạn. Quý thật, tất nhiên ông ta sẽ không ở trong ngôi nhà đó. Các bác sĩ pháp y đã xong việc ở đó, nhưng cậu có muốn ngủ lại không cơ chứ?”

Trammell nhăn mặt. “Đoán là không. Nhưng làm sao chúng ta tìm được ông ta?”

“Hỏi một trong những người hàng xóm. Họ sẽ biết.”

Khi họ lái xe đến trước nhà Vinick thì đã là chiều muộn. Ngôi nhà có vẻ bị đóng cửa, bị bỏ hoang. Cuộn băng vàng niêm phong hiện trường đã được dỡ đi, nhưng ngôi nhà trông như vẫn biệt lập, mãi mãi khác biệt khỏi các căn nhà gần đó bởi bạo lực đã diễn ra bên trong. Một chiếc ô tô đậu trên đường lái xe, và Dane nhận ra nó là chiếc đã đậu ở đây sáng thứ Bảy tuần trước. “Ông ta ở đây.”

Họ gõ lên cửa trước. Không có ai trả lời, không có tiếng chuyển động ở bên trong ngôi nhà. Trammell đi vòng ra cửa sau, cùng một kết quả. Tất cả rèm cửa đều bị kéo xuống, nên họ không thể nhìn vào cửa sổ nào được.

Cả hai cửa nhà đều khoá. Họ gõ lần nữa, xưng tên. Không có gì.

Dane bước sang nhà hàng xóm. Một người phụ nữ bước ra khỏi hiên nhà trước tiếng gõ cửa của anh.

“Tôi là Thám tử Hollister,” anh nói, mở ví đựng thẻ ra. “Bà có trông thấy ông Vinick không? Xe ô tô của ông ta ở đây, nhưng chúng tôi gọi không ai ra mở cửa.”

Bà ta cau mày, và gạt tóc ra khỏi mắt. “Không, tôi không trông thấy ông ấy từ sau đám tang. Tôi cũng tới đó; như tất cả mọi người khác trong khu phố. Bà ấy là một người phụ nữ rất tử tế. Tôi không biết ông ấy đỗ xe trên đường từ lúc nào. Chiều muộn hôm qua còn chưa thấy nó ở đây, nhưng sáng nay lúc tôi dậy thì đã thấy.”

“Bà không nhìn thấy ai ở đó hết à?”

“Không. Tất nhiên, tôi không ở đây cả ngày, nhưng tôi không trông thấy ai ở đó cả.”

“Cám ơn.” Dane gật đầu chào tạm biệt và bước trở lại căn nhà của gia đình Vinick. “Tớ không thích vụ này,” anh nói, sau khi kể cho Trammell nghe nhưng gì bà hàng xóm nói. “Cậu thấy sao về chuyện phá cửa xông vào?”

“Tớ nghĩ tốt hơn nên làm thế,” Trammell nói nghiêm túc. “Nếu chúng ta sai, chúng ta sẽ cúi mình xin lỗi và trả tiền đền bù thiệt hại.”

Họ đi vòng ra sau nhà. Phần trên của cánh cửa bếp rất nhỏ, là những tấm kính cắt hình kim cương. Dane kéo khẩu Beretta ra và dùng báng súng đập vỡ tấm kính gần nắm đấm cửa nhất. Anh luôn ngạc nhiên trước việc thực sự rất khó đập vỡ một cánh cửa sổ. Những tấm kính vụn lan canh trên sàn đá phía trong. Cẩn thận dùng khăn tay bọc quanh bàn tay, anh vói vào trong và mở khoá cửa.

Căn nhà rất nóng, và nồng nặc mùi tử khí bị ứ đọng ở bên trong. Sự im lặng gần như là sờ thấy được.

Dane tháo tấm khăn khỏi bàn tay và giơ lên chẹn mũi. “Cút thật,” anh lầm bầm, rồi cao giọng. “Ông Vinick? Thám tử Hollister và Thám tử Trammell đây.”

Không có gì.

Cái mùi đó thấm qua cả lần vải. Nó không phải là mùi thịt thối rửa ngào ngạt, muốn bệnh, mà là

một thứ mùi nhức ọc của nội tạng trộn lẫn với mùi tanh của máu, cả mới và cũ. Dạ dày Dane xoắn lại. Anh thầm chửi thề lần nữa, và bước vào trong.

Căn phòng khách trống trải; anh cũng đã nghĩ như vậy. Các bức tường vẫn còn vương máu của bà Vinick, những vết máu đã chuyển sang màu nâu.

Ông Vinick đang ở trong phòng ngủ.

Nó cũng vẫn chưa được rửa dọn. Vẫn có hình phấn vẽ một cơ thể người, và ông Vinick nằm đó trong góc nhà bên cạnh hình người đó. Có một khẩu súng nhỏ nằm gần đầu ông ta.

Ông ta không chừa lại một khả năng nào để làm hỏng việc. Bất kì ai tọng nòng súng vào miệng đều cực kì nghiêm túc với nỗ lực đó.

“A, cứt thật,” Trammell mệt mỏi nói. “Tớ sẽ gọi điện báo.”

Dane ngồi xổm bên cạnh thi thể, cẩn thận không chạm vào thứ gì. Anh không thể thấy bất kì dấu hiệu nào cho thấy đây không phải là một vụ tự tử, nhưng không làm xáo trộn hiện trường đã là một thói quen.

Anh nhìn quanh, và thấy một tờ giấy nằm trên giường. Những tấm ga giường đã bị kéo đi, chỉ còn trơ lại tấm đệm, và tờ giấy trắng lúc đầu rất khó nhìn trên nền vải bọc đệm màu trắng. Anh có thể đọc những gì trong đó mà không cần cúi xuống.

Giờ tôi không còn gia đình nào nữa, khi Nadine đã ra đi, vì thế tôi không nghĩ chuyện này có gì quan trọng. Tôi chỉ không muốn tiếp tục sống nữa. Ông ta ghi ngày tháng và kí tên, thậm chí còn ghi lại cả giờ. Mười một giờ ba mươi tối, gần với giờ bà vợ ông ta đã bị sát hại.

Dane bóp gáy, miệng anh mím lại thành một đường thẳng. Chết tiệt, thật rắc rối. Người đàn ông này chôn cất vợ mình, rồi trở lại nơi bà ta đã bị sát hại và găm một viên đạn vào đầu mình.

Trammell đã quay trở lại trong phòng và đứng bên cạnh Dane, tự mình đọc bức thư. “Đó là do mặc cảm tội lỗi hay là do sự tuyệt vọng?”

“Có quỷ mới biết được?”

“Cứt thật,” Trammell nói. Có cái gì đó trong ngôi nhà chết chóc này làm giảm mọi câu bình luận xuống một từ đơn giản, thô lỗ đó mà thôi. Thật là buồn.

Tới lúc hiện trường đã được niêm phong, thi thể được mang đi, và các giấy tờ cần thiết được làm xong, thì đã gần chín giờ tối. Dane nghĩ về việc gọi cho Marlie, nhưng quyết định không gọi. Anh không có tâm trạng tốt, và không cảm thấy lãng mạn chút nào. Trammell có hẹn, nhưng anh ta cũng gắt gỏng y như Dane, và đã huỷ hẹn. Thay vào đó họ đi tới quán ba ưa thích của cóm và diệt gọn vài cốc bia. Rất nhiều cóm đi uống một hoặc hai, hoặc ba chai trước khi về nhà. Đó là cách dễ nhất để dịu xuống, và một cơ hội để xả hết sự căng thẳng lên những người biết chính xác họ đang nói về cái gì, trước khi họ về nhà với vợ con và giả vờ là mọi chuyện đều ngọt ngào, sáng sủa.

“Nếu ông ta là thủ phạm, giờ chúng ta sẽ không bao giờ biết được,” Trammell gầm ghe, liếm bọt bia trên môi trên.

Dane luôn thích Trammell vì anh ta uống bia, thay vì một loại rượu ra vẻ ta đây nào đó. Anh có thể chấp nhận những bộ vét Italy và áo sơ mi lụa, giày Gucci, nhưng anh sẽ khó mà cặp kè với một gã uống rượu được. Anh không biết tại sao Trammell lại đột nhiên quyết định rằng Ansel Vinick là nghi phạm tốt nhất của họ, nhưng đôi khi tất cả bọn họ đều có những ý nghĩ điên khùng. “Tớ không nghĩ ông ta làm. Tớ nghĩ gã đàn ông tội nghiệp chỉ không thể sống sau khi tìm thấy vợ mình như thế.”

“Tớ không tin ông ta làm,” Trammell gắt gỏng chối cãi. “Tớ chỉ muốn đảm bảo là ông ta không thoát tội bởi vì chúng ta quá bận rộn tìm kiếm những bóng ma.”

Dane uống nốt cốc bia của mình. “Chà, có tội hay không, ông ta cũng đã không thoát. Muốn nữa không?”

Trammell xem xét chỗ bia trong cốc của mình. “Không, thế này là đủ rồi.” Anh ta dừng lời, vẫn còn cau có với thứ chất lỏng màu hổ phách. “Nghe này, Dane –”

Giọng anh ta trượt đi, và Dane nhú mày, chờ đợi một cách kiên nhẫn. “Ừ, sao?”

“Những linh cảm của cậu ấy. Bản năng của cậu thường chính xác, và tất cả mọi người đều biết thế. Cậu có bao giờ nghĩ rằng... cậu cũng không khác Marlie là mấy không?”

Nếu Dane vẫn chưa uống hết cốc bia của mình, anh hẳn đã phun nó ra khắp bàn. Anh ghen, và câu “cái gì?” giận dữ của anh chỉ là một tiếng khò khè.

“Hãy nghĩ mà xem.” Trammell bị kích động vì chủ đề này, cúi người tới trước trên hai khuỷu

tay đặt trên bàn. “Tất cả chúng ta đều có trực giác, tất cả chúng ta đều đi theo chúng. Hầu hết lần chúng ta không cần làm thế, vì tên thủ phạm thường ngồi đó mà hát hò như một chú chim non vô tội, nhưng chúng ta cũng gặp những vụ bí ẩn rất thường xuyên. Vậy những trực giác đó của chúng ta khác gì Marlie?”

“Vớ vẩn. Trực giác chỉ là tiềm thức nhận ra điều gì đó mà ngay lúc ấy chúng ta chưa nghĩ tới.”

“Đó cũng khá giống với những gì một nhà ngoại cảm làm, đúng không?”

Dane bắn cho anh ta cái nhìn chua chát. “Tớ nghĩ hai cốc bia là quá giới hạn của cậu một rồi đấy. Chúng ta có trực giác là bởi vì có thể nhìn thấy những bằng chứng, và nghĩ về những tình huống. Trời ạ, nhà ngoại cảm không cần phải ở bất cứ nơi đâu gần đấy hay biết bất cứ chuyện gì về tình huống ấy, họ chỉ góp nhặt những rung cảm, hay là cái gì gì ấy.”

Trammell vuốt tóc, làm nó lộn xộn. Dane bắt đầu cảm thấy cực kỳ lo lắng; có lẽ *hai cốc bia là quá nhiều* với Trammell. Chúa biết anh chưa từng thấy Trammell có đến một sợi tóc chĩa ra ngoài, trừ cái lần họ bị dính vào vụ bắn nhau và Dane dính một viên đạn, nhưng đó là một tình tiết giảm nhẹ.

“Tớ không thể quyết định nên tin vào cái gì,” Trammell lẩm bẩm. “Lô gic và luật xác xuất chỉ ra Ansel Vinick gần như chắc chắn là thủ phạm. Nhưng Marlie biết mọi thứ, trừ chuyện về những ngón tay, và làm sao cô ấy biết được nếu không phải là một nhà ngoại cảm thực? Nếu cô ấy là thế thật, thì Vinick vô tội và chúng ta lại trở về với con số không?” Anh ta nâng cốc của mình lên và uống cạn, rồi đặt nó xuống bàn với một tiếng thịch.

“Chúng ta chính xác là thế đấy. Số không. Tớ đang bắt đầu cảm thấy ngu ngốc rồi, bởi vì chắc như quỷ là chúng ta chẳng đạt được cái gì sất.”

“Không bằng chứng, không nhân chứng, không động cơ. Biết gì không?”

Khuôn mặt khôn ngoan, trông như thần nông của Trammell trông buồn thảm đến nỗi Dane phải cắn vào má trong của mình để khỏi cười toe. “Không, sao?”

“Tớ không chuyển hoá chất cồn tốt lắm,” người đồng sự bảnh bao của anh tuyên bố đầy tự trọng.

“Không!” Dane vỗ cả hai tay vào mặt mình. “Tớ không bao giờ có thể đoán được.” Cá nhân anh nghĩ rằng bất kì ai vẫn có thể nói “chuyển hoá” mà không ngọng nghịu thì vẫn còn tỉnh chán.

“Thường thì tớ cần thận hơn thế này. Tớ... nhấp môi thôi.”

“Cậu là nhà vô địch thế giới nhấp môi.”

“Cám ơn. Nhưng có lẽ tốt nhất cậu nên lái xe.”

“Tớ cũng nghĩ vậy. Giờ cậu sẵn sàng về nhà chưa?”

“Bất kì lúc nào cậu sẵn sàng. Cậu sẽ không phải đặt tớ lên giường hay gì đâu, nhưng tớ không muốn lái xe.”

“Tớ cũng không muốn cậu lái đâu, bạn già. Thôi nào, đi thôi.”

Trammell vẫn bước đi vững vàng, nhưng anh ta ngậm nga khe khẽ, và Dane gần như suýt cười phá lên. Ngân nga “Cô em Clementine của tôi” không hợp với hình ảnh đó chút nào. “Cậu có bị dư vị sau cồn không?” anh tò mò hỏi. Một dư vị chỉ vì hai cốc bia thì thật là buồn cười.

“Không bao giờ có,” Trammell nói. Họ đã ra ngoài, và anh ta hít một hơi thở sâu bầu không khí đầy mùi khói thuốc. “Việc này không thường xảy ra lắm. Không kể từ ngày học đại học.”

“Tốt.”

“Cậu sẽ không kể với ai chứ hả?”

“Không. Tớ hứa.” Việc đó rất cám dỗ, nhưng anh sẽ giữ lại cho mình. Mặc dù những điều hổ thẹn nhất là một trò chơi thú vị, nhưng đây là một việc mà Trammell không thể ngừng được, và mấy gã đồng nghiệp sẽ quăn anh ta một cách không vui vẻ gì suốt cả phần đời còn lại. Mặt khác, có cái gì đó để thi thoảng giơ lên đầu Trammell cũng hay. Anh huyết sáo vui vẻ khi họ vào trong xe, tâm trạng của anh được phục hồi đáng kể.

*

Nghi lễ có tác dụng xoa dịu. Hấn thích mọi thứ lúc nào cũng xảy ra theo trình tự chính xác, bởi vì *hấn* ra lệnh như thế. Hấn không làm việc này thường xuyên đến nỗi nó thành chuyện thường ngày – việc đó sẽ làm giảm sức mạnh của nó – nhưng có một sự đảm bảo trong các bước chuẩn bị giống nhau. Biết rằng chính những bước chuẩn bị này sẽ làm cho cảnh sát không bao giờ có

thể bắt được hắc mang lại cho hắc cảm nhận một sức mạnh hân hoan. Chúng chỉ bắt được những kẻ ngốc với những sai lầm ngu ngốc, và hắc thì không bao giờ mắc sai lầm. Chưa một lần.

Sự dự đoán cho đêm nay cứ dâng lên trong lòng hắc, nhưng hắc giữ nó dưới tầm kiểm soát chặt chẽ. Hắc muốn tập trung vào các bước chuẩn bị.

Đầu tiên là tháo bộ tóc giả vàng xoắn xuống. Đó là một bộ tóc giả rất tốt; hắc đã phải trả cả mớ tiền cho nó, nhưng nó đáng đồng tiền bát gạo. Không ai từng khám phá ra rằng nó là một bộ tóc giả. Không chỉ vì màu vàng là màu tóc thật của hắc, có nghĩa là không bị chọi màu, mà kiểu tóc xoắn còn là cái gì đó khiến mọi người ghi nhớ. Nó rất dễ nhận ra.

Chẳng có gì sai với tóc thật của hắc, hắc nghĩ khi đang quan sát thái dương tìm dấu hiệu tóc mọc trở lại nào đó. Nhưng sẽ thật ngu ngốc khi để một sợi tóc trở thành phương tiện để cảnh sát phát hiện ra hắc. Hắc đã cẩn thận cạo đầu, làm việc rất từ tốn, mặc dù chỉ có chút tóc mọc lởm chởm vì lần cuối của hắc quá gần.

Hắc thích cạo râu, sự ẩm ướt, cảm giác dinh dính của gel cạo râu, lưỡi dao đưa trên da thịt. Nó gần như giống với sex.

Tiếp theo là râu. Sẽ thật không ga lăng khi cạo mụ ta bằng cái cạo lũa chĩa. Rồi đến ngực. Hắc có một bộ lông ngực hình kim cương gọn ghẽ, và hắc khá là tự hào về độ dày của nó, nhưng nó cũng phải ra đi.

Rồi đến chân và cánh tay. Trơn láng. Chẳng trách phụ nữ cạo lông chân. Cảm giác thật tuyệt.

Cuối cùng, bộ phận sinh dục. Không một sợi lông nào sót lại để bị thu thập, kiểm tra, bị săn đuổi. Hắc cực kì cẩn thận ở khu vực này, bởi vì chỉ một vết xước nhỏ xíu thôi cũng có thể để lại một vết máu không đáng chú ý. Việc đó đơn giản là không thể được. Và tất nhiên, hắc luôn mang bao cao su, để không có chút dịch nào. Hắc thậm chí còn có một kế hoạch dự phòng trong trường hợp bao cao su bị rách; nhưng từ trước tới nay hắc chưa phải dùng tới kế hoạch đó.

Hắc đã đọc được, một vài gã đàn ông không thể bị nhận dạng bởi tinh dịch của chúng; chúng được gọi là những người “phi bí mật”[\[7\]](#), và trong năm người đàn ông thì có một người như vậy. Cũng khá là hay khi biết được hắc có nằm trong hai mươi phần trăm đó hay không, nhưng hắc khó mà tới một phòng thí nghiệm và yêu cầu xác định tinh dịch của hắc là bí mật hay không bí mật được. Hắc không ngại phải đeo bao cao su; dù sao hắc cũng không muốn tình trùng của mình dính trong người phạm nhân.

Tiếp theo là quần áo của hắn. Đồ da. Không có sợi vải nào để bỏ lại, không có gì cho chúng một đầu mối. Hắn giữ bộ đồ da rất cẩn thận trong một chiếc hộp các tông, tránh xa khỏi mọi thứ khác. Hắn có một tấm phủ chỗ ngồi bằng nhựa để đặt lên trên ghế ngồi trong ô tô hắn, và sàn xe được trải bằng thảm nhựa. Hắn luôn luôn rất cẩn thận không để chân chạm vào bất kì thứ gì ngoại trừ tấm thảm, để giày của hắn không dính phải bất kì sợi nào của tấm thảm sàn xe. Chi tiết. Chú tâm tới chi tiết là tất cả. Không đời nào bọn cảnh sát xác định được hắn, bởi vì hắn chẳng để lại gì ngoại trừ chính đối tượng của bài học.

*

Thám tử Hollister đã không gọi, mặc dù Marlie trông mong gã sẽ gọi, hay thậm chí là xuất hiện mà không báo trước cứ như gã có khuynh hướng làm thế. Nàng đã bị căng thẳng, sợ gã sẽ gọi hay ghé qua, rồi khó chịu vì gã đã không làm thế. Cả hai cách, gã đều đã thành công trong việc huỷ hoại buổi tối yên bình của nàng ở nhà.

Nàng dập dình với ý tưởng ra ngoài xem phim, một phần để cản trở Hollister nếu gã có gọi, nhưng đã gạt bỏ ý tưởng đó. Nàng không thể quên chuyện đã xảy ra đêm thứ Sáu vừa qua. Mới chỉ một tuần thôi sao? Dường như đã cả tháng rồi. Có lẽ tuần sau nàng sẽ đi xem phim, nhưng không phải đêm nay.

Nàng lên giường sớm hơn thường lệ, trước mười giờ, thậm chí không thức để xem bản tin muộn. Nàng mệt mỏi; tuần lễ căng thẳng đã làm nàng kiệt sức. Thật là nhẹ nhõm khi được nhắm mắt lại và biết rằng nàng sẽ không phải đi làm vào sáng mai, rằng nàng có thể ở trên giường muộn chừng nào nàng muốn. Nàng thả lỏng trên đệm, cảm thấy các cơ bắp của mình nhão ra và trí óc chìm vào giấc ngủ...

- Hắn khẽ khàng di chuyển qua căn nhà. Ti vi đang bật om sòm, che dấu sự hiện diện của hắn. Hắn đứng chờ trong hành lang một lát, theo dõi mù đàn bà đang ngồi quay lưng lại với hắn trong lúc mù xem một bộ phim cũ, và sự khinh miệt lấp đầy trong hắn. Mụ ta quá dễ dàng. Hắn bước tới trước, từ từ, thường thức sự trì hoãn. Ánh sáng loang loáng từ chiếc ti vi phản chiếu trên lưỡi dao mảnh, cong cong của con dao trên tay hắn – Một âm thanh gầm gừ, như thú vật thoát ra từ sâu trong ngực nàng khi Marlie cố thét lên, cố gửi một thông điệp tuyệt vọng qua cổ họng nghẹn đắng của nàng. Lạy Chúa, ôi lạy Chúa. Nàng khóc thút thít, vật lộn với những tấm vải phủ khi nàng cố lẳng mình ra khỏi giường. Hình ảnh quá thực tới nỗi nàng trông đợi nhìn thấy hắn lao vào nàng từ trong bóng tối, lưỡi dao bạc sáng loáng.

- Hắn đứng ngay đằng sau mụ ta, nhìn xuống mụ. Con chó cái ngu ngốc chẳng hề biết hắn ở đây. Hắn thích thế. Có lẽ hắn chỉ đứng ở đó cho tới hết phim, và tất cả thời gian đó mụ không hề biết – Nàng lao đảo ra khỏi giường và ngã vì bị vướng vào tấm ga giường quấn quanh chân. Nàng tìm

đường vùng ra khỏi tấm ga và loạng choạng đứng lên, điên cuồng nghiêng ngả sang hai bên khi nàng chạy tới cánh cửa. Cơn hoảng loạn làm mù mắt nàng, làm tê liệt não nàng – không, trời rất tối, đèn đóm đã tắt cả. Nàng lao vào tường, và bằng cách nào đó cú va chạm mạnh làm nàng vững vàng. Nàng mò mẫm tới công tắc đèn, nhưng nó không có ở đó.

- Việc này thật nhàm chán. Mỉm cười, hấn vươn tay chạm vào cổ mụ ta –

Marlie vấp ngã vào một bức tường khác, một bức tường đáng lẽ không được ở đó. Nàng đứng đó, run rẩy, hoàn toàn mất phương hướng. Nàng đang ở đâu?

Đèn pha từ một chiếc xe đi ngang qua nhất thời chiếu sáng căn phòng. Phòng khách. Làm thế nào nàng ra đây được? Nàng nhớ đã cố ra khỏi cánh cửa phòng ngủ, nhưng vẫn chưa với tới nó. Nhưng ít nhất bây giờ nàng biết đèn ở đâu.

Nàng gần như gạt cái đèn sang bên khi dò dẫm công tắc, và đột ngột ánh sáng ào ra làm nàng nhất thời bị loá. Điện thoại. Điện thoại ở ngay đó, trên bàn.

Số của gã. Số của gã là gì, chết tiệt? Nàng không thể nhớ, không thể nghĩ – nút gọi lại. Nàng đã gọi cho ai kể từ đêm đó chưa? Nàng không biết, không quan tâm. Nó sẽ gọi được ai đó. Nàng nhắc ống nghe lên, va mạnh vào thái dương nàng khi nàng cố giữ nó bằng bàn tay run rẩy khùng khiếp, và bấm vào nút mà nàng hi vọng là nút gọi lại. Tầm nhìn của nàng mờ đi, và nàng không chắc chắn.

Tiếng chuông đầu tiên reo trong tai nàng. Nàng nhắm mắt lại, chiến đấu để duy trì kiểm soát bản thân.

Tiếng chuông thứ hai. Nhanh lên. Làm ơn, nhanh nhanh nhanh.

Tiếng chuông thứ ba bị ngưng giữa chừng, và một giọng nói trầm, ngái ngủ, cẩu kính nói. “Hollister.”

“D-Dane.” Giọng nàng nhẹ, gần như mất kiểm soát.

“Marlie à?” Tất cả sự ngái ngủ biến mất. “Marlie, có chuyện gì?”

Nàng cố nói nhưng không thể; cổ họng nàng quá nghẹn. Nàng hít những hơi thở sâu, vội vã.

“Marlie, chết tiệt, nói gì đi!” Giờ gã đang thét vào tai nàng.

Nó đang tới. Nàng không thể chiến đấu với nó hơn nữa. Cơ run rẩy đã thành co giật, ánh sáng nhoà đi cùng với tầm nhìn của nàng. Nàng thực hiện một nỗ lực tuyệt vọng, hét lên, và giọng nàng chỉ là một tiếng thì thào. “Hắn... đang... làm lại... chuyện đó.”

Chương 10

Anh không thể khiến nàng nói thêm gì nữa, mặc dù kết nối vẫn tiếp tục. Dane bò toài mặc quần áo và xỏ đôi chân không tất vào trong giày chạy. Anh tóm bao súng, với khẩu Beretta trong đó, nhưng không tốn thời gian trượt nó vào người. Chưa tới một phút sau khi trả lời điện thoại, anh đã trên đường ra khỏi cửa.

Tim anh đập vào lồng ngực đau đớn. Nàng đã nói gì? Câu cuối cùng của nàng nhỏ đến nỗi anh gần như không thể nghe thấy; cái gì đó về chuyện làm lại.

Không quan trọng nàng đã nói gì. Con hoảng loạn của nàng đã vượt qua đường dây đến với anh, thực như anh có thể nhìn thấy. Nàng đang gặp rắc rối, rắc rối lớn.

Trời mưa nhẹ, chỉ vừa đủ để làm ướt đường phố và khiến anh phải bật cần gạt. Anh không thể lái xe nhanh như anh muốn, nhưng anh vẫn đi quá nhanh so với điều kiện đường xá thế này. Cảm giác cấp cứu cứ níu chân anh trên cần ga. Anh hầu như chỉ chậm lại chỗ đèn giao thông, và chỉ dừng ở đèn đỏ khi có xe đi qua.

Một tai nạn trên đường cao tốc buộc anh phải vòng qua đường, đi ngược lại và tìm một con đường khác, phí phạm thời gian quý báu. Gần hai mươi phút đã trôi qua khi anh lái xe tới lối vào nhà Marlie. Xe ô tô của nàng đậu ở chỗ thường lệ, và một ngọn đèn sáng trong phòng khách. Anh không buồn bước lên hai bậc cầu thang mà nhảy thẳng lên hiên với một bước nhảy bật và gõ cửa.

“Marlie? Dane đây. Mở cửa.”

Sự im lặng hoàn toàn ở bên trong ngôi nhà, giống hệt buổi chiều nay ở nhà Vinick, như thể không có sinh vật sống nào ở bên trong. Máu Dane đông cứng, và giọng anh khàn khàn khi anh gọi nàng lần nữa, dùng nắm tay giội lên cửa.

Không có tấm kính cửa sổ nào trong cánh cửa nàng để mà đập, anh không tốn thời gian đi ra cửa sau và kiểm tra cửa bếp. Anh lùi lại và dùng chân đá vào cửa. Bốn cú đá đã làm long ổ khoá và vỡ khung cửa, cánh cửa mở ra đập vào tường. Anh biết anh nên kiên nhẫn, không vội vã khi không biết tình huống ra sao, nhưng nỗi sợ còn lớn hơn cả sự cảnh giác và anh phi qua cửa, khẩu Beretta trong tay.

“Marlie!”

Nàng chỉ đang ngồi đó trên sô pha, trong ánh sáng của ngọn đèn, giống như một bức tượng trong hốc tường. Đôi mắt nàng mở to, cố định và không nhìn thấy gì. Nàng hoàn toàn bất động, hoàn toàn trắng bệch, và trong một giây phút hoảng loạn anh đã ngừng thở. Nỗi đau như một cái nắm tay, siết chặt quanh ngực anh.

Rồi anh nhớ lại những gì Cảnh sát Ewan đã nói, rằng đầu tiên anh ta tưởng nàng đã chết, và anh bắt đầu thở trở lại, cố gắng cử động, mặc dù nỗi sợ vẫn còn chưa rút hết những hơi thở băng giá của nó trong người anh. Anh đặt khẩu súng sang một bên và quỳ trên sàn trước sô pha, cầm một bàn tay nàng lên khỏi đùi và giữ nó áp vào ngực mình trong khi đặt hai ngón tay lên cổ tay mỏng manh của nàng, ấn và tìm nhịp đập trấn an của mạch máu. Nó chậm nhưng đều. Da nàng mát lạnh, nhưng hơi ấm cuộc sống vẫn còn nằm bên dưới cái lạnh ấy.

“Marlie,” anh gọi lần nữa, lần này bình tĩnh hơn. Không có phản ứng nào.

Anh cẩn thận nhìn qua nàng, rồi quan sát xung quanh. Không có biểu hiện vật lộn, và không có vết thương nào anh có thể nhìn thấy. Nàng có vẻ ổn, về mặt thể xác.

Ổng nghe điện thoại vẫn còn nằm bên cạnh nàng trên ghế, âm thanh bíp bíp phát ra từ nó. Anh nhặt lên và đặt nó vào giá đỡ.

Anh nuốt nước bọt khi nhận ra chuyện gì vừa mới xảy ra. Nàng đã có một hình ảnh khác, thậm chí vẫn còn bị khoá trong đó. Lần này là gì? Một vụ án khác chăng? Chúa mới biết được, với ma tuý và những đám tội phạm đường phố, thật kì diệu vì nàng đã không tốn hầu hết thời gian ở trong trạng thái hôn mê. Nàng có bao giờ bắt được những chuyện tốt lành không, vào những giờ khắc vui vẻ, khi mọi người chơi đùa với con cái họ và cười lớn với những câu đùa ngu ngốc? Làm sao nàng có thể sinh hoạt được, nếu nàng bị quá tải bởi những mớ rác rưởi trong cuộc sống của mọi người?

Nàng chỉ mặc một chiếc áo mỏng ở trên và quần lót, và chân nàng lạnh buốt dưới cú chạm của anh. Anh đứng lên và đóng cánh cửa bị hỏng lại, rồi đi vào trong phòng nàng tìm chiếc chăn. Căn phòng nhỏ bé, giống như mọi căn phòng khác anh đã nhìn thấy trong ngôi nhà của nàng, ấm cúng và an ủi. Nàng đã khiến căn nhà như một nơi để rút lui, một chướng ngại vật ngăn cản thế giới. Anh đứng ở giữa căn phòng và nhìn quanh, để hiểu nàng từ những chi tiết nhỏ nhất. Tấm vải trải giường trên chiếc giường đôi bị vụn vẹo và rơi một nửa xuống sàn; rõ ràng nàng đã lên giường khi hình ảnh bắt đầu, và tình trạng của tấm vải thể hiện sự bối rối của nàng.

Có một tấm chăn tebal nằm trên chiếc ghế bập bênh. Anh nhặt nó lên và trở vào phòng khách, quần nó quanh người nàng, nhét tấm vải quanh cánh tay và chân trần của nàng. Theo trí nhớ của anh, nàng đã không di chuyển lấy một xăng ti mét, trừ những chuyển động lên xuống gần

như không thấy được của ngực nàng khi nàng hít thở.

Anh không biết làm gì khác ngoài chờ đợi. Anh vào trong bếp và châm một bình cà phê; có thể nàng không cần nó khi thoát ra khỏi hình ảnh, nhưng anh thì chắc như quỷ là cần.

Anh ngồi trên ghế sofa cạnh nàng, nhìn nàng. Biểu hiện của nàng trống rỗng và vô cảm như bức tượng mà lúc trước anh đã nhớ đến khi nhìn nàng. Nàng không còn chút nhận thức nào; đôi mắt vẫn mở, nhưng hoặc là nàng đã bất tỉnh hoặc ... đã đi xa bằng cách nào đó.

Anh quan sát khuôn mặt đờ đẫn của nàng. Nhìn từ một phía, có một sự thanh khiết siêu phàm trong những đường nét của nàng mà trước đây anh chưa từng để ý thấy. Khi nàng thức dậy, miệng lưỡi sắc bén của nàng và vẻ thông minh lạnh lùng trên đôi mắt xanh thẳm đã chiếm gần hết sự chú ý của anh. Gần hết, chứ chưa hết. Nếu nàng đang tỉnh, anh chắc chắn sẽ không đắp một tấm vải phủ lên cơ thể nửa trần trụi của nàng. Anh nhìn vào đường cong mềm mại trên môi nàng, nhớ lại chúng có cảm giác ra sao, vị của chúng thế nào. Cả cơ thể nàng đều toát lên vẻ ngon lành của đàn bà, những đường cong uyển chuyển, mềm mại làm toàn bộ cơ thể anh cảm thấy nóng lên, và da anh thì căng lại.

Mười phút tích tắc trôi qua. Tiếng máy o o và xì xì trong bếp đã dừng, chứng tỏ máy pha cà phê đã ngừng.

Anh lấy một cốc cà phê, rồi phục hồi vị trí bên cạnh Marlie và đặt cái cốc lên chiếc bàn để đèn. Anh nâng nàng dậy hết sức nhẹ nhàng, đặt nàng ngồi lên đùi mình.

“Marlie. Giờ em tỉnh được chưa? Thôi mà, cưng, tỉnh lại đi.” Anh vuốt ve mặt nàng, rồi tóm lấy vai nàng mà lay.

Nàng phát ra một tiếng kêu nhỏ bé, không hẳn là tiếng thì thào, hai hàng lông mày chớp chớp.

“Trở lại với anh đi, Marlie. Dane đây. Thức dậy và nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra.” Đầu nàng gật xuống vai anh. Anh ôm nàng trong cánh tay vững chãi của mình và dùng bàn tay kia chà khắp cảng tay và vai nàng, cảm nhận làm da mát lạnh, trơn mịn dưới lòng bàn tay cứng cáp của anh. Anh lay nàng lần nữa, nhưng không mạnh, chỉ đủ để dịch chuyển người nàng. Giờ đôi mắt nàng lại nhắm, nhưng với anh có vẻ như thế còn bình thường hơn, giống như nàng đang ngủ.

“Marlie!” Anh khiến giọng mình sắc bén hơn. “Tỉnh dậy và nói chuyện với anh đi, chết tiệt!”

Nàng rên và cố tránh ra khỏi anh, nhưng bàn tay nàng nặng nề rơi xuống đùi như thể nàng còn chưa hoàn toàn kiểm soát được nó. Nàng kéo thêm vài hơi thở giật cục nữa, và lông mi mở lên, rồi lại đóng, nỗ lực quá sức đối với nàng.

“Marlie, nhìn vào anh.” Anh cố tình gọi tên nàng, gọi nàng từ nơi xa xôi trong bóng tối, trở về với ánh sáng.

Ai đó đang không ngừng kêu tên nàng. Trí óc kiệt sức của Marlie nhận ra sự thân quen, giống như một người chết đuối tuyệt vọng bám lấy một cái phao cứu sinh. Nó cho nàng một tâm điểm, một cảm giác nhận biết trong biển sương mù của cơn ác mộng. Giọng nói lúc đầu ở rất xa, rồi tới gần hơn và gần hơn, cho đến khi nó ở ngay bên đầu nàng. Hiện thực ủa vào, mặc dù có gì đó rất khác thường trong chuyện này. Nàng có cảm giác như đang nằm trên một ai đó, như thể có những cánh tay đang vòng quanh người nàng, và cảm xúc xa lạ đến nỗi nó làm nàng bối rối. Nàng không có phép ai ôm nàng; sự xâm nhận về mặt tinh thần, công với tiếp xúc thể xác, là quá sức chịu đựng. Nhưng ai đó *đã* ôm nàng, một kí ức mờ ảo cố cãi.Ồ, phải. Dane. Ngược đãi một cách dịu dàng, cứng đầu cứng cổ, từ chối lắng nghe nàng... Tất nhiên. Dane.

Nàng buộc đôi mí mắt nặng trĩu của mình phải nâng lên, và thấy nàng đang nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cứng đờ, đôi mắt nâu thẫm lại vì lo lắng. Trái tim anh đập đều đều bên cạnh nàng, một nhịp điệu yên bình khiến cho nàng muốn cuộn tròn trên người anh. Hơi nóng từ cơ thể anh ở dưới người nàng, bao quanh nàng, đuổi đi cơn lạnh giá thấm tột tận xương. Tại sao nàng lại lạnh đến thế?

Nàng mơ màng nhìn ra chung quanh. Nàng đang ở trong phòng khách của mình. Nhưng tại sao Dane lại ở đây, và tại sao nàng lại đang ngồi trên đùi anh? Tại sao nàng mệt mỏi đến thế? Nàng đã mong anh gọi điện, nhưng anh không gọi, và nàng đã lên giường –

Nàng đã gọi anh. Nàng cứng người lại, kí ức trở về trong một cơn lũ các chi tiết kinh khủng mà nàng sẵn sàng cho đi bất kì cái gì để không phải nhớ lại. Trí óc kiệt quệ của nàng đấu tranh để thích ứng kịp.

“Dane.” Nàng tóm lấy áo sơ mi của anh, những ngón tay xoắn xít tẩm vải.

“Không sao,” anh nắm bắt, vuốt mái tóc nàng. “Anh ở đây. Em có một hình ảnh tiên thị khác phải không? Lần này là về cái gì? Cứ bình tĩnh, từ từ thôi. Em muốn uống chút cà phê không? Thế có ích gì không?”

Anh đang giơ một cốc cà phê lên môi nàng, và nàng nhấp một ngụm, hi vọng chất ca phê in sẽ cho nàng thêm vài phút. Nàng phải sắp xếp lại các ý nghĩ của mình, kể với anh nhiều hết mức

có thể, nhưng cốc cà phê này là cốc tệ nhất nàng từng uống, và với một cái nhăn mặt nàng quay đầu tránh đi khi anh cố cho nàng uống nữa.

“Hắn lại làm chuyện đó,” nàng nói, câu cú hơi lú nhú.

“Ai làm?” anh lơ đãng hỏi, cố cho nàng uống thêm chút cà phê. Nàng quay đầu tránh đi.

“*Hắn*. Đêm nay hắn đã giết chết một phụ nữ khác.” Con run rẩy lại bắt đầu, rung người nàng từ trong ra ngoài.

Anh cứng cả người. Nàng có thể cảm nhận những cơ bắp của anh co lại bên dưới nàng. “Cùng kẻ đã giết Nadine Vinick?” anh cẩn thận hỏi.

“Vâng. Em biết hắn ở ngoài đó, đang tìm kiếm... em đã cảm thấy hắn, chỉ một chút xíu, vào cái đêm em gọi cho anh.” Nàng ép mình nói năng đàng hoàng, cố kể lể tất cả.

“Đó là thứ làm em sợ?”

Nàng gật đầu, đầu nàng gần như không di chuyển khỏi cái hõm ở vai anh.

Ôm nàng an toàn trên tay anh, Dane nhắc điện thoại lên và gọi vào tổng đài trung tâm. Anh xưng tên và nói, “Có ai báo một vụ giết phụ nữ bằng dao chưa?”

“Không, đêm nay là một đêm thứ Sáu khá yên tĩnh. Đoán là cơn mưa đã làm mọi chuyện đều chán nản. Anh biết điều gì mà chúng tôi không biết chẳng?”

“Có thể, có thể không. Nghe này, nếu có bất kì cái gì như thế, gọi vào máy nhắn tin cho tôi nhé. Bất kể ngày đêm.”

“Được rồi.”

Anh gác máy và nhìn xuống Marlie. “Không ai báo cáo gì cả.”

Nàng vẫn còn tóm lấy áo sơ mi của anh, và đôi mắt nàng đã mang cái nhìn xa xăm giống như sáng thứ Hai, khi nàng thuật lại câu chuyện kinh hoàng bằng một giọng đều đều, vô cảm. Con run rẩy trong cơ thể gầy gò của nàng đã tăng lên; anh ôm nàng bằng cả hai tay, cố làm nhẹ bớt những cơn sóng choáng váng mà anh có thể cảm nhận được đang cuộn trào trong nàng.

“Bà ta có mái tóc đỏ,” nàng nói bằng một giọng nhỏ, ma quái. “Bà ta rất xinh đẹp. Bà ta đang xem tivi, một bộ phim cũ nào đó. Bà ta không biết hấn ở đó. Hấn đi đến đằng sau bà ta và đứng đó, nhìn xuống. Hấn buồn cười; bao lâu trước khi những giác quan của bà ta nhận ra sự hiện diện của hấn? Quá lâu. Bà ta là một con bò cái ngu ngốc, và hấn bắt đầu chán. Hấn chạm vào cổ bà ta, với bàn tay trái, rồi chặn qua miệng bà ta trước khi bà ta có thể hét lên. Hấn yêu cái giây phút đầu tiên kinh hoàng ấy. Con dao trên tay phải của hấn. Hấn giữ nó ở cổ họng bà ta.”

“Em có chắc là cùng một kẻ không?” Dane hỏi. Anh tuyệt vọng mong nàng nói rằng nàng không chắc.

“Có. Bộ phim vẫn tiếp diễn; nó nguy trang những tiếng động. Hấn bắt bà ta cởi bộ pijama ra và nằm xuống trên sàn. Cái ghế sofa quá chật; hấn không thích sofa. Hấn dùng bao cao su. Bà ta không xứng đáng với tình trùng của hấn. Chậm và nhẹ, chậm và nhẹ... để cho bà ta thư giãn, không quá sợ hãi. Không làm đau bà ta, chưa, chưa đến lúc.”

Dane ôm nàng vào mình, giữ nàng chặt đến mức anh nghĩ nàng sẽ phản đối, nhưng nàng không kêu, tất cả sự chú ý của nàng đặt vào bài kinh cầu kinh dị. Xương sống anh nổi gai ốc, rồi tóc ở sau gáy anh cũng dựng đứng. Ôi, Chúa ơi.

“Hấn đã xong. Hấn quỳ bên cạnh bà ta. Bà ta nhìn lên hấn, đôi mắt mở lớn và sợ, nhưng hi vọng. Thế là tốt, rất tốt. Hấn cười với bà ta, và cái miệng ngu ngốc của bà ta run run, nhưng bà ta cũng cười. Bà ta sợ không người, bà ta nghĩ rằng hấn điên. Quá ngu ngốc để được sống. Hấn thấy chán; lần này chẳng vui như lần trước. Có lẽ hấn có thể làm bà ta sống động lên một chút. Hấn chọc bà ta một chút và bà ta la lên như lợn, và cuộc săn bắt đầu. Vòng quanh và vòng quanh bụi dâu tây.”

“Lạy Chúa tôi,” Dane nói, giọng anh khàn đặc. “Marlie, ngừng lại đi. Thế là đủ rồi.”

Nàng chớp mắt và tập trung lại vào anh, và biểu hiện trong mắt nàng khiến cho anh muốn khóc. Vẻ xanh xao kiệt sức phủ lên mặt nàng như một chiếc mặt nạ bằng đất sét.

“Anh phải bắt được hấn,” nàng nói bằng giọng mệt mỏi.

“Anh biết. Anh sẽ bắt được, cưng à. Anh hứa.”

Nàng quay mặt vào trong vai anh và nhắm mắt lại.

Cơ thể nàng trở nên mềm oặt trong tay anh. Anh nhìn xuống nàng ngay khi nàng bắt đầu thở chậm chạp, nặng nề báo hiệu một giấc ngủ sâu. Cũng nhanh chóng như thế, nàng đã trượt vào cơn mê. Anh không thấy đáng báo động. Sauk hi đã nhìn thấy nàng như lúc anh mới đến, lần này trông nàng hoàn toàn bình thường.

Anh ngồi đó trong vài phút, khuôn mặt nhắm nhó khi xem xét câu chuyện xấu xí. Cuối cùng anh đứng dậy, với Marlie vẫn nằm trong tay, và mang nàng vào trong phòng ngủ, nơi anh cẩn thận đặt nàng xuống giường. Nàng không cử động khi anh kéo tấm vải phủ ra và đắp tấm ga giường lên người nàng.

Anh rót đầy cốc cà phê nóng, rồi trở lại chỗ ngồi ban nãy và nghĩ về những việc vừa xảy ra đêm nay. Anh không thích bất kì một việc nào.

Anh liếc nhìn đồng hồ; đã quá nửa đêm. Dù thế nào anh cũng gọi Trammell.

Ổng nghe được nhắc lên ở đầu bên kia và anh nghe một giọng nói rất nữ tính. “Xin chào?” cùng lúc với Trammell nói, “Đừng có trả lời cái đó!” Rõ ràng hai cốc bia không làm anh ta mất khả năng *quá* nhiều, và rõ ràng là cuộc hẹn bị huỷ đã lại được khôi phục.

Rồi Trammell lấy điện thoại ra khỏi bàn tay cô bạn gái của anh ta. “Vâng?”

Dane không ở trong tâm trạng để đùa. “Đêm nay Marlie lại có một hình ảnh tiên thị khác,” anh nói mà không mào đầu. “Cùng một gã. Cô ấy nói hắn đã làm một vụ nữa.”

Trammell im lặng trong hai giây choáng váng khi những hệ lụy của câu chuyện cũng đánh vào anh ta. “Ở đâu?” anh ta hỏi.

“Chưa có vụ báo cáo nào cả.”

Thêm một lát im lặng. Rồi anh ta nói, “Bằng cách này hay cách khác việc này sẽ chứng minh liệu cô ấy có phải là thật không.”

“Ừ. Cô ấy đang rất tồi tệ. Tớ đang ở nhà cô ấy, nếu cậu cần tớ. Tổng đài sẽ gọi nếu có bất kì cái gì được báo cáo.”

“Okay. Nếu cô ấy ổn... cắt thật!”

Phải, cắt thật. Dane ngồi uống cà phê, ủ ê suy nghĩ. Nếu Marlie đúng, và cùng một gã giết

Nadine Vinick lại giết thêm một người phụ nữ nữa, theo cùng một cách, thì họ sẽ có rắc rối lớn. Anh cực kì mong tóm được tên con hoang, nhưng đồng thời anh cũng đã tưởng là đang tìm kiếm một kẻ chỉ giết người một lần, anh hi vọng ai đó là người quen biết bà Vinick. Anh đã tưởng đây là chuyện cá nhân, mặc dù anh chưa thể tìm được bất kì điều gì ám chỉ chuyện đó. Những vết chém liên tiếp thường có nghĩa là ai đó cực kì điên tiết với nạn nhân.

Nhưng một nạn nhân khác, giết người với cùng một phương pháp[8], có nghĩ là họ có một kẻ điên loạn[9] ở Orlando. Một tên giết người hàng loạt. Kẻ không có lương tâm, kẻ chỉ hành động theo những qui luật kì quặc của hắn. Tệ hơn, có vẻ như hắn là một tên giết người hàng loạt rất thông minh, lấy đi nỗi đau và chẳng để lại gì sau lưng. Những tên giết người hàng loạt đều là những kẻ khó bắt vô cùng trong bất kì trường hợp nào, và một tên thông minh thì gần như là không thể bắt được. Hãy xem xem Bundy đã giết bao nhiêu người trước khi rút cuộc hắn cũng mắc một sai lầm.

Anh không thể làm được bất kì việc gì ngoài chờ đợi. Anh không thể điều tra một vụ giết người chưa được báo cáo, một thi thể còn chưa được tìm thấy. Cho tới khi nạn nhân xuất hiện, tất cả những gì anh có là một hình ảnh tiên thị của một nhà ngoại cảm đã không còn năng lực, từng bị chấn thương về tâm lý. Mặc dù vậy anh tin năng; trực giác của anh tin năng, và bản thân điều đó đã rất đáng sợ. Một góc lạnh lùng của lý trí trong não anh vẫn nói “hãy chờ xem,” nhưng logic không thể xua tan sự co thắt trong dạ dày anh.

Anh biết thuật ngữ đó. Tên giết người hành loạt tình dục leo thang (*escalating sexual serial killer*). Anh cố nhớ xem có bất kì một vụ án dâm chém nào chưa giải quyết được ở Orlando trước Nadine Vinick không, nhưng không nhớ được gì, ít nhất không có vụ nào giống vụ này. Hoặc tên này chỉ vừa bắt đầu giết chóc các nạn nhân của hắn, hoặc hắn đã chuyển tới từ một thành phố khác. Nếu một tên sát nhân di chuyển, khiến các vụ giết người của hắn trải dài ra nhiều phạm vi thẩm quyền, thì cảnh sát có thể không bao giờ tìm ra đó là do một kẻ sát nhân hành loạt bởi vì họ sẽ không có những vụ án khác để mà so sánh cách thức với nhau.

Nếu bà Vinick là nạn nhân đầu tiên của hắn, thì để phải giết người tiếp theo sớm như thế tên này chắc hẳn đã hoàn toàn mất kiểm soát, và họ sẽ nhanh chóng có một vụ tắm máu trong thành phố. Một tên giết người leo thang bắt đầu rất chậm, có thể có hàng tháng trời giữa các nạn nhân của hắn. Rồi các vụ giết chóc sẽ bắt đầu gần nhau hơn, bởi vì đó là cách duy nhất hắn có thể giải thoát, và hắn muốn việc đó ngày càng thường xuyên hơn. Chỉ một tuần giữa hai nạn nhân báo hiệu cơn cuồng nộ chớm bắt đầu.

Và anh không thể làm bất kì việc gì ngoài chờ đợi.

Khi nào thì thi thể, nếu có một thi thể, mới được phát hiện? Có lẽ người chồng làm việc ca ba, giống như ông Vinick. Có lẽ đó là một đặc điểm chung, những người chồng đi làm ban đêm. Nếu

thể, người ta sẽ phát hiện ra vào buổi sáng, khoảng từ sáu giờ đến tám giờ. Nhưng nếu người phụ nữ sống một mình, có thể vài ngày sau hay lâu hơn thì trước khi ai đó thấy nhớ bà ta đủ nhiều để tới kiểm tra. Trời ạ, anh đã gặp những trường hợp người ta chết hàng *tuần* rồi mới có người phát hiện.

Chờ đợi.

Anh nhìn vào đồng hồ lần nữa. Hai giờ năm phút. Cà phê đã hết, và anh đã uống quá nhiều thứ nước này đến nỗi nó chỉ có hiệu quả chừng nào anh còn uống vào. Anh mệt mỏi; hai mí mắt cảm thấy như giấy nhám.

Anh nhìn vào chiếc ghế sofa của Marlie, và khịt khịt mũi bỏ qua. Anh cao sáu feet hai, và cái ghế dài năm feet. Anh chưa bao giờ là kẻ tự hành xác.

Anh ngó vào trong một căn phòng của ngôi nhà nhỏ mà anh chưa nhìn, tự hỏi nó có phải là phòng ngủ phụ không. Không phải. Đó là nơi nàng giữ những món đồ cũ như bàn ghế, va li, hộp đựng sách. Nó còn ít lộn xộn hơn những phòng chính trong ngôi nhà của anh.

Cái giường duy nhất ở chỗ này là cái mà Marlie đang ngủ. Anh cho là anh có thể về nhà, nhưng anh không muốn để nàng lại một mình. Cái khoá cửa của nàng đã bị phá hỏng. Anh không biết nàng sẽ ngủ bao lâu, nhưng anh định ở đó khi nàng thức dậy.

Anh do dự gần như chỉ một giây, tự hỏi nàng sẽ nói gì khi tỉnh dậy với anh nằm trên giường cạnh nàng, nhưng rồi anh nhún vai và đi vào trong phòng ngủ của nàng. Theo những gì anh biết, nàng vẫn không hề cục cựa một chút nào.

Anh cởi quần sooc ra, vớt quần áo của mình lên chiếc ghế bập bênh, và đặt khẩu súng trên bàn cạnh giường. Máy nhắn tin của anh đặt ngay cạnh khẩu súng. Chỉ có một chiếc bàn và Marlie đang nằm ở bên phía giường đó. Dane với qua nàng, rồi trượt vào bên cạnh nàng và tắt đèn mà không có lấy một mảy may cần rút lương tâm.

Cảm giác thật tuyệt. Sự thoải mái ào qua anh, một liều thuốc giải ẩm áp cho sự lo lắng của anh trong mấy giờ qua. Với cơ thể to lớn của mình, anh thấy chiếc giường đôi hơi chật, nhưng thậm chí đó cũng là điểm tốt vì Marlie quá gần với anh. Anh vòng tay quanh người nàng, ôm nàng trong lòng để đầu nàng đặt lên chỗ hõm ở vai anh. Cơ thể nhỏ nhắn của nàng mềm mại và mong manh, và hơi thở của nàng phả ra trên ngực anh với những đụn chạm nhẹ nhất.

Anh sẵn lòng nằm trần trọc suốt phần đời còn lại của mình, nếu anh có thể bảo vệ nàng khỏi những gì nàng đã phải trải qua đêm nay. Nàng đã kể cho anh, Cảnh sát Ewan đã kể, vị giáo sư đã kể, nhưng cho đến khi anh chính mắt nhìn thấy, anh chỉ đơn giản không nhận ra nó khổ sở

thế nào với nàng, đau đớn thế nào với nàng, và nó bắt nàng phải trả giá ra sao.

Nàng đã trả một cái giá quá cao! Anh biết tác động của nó lên tinh thần những người phải nhìn thấy quá nhiều sự xấu xí, ngày này qua ngày khác. Vài cóm đương đầu với nó tốt hơn những người khác, nhưng tất cả họ đều phải trả giá, và họ chỉ có khả năng nhạy cảm bình thường. Đối với nàng sẽ như thế nào, khi phải cảm nhận tất cả mọi thứ, tất cả nỗi đau và sự giận dữ và căm ghét? Với nàng mất khả năng đồng cảm chắc hẳn giống như được giải cứu khỏi sự tra tấn. Giờ rõ ràng nó đã quay trở lại, nàng cảm thấy ra sao? Bị kẹt? Tuyệt vọng?

Ham muốn làm anh co thắt; anh không thể ở gần nàng mà không muốn nàng. Nhưng mạnh hơn cả ham muốn là nhu cầu được ôm nàng gần bên và bảo vệ nàng, khỏi những nỗi kinh hoàng ở bên trong cũng như bên ngoài.

Anh ngủ tới tận tám giờ, và thức dậy ngay lập tức nhận ra máy nhắn tin đã không kêu lần nào suốt đêm qua. Marlie cũng không چرا quậy. Nàng nằm sõng soài bên cạnh anh, sự bất động của nàng là biểu đo sự kiệt sức. Trạng thái này thường kéo dài bao lâu nhỉ?

Anh đi tắm, nghĩ rằng nàng sẽ không ngại để anh sử dụng phòng tắm và khăn tắm của nàng. Rồi anh cạo râu, dùng dao cạo của nàng và chửi thề khi anh làm xước mặt mình. Rồi anh vào trong bếp và châm một bình cà phê khác. Anh đang bắt đầu cảm thấy thoải mái trong ngôi nhà của Marlie như chính nhà mình. Trong khi anh chờ cà phê được, anh xem xét cánh cửa trước bị hỏng để tìm cửa thay thế. Anh vừa mới làm xong thì tiếng chuông điện thoại reo.

“Nghe thấy gì chưa?” Trammell hỏi.

“Không có gì.”

“Marlie nói sao?”

“Cô ấy chẳng nói gì cả. Cô ấy đã ngủ gần như từ lúc ra thoát khỏi hình ảnh đêm qua. Cô ấy đã cố nói với tớ những gì nhìn thấy, rồi mới xỉu.”

“Tớ đã nghĩ về chuyện này hàng giờ liền đêm qua. Nếu đây là một tên sát nhân hàng loạt...”

“Chúng ta gặp vấn đề lớn.”

“Có nên nói với Bonness nhưng gì chúng ta nghĩ không?”

“Tốt hơn là nên. Rút cuộc, ông ấy tin Marlie trước cả chúng ta. Chúng ta không thể làm gì cho tới khi vụ giết người được chứng thực, nhưng chúng ta nên thông báo tình hình cho ông ấy.”

“Chúng ta sẽ giống mấy thằng ngốc nếu không tìm được cái xác nào.”

“Tớ hi vọng thế,” Dane ủ rũ nói. “Thề có Chúa tớ thành thực mong mình là một tên ngốc biết đi. Thế còn tốt hơn cả ngàn lần so với trường hợp ngược lại.”

Trammell thở dài. “Tớ sẽ nói chuyện với Bonness,” anh ta tình nguyện. “Cậu sẽ ở chỗ Marlie bao lâu?”

“Tớ không biết. Ít nhất tới khi cô ấy có khả năng tự mình hoạt động. Cứ nhìn cái cách cô ấy bây giờ thì chắc phải cả tuần.”

“Bị chấn động hoàn toàn, hử?”

“Cậu còn không biết được một nửa đâu.” Một ý nghĩ chợt đến với anh. “Và trong khi cậu ra ngoài loanh quanh hôm nay, tớ cần cậu mua cho tớ một cánh cửa. Cửa của Marlie không an toàn lắm.”

Giọng nói liên tục thúc vào nàng, từ chối để nàng nghỉ ngơi. Đó là một giọng kiên nhẫn, mặc dù không ngừng nghỉ. Ở rìa xa xăm của nhận thức nàng biết rằng giọng nói rất quen, nhưng nàng còn chưa nhận ra nó được. Nàng mệt mỏi, rất mệt; nàng chỉ muốn ngủ, muốn quên. Giọng nói đã kéo nàng ra khỏi trạng thái mê mụ trước đó. Tại sao nó không để cho nàng được yên? Nàng phản đối sự quấy nhiễu một cách cáu kỉnh, cố tìm một chút thoả mãn trong hư vô một lần nữa.

“Marlie. Thôi nào, Marlie. Dậy nào.”

Nó sẽ không dừng lại. Nàng cố quay tránh khỏi tiếng ồn, nhưng cái gì đó đang giữ nàng xuống.

“Đúng rồi, cưng. Mở mắt ra.”

Đầu hàng có vẻ dễ hơn; nàng không có năng lượng để chiến đấu. Hai mí mắt nàng nặng như đá, nhưng nàng ép chúng mở ra, và cau mày khó hiểu trước người đàn ông đang ngồi một bên giường nàng. Cánh tay anh ta chống hai bên nàng, giữ tấm ga giường thật khít; đó chính là cái đã ngăn nàng cử động.

“Em đây rồi,” anh khẽ nói. “Chào, cưng. Anh đã bắt đầu lo rồi đấy.”

Nàng không thể suy nghĩ; mọi thứ đều rất lộn xộn. Tại sao Dane lại đang bắt giữ nàng như thế này? Sự bối rối chắc hẳn phải hiện lên mặt nàng, bởi vì anh cười và nhấc một tay lên để vuốt mái tóc rối bù của nàng ra khỏi mặt. “Mọi chuyện đều ổn. Nhưng em đã ngủ rất lâu, và anh không biết liệu thế có bình thường không, vì thế anh quyết định thử đánh thức em. Mất công lắm đấy,” anh nhăn nhó nói thêm.

“Cái gì...? Tại sao anh ở đây?” nàng lầm bầm, cố ngồi dậy. Anh ngồi lại, thả tấm ga ra, và nàng vật lộn để ngồi thẳng. Nàng phải nỗ lực nhiều đến nỗi thấy đau. Có chuyện gì vậy? Nàng đã bị ốm ư? Có lẽ là bị cúm; xương nàng rất nhức, nên có thể là do cúm. Nhưng tại sao Dane lại ở đây?

“Nếu anh phải đoán,” anh nói, giọng nhỏ lại thành một tiếng lầm rầm an ủi, “anh sẽ nói em cực kì cần gặp bác John (*nhà vệ sinh*). Em đi tới đó được không?”

Khi anh nhắc tới, nàng nhận ra anh hoàn toàn đúng. Nàng gật đầu và lấy bẫy gạt tấm ga giường ra. Anh đứng lên để nàng có thể quăng một chân qua giường. Nàng không mặc nhiều quần áo lắm, nàng yếu ớt nghĩ khi ngồi trên mép giường nhìn xuống đôi chân trần, nhưng nàng chỉ là không có đủ sức để quan tâm.

Nàng cố đứng và lại rơi ụch xuống đệm. Dane cúi xuống và bế nàng lên tay dễ dàng. Đầu nàng gục vào đường cong nơi vai và cổ anh, và vị trí đó dường như quá thoải mái đến nỗi nàng cứ để mặc mình dụi đầu vào đó.

Nàng nghe thấy tiếng rì rì của điều hoà nhiệt độ. Không khí mát lạnh trên da trần của nàng, và hơi ấm toả ra từ cơ thể to lớn của anh như thiên đường khi anh mang nàng tới... đâu đó. Nàng nhắm mắt lại.

“Không được,” anh cầu nhàu, đặt nàng đứng trên hai chân. Mí mắt nặng trĩu của nàng mở ra và thấy rằng nàng đã ở trong phòng tắm của mình. “Cố lên nào cưng. Giờ, em có tự làm được không hay muốn anh vào trong đó cùng em?”

Nàng không mệt đến nỗi không thể cho anh cái gì “tĩnh lại đi,” và anh cười khúc khích. “Em ổn,” nàng nói, mặc dù nàng nghe thấy sự yếu đuối cáu kỉnh trong giọng mình. Nàng lờ nó đi. Nàng sẽ làm được; nàng luôn làm được.

“Okay, nhưng anh sẽ ở ngay ngoài cửa. Kêu lên nếu em cần anh.”

Nàng đứng lắc lư trong căn phòng nhỏ sau khi anh đã ra, nhìn đầy ham muốn vào bồn tắm và tự hỏi liệu nàng có đứng được đủ lâu để tắm không. Sẽ thật là xấu hổ nếu Dane phải giúp nàng, bê đỡ cơ thể trần truồng của nàng như thể nàng là một đứa bé sơ sinh.

Mặc dù vậy, việc nào trước phải làm trước. Nàng rất khát, nhưng có một nhu cầu còn bức thiết hơn. Khi nhu cầu đó đã được chăm sóc, nàng tu liền hai cốc nước, rồi đứng ấn ly nước mát lạnh vào trán mình. Đầu óc nàng quá mờ mịt, mọi ý nghĩ đều là một nỗ lực. Nàng cần nhớ lại cái gì đó, nàng cảm thấy rất cấp bách, nhưng không thể tập trung đủ lâu để mang nó trở về trí óc mình. Tất cả những gì nàng muốn làm là ngủ. Giấc ngủ được ban phước lành. Nàng không muốn nhớ lại.

Nàng thực sự rất muốn được tắm.

Cuối cùng việc đơn giản nhất là mở nước ra và bước vào trong nó, cả quần áo, đó cũng chính là việc nàng đã làm. Nàng cố tình để nước không ấm lắm, biết rằng nó sẽ giúp nàng thức tỉnh, không muốn phải tắm nước lạnh nhưng nàng chấp nhận sự cần thiết của nó. Nàng đứng dưới dòng nước mát, mặt ngửa lên để nước phủ vào, và để cho đám sương mù tan đi. Hãy để cho kí ức quay trở lại. Để cho dòng nước ào qua và quét sạch mọi giọt nước mắt mặn mặn, giống như một cơn lũ ào qua và xoa sạch một dòng chảy nhỏ.

Cho tới khi nó vẫn không đủ và nàng vui mặt trong hai bàn tay, những đợt nước nổ làm rung chuyển người nàng.

“Marlie...?” Giọng nói lo lắng và sốt ruột thay đổi ngay lập tức, trở nên yên tĩnh và vững chãi hơn. “Anh biết, cưng à. Anh biết nó rất tồi tệ. Nhưng giờ em không cô đơn. Anh sẽ chăm sóc em.”

Nước tắt, và bàn tay mạnh mẽ của anh ở trên người nàng, giúp nàng ra khỏi bồn tắm. Nàng đứng trên tấm thảm với nước nhỏ tong tong, đôi mắt vẫn nhắm trong khi những giọt nước mắt tuôn xuống má nàng.

“Em ướt sũng rồi,” anh nói, vẫn bằng giọng an ủi, vững chãi đó. “Hãy cởi bỏ những quần áo này ra –”

“Không,” nàng rên, từ ngữ nghệt thờ.

“Em không thể mặc tiếp được.”

“Em sẽ làm.”

“Em chắc không?”

Nàng gật.

“Okay. Chỉ cần mở mắt ra cho anh, cưng à, và nói là em làm được, và anh sẽ đi lấy ít quần áo khô cho em và để em tự làm. Nhưng anh muốn mắt em mở ra trước khi anh đi.”

Nàng nuốt nước bọt, và hít hai hơi thở sâu để kiểm soát những giọt nước mắt. Khi nàng nghĩ nàng có thể làm được, nàng buộc mình mở mắt và nhìn vào anh. “Em làm được.”

Ánh mắt anh sắc bén khi quan sát nàng, rồi anh khẽ gật đầu. “Anh sẽ lấy quần áo cho em. Chỉ cho anh em muốn cái nào.”

Nàng cố nghĩ, nhưng không nghĩ ra cái gì. “Em không quan tâm. Gì cũng được.”

“Gì cũng được,” theo quyết định của anh là một chiếc quần lót và áo choàng thun. Trong khi anh đợi bên ngoài, nàng cởi bộ quần áo ướt ra, vụng về lau khô người, rồi mặc vào những thứ anh đưa. Nàng đang lau mái tóc ướt bằng một chiếc khăn tắm khi anh quyết định là nàng đã có đủ thời gian, và mở cánh cửa lần nữa.

“Đây, để anh làm cho,” anh nói, cầm lấy chiếc khăn tắm từ tay nàng và gập nắp bồn cầu xuống để nàng ngồi lên. Nàng ngồi, và anh cẩn thận thấm hết chỗ nước chảy xuống từ tóc nàng, rồi lấy chiếc lược và chải hết các chỗ rối. Nàng ngồi đó như một đứa trẻ, để cho anh chăm sóc nàng, và những sự quan tâm nhỏ nhặt cho nàng niềm an ủi nàng chưa từng có. Nàng lặng người nhận ra những gì anh đã nói là đúng: Lần này nàng không cô đơn. Dane ở với nàng. Anh đã ở đó suốt đêm qua, và anh vẫn ở đó, chăm sóc nàng, cho nàng mượn sức mạnh của anh mà nàng không có.

“Mấy giờ rồi?” cuối cùng nàng cũng hỏi. Một việc tầm thường, nhưng những việc nhỏ bé và không quan trọng chính là những chiếc phao cứu sinh, những sự bất biến giữ cho con người vững vàng.

“Gần một giờ. Em cần phải ăn; vào bếp đi và anh sẽ châm một bình cà phê nữa, rồi nấu bữa sáng cho em.”

Nàng nhớ lại cà phê của anh. Nàng nhìn anh kinh sợ. “Em có thể pha cà phê.”

Anh đường hoàng chấp nhận sự phản đối với món cà phê của mình, đã quá quen với nó. Nàng đang thoát khỏi cái bóng; nàng có thể nói bất kì điều gì nàng thích về cà phê của anh. Nàng đã tỉnh táo hơn, mặc dù mặt nàng vẫn cực kì bệch bạc, trờ quầng thâm dưới mắt nàng, và vẻ căng thẳng. Anh đặt một cánh tay quanh eo nàng để trợ giúp khi họ từ từ tiến vào bếp.

Nàng dựa vào tủ bếp trong khi làm cà phê, rồi ngồi xuống và nhìn Dane thành thạo nấu một bữa ăn với bánh mì, thịt hun khói, và trứng bác. Nàng cắn vài miếng trứng và thịt, và một lát bánh mì. Dane ăn hết phần còn lại.

Khi nàng gục xuống, không nói một lời anh bế nàng lên lòng và ôm nàng trong khi nàng khóc.

Chương 11

Trammell tới vào khoảng bốn giờ chiều, lái chiếc xe bán tải anh ta đi mượn, với cánh cửa thay thế ở moóc xe tải. Dane dừng lại một thoáng để thưởng ngoạn cảnh tượng Trammell lái xe tải đầy mâu thuẫn, rồi bước ra ngoài giúp anh ta dỡ cánh cửa. “Xe tải của ai đấy?” anh hỏi.

“Chồng của Freddie.” Mỗi người họ cầm một bên cánh cửa và trượt nó ra khỏi moóc xe. Họ không cần phải hỏi đã có gì được báo cáo chưa; nếu có rồi, thì cả hai đều đã biết. Ở nhà bên, Lou bước ra ngoài hiên để xem họ với sự quan tâm công khai và tò mò. Dane dành thời gian để vẫy tay với bà ta. Bà ta vẫy lại, nhưng cau mày không đồng tình. Chắc chắn việc đầu tiên sáng nay bà ta làm là nhìn qua cửa sổ và thấy chiếc xe của anh trên đường lái xe của Marlie; không có gì nghi ngờ là anh vừa bôi xấu danh tiếng không tì vết của Marlie.

“Bạn gái mới hử?” anh hỏi một cách sắc sảo khi họ mang cánh cửa tới hiên.

“Ừm, không.” Trammell đang trầm lặng khác thường, và Dane ngay lập tức nghi ngờ. Không phải Trammell là loại xưng hùng xưng bá trong văn phòng đội bằng cách kể lể từng chi tiết của một đêm nóng bỏng, nhưng anh ta thường sẵn sàng đưa ra ít nhất là cái tên của cô gái.

“Tớ tưởng vụ hẹn hò đã bị huỷ.”

Trammell hắng giọng. “Dù sao cô ấy vẫn tới.”

“Có cái gì tớ cần biết không?”

“Không. Có thể. Nhưng chưa tới lúc.”

Dane không trở thành một thám tử giỏi nhờ ngu ngốc. Anh tự hỏi tại sao Trammell lại cảm thấy cần thiết phải bảo vệ danh tính của cô gái, và chỉ có hai khả năng xảy ra. Một: cô gái đã có chồng. Mặc dù vậy Trammell không phải loại chuyên câu trộm; những phụ nữ đã có chồng nằm ngoài danh sách của anh ta. Hai: cô gái là cảnh sát. Việc đó có lý; ăn khớp. Anh lập tức bắt đầu chạy qua những cái tên và khuôn mặt, cố khớp họ với giọng nói anh đã nghe hôm qua. Mọi thứ đều khớp vào chỗ như ba cây sô-ri trong một chiếc máy đánh bạc[10]. Tóc màu vàng sáng được buộc chặt dưới chiếc mũ tuần tra, một khuôn mặt hơi mộc mạc, đôi mắt nâu bình yên. Không đẹp, nhưng bí ẩn. Cô sẽ không thích trở thành gốc rễ của một câu chuyện đồn nhảm bừa bãi thuộc chuyên môn của văn phòng đội, và cô cũng không phải là loại phụ nữ để đùa bỡn. “Grace Roeg,” anh nói.

“Chết tiệt!” Trammell đánh rơi đầu cửa của mình xuống hiên với một tiếng thình, và lờm anh.

Dane đặt đầu cửa của anh xuống nhẹ nhàng hơn. “Tớ giỏi,” anh nói, nhún vai. “Còn có thể nói gì được?”

“Không có gì. Và đảm bảo là cậu không nói bất kì điều gì hết.”

“Không thành vấn đề, nhưng cậu thực sự ngập ngụa nợ nần với tớ rồi đấy. Đó là bí mật thứ hai mà tớ phải giữ.”

“Chúa ơi. Được rồi. Nếu cậu thấy cần phải bép xép về cái gì, nếu cậu chỉ không thể chịu được áp lực, thì cứ nói với họ về vụ bia bọt. Tớ có thể sống với cái đó. Nhưng để Grace được yên.”

“Như tớ đã nói, không vấn đề. Tớ thích cô ấy; cô ấy là một cảnh sát giỏi. Tớ sẽ vãi đạn vào *cậu*, nhưng tớ sẽ không làm cho *cô ấy* buồn vì bất kì chuyện gì. Mặc dù vậy, cẩn thận đấy anh bạn. Cậu có thể đang đòi hỏi rắc rối to đấy. Cậu là thượng cấp của cô ấy.”

“Không có gì liên quan đến quấy rối tình dục cả.”

“Có thể với cậu thì không, với cô ấy cũng không, nhưng những kẻ quan liêu giấy tờ có thể không thấy như thế.” Mặc dù anh có lý do để lo lắng, nhưng anh lại đang hết sức thích thú. Trammell lờm nguýt anh, mắt đen nóng như than. Thật tuyệt khi trả đũa được anh ta, sau cái cách anh ta đã âm thầm cười nhạo vào tình trạng khó xử của Dane với Marlie. “Chuyện đó diễn ra bao lâu rồi?” Không lâu lắm, anh cá. Anh có thể đã để ý thấy từ trước.

“Vài ngày,” Trammell cộc cằn nói.

“Tiến hơi nhanh đấy, đồng sự.”

Trammell định nói cái gì đó nhưng ngậm miệng lại rồi lăm bầm, “*Tớ không.*”

Dane bắt đầu cười trước sự bất lực trong giọng điệu của Trammell. Anh biết chính xác cảm giác đó ra sao. “Một người đàn ông tốt nữa vừa cắn phải đất.”

“Không! Không nghiêm túc đến thế.”

“Cứ nói với bản thân mình như vậy đi, anh bạn. Nó có thể giúp cho cậu khỏi hoảng loạn trên đường đến nhà thờ.”

“Chết tiệt, không phải như thế. Chỉ là...”

“Chỉ là một cuộc tình?” Dane hỏi với hai hàng lông mày nhướn lên. “Một quãng thời gian vui vẻ trên giường? Không có ý nghĩ gì hết?”

Trông Trammell hơi có vẻ bị dồn ép. “Không, nó là... a, dứt thật. Nhưng không có chuông đám cưới nào cả. Tớ không muốn kết hôn. Tớ không có ý định kết hôn gì cả.”

“Okay, tớ tin cậu. Nhưng tớ sẽ bị tổn thương nếu phù rể không phải là tớ.” Cười với câu chữ thề chán nản của Trammell, Dane bước vào trong để lấy cái tua-vít, và Trammell đi theo anh. Marlie đang nằm cuộn tròn trên sofa, ngủ. Dane dừng lại nhìn xuống nàng và gấp tấm chăn phủ quanh chân nàng. Trông nàng nhỏ bé và xanh xao, hoàn toàn không có khả năng phòng vệ khi trí não đang hồi phục từ cơn kiệt sức đã huỷ hoại nàng.

Trammell nhìn mặt Dane thay vì nhìn vào Marlie. “Bản thân cậu cũng lậm nặng rồi, đồng sự,” anh ta khẽ nói.

“Ừ,” Dane lẩm bẩm. “Đúng thế.” Nặng đến nỗi anh sẽ không bao giờ hồi phục lại được.

“Tớ đã tưởng đó chỉ là một trường hợp bị hấp dẫn tức thời, nhưng còn hơn cả thế.”

“E là thế.”

“Chuông đám cưới cho cậu chứ?”

“Có thể.” Anh cười nửa miệng. “Tớ vẫn không phải là người được cô ấy yêu thích, vì thế tớ còn phải làm việc nhiều. Và chúng ta còn phải bắt một tên sát nhân.”

Anh tiếp tục đi vào trong bếp, nơi anh lục lọi những chiếc tủ bếp để tìm một chiếc tua-vít. Tất cả các căn bếp, theo kinh nghiệm của anh, đều chứa một chiếc tủ đựng đồ thừa, và đó thường là chỗ để kiếm một chiếc tua-vít vì anh không tưởng tượng được Marlie thực sự có một hộp dụng cụ. Tủ đựng đồ thừa của nàng, cầu chúa phù hộ cho trái tim bé nhỏ ngăn nắp của nàng, còn gọn ghẽ hơn cả chỗ đựng dao thìa đĩa của anh, và một bộ tua-vít được đặt trong một chiếc hộp nhựa trong của chúng. Anh có thể tưởng tượng cảnh nàng cẩn thận chọn những dụng cụ thích

hộp, dùng chúng, rồi trượt chúng vào chỗ trong chiếc hộp, không bao giờ để chúng lộn xộn khỏi thứ tự lúc ban đầu nàng vừa mua về. Anh lấy cả bộ, và cả chiếc búa đang nằm ở đó nữa.

Nàng thức dậy khi anh dùng chiếc búa để đập chốt ra khỏi bản lề thứ hai, nàng ngồi thẳng trên ghế sofa và gạt mớ tóc dày ra khỏi mặt. Đôi mắt nàng nặng trĩu, biểu hiện vẫn còn hơi cách biệt vừa vì đau khổ vừa vì choáng váng. Dane liếc nhìn nàng đánh giá và quyết định cho nàng một phút cho chính mình. Nàng ngồi lặng im, chỉ nhìn thoáng chút quan tâm khi họ gỡ bỏ cánh cửa hỏng và thay thế nó bằng cái mới.

Tận khi họ làm xong nàng mới hoang mang hỏi, “tại sao anh lại thay cửa của em?”

“Cánh cửa kia bị hỏng rồi,” Dane giải thích ngắn gọn khi anh thu thập đồ đạc dụng cụ lại.

“Hỏng?” Nàng cau mày. “Như thế nào?”

“Anh đá vào nó đêm qua.”

Nàng ngồi rất im, chậm rãi sắp xếp lại kí ức, kéo các chi tiết vào đúng chỗ. “Sau khi em gọi anh à?”

“Phải.”

Có một khoảng dừng khác. “Em xin lỗi,” cuối cùng nàng nói. “Em không định làm anh lo lắng.”

“Lo lắng” không hẳn là cách Dane sẽ mô tả nó. Anh đã hoảng loạn đến quẩn trí.

“Em có nhớ đồng sự của anh không, Alex Trammell?”

“Có. Chào Thăm tử. Cảm ơn anh đã giúp thay cánh cửa cho tôi.”

“Rất sẵn lòng.” Giọng Trammell dịu dàng hơn bình thường. Rõ ràng Marlie vẫn còn phải vật lộn để kết nối mọi việc lại với nhau.

“Các anh đã nghe gì chưa?” nàng hỏi.

Anh và Trammell trao đổi cái nhìn nhanh chóng. “Chưa,” cuối cùng anh nói.

Một cái nhìn xa xăm trượt vào đôi mắt nàng. “Bà ấy đang nằm ở đó. Gia đình bà ấy không biết, bạn bè không biết. Họ đều đang làm những việc hàng ngày, hạnh phúc và vô tư lự, và bà ấy nằm đó chờ được tìm thấy. Tại sao không có ai gọi hay ghé qua, chỉ để kiểm tra bà ấy nhỉ?”

Dane cảm thấy khó chịu, và cả Trammell cũng vậy, hai người không ngừng rục rịch. Họ thờ ơ với những thi thể hơn, đặc biệt là với những thi thể còn chưa được tìm thấy. Họ đã thấy quá nhiều cái xác đến nỗi bị xơ cứng, phần lớn thời gian nghĩ về những cái xác như là các nạn nhân nói chung chứ không phải một cá nhân cụ thể. Khả năng có một nạn nhân nữa bị sát hại khiến cả hai cùng lo lắng, bởi vì điều đó ám chỉ một tên sát nhân hàng loạt đang được thả rông ở Orlando. Tuy nhiên, với Marlie, đây là vấn đề cá nhân. Nàng không có một bức tường bên trong giống như thế để bảo vệ bản thân.

“Bọn anh chẳng thể làm gì được,” anh nói. “Trừ khi em có thể cho bọn anh một cái tên hay một vị trí, bọn anh không có gì để đi tiếp, không có nơi nào để tìm kiếm. Nếu chuyện đó đã xảy ra, dần dà ai đó sẽ tìm được bà ấy. Tất cả những gì chúng ta có thể làm là ngồi chờ.”

Nụ cười của nàng thật cay đắng, không thực sự là nụ cười. “Nó đã xảy ra. Chưa bao giờ *không* xảy ra cả.”

Anh ngồi xuống cạnh nàng. Trammell lấy một cái ghế. “Em có thể nghĩ được bất kỳ chi tiết nào, cái gì đó em chưa kể cho anh nghe đêm qua không? Không phải về vụ giết chóc, mà về địa điểm. Em có thể nhìn thấy cái gì cho bọn anh một manh mối không? Đó là một ngôi nhà hay một căn hộ?”

“Một ngôi nhà,” nàng nói ngay lập tức.

“Một ngôi nhà đẹp, hay là lụp xụp?”

“Rất gọn gàng, đồ đạc tốt. Một trong những chiếc ti vi màn hình rộng, có chân.” Nàng cau mày, bóp trán như thể nàng bị đau đầu. Dane chờ. “Cây bách (Cypress).”

“Cây bách? Có một cây bách ở đằng trước, một công viên cây bách, hay cái gì?”

“Em không biết. Em không thực sự nhìn thấy nó. Hẳn chỉ *nghĩ* về nó.”

“Giúp ích lớn quá,” Dane lẩm bẩm.

“Anh trông chờ gì?” nàng quát. “Rằng hắn sẽ nghĩ, “Giờ ta sẽ đột nhập vào ngôi nhà này ở số abc trên phố xyz, nơi ta sẽ cưỡng hiếp và giết chết Jane Doe chắc?” *Không ai* lại nghĩ như thế cả, mọi thứ đều tự động và vô thức. Và dù sao em cũng không phải là cảm thụ nhân[11].”

“Vậy thì làm sao em bắt được tín hiệu về cây bách?”

“Em không biết. Nó chỉ là một ấn tượng. Gã này phát tín hiệu mạnh khủng khiếp,” nàng nói, cố giải thích. “Hắn giống như một trạm phát sóng vô tuyến siêu mạnh, làm chìm lấp hết mọi tín hiệu khác.”

“Giờ cô có thể bắt được hắn không?” Trammell xen ngang, đôi mắt anh ta ánh lên vẻ quan tâm.

“Giờ tôi chẳng bắt được *cái gì* hết. Tôi quá mệt. Và có thể hắn không còn phát sóng nữa.”

“Giải thích đi,” Dane nói nhanh.

Nàng liếc anh, rồi nhìn ra xa. Sự tập trung của anh với nàng căng thẳng tới mức nàng gần như không chịu đựng được, bởi vì sự quyến rũ của nó mạnh tới nỗi nàng sợ phải nhượng bộ.

“Sự gia tăng sóng não của hắn hình thành khi hắn tiến ngày càng gần tới một vụ giết chóc. Có lẽ hắn không thể duy trì trạng thái tức giận đó lâu; hắn không thể làm gì bình thường được nếu hắn cứ tức giận như thế. Vì vậy năng lượng tinh thần của hắn chỉ đủ mạnh để em đọc được ngay trước và trong vụ giết chóc, khi hắn lên đến đỉnh điểm. Em mất dấu hắn ngay sau đó; em thậm chí còn không biết hắn rời hiện trường như thế nào.”

“Điều đó giải thích vụ những ngón tay,” Dane nói với Trammell, người đang gật đầu.

“Những ngón tay?”

“Có lúc nào bà Vinick cào hắn không?” Dane hỏi, lơ đi câu hỏi hoang mang của nàng.

Đôi mắt nàng lại trống rỗng một lần nữa khi nàng hướng vào trong. “Em không chắc. Bà ta đã cố chống trả, giơ móng về phía hắn. Có thể, nhưng em không nghĩ hắn có để ý nếu bà ta làm thế.”

Cho đến sau đó, Dane nghĩ. Đó là lý do tại sao Marlie không biết gì về chuyện những ngón tay của bà Vinick. Tên sát nhân đã rất bình tĩnh và cố ý khi hắn làm thế, bởi vì hắn không để ý thấy những vết cào cho tới sau khi cơn cuồng sát của hắn đã dịu đi. Chi tiết những ngón tay bị cắt lìa

là một trong những chi tiết không được thông báo với báo chí, và anh cũng không định để Marlie biết về nó. Nàng đã có đủ để chịu đựng, đủ những chi tiết kinh hoàng để lấp đầy một ngàn cơn ác mộng rồi; anh sẽ không thêm thắt gì vào đó.

“Em nói rằng em đã bắt được một chút dấu vết của hắc đêm nọ.”

“Đó không phải là một hình ảnh rõ ràng; đó thậm chí chẳng phải là một hình ảnh. Đó chỉ là một cảm giác độc ác, một nguy cơ đe dọa. Có thể hắc đang theo dõi bà ta,” nàng nói, giọng nàng trượt đi khi nàng nhận ra đó chính xác là việc hắc đã làm. Hắc đã kiềm chế cơn giận, nhưng sự căm hận và khinh miệt đã rỉ ra ngoài, và nàng đã cảm nhận được nó.

Nàng lại thấy rất mệt, và đôi mắt nàng trĩu xuống. Nàng muốn cuộn tròn lại và ngủ. Nàng muốn anh để mặc nàng. Nàng muốn chôn mình trong thánh địa giữa vòng tay anh. Nàng muốn mọi thứ và không muốn gì cả, và nàng quá mệt để đưa ra quyết định.

Nhưng rồi hai bàn tay Dane đã ở trên người nàng, mạnh mẽ và chắc chắn, quay người nàng để nàng nằm xuống, và chiếc chăn nhẹ lại được phủ lên nàng. “Ngủ đi,” anh nói, giọng trầm trấn an nàng rất nhiều. “Anh sẽ ở đây.”

Nàng hít một hơi thở chậm rãi, sâu, và chìm vào vô thức.

Khuôn mặt gầy gò, u ám của Trammell buồn bã khi nhìn nàng. “Cô ấy chẳng làm gì được,” anh ta nói. “Lúc nào cũng thế này à?”

“Ừ. Giờ cô ấy đã hồi phục một chút rồi. Đêm qua còn tệ hơn nhiều, và sáng sớm nay cũng vậy.”

“Vậy thì tớ hi vọng là tên sát nhân không bao giờ phát hiện ra cô ấy; cô ấy hoàn toàn bất lực trước hắc. Nếu năng lượng tinh thần của hắc mạnh tới nỗi nó có thể chặn đứng cô ấy từ xa như thế, thử nghĩ xem sẽ thế nào nếu *cô ấy* là người hắc theo đuổi. Hắc sẽ ở ngay bên cạnh cô ấy, và cô ấy hoàn toàn không thể bảo vệ nổi mình.”

“Hắc sẽ không có cơ hội lại gần cô ấy,” Dane nói, và trong giọng nói không gì lay chuyển của anh có một lời hứa. Dù thế nào, anh cũng sẽ giữ Marlie được an toàn. “Câu nói chuyện với Bonness chưa?”

“Ông ấy cũng chẳng vui vẻ gì với khả năng có một tên sát nhân hàng loạt, vì thế ông ấy nói hãy giữ bí mật mọi chuyện và không kể với bất kì ai cho tới khi, nếu, chúng ta tìm được gì đó thực sự là một vụ án mạng nữa. Nhưng ông ấy cũng vui như một đứa trẻ trước ý tưởng làm việc với

Marlie, bởi vì rút cuộc, đó chính là ý của ông ấy. Tớ thề với Chúa, đôi khi tớ tự hỏi liệu có chút vị quái nhân nào trong nước ở California không.”

“Đừng cười,” Dane khuyên. “Ngay bây giờ chính chúng ta cũng đã bị dính líu khá nhiều.”

“Bonness là người tốt; hơi kì quặc, nhưng okay. Tớ từng nhìn thấy những gã tệ hơn.”

“Chẳng phải tất cả chúng ta đều thấy ư.” Đó là một lời tuyên bố, không phải một câu hỏi.

Ánh mắt Dane vẫn vờ trên gương mặt đang ngủ của Marlie, và lông mày anh nhúu lại với nhau thành một cái cau mày. “Cây bách,” anh nói.

Trammell hiểu anh ngay lập tức. “Cậu vừa nghĩ ra cái gì à.”

“Có thể. Đó là tất cả những gì cô ấy nói. Cây bách. Không phải là *cái* cây bách. Đó chỉ là một sự gán ghép do tớ làm.”

“Cây bách. Cây bách,” Trammell lẩm bẩm. Họ nhìn vào nhau, hai trí não điên cuồng chạy đua trên cùng một hướng. “Có thể đó là –“

“Địa chỉ,” Dane nói tiếp, đã bước đi. “Tớ đi lấy bản đồ.” Như mọi cảnh sát khác, anh có một tấm bản đồ thành phố trong xe.

Một phút sau cả hai đều cúi mình trên tấm bản đồ đặt trên bàn bếp. Dane dò tay xuống danh sách theo thứ tự abc của các con phố. “Cút thật! Chẳng lẽ những nhà hoạch định không nghĩ ra được cái từ nào khác để dùng à? Đại lộ Cây bách, Đường Cây bách, Ngõ Cây bách, Dãy Cây bách, Dãy nhà Cây bách, Đường mòn Cây bách –“

“Còn tệ hơn cả thế,” Trammell nói, nhìn theo một danh sách khác. “Nhìn cái này này. Đại lộ Cây bách cũ. Đường Vòng Cây bách. Và chẳng phải có một khu chung cư tên là Ngọn đồi Cây bách sao?”

“Phải.” Dane gập bản đồ lại trong sự chán ghét. “Không kể được có bao nhiêu phố có chữ cây bách trong tên của chúng. Ngõ cụt rồi. Chúng ta không thể đi từng nhà trên từng con phố, kiểm tra thi thể. Chúng ta sẽ làm gì nếu không có ai ra mở cửa? Đột nhập vào chắc?”

Trammell nhún vai. “Cậu đã làm thế hai lần trong chưa đầy hai mươi tư giờ.”

“Phải, chà, có những tình tiết giảm nhẹ mà.”

“Mặc dù vậy cậu nói đúng. Chúng ta kẹt rồi. Có thể chúng ta khá chắc chắn là Marlie nói thật, nhưng Bonness sẽ không duyệt kiểu tìm kiếm đó đâu. Mọi người sẽ gọi điện đến tận nhà thị trưởng, gào lên rằng Orlando không phải là một đồn cảnh sát và chúng ta chẳng có quyền gì mà vào trong nhà họ như thế. Và họ nói đúng. Chúng ta không thể làm thế.”

“Vậy lại trở về với chò.”

“Có vẻ như thế.”

Chẳng có ích gì phải bực bội vì một chuyện họ không thể thay đổi. Dane cho phép mình một phút chán nản, rồi chuyển đề tài. “Cậu có phiền quay lại nhà tớ và lấy ít quần áo cho tớ không? Và đồ cạo râu của tớ nữa. Sáng nay tớ đã phải dùng dao cạo của Marlie.”

“Tớ để ý rồi,” Trammell nói, nhìn vào vết xước trên cằm Dane. “Chắc rồi, không vấn đề gì.” Anh ta kiểm tra đồng hồ. “Tớ có thời gian. Tớ có hẹn tối nay, nhưng sẽ ở gần điện thoại.”

“Grace hả?” Dane ranh mãnh hỏi.

Trammell cau có. “Phải, tớ sẽ gặp Grace. Có vấn đề gì không?”

“Không, chỉ hỏi thôi mà.”

“Vậy thì thôi cười như thẳng ngó đi.”

Anh ta bỏ đi và quay lại một tiếng sau với quần áo và đồ cạo râu của Dane. “Tủ quần áo của cậu hạn chế khủng khiếp,” anh ta càu nhàu, vớt quần áo lên ghế. Anh ta liếc xuống Marlie, người vẫn đang ngủ. “Có lẽ cô ấy có thể làm gì đó với nó.”

“Có thể,” Dane nói. “Có chuyện gì với quần áo của tớ nào?” anh hỏi một cách ngây thơ. Nếu có gì chắc chắn sẽ khiến Trammell bùng nổ, thì đó chính là câu hỏi này.

“Có gì *đúng đắn* với chúng hả?” Trammell khụt khịt. “Cậu có toàn là quần jean, những cái quần cũ mèm. Cậu có một bộ vét, và trông như là lấy từ trong quầy Đội quân cứu rỗi ấy. Quần thùng đủ loại và áo khoác gió, không có cái nào thực sự hợp cái nào, và bộ sưu tập cà vạt thô thiển

nhất tớ từng thấy. Cậu có thực sự *mua* chúng không hả? Cậu trả tiền cho chúng ấy hả?”

“Ừ, phải. Chẳng ai cho không chúng cả, cậu biết đấy.”

“Đáng lẽ họ phải trả tiền cho cậu vì đã mang chúng ra khỏi tay họ!”

Dane giấu nụ cười toe toét khi nhặt đồng quần áo lên vào mang chúng vào trong phòng ngủ của Marlie, nơi anh treo chúng trong tủ áo của nàng, tủ áo rất gọn gàng của nàng. Những bộ quần áo treo lộn xộn của anh trông chẳng hợp với chỗ đó, nhưng anh đứng lùi lại và ngưỡng mộ hình ảnh đó một phút. Anh thích cái ý tưởng quần áo mình treo trong tủ của nàng, hay quần áo nàng treo trong tủ của anh. Anh nghĩ về khả năng đó một phút. Anh sẽ phải dọn sạch tủ quần áo của anh trước khi nàng có thể, hay sẽ, đặt bất kì thứ gì của nàng trong đó.

Trammell đi khỏi, và Dane xem ti vi một lúc. Anh không thể tìm được một trận bóng chày, vì thế anh đành xem một trận bóng rổ loại trực tiếp. Anh để tiếng thật nhỏ, và Marlie vẫn ngủ say mê mê.

Anh đã tham gia các cuộc theo dõi rất nhiều, dành rất nhiều thời gian chỉ để chờ đợi. Trong những lần theo dõi, sự buồn chán và nhu cầu tiêu tiêu là hai vấn đề lớn nhất. Việc này nhắc anh nhớ tới một vụ theo dõi, bởi vì chờ đợi dường như không bao giờ kết thúc, nhưng khác hoàn toàn về chất. Họ không chờ để bắt một tên tội phạm, hay để ngăn chặn một tên. Tội ác đã được thực hiện, họ chỉ không biết ở đâu và với ai. Họ đang chờ để nạn nhân hiện ra, chờ sự nghi ngờ và lo lắng gửi ai đó tới ngôi nhà yên tĩnh nọ ở một nơi nào đó trong thành phố, để kiểm tra một người bạn, hàng xóm, hay người thân. Rồi chờ đợi sẽ kết thúc.

“Anh đang nghĩ về chuyện đó, phải không?”

Giọng nói của Marlie làm anh giật mình. Dane quay phắt sang bên và nhìn vào nàng, nàng đã lại ngồi dậy, đôi mắt buồn rầu nhìn anh. Anh nhận ra anh đã nhìn đắm đắm vô thức vào ti vi được một lúc, bởi vì đã gần tám giờ rồi.

“Đó không phải là một thứ em có thể bỏ ra khỏi đầu,” anh nói.

“Không, nó không phải.” Hơn bất kì ai khác với nàng nó không phải.

Anh đứng dậy và tắt ti vi. “Gọi một cái pizza thì sao? Em đói không?”

Nàng nghĩ về việc đó. “Một chút.”

“Tốt, bởi vì anh đang chết đói đây. Em thích gì? Đây đủ nhé?”

“Được ạ.” Nàng ngáp. “Anh gọi đi, và em sẽ đi tắm trong khi chờ đợi. Có lẽ nó sẽ giúp em tỉnh một chút.”

“Lần này cởi quần áo ra nhé,” anh khuyên, và nàng mỉm cười một chút.

“Em sẽ cởi.”

Nước có cảm giác thật tuyệt, rửa sạch mọi mạng nhện trong tư tưởng và làm nàng không còn cảm giác bị vấy bẩn, bị nhem nhuốc bằng cách nào đó bởi sự xấu xa nàng đã chứng kiến. Nàng bị cám dỗ lưu lại dưới dòng nước lạnh, nhưng nghĩ đến chiếc pizza, nàng buộc phải nhanh chóng tắm và gội. Sau khi sấy khô tóc cho tương đối gọn ghẽ, nàng nghĩ về quần áo, nhưng chấp nhận chiếc áo choàng nhẹ mà Dane đã chọn cho nàng.

Nàng rời phòng tắm và dừng lại, nhìn chằm chằm vào chiếc giường chưa được dọn của nàng. Nếu nàng đã tỉnh táo hơn thì nàng sẽ để ý đến nó sớm hơn. Sự thật là giường của nàng chưa được dọn đã đủ khác thường rồi, nhưng điều khiến nàng chết trân tại chỗ chính là hình ảnh hai vết lõm trên gối, nơi hai con người đã nằm ngủ. Nhận thức rỗng lên trong nàng như một đám cháy rừng. Dane đã ngủ với nàng, trên giường của nàng.

Nàng đã ngoan ngoãn chấp nhận sự hiện diện của anh cả ngày, biết rằng nàng đã nói chuyện với anh vào đêm hôm trước nhưng chưa bao giờ tự hỏi anh đã ở đâu trong những giờ nàng bất tỉnh. Giờ nàng đã biết. Anh đã ở ngay đây, trên giường với nàng.

Một cơn sóng nóng bỏng của cảm xúc trào qua nàng và nàng nhắm mắt lại, rùng mình trước sự thích thú. Trái tim nàng đập nhanh, ngực nàng thắt lại, và một cảm giác ào ạt, xối xả dâng lên trong huyết quản của nàng khiến hai đầu gối nàng như yếu đi. Ham muốn. Nàng sững sờ trước sự hiện diện của nó, sức mạnh của nó. Thay vì giận dữ vì anh đã tranh thủ cơ hội, nàng bị khuấy động chỉ vì ý nghĩ anh đã ngủ bên cạnh nàng.

Ngày hôm đó anh đã chăm sóc nàng quá dịu dàng, sức mạnh như thép và sự mãnh liệt đó đã được kìm chế để nàng chỉ cảm nhận được sự bảo vệ từ anh. Anh đã chải tóc cho nàng, cho nàng ăn, ôm nàng khi nàng khóc, và hơn hết, anh đã cho nàng sự an ủi chỉ bằng sự có mặt của anh. Lần này nàng đã không cô đơn, mặc dù trước đây vì lý do nào đó nàng vẫn luôn phải cô đơn, thậm trí trong khi nàng vẫn làm việc với Viện. Tiến sĩ Ewell và những người khác vẫn luôn duy trì khoảng cách với nàng; nàng vẫn khó đạt được sự riêng tư về mặt tinh thần đến nỗi họ đều tránh ra để mặc nàng tự hồi phục, với tốc độ của chính nàng. Cho đến bây giờ, nàng không hề nhận ra mình đã cô đơn và sợ hãi đến thế nào.

Dane khẽ gõ lên cửa và mở ra mà không cần nghe câu trả lời. “Pizza đây rồi.”

Như mọi khi, tác động của việc anh xuất hiện như một cú đấm. Anh quá to lớn và vạm vỡ, ứa ra một thứ nhựa sống của đàn ông khiến nàng rung mình. Lần đầu tiên nàng bắt đầu nghĩ về việc đó như một khả năng, rằng di sản rừng rợn của Arno Gleen đã mất tác dụng với nàng. Gleen đã là một tên con hoang bệnh hoạn, cuồng dâm. Dane là người đàn ông thuần khiết, không khoan nhượng, quá mãnh liệt và dữ tợn với cuộc sống chung quanh để có bao giờ tỏ ra hoàn toàn thoải mái, nhưng một người phụ nữ sẽ luôn luôn cảm thấy an toàn khi ở với anh, dù trên giường hay bên ngoài.

Đôi mắt anh nheo lại. “Em ổn không?” Anh tới bên nàng bằng hai bước chân dài, cánh tay anh trượt quanh eo nàng vào kéo nàng vào cơ thể trợ lực của anh.

“Có,” nàng nói, không nghĩ về nó, và trượt tay quanh cổ anh.

Anh không do dự, không cho nàng cơ hội để nghĩ về nó. Nàng không chắc nàng đã ban phát một lời mời, nhưng anh chấp nhận nó trước cả khi nàng có thể quyết định. Lần này không có sự kiềm chế cẩn trọng nào cả; anh đặt miệng anh lên miệng nàng bằng một sự đói khát công khai, một cơn đói khát mãnh liệt và tham lam đến nỗi khiến nàng tê liệt. Anh tóm lấy cằm nàng bằng bàn tay không và giữ nàng, rồi di chuyển lưỡi anh sâu vào miệng nàng, chạm vào lưỡi nàng trong một nhu cầu hiển nhiên. Nàng chìm vào người anh, vừa sợ hãi vừa bị cám dỗ, và anh mang nàng vào gần cơ thể cứng cáp của anh. Sự cương cứng của anh chọc vào bụng nàng. Trước đây nàng chưa từng được khao khát như thế, quá nhanh chóng và kịch liệt như thế. Nàng không có chút kinh nghiệm nào với những người đàn ông như Dane Hollister, hay anh có thể khiến nàng cảm thấy gì.

Nhưng đột nhiên tất cả những gì nàng muốn là tiếp xúc với cơ thể cường tráng ấy. Nàng đặt cả hai tay quanh cổ anh, di chuyển sát vào anh, cố tiến gần hơn. Anh làm nàng đau với lực của những nụ hôn, và nàng muốn nhiều hơn nữa. Cơ thể nàng thít lại và trống rỗng một cách đau đớn, trở nên ẩm ướt vì khao khát.

Anh đặt tay lên ngực nàng, và hơi thở của nàng tắc lại trong cổ họng. Ngón tay cái của anh xoa khắp lượt và vòng quanh núm vú của nàng; đầu tiên đó là một cảm xúc tò mò, giống như kim chích rất nhẹ, rồi nó đột ngột bùng lên và sự thỏa mãn thuần khiết truyền từ núm vú tới bên dưới của nàng. Nàng rên thành tiếng, sợ hãi vì cái cách cơ thể của chính nàng quá nhanh chóng vượt ra ngoài tầm kiểm soát.

Dane ngẩng đầu lên. Có một biểu hiện cứng rắn, độc đoán trên mặt anh, sự thô bạo thoáng qua của việc bị khuấy động, và môi anh ẩm ướt vì những nụ hôn của họ. Tay anh vẫn để trên ngực

nàng, chỉ với một lớp áo choàng cốt tông mỏng ngăn cách. Hơi thở của anh trở nên quá nhanh, và nàng có thể cảm nhận được những nhịp đập mạnh mẽ của tim anh trên người nàng. “Giường, hay pizza?” anh hỏi. Giọng anh dùng dưng, nàng gần như không nghe được anh. “Nếu là pizza, thì tốt nhất em nên nói không *ngay bây giờ*.”

Nàng muốn nói “giường,” nàng vô cùng muốn. Nàng chưa từng cảm thấy ham muốn trước đây, và sự cám dỗ của nó gần như không chống đỡ được. Nàng muốn quên đi lý do anh ở đây, quên đi những vụ sát nhân nàng đã nhìn thấy, và chỉ đơn giản dâng mình cho thể xác. Nàng chưa từng có khả năng làm việc đó trước đây, và có lẽ giờ cũng không thể, nhưng lần đầu tiên nó dường như là có thể.

“P-pizza,” cuối cùng nàng cũng nói được, và nhắm mắt lại khi tìm kiếm sự kìm chế. Sự thất vọng phát ồm lấp đầy nàng trước sự hèn nhát của chính mình.

Nàng có thể cảm nhận thấy anh đang gồng mình, và anh hít một hơi thở sâu. “vậy thì, pizza.” Anh từ từ thả nàng ra và lùi lại. Một chỗ phòng lớn, rõ ràng trên quần anh cho nàng thấy anh đã phải khó khăn thế nào mới dừng lại được. Phần lớn đàn ông thậm chí còn không đưa ra đề nghị.

Anh dành cho nàng nụ cười nhăn nhó nửa miệng làm sáng toàn bộ khuôn mặt thô ráp của anh. “Anh đoán anh đã đi hơi nhanh với em, cưng à. Anh xin lỗi. Chỉ là trong những chuyện liên quan tới em anh hơi một tí là nổ bùm, và anh không nói về súng ống đâu đấy.”

Marlie nhìn chăm chăm vào anh, một cục nghẹn trong cổ họng nàng và một nút thắt lớn trong ngực nàng. Nàng cảm thấy choáng vì sốc và sự nhận thức. Ôi, Chúa ơi. Nàng đã bị anh thu hút ngay từ đầu, đã nhận ra và đã đấu tranh, nhưng với nụ cười đó nàng bất lực trượt qua ranh giới. Nàng đã yêu, nhưng nàng chưa từng yêu, và sức mạnh của nó khiến nàng cảm thấy muốn xỉu. Loạng choạng, nàng đặt một tay lên tìm kiếm sự trợ giúp, và anh đã ở đó, vững chãi và tràn đầy sức sống và nóng bỏng đến nỗi nàng gần như bị tan chảy. Cánh tay anh vòng quanh nàng, và đầu nàng đặt trên ngực anh.

“Suýt, không sao,” anh ngâm nga. “Anh không định làm em sợ. Anh xin lỗi.”

“Không,” nàng cố để nói, bị báo động vì anh đã nghĩ anh khiến nàng nhớ lại Gleen. Anh không làm nàng nhớ lại; nàng đã trông chờ như thế, nhưng nó chỉ đơn giản là đã không xảy ra. Nàng đã luôn cho rằng nỗi sợ hãi tình dục sẽ là một điều bất biến trong cuộc đời nàng, và giờ đây khi nó không hề xuất hiện, nàng cảm thấy hụt hẫng và mất thăng bằng kì lạ. “Không phải tại anh. Em chỉ choáng một tí thôi.” Bằng cách nào đó nàng mỉm cười được, và đó là một nụ cười thực sự dù rất run rẩy. “Có lẽ những nụ hôn của anh mạnh hơn là anh tưởng.”

“Em nghĩ vậy à?” Giọng anh lùng bùng trong tai nàng. “Chúng ta sẽ thử nghiệm, phải không? Sau khi ăn pizza.”

Anh dẫn nàng vào phòng khách và hướng nàng tới ghế sofa. “Cứ ngồi xuống; anh sẽ lấy đồ uống. Em muốn một cái đĩa không?”

“À, có. Tất nhiên.”

Anh cười khúc khích. “Đó chắc là kiểu của phụ nữ.”

“Em cũng thích cả khăn giấy nữa,” nàng lịch sự nói. “Phản đối liếm ngón tay.”

Anh nháy mắt với nàng. “Anh sẽ rất vui được liếm ngón tay em.”

Nàng rung mình phản ứng và ngồi xuống, sững sốt và thụ động, trong khi anh lượn quanh nhà bếp. Dường như anh quen đường thuộc lối trong nhà nàng. Làm sao lại thế được? Nàng bị choáng ngợp vì tốc độ và sức mạnh của nó. Trong chưa đầy hai mươi tư giờ anh đã đứng ra chịu trách nhiệm, anh đã trải qua một đêm với nàng, rõ ràng là đã chuyển hẳn vào ở với nàng, và với một nụ cười nhả nhở đã khiến nàng phải lòng anh. Anh như là người đứng số một trong đội phản ứng nhanh[12], áp đảo sự phòng vệ của nàng mà không cần phải nỗ lực.

Anh trở lại sau vài phút với hai lon đồ uống có ga lạnh, một cái đĩa và đĩa cho nàng, và một ít khăn giấy. Anh ngồi bên cạnh nàng trên ghế sofa, bật ti vi sang kênh thể thao, và phát ra một tiếng gầm gừ thoả mãn khi một trận bóng chày chiếm lĩnh màn hình. Anh đưa cho nàng một miếng pizza, lấy một miếng cho mình, và dựa ra sau với sự thích thú rành rành. Marlie chớp mắt với anh. Đây là cái mà nàng đã lao mình vào ư? Nàng không biết nên cười hay nên khóc. Cuối cùng nàng chỉ tập trung vào pizza, ngồi cuộn tròn bên cạnh anh trên ghế sofa, thấy buồn cười vì nàng hài lòng đến thế chỉ vì được ở gần anh và nhìn mặt anh trong lúc anh theo dõi trận đấu.

Đôi khi kích cỡ của anh làm nàng choáng ngợp và đôi khi nàng thấy thoải mái với nó, nhưng đây là lần đầu tiên nàng có cơ hội để đơn giản là ngồi một chỗ và quan sát anh. Anh chắc chắn là một người đàn ông to lớn, thậm chí còn to hơn cả nàng nghĩ, ít nhất là sáu feet hai (1m89) và hơn hai trăm pound (*90kg, mẹ ơi!*). Bàn chân gác lên bàn cà phê của nàng chắc phải cỡ mười hai, hay lớn hơn. Vai anh cũng quá to ngang, anh chiếm gần nửa cái ghế; cánh tay anh dày và chắc nịch, gân guốc với những lớp cơ bắp quánh lại. Ngực anh, nàng biết, giống như đá tảng, và bụng anh cũng vậy. Đôi chân dài, duỗi thẳng trước mặt anh, trông như hai thân cây.

Tóc anh tối màu hơn tóc nàng, gần như đen. Nàng nhìn sống mũi anh và hai gò má tạc một

cách thô bạo, và tự hỏi anh có mang chút dòng máu Anh-điêng không. Anh có một bộ râu dày, rõ ràng anh đã cạo râu sáng nay, vì có một vết xước mới toanh, nhưng màu đen đã lởm chởm và làm tối cảm của anh.

Anh cúi tới trước để lấy một miếng pizza nữa, và ánh mắt nàng rơi xuống hai bàn tay anh. Giống như mọi thứ trong con người anh, chúng rất to, dễ gấp đôi bàn tay nàng. Nhưng chúng không dày khừ; mặc dù mạnh mẽ, chúng thanh mảnh và được chăm sóc tốt, với những móng tay ngắn, sạch sẽ. Nàng cảm thấy an toàn với hai bàn tay đó đặt trên người nàng; không phải an toàn khỏi *anh*, nhưng khỏi mọi thứ khác. Nàng không muốn an toàn khỏi anh. Nàng đã đánh mất cả trái tim khoảng mười lăm phút trước, và nàng vẫn còn quay cuồng vì sốc.

Anh là một cảnh sát, một người đàn ông kiếm sống bằng bạo lực. Anh không thực hiện hành vi bạo lực, theo luật, nhưng anh phải dọn dẹp hậu trường, anh liên tục bị bao quanh bởi bạo lực. Gần bên bàn tay phải của anh là một khẩu súng tự động lớn. Ở một thời điểm nào đó trong ngày nàng đã nhận ra nó, và giờ nàng nhận ra nó không bao giờ rời xa tầm tay anh. Một bao súng đeo vai đã được vắt lên thành ghế, bên cạnh anh.

Có một vết sẹo ngang qua mu bàn tay phải của anh. Nàng đã thoáng nhìn thấy nó khi anh giơ tay ra lấy miếng pizza thứ ba và nhận thức làm nàng đóng băng. “Vết sẹo trên tay anh,” nàng nói. “Làm sao anh bị? Có vẻ như một vết thương do dao.”

Anh lật bàn tay để nhìn vào nó, rồi nhún vai và đưa sự chú ý của mình trở lại ti vi. “Đúng vậy. Một vụ xô xát với nhóm thanh niên đường phố, khi anh vẫn còn là cảnh sát tuần tra.”

“Trông tệ nhỉ.”

“Không vui chút nào, nhưng cũng không nghiêm trọng. Đó là một vết cắt nông, không cắt đứt dây chằng nào cả. Vài mũi khâu là ổn như mới.”

“Gleen đã cắt em,” nàng nói. Nàng không biết tại sao; nàng không định nói thế.

Đầu anh quay phắt sang bên, tất cả sự nhả nhận biến mất như chưa từng có, và biểu hiện trên đôi mắt nâu đó thật đáng sợ. “Cái gì?” anh hỏi khẽ, đặt miếng bánh pizza xuống. Ngón tay cái của anh di chuyển lên cái điều khiển từ xa, và màn hình ti vi trống trơn. “Giáo sư không nói gì về chuyện đó.”

Nàng đặt cái đĩa sang một bên và kéo đầu gối lên sát ngực. “Chúng không tệ lắm, chỉ vài vết nhỏ thôi. Hẳn chơi đùa với em, cố làm em sụp đổ vì đau và sợ. Như thế hẳn mới được giải thoát; đó là thứ hẳn cần. Và hẳn không có ý định giết em, ít nhất là không phải lúc đó. Hẳn

muốn em sống để có thể chơi đùa với em. Tất nhiên, hắn đã giết em sau đó, nếu cảnh sát trưởng không tới kịp.”

“Để anh xem.” Những từ ngữ như một tiếng gừ nhẹ và anh đã giơ tay ra chỗ nàng, đuổi người nàng ra, bàn tay anh cởi chiếc áo choàng. Marlie giữ chiếc áo một lúc, nhưng rồi anh đã cởi được nó ra, trải rộng khi anh nhìn xuống nàng, khoả thân ngoại trừ chiếc quần lót mỏng tang.

Vết sẹo, sáu năm tuổi, không hề biến dạng. Cùng với thời gian, chúng có thể sẽ mờ đi hoàn toàn. Nàng chưa bao giờ bức bối với chúng, bởi vì chúng quá tầm thường so với mọi thứ khác, và nàng chưa bao giờ tự đắc theo bất kì cách nào. Chúng chỉ là những đường nhỏ, màu sáng, có năm vết: một ở đường cong phía trong trên ngực phải của nàng, phần còn lại ở bụng nàng. Đáng lẽ còn có nhiều hơn, nhưng Gleen đã nhanh chóng mất kiểm soát khi màn dạo đầu không thành công, hạ cấp xuống dùng lực thô bạo của những năm đắm để khơi dậy phản ứng mà hắn muốn.

Nàng rùng mình, một dòng máu nóng làm hồng má nàng khi Dane từ từ kiểm tra nàng. Nàng hoàn toàn ý thức được sự trần trụi của bản thân, theo cách mà nàng chưa từng bị trước đây. Miệng anh mím lại thành một đường thẳng khi anh di ngón tay theo vết sẹo trên ngực nàng, cú chạm nhẹ như một hơi thở. Núm vú nàng cứng lại, mặc dù anh thậm chí còn chưa chạm vào nó. Nàng nghe thấy hơi thở hỗn hển của chính mình khi anh chậm rãi chạm vào từng vết một. Anh cũng run rẩy, và đột nhiên nàng nhận ra đó là cơn giận nguyên thủy, với một gã đàn ông đã mãi mãi ra khỏi tầm tay anh.

Nàng đặt tay lên tóc anh, thọc ngón tay vào trong mái tóc dày ẩm. “Chúng không quan trọng,” nàng nói, quên cả xấu hổ. “Trong tất cả những việc hắn đã làm, những vết cắt này là kém quan trọng nhất.”

“Không phải vì những vết cắt.” Giọng anh đầy thịnh nộ khi anh kéo nàng vào trong cánh tay mình, ôm đầu nàng trên vai. “Đó là việc biết em đã phải trải qua những gì, em đã sợ đến thế nào. Em đã không *biết* rằng hắn sẽ không giết em.”

“Không, em đã mong được chết. Theo cách nào đó, thế còn dễ dàng hơn.”

Chương 12

Bằng cách nào đó nàng đang ngồi trên đùi anh, áo choàng của nàng vẫn mở toang và bàn tay anh thì ở trong, nhưng thay vì thấy sợ, Marlie lại thấy hoàn toàn an tâm, hơi ấm và sức mạnh của anh bao quanh nàng như một thành lũy. Đó là một cảm giác tuyệt vời, một cảm giác nàng chưa bao giờ được hưởng trước đây. Nàng muốn chìm vào trong anh, say sưa trong sự tự do mới mẻ này, vì đó chính là sự tự do, một viễn cảnh hoàn toàn mới mở ra cho nàng. Nhưng Dane muốn thông tin, từng chương từng hồi, và Thám tử Hollister rất giỏi làm mọi việc theo ý mình. Nàng có thể chống lại dọa dẫm, nhưng không chống lại được sự im lặng chờ đợi trong đó anh kìm giữ bản thân, một sự im lặng khiến nàng cảm nhận được căng thẳng của anh trong đó. Sự căng thẳng sẽ không mất đi cho tới khi anh biết, và vì vậy nàng kể cho anh, những chi tiết xấu xí, mặc cảm tội lỗi mà nàng đã giữ trong lòng nhiều năm trời.

Đầu nàng đang đặt trên vai anh, mặt quay vào bức tường cơ bắp trên ngực anh. Vì lý do gì đó đây là cách thức dễ chịu nhất, như thể nàng sẽ vừa không nhìn thấy vừa không bị nhìn.

“Hắn đánh em bất tỉnh,” nàng bắt đầu kể. “Khi em tỉnh dậy thì em đã bị lột trần, nằm ngửa trên sàn, hai tay bị trói bằng một loại ống gì đó, có thể là một ống dẫn khí. Gleen cũng trần truồng, ngồi dạng trên hông em với con dao trên tay, mỉm cười và chờ em tỉnh lại. Dusty bị trói vào chiếc giường cách đó khoảng năm feet, theo dõi toàn bộ mọi chuyện. Nó quả là một thằng bé dễ thương.” Giọng nàng nhỏ và xa cách khi nàng nhớ lại. “Tóc xoắn màu nâu đỏ bao khắp cả đầu, và đôi mắt tròn, to màu xanh dương. Nó quá sợ hãi. Nó khóc suốt.”

Dane nhìn xuống bàn tay to lớn của mình trên bụng nàng, hầu như hoàn toàn bao trọn lấy nàng. Ý nghĩ Gleen nhìn thấy nàng như thế này, dùng một con dao trên thân thể thon thả, mềm mại nữ tính này, quá bắn thủ đến nỗi anh gần như không thể kìm nén được một tiếng gừ đã bắt đầu từ trong lồng ngực. Dường như bây giờ khi đầu óc nàng đã lạc trong quá khứ nàng quên mất rằng mình cũng đang khoả thân, nhưng Dane thì ý thức rất rõ. Thậm chí trong cơn giận dữ, anh nhìn vào hai gò bồng đảo mềm mại, tròn lẳn của nàng với những núm vú màu hồng dịu, và cảm thấy ham muốn nung nóng phần dưới bụng anh. Anh kiểm soát nó, ép nó sang một bên để anh có thể ôm nàng, và lắng nghe nàng. Đã từng có ai ôm nàng, an ủi nàng chưa? Anh nghĩ là chưa, và việc đó càng tăng thêm cơn giận của anh.

“Em không biết tại sao em lại làm thế,” nàng nói tiếp, đầu nàng vẫn nằm một cách tin cậy trên hõm vai anh. “Nhưng có gì đó trong em từ chối – em không thể nhượng bộ hắn. Em thà chết còn hơn cho hắn thứ hắn muốn. Hắn muốn em cầu xin, nhưng em không. Hắn muốn em sợ hãi, và em sợ, nhưng em không để hắn thấy. Em cười vào mặt hắn. Ôi, lạy Chúa, em *đã cười*. Hắn cắt em, và em hét lên với hắn rằng hắn là một thằng đàn ông đáng thương hại. Hắn kéo chân em tách nhau ra và cố đưa nó vào trong em.” Nàng do dự một cách không thoải mái. “Anh biết đấy – nó, không phải con dao.”

“Anh biết “nó” là gì,” anh gầm gừ.

Nàng vùi mặt vào đường cong nơi cổ anh sâu hơn. “Hắn không thể, và em cười nhạo hắn. Em chế giễu hắn, em bảo với hắn hắn có một con sâu nhỏ thật thảm hại, và hắn là một con sâu nhỏ thật thảm hại. Hắn phát cuồng lên vì việc đó, em có thể cảm nhận hắn mất kiểm soát ra sao, tất cả sự căm ghét và thịnh nộ đều trào ra ngoài, nhưng em cứ tiếp tục thúc ép. Em cũng có thể cảm nhận được Dusty, quá sợ hãi, vươn tới với em, cầu xin em đừng để cho gã xấu xa làm đau nó lần nữa.

“Vì thế em tiếp tục cười nhạo Gleen, và đá vào hắn hết sức có thể. Bằng cách nào đó em đã đá được vào giữa hai chân hắn, không thực sự mạnh vì chân em bị trượt trên đùi hắn, nhưng hắn... phát cuồng. Giống như là hắn nổ tung, bằng cách nào đó. Giây trước hắn còn ở trên em và giây sau hắn đã ở trên Dusty, và Dusty la hét. Em vẫn còn có thể nghe nó la hét. Em có thể cảm nhận được nó, sự hoảng loạn tuyệt đối, nỗi đau đớn. Nó giống như một cơn sóng màu đen, trào qua em, qua não em, và em cũng la hét. Em gào thét và gào thét và gào thét. Máu ở khắp mọi nơi...” Nàng dừng lời, và sau một sự im lặng tưởng chừng dài vô tận nhưng thực ra chỉ kéo dài vài giây, nàng nói đơn giản, “Em không còn nhớ gì khác nữa. Dusty chết, và em cũng chết cùng với nó.”

Dane biết chuyện gì đã xảy ra sau đó; giáo sư đã kể cho anh nghe. Những tiếng thét của nàng đã chỉ chỗ Gleen cho cảnh sát trưởng và người của ông ta, và họ đã giết Gleen trước khi hắn có thể chuyển cơn giận dữ chết người sang Marlie. Nhưng họ không kịp cứu Dusty, và ở một khía cạnh họ cũng đã không kịp cứu Marlie. Cùng sự kết nối với Dusty, cái chết của thằng bé cũng là cái chết của nàng, và việc nàng sống sót sau cơn sốc là cả một điều kì diệu.

Anh vuốt tóc nàng ra sau tai, và mơn trớn má nàng. “Nhưng em đã trở lại,” anh nói với sự hung dữ đã được kiểm soát.

“Dần dần. Phải mất một thời gian dài em mới cảm nhận được bất cứ thứ gì, bất cứ loại cảm xúc nào. Trước đó, em cảm nhận được mọi thứ, tất cả các cảm xúc của mọi người, và sau đó em thậm chí còn không nhận ra được cảm xúc của chính mình. Em chẳng có gì cả.”

“Em đã lành bệnh, Marlie à. Đó là một khoảng thời gian rất dài, nhưng hắn đã không chiến thắng. Hắn không thể làm em gục ngã.”

“Hắn đã suýt làm được,” nàng nói. Nàng im lặng dựa vào anh một lát. “Nếu em đã không thúc ép hắn, nếu em đã cho hắn thứ hắn muốn, có thể Dusty vẫn còn sống.”

Dane khụt khịt. “Phải, thật tuyệt nếu tất cả chúng ta đều có quyền năng tối thượng.” Anh sẽ không phí phạm thời gian để nuông chiều mặc cảm tội lỗi tự nhiên của nàng. Anh huých nàng một chút, buộc nàng phải ngẩng lên nhìn anh. “Anh mừng vì em đã ở đây,” anh nói một cách đồng dục.

Nàng nhoẻn được một nụ cười mong manh. “Em cũng vậy. Và đôi khi có vẻ như đó là việc nhần tâm hơn tất cả, vì em đã mừng được sống. Vào lúc mà em cười nhạo Gleen em đã không nghĩ được gì xa xôi; việc duy nhất em biết là em chắc chắn không thể chịu được để hắn cưỡng hiếp em. Ý nghĩ có hắn bên trong người em ghê tởm đến nỗi em sẵn sàng thúc giục hắn giết chết em đi, còn hơn là phải chịu đựng sự đụng chạm của hắn. Trong tất cả những thứ khiến em gặp ác mộng, sex là thứ tệ nhất. Em có thể xem vài cảnh bạo lực trên truyền hình hay trong phim, nhưng em vẫn không thể xem nổi một cảnh sex nào. Em không thể nghĩ về nó như tình yêu. Em nhớ đến khuôn mặt Gleen, mùi hơi thở của hắn, nước miếng của hắn phun ra khi gào vào mặt em. Em nhớ cảm giác của hắn trên người em, giữa hai chân em, và em vẫn còn muốn nôn oẹ.” Nàng hít một hơi thở sâu. “Đằng nào đi nữa thì sex cũng chưa bao giờ tốt đẹp với em,” nàng thành thật nói.

“Tại sao lại thế?” Giọng anh không đòi hỏi, và sự đụng chạm của anh gần như không có khi anh vuốt tóc nàng từ thái dương, nhưng đôi mắt nâu của anh thì căng thẳng.

Nàng chưa bao giờ nói về những khó khăn nàng gặp phải với sex, nhưng vì lý do gì đó, nằm trong vòng tay bảo vệ của anh, tách rời với phần còn lại của thế giới, nàng có thể làm được. Nàng cảm thấy mơ màng kì lạ, bị kẹt giữa cảm xúc hỗn độn vừa đau buồn và mệt mỏi sau sự căng thẳng, như thể không có gì là thật. “Nó rất tồi tệ. Về mặt tinh thần, em không thể chịu đựng được nó. Em phải cố gắng rất nhiều để dựng nên một lá chắn, để bảo vệ em khỏi mọi thứ,” nàng giải thích. “Đó là cách duy nhất em có thể hoạt động, và lá chắn đó cùng lắm cũng chỉ chặn được một phần. Cả cuộc đời em em đã muốn làm người *bình thường*. Em muốn yêu ai đó, em muốn có một mối quan hệ, muốn thứ mà những người bình thường đều có. Em không muốn cô đơn một mình. Em muốn sự thân mật phải thật tuyệt vời, nhưng nó chẳng vui vẻ gì. Thân mật về mặt thể xác chỉ thổi bay những lá chắn về tinh thần của em. Em không thể ngăn chặn cái gì được cả. Sự can thiệp về mặt tinh thần cực kì to lớn; tất cả những gì em có thể cảm nhận là cảm xúc *của anh ta*, xoá sạch bất kì một sự thoả mãn thể xác nào mà em có thể có. Mà cả cảm xúc đó cũng chẳng bay bổng gì.” Miệng nàng cong lên. “Anh ta không hân hoan vì thích thú gì em, tất cả những gì anh ta muốn là sex.

Và anh ta cảm thấy tự hào với chính mình vì dám làm tình với một quái nhân ngoại cảm.”

“Tên khốn kiếp,” Dane khẽ nói.

Nàng nhích một bên vai lên trong cái nhún vai khẽ. “Em đã quái đản mà. Em vẫn còn quái.”

“Trời ạ, chẳng trách em ác cảm với sex. Tất cả những gì em từng thấy là mặt xấu xa của nó; em chẳng bao giờ có một ảo ảnh lãng mạn nào, phải không? Em chỉ biết về vụ ghi điểm, và về cưỡng hiếp. Chắc em phải nghĩ mọi đàn ông đều là đồ rác rưởi.”

“Không,” nàng chối. “Khi anh biết về cảm xúc của mọi người, như em, anh sẽ biết rằng không phải như thế. Cũng có nhiều người đàn bà ích kỷ, xấu xa y như những người đàn ông đáng ghê tởm. Nhưng khi liên quan tới sex, em không thể đóng đầu óc lại và chỉ cảm nhận thôi. Việc đó sẽ không có gì khác nếu em yêu điên cuồng một người đàn ông tuyệt vời cũng yêu em nhiều như thế; em vẫn không thể thích sex với tất cả những tinh điện tinh thần cứ xẹt qua xẹt lại như thế.”

“Em nghĩ em đã chấp nhận việc em không thể nào có bất kì một mối quan hệ lãng mạn nào,” nàng nói tiếp. “Em thích ở một mình, trong căn nhà gỗ nhỏ của em trên núi. Tiến sĩ Ewell nghĩ chuyển vào ở trong căn nhà đó tốt cho em, một sự hướng tới cuộc sống bình thường hoá của em. Và đúng là như vậy; nó rất tuyệt. Em đã làm việc với với ông ấy trong các thí nghiệm và viết tài liệu, và thỉnh thoảng tìm kiếm người mất tích, mặc dù những nỗ lực trong việc đó làm em kiệt sức đến nỗi – chà, anh biết nó thế nào rồi. Một lần, trước vụ Gleen, em đã có thể định hướng sự tiên thị. Em có thể khoá vào một con người cụ thể, và đi vào trong hình ảnh tiên thị. Giờ em không thể kiểm soát nó được chút nào nữa.”

“Em có muốn giống như trước không?”

“Em chưa bao giờ muốn có một tiên thị nào trong suốt cuộc đời mình,” nàng lẩm bẩm. “Nhưng nếu em không còn lựa chọn nào thì có, em muốn có thể kiểm soát chúng. Thế này – thế này giống như bị tập kích vậy.” Nàng lại gà gật lần nữa, và mí mắt nàng trĩu xuống.

“Nhưng trừ hai hình ảnh đó, em không còn có một hình ảnh nào khác?”

Nàng nghĩ tới đêm đầu tiên nàng đã gọi cho anh, và biết anh đang làm gì, anh sẽ nói gì, thậm chí khi anh trả lời điện thoại. “Có một thoáng tiên tri, nhưng nó không liên quan tới các vụ giết người, và cũng không xảy ra lần nữa. Nó chỉ kéo dài một hoặc hai giây thôi. Em không coi những hình ảnh tiên thị là tiên tri; chúng... khác, tập trung vào cảm xúc nhiều hơn. Dù sao – không. Không có gì khác.”

“Tốt.”

Có một sự thoả mãn gian xảo trong giọng nói của anh, sự thoả mãn mà nàng không hoàn toàn giải mã được. Rồi bàn tay ấm áp của anh bao phủ ngực nàng, và nàng biết, với một bản năng

chẳng liên quan gì đến các khả năng ngoại cảm, mà chỉ liên quan tới giới tính. Không còn thấy buồn ngủ, nàng ngẩng đầu ra sau cánh tay anh để nhìn vào anh.

“Với anh có vẻ như giờ là thời điểm hoàn hảo để chỉ cho em thấy một chút niềm vui của sex,” Dane lẩm bẩm. Đôi mắt nâu cháy lên mãnh liệt, và chuyển sang xanh đậm. “Em không thể cảm nhận được các cảm xúc của anh, thế là giải quyết được vấn đề thứ nhất. Nếu em sợ anh, em sẽ không nằm khoả thân trong lòng anh được nửa giờ qua, thế là giải quyết được vấn đề kia. Tất cả những gì em phải làm là nằm đó và để anh khiến em thấy tuyệt vời.”

Nàng rùng mình, ánh mắt khoá với mắt anh. Giờ là lúc ư? Trước Dane, nàng chưa từng cảm thấy ham muốn. Sex đã là một khảo nghiệm, một niềm hi vọng, và một sự thất vọng cực kì. Nàng không sợ anh, nhưng thay vào đó sợ rằng nàng sẽ thất bại một lần nữa. Yêu anh vẫn còn quá mới mẻ, quá choáng váng, đến nỗi nàng không muốn làm lu mờ nó. Thật hèn nhát, nhưng nàng thà là không bao giờ thử, và lưu giữ được niềm hi vọng mong manh là nàng có thể làm được, còn hơn là thử và thất bại. Đáng-lẽ-đã-được là một niềm an ủi thảm hại, nhưng còn hơn là không có gì.

“Em không biết,” nàng lo lắng nói. “Lỡ -“

“Thôi lo lắng đi,” anh chen ngang. “Chỉ cần nằm xuống, nhắm mắt lại, và để mọi việc cho anh.”

Nói thì dễ hơn làm. Nàng vẫn đang nhìn chăm chăm vào anh với đôi mắt lo lắng, không thể quyết định có hay không. Quá nhiều chuyện đã xảy ra với nàng để có thể tiến hành bước đi đó. Nàng ghét chính mình vì quá yếu đuối, và nước mắt bắt đầu vòng quanh.

Dane cho nàng xấp xỉ hai giây, rồi tự mình giải quyết vấn đề. Anh vuốt tay dọc xuống người nàng và dưới cặp quần lót của nàng, đặt bàn tay vào điểm nối giữa hai đùi nàng. Marlie ré lên ngạc nhiên, tự động nắm cổ tay anh. Đùi nàng khép chặt lại quanh cổ tay anh. Đôi mắt nàng mở lớn, áp đảo cả khuôn mặt xanh xao của nàng. Nhưng thậm chí cả khi họ đang nhìn chăm chăm vào nhau, hai má nàng cũng ửng đỏ.

“Em có tin anh không?” anh hỏi bằng giọng bình tĩnh, như thể anh không cần phải vét hết từng gam tự kiểm soát để không lấn nàng xuống dưới mình và chìm vào trong nàng, tìm kiếm sự giải thoát tuyệt vời cho sự cương cứng nhúc nhối của anh.

Nàng cắn vào môi dưới của mình, và anh gần như rên lên vì sự khiêu khích. “Có.”

“Vậy hãy thả lỏng hai chân. Anh sẽ không làm em đau. Thực tế, anh đảm bảo là em sẽ thích.”

Nàng nở một nụ cười run run. “Đảm bảo hử?”

“Chắc chắn.” Anh cúi đầu xuống và chà một nụ hôn nhẹ ngang qua miệng nàng.

Marlie rùng mình, bị kẹp giữa gọng kìm kép của sự hèn nhát. Nàng sợ phải thử và thất bại, và sợ rằng nếu bây giờ nàng không tin tưởng anh, nàng sẽ không bao giờ có cơ hội khác nữa. Cuối cùng, nỗi sợ thứ hai tỏ ra mạnh hơn. Bất kể thế nào, nàng muốn biết được ôm Dane trong cơ thể nàng sẽ thế nào, được cảm nhận sức mạnh không thể tin được của anh khi anh đi vào trong nàng, cho *anh* niềm sung sướng nếu không còn có gì khác. Anh đã quyết tâm mang lại cho nàng niềm sung sướng trước, nàng biết, nhưng nàng cũng biết rằng sau đó sẽ đến lượt anh. Nàng không đồng ý với sự vuốt ve thân mật thôi, mà muốn toàn bộ hoạt động làm tình.

Nàng thở ra một hơi dài, run rẩy. “Okay. Chừng nào em được anh đảm bảo.”

“Anh sẽ thảo ra thành văn bản và công chứng,” anh hứa, và lại hôn nàng.

Nàng không thể kiểm soát được cơn run rẩy quét qua toàn bộ cơ thể nàng, nhưng nàng hít một hơi thở sâu nữa và từ từ tách hai đùi ra. Anh nhẹ nhàng vuốt ve chỗ nếp gấp mềm mại, đóng kín của nàng, và Marlie thả hai tay đang kẹp cổ tay anh ra. “Từ từ nào,” anh thì thầm, rồi khéo léo mở nàng ra và trượt một ngón tay dài vào trong nàng.

Nàng cứng người trong tay anh, hai đùi lại siết chặt vào nhau trong một nỗ lực kiểm soát bàn tay xâm nhập của anh. Đó là một nỗ lực vô ích, bởi vì chẳng có gì nàng có thể làm để ngăn cản sự thăm dò chậm rãi của ngón tay anh bên trong nàng. Sốc khiến nàng chóng mặt. Ôi Chúa ơi.

Nàng không khô, nhưng nàng còn lâu mới sẵn sàng cho sự xâm nhập. Ma sát khiến ngón tay anh to như dương vật. Nàng vật lộn một lúc để dẫn lại sự hỗn loạn trong những đầu dây thần kinh đang phản đối của nàng, rồi đổ gục xuống ngực anh đầu hàng.

“Đó, rất tốt,” anh ngâm nga khe khẽ, đẩy thêm một ngón tay nữa vào trong nàng. Hông nàng cong lên, rồi sụp xuống. Nàng cảm thấy giãn ra, bị xâm nhập, cơ thể nàng không còn dưới sự kiểm soát của nàng nữa. Một bản năng nguyên sơ, say ngủ nào đó đang cựa mình trỗi dậy. Những thớ thịt bên trong nàng nhẹ nhàng kết nối với nhau trong sự điều chỉnh, và toàn bộ cơ thể Dane run rẩy.

Giọng anh khàn đặc. “Đây là nhiều nhất những gì anh sẽ làm với em, ít nhất là bây giờ. Em có thể thư giãn bởi vì nó đã xảy ra rồi. Anh có đang làm em đau không?”

Có. Không. Nàng không nhận ra nó có thể như thế này. Nàng hơi mê sảng vì sốc và sung sướng, và nàng lắc đầu, tóc nàng rũ xuống ngực anh. Nàng kinh ngạc vì cơ thể nàng có thể có cảm xúc mãnh liệt đến thế.

“Vậy thì nhắm mắt lại đi, cưng. Nhắm mắt lại và cảm nhận. Đừng nghĩ gì cả, chỉ cảm nhận thôi.”

Không thể tự chủ được, nàng làm theo. Với đôi mắt nhắm, nàng tập trung vào cơ thể mình và những gì đang xảy ra cho nó. Màu sắc cuộn xoáy đằng sau mí mắt nàng. Hơi nóng dâng lên khắp người nàng, nhanh chóng theo sau nó là một cơn ớn lạnh không thực sự là ớn lạnh, mà giống một cơn sóng gần như đau đớn hạnh phúc. Da nàng quá căng, quá nhạy cảm. Núm vú nàng dím lại và cứng, dựng đứng lên.

Những ngón tay anh chạm vào sâu trong nàng, cọ vào những mô nhạy cảm ở bên trong. Nàng bắt lực nâng hông lên lần nữa, nhận sâu hơn cú chạm của anh. Đùi nàng mở ra, cho anh lối vào dễ dàng hơn. Trái tim nàng đập như trống, và nàng cảm thấy như thể mình sẽ bay tứ tán đi mất. Nàng bám lấy áo sơ mi của anh, những ngón tay bấm sâu vào bắp thịt bên dưới khi nàng cố níu mình chống lại cơn bão đang vùi dập nàng.

Nàng nghe thấy anh nói gì đó, nhưng có một tiếng rỗng trong tai nàng và nàng không thể nhận ra được hết các từ ngữ. Từ ngữ không quan trọng; nàng có thể nghe thấy sự dịu dàng mãnh liệt trong giọng anh, và đó là những gì nàng cần. Những ngón tay anh trượt ra khỏi nàng, và nàng phát ra một âm thanh thất vọng, hông nàng dâng lên hướng về anh. Anh nhanh nhẹn lột bỏ quần lót của nàng và đưa tay trở lại với cơ thể nàng. Lần này nàng sẵn lòng mở hai đùi ra, và cảm thấy sự ẩm ướt háo hức ở giữa chúng. Sự xâm nhập, khi nó tới, là sự nhẹ nhõm tuyệt vời, nhưng sự nhẹ nhõm chỉ xuất hiện một thoáng. Cú đâm chậm rãi của những ngón tay anh gây ra một cơn đói khát sâu sắc, mạnh mẽ, đến nỗi sự đụng chạm của anh không phải là để xoa dịu, mà là một nhu cầu. Rồi ngón tay cái thô nhám của anh tìm lên trên nếp gấp mềm mại của nàng và ấn vào cái núm nhỏ, sưng phồng trên đỉnh bộ phận của nàng. Ngọn lửa thuần túy nổ tung trong mọi dây thần kinh của nàng, và nàng bắt đầu phát ra những tiếng nức nở khi cuộn người về phía anh.

Anh giữ nàng dựa vào anh chắc chắn, làm dịu bớt những vật lộn khoái lạc của nàng. Anh đang nói chuyện với nàng, những lời nói nhỏ và khàn trong tai nàng, khuyến khích nàng lên những đỉnh cao mới trong khi sức mạnh của anh giữ nàng an toàn trên mặt đất. Anh tiếp tục vòng quanh và ấn bằng ngón cái, dày vò cái núm nhỏ, mỗi cú chạm lại khiến lửa bốc lên cao hơn. Một nhịp đập bắt đầu co thắt giữa hai chân nàng, theo một nhịp điệu mà nàng chưa từng cảm thấy trước đây. Đam mê như một dấu sắt nung, đóng lên da thịt nàng bằng dấu hiệu vô hình của nó.

“D-Dane!” Tiếng kêu gần như khở sở. Anh ngửa đầu nàng ra sau và đặt miệng anh lên miệng nàng, lưỡi anh lặp lại những cử động xâm nhập của ngón tay, áp lực mạnh và thô bạo. Nàng say

sửa trong đó, với tay lên để bám vào đôi vai chắc nịch của anh, dâng miệng nàng lên hơn nữa cho anh.

Nó nhanh chóng hình thành, cảm xúc xoáy theo hình xoắn ốc thành những nút thắt chặt hơn và chặt hơn, và đột nhiên nó là quá nhiều. Toàn bộ cơ thể nàng gập lại, rồi bung ra điên cuồng khi cực khoái của nàng ào qua cơ thể thành từng đợt sóng. Nàng run rẩy trong từng đợt co thắt không kiểm soát được, cảm thấy như các phần cơ thể mình bay tứ tán. Anh ôm nàng thật chặt, để nàng biết rằng nàng không cô đơn trong cơn cuồng phong này. Nàng kêu lên bằng giọng nói khào khào, nhỏ tiếng của nàng và anh kìm lại những tiếng kêu đó bằng miệng mình.

Đỉnh điểm của cảm xúc dịu dần, mặc dù những cơn sóng choáng váng nhỏ bé vẫn tiếp tục lăn tăn trong người nàng. Tay chân nàng lả đi, mặt nàng vùi trong ngực anh trong khi cổ hít lấy không khí. Anh nâng nàng lên, rồi những cơ bắp của anh gồng lại bên dưới nàng khi anh đứng thẳng dậy, bế nàng thật chắc chắn trong vòng tay mình. Nàng tóm lấy áo sơ mi của anh khi anh nhanh chóng mang nàng vào trong phòng ngủ và đặt nàng lên giường. Áo choàng của nàng vẫn còn vương trên vai, và anh kéo nó ra hết, rồi đứng dậy và bắt đầu lột bỏ quần áo của chính anh.

Anh đã không bật đèn, nhưng cánh cửa vẫn mở, và đèn từ phòng khách chiếu vào tận giường. Marlie nằm im không động đậy, bị sự mệt mỏi bao bọc hoàn toàn đến nỗi nàng tưởng nàng sẽ không bao giờ còn cử động được nữa. Trong trạng thái mơ màng im lặng đó, với những giác quan cực kì nhạy cảm và trí não hầu như không hoạt động của nàng, nàng có thể cảm nhận được mỗi một nhịp tim chậm rãi, nặng nề của nàng khi nó đưa máu vào các mạch. Nhịp mạch của nàng co thắt ở những phần mềm trên cơ thể.

Với một nỗ lực, nàng nâng hai hàng mi nặng trĩu lên và nhìn anh cởi quần áo. Sự vội vã của anh gần như là một nguồn lực có thể sờ mó được, những cử động của anh nhanh nhẹn và mạnh bạo. Chỉ trong vài giây, toàn bộ cơ thể mạnh mẽ của anh đã trần trụi. Anh bò lên giường với nàng, hai đùi cứng chắc của anh gạt hai chân nàng ra và ép chúng mở rộng, rồi anh đặt cơ thể nặng nề của mình vào giữa.

Có một khoảng bất động tuyệt vời, một sự im lặng cả bên ngoài và bên trong. Với niềm vui khôn xiết, và sự rung động nào đó, nàng cảm nhận được sự căng cứng của anh trên phần mềm mại chào đón của chính mình. Anh chống mình trên một tay và dùng tay còn lại đưa vào giữa hai người, hướng dẫn mình khi anh cong người và bắt đầu từ từ đi vào trong nàng.

Hơi thở của Marlie bị nghẹn lại trong họng nàng, và nàng thấy mình lại chìm trong dòng cảm xúc một lần nữa. Nàng đã cảm thấy mình giãn ra dưới ngón tay thăm dò của anh, nhưng dương vật dày dặn của anh lấp đầy nàng tới mức phát đau. Mặc dù nàng rất ướt, những mô bên trong mong manh của nàng đã phồng lên vì sự chăm chú của anh lúc trước; lớp bên ngoài của nàng vẫn cực kì nhạy cảm, thít chặt dữ dội vào anh khi anh không ngừng đâm tới tận cùng. Nàng

phát ra một âm thanh khó chịu khe khẽ, hoảng loạn gần như là do đau đớn thật sự.

Dane dừng lại, giữ mình sâu trong người nàng. Cơ thể mạnh mẽ của anh đang run. “Em có sao không?” Giọng anh khàn đặc, và gần như không thành lời.

Nàng không thể nghĩ ra phải nói gì. Nàng đang không có bất cứ một sự đồng cảm nào chen ngang; sự tập trung của nàng chỉ thuộc về cơ thể nàng mà thôi, và một cử động nhỏ nhất cũng náo giũ những dây thần kinh của nàng; cảm xúc của nàng giao động giữa cực khoái và đau đớn. Trí não nàng trống rỗng, và nàng không thể tìm được từ ngữ để cho anh sự đảm bảo anh cần.

Anh là một người đàn ông, không phải một vị thánh. Xương thịt đàn ông của anh đang co thắt bên trong nàng. Anh giữ mình cứng ngắc trong một giây căng thẳng trong khi anh chờ câu trả lời của nàng, nhưng khi không có câu trả lời nào sự kiềm chế của anh vỡ ra. Một âm thanh thoát ra khỏi cổ họng anh và anh bắt đầu đâm bằng sức lực nặng nề của mình, vươn tới thật sâu trong nàng. Tác động của nó làm toàn thân nàng rung lên. Giờ nàng đã biết câu trả lời của mình, và nàng bám chặt vào anh khi hông anh đập xuống. Tiếng va của hai cơ thể họ vào nhau hoà lẫn với tiếng thở gấp gáp của anh và những tiếng rên khe khẽ của nàng.

Nàng đã muốn Dane, và nàng đã muốn điều này. Nàng nhắm chặt mắt lại, nhắm nháp từng giây từng phút. Nàng yêu sự thô ráp của anh, sự hoang dã trong cơn đói khát của anh. Nàng yêu những tiếng rên bất lực thoát ra từ anh, hơi nóng và mồ hôi khi cơ thể anh thu lại rồi đâm tới. Nàng đã luôn cảm thấy bị cô lập, dị biệt, nhưng với Dane nàng chỉ đơn giản, thuần túy, là một người đàn bà. Không gì có thể chen vào giây phút này; họ là một người đàn ông và một người đàn bà, giao hợp với sự dữ dội và niềm đam mê không hề phức tạp. Nàng ước gì điều này sẽ kéo dài mãi mãi.

Tuy nhiên nó không kéo dài mãi mãi. Nó không thể, xét đến sự cấp bách của anh. Rất nhanh nhịp điệu của anh tăng lên, và anh lùi lại, đi vào trong nàng bằng tất cả sức mạnh. Anh đẩy chân nàng lên cao, gác lên vai anh. Thở hổn hển, nàng cảm thấy anh trở nên lớn hơn và cứng hơn bên trong nàng. Anh phát ra một tiếng kêu ngắn, một cú đâm cuối cùng, và bắt đầu run rẩy dữ dội.

Khi anh đã dừng run, khi cơn rung chấn cuối cùng đã trào qua anh, nàng dang hai cánh tay, và anh yếu đuối chìm vào trong chúng. Trọng lượng nặng nề của anh đè nghiêng nàng xuống đệm, nhưng nàng quá mệt để quan tâm. Nhịp tim anh đập chậm chậm trên ngực nàng. Cái đầu đen, ướt vì mồ hôi của anh nghỉ ngơi bên cạnh đầu nàng trên gối. Mặt anh quay sang nàng, và hơi thở ấm áp của anh phả vào cổ nàng.

Nàng vuốt ve lưng anh, yêu cảm giác làn da nóng bỏng của anh bên dưới lòng bàn tay nàng.

Anh trở nên nặng hơn khi chìm vào giấc ngủ, nhưng nàng không quan tâm. Cơ thể nàng tê liệt với trạng thái thoải mái hoàn toàn. Chỉ có thiên đường mới tuyệt vời hơn thế này, nằm đây sau khi làm tình, người đàn ông nàng yêu ngủ ngon trong vòng ôm của cơ thể nàng và cánh tay nàng. Nàng muốn thời gian dừng lại mãi mãi để ma quỷ không thể lén vào.

Nó lén vào với một tiếng bíp đột ngột rít róng.

Dane phản ứng ngay lập tức, rút ra khỏi nàng và ngồi thẳng lên trong cùng một cử động uyển chuyển. Anh bật đèn lên và tắt máy nhắn tin, nhanh chóng liếc qua màn hình số. Marlie nằm bất động. Không nói một lời anh nhắc điện thoại lên và bấm số, giữ ống nghe giữa đầu và vai trong khi bắt đầu nhặt đồng quần áo lộn xộn của mình lên. “Hollister đây,” anh nói gọn lỏn. Anh lắng nghe một lát, rồi nói, “Tôi sẽ ở đó trong vòng mười phút. Cậu đã gọi Trammell chưa? Khởi cần, tôi sẽ gọi. Hãy gọi lại cho cảnh sát tuần tra và bảo cậu ta đảm bảo hiện trường được an toàn.”

Anh ấn nút và lại có một tràng tút tút khác. Trong khi anh gọi số thứ hai, Marlie rời khỏi giường và mò mẫm áo choàng của mình. Nó đã bị lộn trái, một tay áo lộn ra ngoài. Hai tay nàng đang run, nhưng nàng cố gắng vuốt phẳng chiếc áo và quấn quanh người mình, thắt chặt dây lưng. Dane ngồi trên mép giường và bắt đầu đi giày vào.

“Chúng ta đã có một nạn nhân,” anh nói khẽ vào ống nghe. “Tớ sẽ gặp cậu ở đó.” Anh không liếc về phía Marlie. “Số 3311 Cypress Terrace.”

Cypress. Dạ dày nàng xoắn lại thành một nút thắt lạnh ngắt. Nàng đã biết, nhưng việc này đã xoá đi sự nghi ngờ cuối cùng còn sót lại.

Anh gác máy và vào trong phòng khách, vừa đi vừa mặc áo sơ mi. Marlie đi theo anh, im lặng như một bóng ma, và đứng ở lối vào nhìn anh trượt bao súng lên vai. Anh cài khẩu súng lớn vào chỗ dưới cánh tay trái.

Nàng không đến chỗ anh, anh cũng không đến chỗ nàng. Anh dừng lại ở cửa trước và nhìn lại chỗ nàng. “Em có ổn không?” anh hỏi, nhưng trong ánh mắt và giọng nói của anh có gì xa cách, đầu óc anh đã tập trung vào nhiệm vụ trước mắt rồi.

“Ổn cả,” nàng nói, chôn dấu sự sợ hãi và đau đớn và cô đơn sâu thẳm trong lòng. Nàng không thể cho phép sự yếu đuối của mình làm anh bị trì hoãn.

“Anh sẽ về khi nào có thể,” anh nói, và bỏ đi.

Nàng đứng lại cho tới khi tiếng ô tô của anh đã mất hẳn, rồi chậm rãi đi ra cửa trước và khoá lại. Tiếp theo nàng dọn dẹp chỗ bánh pizza còn thừa, và rửa vài chiếc đĩa dơ. Khi nàng đã trở lại phòng khách, nàng nhìn thấy chiếc quần lót của mình ở góc ghế sofa và nhặt nó lên, vò nó trong tay nàng.

Nàng rất mệt, nhưng không thể nào ngủ được. Niềm vui của đêm nay đã bị huỷ hoại bởi nỗi kinh hoàng quay trở lại. Nàng không thể cho phép mình nghĩ đến bất kì điều nào lúc này. Nàng ngồi trên ghế sofa và lặng lẽ nhìn từng phút tích tắc trôi đi, khi trải qua đêm mặc niệm của chính mình.

Chương 13

Chớp loé lên đằng xa, hé lộ mặt dưới của một đám mây màu tím thẫm gần mặt đất. Trước khi trời sáng sẽ còn mưa nữa. Dane lái xe một cách lơ đãng, tách bạch trí óc mình ra khỏi mọi chuyện. Anh không thể để mình nghĩ về Nadine Vinick, nếu không những dự đoán có thể khiến anh nhìn thấy những điểm tương đồng không tồn tại. Anh không thể nghĩ về Marlie, nếu không sự tập trung của anh sẽ hoàn toàn bị phá hoại. Anh cố không dự đoán bất kì điều gì về hiện trường anh sắp được nhìn thấy, cố không nhớ những gì Marlie đã mô tả về nó. Một lần nữa, anh không muốn tạo định kiến cho mình. Anh phải nhìn mọi chuyện thật rõ ràng.

Vẫn còn sớm đủ để giao thông tương đối thông thoáng. Nóng lòng rẽ ra khỏi đường cao tốc, anh tiến tới quá gần đằng sau một chiếc xe kéo. Một trong những chiếc lốp lắp lại[13] trong hàng chọn đúng thời điểm đó để rời ra, ném một cái máy nghiền đá lớn đập vào phần trước ô tô của anh. Anh vừa chửi thề vừa lùi xe ra một khoảng cách an toàn, nhưng sự sao lãng này cũng có ích, nó giúp kéo đầu óc anh ra khỏi mọi thứ mà anh đang cố không nghĩ tới.

Hơn mười phút một chút anh mới tới được số 3311 Cypress Terrace. Con phố chật cứng với những loại xe thông thường của các nhà chức trách và những người tò mò. Dane ra khỏi ô tô, quan sát những người đứng xem với sự quan tâm chăm chú, tìm kiếm một người có vẻ quen quen. Nếu cùng một kẻ đã giết cả hai phụ nữ, hẳn có thể cũng có mặt ở hiện trường vụ Vinick. Không có ai; không một vẻ rụt rè nào lay động trí nhớ của anh.

Cypress Terrace là một khu vực hơi sang trọng hơn khu gia đình Vinick đã sống một chút. Những ngôi nhà không to lớn hơn, nhưng chúng ít hơn mười năm tuổi. Có một nhà để xe nhỏ liền kề, và là nơi một nhóm những bộ quân phục đang tụ tập, mặc dù một cảnh sát tuần tra đang gác cửa trước, và anh hi vọng là có một người nữa ở cửa sau.

Freddie Brown và người đồng sự của chị, Worley, là hai thám tử trực cuối tuần đó, và họ đã ở đây. Freddie rời khỏi nhóm cảnh sát tuần tra ngay khi chị nhìn thấy anh. “Chào, búp bê,” chị nói, khoác tay anh và kéo anh đứng lại. “Không có gì vội đâu. Nói chuyện với tôi một lát.”

Nếu đó là bất kì người nào khác ngoài Freddie, Dane có thể sẽ gạt tay anh ta ra. Nhưng đó là Freddie, và đây là hiện trường của chị. Chị sẽ không đẩy anh sang một bên mà không có lý do gì chính đáng. Anh nhìn xuống chị và nhướn một bên lông mày lên dò hỏi.

“Mọi người nói là cậu đã yêu cầu được thông báo nếu có bất kì phụ nữ nào bị giết sát hại bằng dao,” chị nói.

Anh khẽ gật đầu, hi vọng chị không bực mình vì anh thọc mũi vào một trong những vụ án của chị.

Chị vỗ vào cánh tay anh, trấn an. “Tôi cho là cậu sẽ không yêu cầu như thế trừ khi có một lý do cực kì chính đáng, vì thế tôi đã giữ hiện trường cho cậu. Chúng ta sẽ coi nó như một món quà sinh nhật.”

“Giữ hiện trường?” anh nhắc lại, choáng váng. “Ý chị là chưa có ai đi vào?”

“Ý tôi là thế đấy. Cảnh sát tuần tra đã tìm thấy thi thể đáng được nhận một huân chương. Cậu ta lùì lại ngay khi thấy bà ta, không chạm vào bất kì cái gì trừ tay nắm cửa, và cách ly khu vực này. Đây có lẽ là hiện trường phạm tội tình khôi nhất mà cậu từng thấy. Ivan đang trên đường.”

“Chúng ta sẽ chờ ông ta,” Dane quyết định. “Cảm ơn, Freddie. Làm thế nào cảnh sát tuần tra lại tình cờ tìm được thi thể?”

Chị lật giở cuốn sổ nhỏ. “Tên nạn nhân là Jacqueline Sheets, đã li dị, không con cái. Chồng cũ của bà ta sống ở Minnesota. Bà ta làm thư kí pháp lý cho một trong những hãng luật lớn, rất giỏi trong công việc của mình. Bà có kế hoạch gặp mặt một người bạn để ăn tối, một trong những thư kí pháp lý khác. Khi bà ta không đến, người bạn đã cố gọi điện, nhưng không có ai trả lời. Rõ ràng Sheets thường rất đúng hẹn, và gần đây gặp vài vấn đề về sức khỏe, vì thế người bạn rất lo lắng. Bà ta đã lái xe qua đây để kiểm tra. Xe của Sheets vẫn ở trong nhà để xe, có đèn sáng, và ti vi vẫn còn bật, nhưng bà ta không gọi được ai ra mở cửa. Bà ta tới nhà hàng xóm và gọi 911. Sĩ quan cảnh sát Charles Marbach và Perry Palmer ở gần đây và đã tới trước khi đội cấp cứu tới. Họ đập cửa và không thấy ai trả lời. Sĩ quan Marbach phá khoá trên cánh cửa trước, nhìn thấy nạn nhân ngay lập tức khi anh ta mở cửa và bước ra ngoài ngay.” Chị đóng cuốn sổ. “Tên người bạn là Elizabeth Cline. Bà ta đang ngồi ở trong nhà để xe. Bà ta đã thoáng nhìn thấy thi thể và khá sốc.”

Một chiếc xe khác thêm vào hàng xe bị tắc nghẽn. Dane liếc về phía đó và nhận ra Trammell. Freddie cũng làm y hệt, và nhìn lại Dane với cái nhìn hài hước. “Nào, thế cậu có định kể cho tôi chuyện gì đang diễn ra không?”

“Chúng tôi muốn tìm vài điểm tương đồng với vụ Vinick,” anh nói khẽ. “Chúng tôi nghĩ có thể là cùng một thủ phạm.”

Mắt chị mở lớn, và cái nhìn kinh hoàng lướt qua khuôn mặt lổm đổm tàn nhang của chị khi dần hiểu ra sự tình. “Ôi, cút thật,” chị hít thở. “Thậm chí còn cùng một ngày trong tuần.”

“Đừng nghĩ là tôi còn chưa chú ý.” Anh có thể nhìn thấy những dòng tít về Tên đồ tể ngày thứ Bảy (*Saturday Slasher*). Anh tự hỏi cái tên vắn vèo nào sẽ được báo giới đặt cho vụ này nếu thời gian của cái chết được đặt là trước nửa đêm, khiến nó trở thành một vụ án mạng ngày thứ Sáu. Tên hiếp dâm ngày thứ Sáu (*Friday Fucker*) chẳng?

Trammell gia nhập cùng bọn họ, bóng bẩy trong chiếc quần thụng bằng vải lanh màu yến mạch và một chiếc áo sơ mi lụa màu xanh da trời. Tóc tai chải một cách hoàn hảo, khuôn mặt đẹp trai đã được cạo râu sạch sẽ, và không có lấy một nếp nhăn nào trên quần áo. Dane tự hỏi bằng cách quái quỷ nào mà anh ta làm được như vậy.

Anh thông báo cho Trammell những việc đã xảy ra. Freddie hỏi, “Cậu có muốn thẩm vấn người bạn không?”

Dane lắc đầu. “Đây là vụ của chị. Tất cả những gì chúng tôi muốn là được nhìn thấy hiện trường.”

“Cậu không cần phải chờ Ivan, cậu biết đấy.”

“Tôi biết. Tôi chỉ muốn ông ta có hiện trường sạch hết sức có thể.”

“Tôi đoán là ông ta sẽ không bao giờ có một cái sạch hơn thế này.” Chị vỗ vào cả hai người bọn họ theo kiểu bề trên của chị, và trở về với nhóm người ở chỗ nhà để xe.

“Đây là một căn nhà,” Trammell nói một cách không cần thiết. “Không có cây bách (cypress) nào, nhưng địa chỉ là Cypress Terrace. Chúng ta đang đi đúng hướng. Tớ rất mong nhìn xem chiếc ti vi có phải là một chiếc màn hình lớn, có chân hay không.”

Dane cho tay vào túi. “Chúng ta có thực sự nghi ngờ không?”

“Tớ thì không.”

“Tớ cũng không. Chết tiệt.”

“Tớ đã gọi Trung úy. Ông ấy sẽ đến đây bất kì lúc nào.”

Ivan Schaffer đã tới, trong chiếc xe tải của đội khám nghiệm. Ông ta duỗi thẳng thân hình cao lêu đêu của mình từ đằng sau tay lái khi Dane và Trammell đi tới gặp ông ta.

Ivan không ở trong tâm trạng tốt. Ông ta lườm nguýt cả hai người họ. “Tôi không biết tại sao tôi phải đích thân xử lý vụ này. Tôi có những nhân viên giỏi dưới quyền. Tại sao Freddie lại khẳng khẳng là tôi phải ở đây?”

Rõ ràng Freddie đã cảm thấy có gì không bình thường chút nào ở đây, cầu Chúa phù hộ cho chị. Dane tự hỏi liệu chồng chị có đâm vỡ mũi anh nếu anh hôn chị hay không. “Vụ này rất đặc biệt,” anh bảo với Ivan, giúp ông ta dỡ bộ đồ nghề và những dụng cụ của mình xuống xe. “Trước hết, vì hiện trường chưa bị đụng đến. Ông là người đầu tiên bước vào.”

Ivan dừng phắt. “Cậu đang đùa phải không.” Đôi mắt ông ta bắt đầu lấp lánh. “Việc đó không xảy ra.”

“Lần này nó đang xảy ra. Đừng mong việc đó lặp lại trong đời này.”

“Trông tôi giống cái gì, một người lạc quan hả? Okay, thứ hai là gì?”

Trammell đang lạnh lùng quan sát tất cả những người đứng xem xì xào xung quanh. “Thứ hai là, chúng tôi nghĩ kẻ làm vụ này cũng là kẻ đã giết Nadine Vinick.”

“Aa, trời ạ.” Ivan thở dài và lắc đầu. “Lạy Chúa, tôi ước cậu không kể với tôi chuyện đó. Rắc rối lớn đấy, nhưng tôi đoán cậu đã biết rồi.”

“Chúng tôi đã nghĩ về việc đó. Tất cả đồ của ông ở đây phải không?”

“Phải, thế thôi. Okay, để tôi xem chúng ta có gì nào.”

Dane gọi Sĩ quan Marbach đi vào cùng với họ. Một cảnh sát tuần tra đã làm việc xuất sắc như thế đáng được gọi vào. Marbach còn trẻ, mới rời trường không lâu, và xanh xao bên dưới lớp da rám nắng. Nhưng cậu ta vẫn vững vàng khi kể lại những hành động của mình cho họ, thậm chí còn cho họ biết khoảng cách ước lượng từ chỗ thi thể tới cánh cửa trước.

“Liệu có thể nhìn thấy thi thể từ ngoài đường khi chúng ta mở cửa được không?” Freddie hỏi, chị và Worley đã gia nhập với họ.

Marbach lắc đầu. “Lối vào rất hẹp, với đèn phòng khách ở bên tay phải. Tôi đã bước vào trong một bước trước khi nhìn thấy bà ta.”

“Okay. Ivan, sân khấu của ông đấy.”

Ivan mở cánh cửa và bước vào. Những người còn lại theo sau, nhưng dừng ngoài hành lang nhỏ bé và đóng cánh cửa sau lưng họ lại. Chiếc ti vi, đang bật ở kênh toàn chiều phim, hiện giờ đang chiếu phim Fred và Ginger. Nó được bật quá to, như thể Jacqueline Sheets gặp vấn đề về tai vậy. Hoặc là thế, hoặc âm thanh đã được tăng lên để lấp đi những tiếng thét của bà ta. Ivan bấm vào nút tắt và màn hình trở nên tối đen, mang sự im lặng để chịu tràn ngập căn phòng. Dane và Trammell, đứng ở lối vào, nhìn vào chiếc ti vi. Đó là một chiếc ba mươi lăm inch, rất hiện đại và hào nhoáng, được đặt trên một cái chân.

Không ai trong hai người nói gì. Ivan lặng lẽ bắt đầu trình tự thu thập của mình.

Từ vị trí của mình, họ chỉ nhìn thấy nửa trên của thi thể. Bà ta khoả thân, và bụng bà ta trông như bị một con thú hoang vầy vò. Vũng máu hoàn toàn chiếm hết cái xô pha, vấy lên tường và thảm, và Dane nhớ lại cụm từ kì lạ Marlie đã dùng: *vòng quanh và vòng quanh bụi dâu tằm*. Nhưng nó không phải là một bụi cây, nó là một chiếc ghế xô pha. Tại sao nàng lại dùng những từ đó? Có phải nó là điều gì đó mà tên sát nhân đã nói, hay đã nghĩ không? Có phải tên con hoang đã *buồn cười* vì Jacqueline Sheets chiến đấu giữ lấy mạng sống của bà?

Cánh cửa mở ra đằng sau họ và Trung úy Bonness bước vào. Ông ta nhìn vào vũng máu và trắng bệch. “Ôi, Giê-su.” Hiện trường đầu tiên trông kinh khủng hơn, nhưng họ đã nhìn vào nó như là một sự kiện chỉ diễn ra một lần, không liên quan tới bất kì vụ nào khác. Tuy nhiên, lần này, họ biết nhiều hơn thế. Giờ họ nhìn vào nó như là việc làm của một gã điên loạn, kẻ sẽ làm đi làm lại việc đó, giết những phụ nữ vô tội và huỷ hoại cuộc sống của gia đình và bạn bè họ, cho tới khi họ có thể ngăn cản hắn. Và họ biết rằng vận may đang không nghiêng về phía họ, những tên giết người hàng loạt vô cùng khó nắm bắt.

Nhưng lần này, Dane nghĩ một cách u ám, họ đã có một thứ mà tên giết người không thể dự đoán được. Họ đã có Marlie.

Worley nói, “Dane, cậu và Trammell nhìn quanh đi. Các cậu biết phải tìm cái gì.”

“Đó là lý do tại sao anh và Freddie nên làm,” Trammell nói. Những ý nghĩ của anh ta đi theo cùng một hướng với Dane, nhưng mà lúc nào họ chẳng như vậy. “Cứ nói với chúng tôi bọn anh tìm được cái gì, rồi chúng tôi sẽ tự mình nhìn quanh.”

Worley gật đầu. Anh ta và Freddie nhanh chóng bắt đầu cuộc lục soát cẩn thận ngôi nhà. Ivan gọi đội tìm dấu vân tay, và họ bắt đầu phủ bụi lên mọi mặt phẳng cứng bằng lớp bụi đen. Ngôi nhà nhanh chóng đầy những người, phần lớn là đứng sang một bên, vài người thực sự làm việc.

Dần dần người ta cũng cho thi thể Jacqueline Sheets vào túi và chuyển đi. Dane có thể nghe thấy những giọng nói của đám phóng viên ở ngoài kia, nhìn thấy những ánh đèn loé lên của máy quay phim. Họ sẽ không thể che đậy vụ này lâu hơn nữa, nhưng anh nghĩ họ sẽ chẳng dựng nên được gì nhiều với vụ án đâm chết người thứ hai trong tuần. Tuy nhiên, nếu có một vụ thứ ba, thì không một phóng viên đích thực nào lại chịu bỏ qua như một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Thậm chí cả khi không có điểm tương đồng nào giữa các vụ án, thì cũng sẽ có đủ sự quan tâm để đảm bảo cho một “phóng sự đặc biệt,” hay bất kể cái quý gì mà người ta gọi nó.

Bonness gọi Dane và Trammell sang một bên. “Nếu nó có vẻ như cùng một kẻ đã làm –”

“Hắn đã làm,” Dane nói.

“Tất cả mọi thứ giống hệt như Marlie đã mô tả,” Trammell nói thêm. “Thậm chí cả loại ti vi.”

“Có thể nào cô ấy đã biết trước cái gì đó không? Tôi biết, tôi biết,” Bonness nói, giơ hai tay ông lên. “Tôi là người ngay từ đầu đã nghĩ cô ấy có thể giúp chúng ta, và các cậu là những người nghĩ cô ấy là đồng lõa, nhưng đây là một câu hỏi cần phải hỏi.”

“Không.” Dane nói. “Chúng tôi đã tìm ra là không cách nào cô ấy có thể có mặt ở hiện trường vụ án mạng đầu tiên, và tôi đã ở cùng với cô ấy đêm qua. Cô ấy đã gọi cho tôi khi hình ảnh tiên thị bắt đầu, và tôi đã lái xe thẳng tới nhà cô ấy.”

“Okay. Tôi muốn gặp tất cả mọi người trong văn phòng tôi vào sáng ngày mai lúc mười giờ. Chúng ta sẽ tổng kết lại những gì chúng ta có, bất kì cái gì mới mà Ivan tìm được, lập một đội trọng án. Tôi sẽ thông báo với cảnh sát trưởng, và ông ấy có thể quyết định khi nào và bằng cách nào nói với phòng thị trưởng.”

“Tôi hi vọng ông ta khoan nói,” Dane nói. “Thông tin bị rò rỉ khỏi toà thị chính như một cái rây bột chết tiệt.”

Trông Bonness không vui vẻ gì. “Đây không phải là việc ông ấy có thể giữ cho mình được. Ông ấy sẽ mất việc nếu báo chí đưa thông tin mà ông ấy vẫn chưa thông báo với người chịu trách nhiệm cao nhất.”

“Vậy thì ít nhất hãy yêu cầu ông ấy cho chúng ta vài ngày. Cả hai vụ án mạng đều vào đêm thứ Sáu hoặc rạng sáng thứ Bảy, vì thế nếu tên giết người giữ khuôn mẫu này, hắn sẽ không tấn công lại lần nữa trong gần một tuần tới. Chúng ta làm việc trong lúc hắn không biết chúng ta theo hắn càng lâu thì càng có cơ hội tóm được hắn.”

“Tôi sẽ nói chuyện với ông ấy,” là tất cả những gì Bonness hứa. Dane thật sự không trông mong gì nhiều hơn thế.

Worley và Freddie gia nhập với họ. “Vũ khí giết người là một con dao nhà bếp, có lẽ thuộc về nạn nhân,” Worley báo cáo. “Nó khớp với những con dao khác trong nhà bếp. Hắn đã vào qua cửa sổ trong phòng ngủ cho khách, bằng cách cắt tấm kính.”

“Đêm qua trời mưa,” Dane nói. “Có dấu chân nào bên dưới cửa sổ không?”

Freddie lắc đầu. “Không có gì. Hắn rất cẩn thận.”

“Hay hắn đã vào trong trước khi trời bắt đầu mưa, và chờ trong phòng ngủ,” Trammell gợi ý.

Ý tưởng đó khiến Freddie tái nhợt đi. “Chúa ơi, việc đó khiến tôi buồn nôn, nghĩ về hắn ta ở trong ngôi nhà này cùng với bà ấy hàng giờ liền, và bà ấy không biết gì hết.”

“Thế còn sau đó?” Sĩ quan Marbach hỏi. Cậu ta hơi đỏ mặt một chút khi tất cả họ đều quay cái nhìn vào cậu ta. “Ý tôi là, trời hắn phải mưa khi hắn rời đi. Chẳng phải lúc đó hắn sẽ để lại dấu chân sao?”

“Chỉ khi hắn thoát ra cùng đường đã vào thôi,” Dane nói. “Và chẳng có lý do gì hắn phải làm vậy. Tất cả những gì hắn phải làm là bước ra khỏi cửa, khiến hắn ít bị nghi ngờ hơn nếu bất kì ai vô tình nhìn thấy hắn, mà chắc là không ai. Lối đi và lối lái xe đều bằng bê tông; không có dấu chân.”

“Rõ ràng bà ấy đã mặc bộ pijama vào thời điểm bị tấn công,” Freddie tiếp tục, nhìn vào sổ của mình. “Chúng tôi tìm thấy một bộ bị vấy máu, được vớt trong giỏ giặt là. Chúng tôi đã gửi đi xét nghiệm để chắc đó là máu nạn nhân.”

“Thế còn chồng hay bạn trai thì sao?” Bonness hỏi.

“Không có. Theo lời người bạn ở bên ngoài kia, có một người chồng cũ sống ở Minnesota, nhưng họ đã li dị hai mươi năm nay rồi, và gần hết thời gian đó bà Sheets không liên lạc gì với ông ta. Cũng không có bạn trai hiện tại. Okay, các cậu, hãy cho tôi biết: Nghe có vẻ giống cùng một gã đã giết cả hai người phụ nữ không?”

“E là vậy,” Dane trả lời. “Bà Sheets có thường xuyên đi bar, phòng tập, hay bất kì nơi nào có thể gặp được nhiều người đàn ông không?”

“Tôi không biết. Chúng tôi còn chưa thẩm vấn được người bạn xa đến thế khi các cậu tới đây. Tại sao các cậu không nói chuyện với bà ta trong khi chúng tôi làm nốt việc ở đây nhỉ? Dù sao tất cả chúng ta cũng sẽ chia sẻ sổ ghi chép,” Worley gợi ý. Từ giọng điệu của anh ta, chắc hẳn anh ta sẽ vui mừng được bàn giao toàn bộ vụ điều tra cho Dane và Trammell.

Một bức tường xi măng thấp, hai bức tường cao bao quanh nhà để xe ở mặt bên. Elizabeth Cline đang ngồi trên một bức tường, co rúm lại một mình, nhìn chăm chăm tê liệt vào đám đông cảnh sát đang đi lại xung quanh. Bà ta là một phụ nữ tóc vàng cao, răn rỏi, với mái tóc cắt ngắn trong chiếc mũ mỏng, và đôi bông tai dài lúc lắc gần chạm tới vai. Bất chấp đôi bông tai, bà ta không có vẻ ăn diện để đi tiệc; bà ta đi xăng-đan, quần bó màu vàng, và một chiếc áo dài màu trắng với những hình màu vàng và tím loè loẹt ở đằng trước. Dane để ý thấy bà ta đeo vài chiếc nhẫn, nhưng không có cái nào là nhẫn cưới.

Anh ngồi xuống cạnh bà ta trên bức tường, và Trammell, hơi tách biệt một chút như mọi khi, dựa vào chiếc xe của bà Sheets ở cách đó một vài feet.

“Bà là Elizabeth Cline?” Dane hỏi, chỉ để cho chắc.

Bà ta bắn cho anh một cái nhìn cực kì sốc, như thể bà ta đã không để ý thấy anh đang ngồi cạnh bà ta. “Vâng. Anh là ai?”

“Thám tử Hollister.” Anh chỉ vào Trammell. “Và thám tử Trammell.”

“Rất vui được gặp anh,” bà ta nói lịch sự, rồi một cái nhìn hoảng hốt ào vào mắt bà. “Ôi, Lạy Chúa, làm sao tôi lại nói thế được? Không *vui* khi gặp anh gì cả. Anh ở đây là bởi vì Jackie –”

“Vâng, thưa bà, đúng vậy. Tôi rất tiếc, tôi biết đây là một cú sốc cho bà. Bà có phiền trả lời vài câu hỏi nữa của chúng tôi không?”

“Tôi đã nói chuyện với hai thám tử kia rồi.”

“Tôi biết, thưa bà. Nhưng chúng tôi nghĩ về vài việc khác, và bất kì điều gì bà có thể kể cho chúng tôi đều sẽ giúp chúng tôi tìm ra kẻ đã giết bà ấy.”

Bà ta run run hít vào. Bà ta đang run, và vòng tay ôm mình. Đó là một đêm ấm áp, oi bức, nhưng cơn sốc đã tác động vào bà ta. Dane không mang áo khoác để khoác lên bà, vì thế anh bảo một sĩ quan tuần tra gần đó đi lấy một cái chăn. Vài phút sau một cái chăn được mang tới, và anh

đặt nó lên vai bà ta.

“Cảm ơn,” bà ta nói, nắm chặt những nếp chăn một cách biết ơn.

“Không có chi.” Bản năng của anh là quàng tay quanh bà để an ủi, nhưng anh cảm thấy dè dặt và bằng lòng với việc vỗ vào lưng bà. Giờ đây người phụ nữ duy nhất anh có thể ôm là Marlie; vì lý do gì đó, bằng cách ngủ với nàng, anh đã mãi mãi tách biệt mình ra khỏi những người phụ nữ khác. Anh khó chịu nhận ra sự thay đổi này nhưng gạt nó xuống bên dưới nhận thức của mình, để xem xét việc đó sau khi anh có thời gian.

“Bà đã kể với Thám tử Brown rằng bà Sheets hiện giờ không có bạn trai. Gần đây bà ấy có chia tay với ai, hay có lẽ là thường hẹn hò với một vài người không?”

Bà ta lắc đầu. “Không.”

“Không có ai à? Không có một người bạn trai thường xuyên nào hết kể từ ngày li dị ư?”

Elizabeth sốc lại mình đủ để ngẩng đầu lên và gửi cho anh một nụ cười run rẩy, lạnh nhạt. “Chắc chắn.” Chỉ một từ mang vị cay đắng. “Cô ấy đã có một mối tình mười hai năm với một trong các luật sư của hãng luật. Hắn đã bảo cô ấy rằng họ sẽ cưới nhau khi hắn li dị vợ, nhưng lúc đó không đúng thời điểm vì hắn đang xây dựng sự nghiệp. Rồi khi thời điểm đến, hắn li dị, và nhanh chóng kết hôn với một bình hoa di động hai mươi ba tuổi. Jackie đã tuyệt vọng, nhưng cô ấy đã ở với hãng luật suốt một thời gian dài và không thể bắt đầu lại từ đầu. Hắn muốn tiếp tục chuyện tình ái, nhưng Jackie đã chấm dứt, hết sức im ắng. Ít nhất hắn đã không cố sa thải cô ấy, nhưng tôi không cho là có lý do gì hắn phải làm thế. Chuyện của họ không phải là một bí mật; tất cả mọi người trong văn phòng đều biết.”

“Chuyện đó xảy ra khi nào?”

“Để xem. Khoảng bốn năm trước, tôi đoán vậy.”

“Kể từ đó bà ấy đã hẹn hò với những ai?”

“Tôi không biết là cô ấy có hẹn hò không nữa. Có lẽ là một hoặc hai lần, ngay sau khi kết thúc chuyện tình kia, nhưng tôi biết ít nhất là suốt cả năm ngoái cô ấy không ra ngoài với ai nữa. Cô ấy bắt đầu có những vấn đề về sức khỏe, và cô ấy không cảm thấy đủ khỏe mạnh để hẹn hò. Chúng tôi ăn tối bên ngoài mỗi tuần một lần hoặc cỡ đó; để làm tinh thần cô ấy phấn chấn lên.”

“Kiểu vấn đề về sức khoẻ nào?”

“Vài thứ bệnh. Cô ấy bị chứng màng tử cung (*endometriosis*), và khoảng một năm trước cuối cùng đã phải cắt bỏ tử cung. Một chỗ loét dạ dày, và huyết áp cao. Không có gì đe dọa đến sức khoẻ, nhưng dường như mọi thứ cùng đến một lúc, và nó khiến cho cô ấy tuyệt vọng. Gần đây cô ấy đã ngã xỉu vài lần. Đó là lý do tại sao tôi quá lo lắng khi cô ấy không tới nhà hàng đúng giờ.”

Họ đã gặp phải ngõ cụt khi hỏi về những người bạn trai cũ, nhưng Dane không thực sự trông mong điều gì khác đi. Anh chỉ đang thu thập mọi manh mối. “Bà ấy có nhắc tới người nào mới gặp gần đây không? Bà ấy có cãi nhau với ai, hay có nhắc đến ai đó đi theo bà ấy không?”

Elizabeth lắc đầu. “Không, Jackie là người rất nền tính, hoà hợp với tất cả mọi người. Cô ấy thậm chí còn không mất kiểm soát khi David cưới cô búp bê bé nhỏ của hắn ta. Thực ra, lần gần đây nhất cô ấy gần với tức giận là khi một chiếc áo sơ mi lụa sút chỉ trong lần đầu tiên cô ấy giặt nó. Jackie yêu quần áo, và luôn đặc biệt tỉ mỉ về chúng.”

“Gần đây bà ấy có hay tới một nơi nào không, nơi có thể gặp gỡ ai đó?”

“Không trừ tiệm tạp hoá.”

“Tất cả mọi người đều có một lịch trình hàng ngày,” Dane khế thúc giục. Họ phải tìm ra làm cách nào tên sát nhân chọn những nạn nhân của hắn. Nadine Vinick và Jackie Sheets phải có điểm chung nào đó, cái gì đó ở họ đã gây chú ý cho tên sát nhân. Họ đã sống ở hai khu vực khác nhau, vì thế chắc phải là cái gì đó khác, và tìm ra được điểm khác đó chính là mấu chốt. “Bà ấy có thường đi làm đầu không, đi thư viện, hay cái gì đại loại như thế?”

“Jackie có mái tóc đỏ rất đẹp. Cô ấy đi tỉa tóc vài tuần một lần, ở một tiệm làm tóc nhỏ gần văn phòng. Tiệm Hairport. Người làm tóc tên là Kathy, tôi nghĩ vậy. Có thể là Kathleen, hay Katherine. Cái gì đó tương tự như vậy. Thư viện ư? Không, Jackie không thích đọc cho lắm. Cô ấy yêu các bộ phim; cô ấy thuê rất nhiều phim.”

“Bà ấy thuê chúng ở đâu?”

“Ở siêu thị. Cô ấy nói họ có một bộ sưu tập các băng video rất hay, và cô ấy khỏi cần phải dùng lại nhiều lần.”

“Bà ấy thường đi siêu thị nào?”

“Phillips, cách đây khoảng một dặm.”

Một siêu thị gần nhà, không phải là nơi Nadine Vinick sẽ tới mua sắm. Nhưng Dane vẫn ghi chú mọi thứ; họ không biết chính xác mình có gì cho tới khi họ so sánh từng chi tiết với vụ Vinick.

“Còn bà thì sao?” anh hỏi. “Bà kết hôn chưa?”

“Tôi goá chồng. Bảy năm trước. Jackie đã giúp tôi vượt qua quãng thời gian khó khăn, và đó là lúc chúng tôi trở thành bạn bè thân thiết. Trước đó chúng tôi chỉ là bạn thường, anh biết đấy, làm việc trong cùng một văn phòng từ lâu, nhưng đó là lúc tôi thực sự biết cô ấy. Cô ấy – cô ấy là một người bạn tuyệt vời.” Nước mắt chảy xuống má Elizabeth.

Dane vỗ vào bà thêm mấy cái, nhận ra và lờ đi ánh mắt khó hiểu của Trammell. Trammell không nói một lời, để mặc cho anh hỏi hết. Anh ta vẫn làm thế, mỗi khi có một lý do gì đó khiến anh ta quyết định là Dane sẽ có nhiều cơ may có câu trả lời hơn.

“Tôi xin lỗi,” Elizabeth nói, vẫn còn sụt sịt. “Tôi biết tôi chẳng giúp được gì.”

“Nhưng bà đã giúp mà,” Dane trấn an bà ta. “Bà đã giúp chúng tôi loại trừ vài chuyện, để chúng tôi biết cần tập trung vào đâu và không lãng phí thời gian vào những ngõ cụt.” Về cơ bản đó là một lời nói dối; tất cả những gì họ có là những ngõ cụt. Nhưng bà ta cần mọi sự an ủi có thể có, dù dối trá hay không.

“Tôi có cần phải tới đồn hay gì không? Buồn cười nhỉ,” bà nói, gạt nước mắt và cố nặn ra một nụ cười cảm động. “Tôi biết các thủ tục pháp lý ở đoạn cuối, đoạn đã ra toà rồi ấy, nhưng chẳng biết gì về những giai đoạn khởi đầu cả.”

“Không, bà không cần phải về đồn,” anh nói, an ủi bà ta. “Thám tử Brown đã lấy địa chỉ và số điện thoại của bà chưa?”

“Tôi nghĩ là rồi. Vâng, tôi nhớ đã nói với cô ấy rồi.”

“Vậy tôi không thấy lý do gì bà không thể về nhà, nếu bà muốn. Bà có muốn tôi điều ai đó đưa bà về nhà? Hay gọi ai đó, một người bạn hoặc là họ hàng, để ở cùng bà đêm nay không?”

Bà ta nhìn quanh đau khổ. “Tôi không thể bỏ mặc ô tô của tôi ở đây.”

“Nếu bà muốn ai đó đưa bà về, tôi sẽ cử một cảnh sát tuần tra lái xe của bà và một người nữa theo cùng, để đưa anh ta về. Okay?”

Nhưng dường như bà ta không thể đưa ra quyết định, vẫn còn quá choáng váng và yếu đuối để suy nghĩ mạch lạc. Dane quyết định thay cho bà ta, đỡ bà ta đứng dậy, gọi một cảnh sát tuần tra qua và sắp xếp đưa bà ta về nhà, chỉ dẫn bà ta gọi một người bạn hay hàng xóm sang ở cùng trong đêm đó. Bà ta gật đầu ngoan ngoãn như một đứa trẻ đang nghe hướng dẫn bài tập về nhà.

“Tôi có một đứa cháu ở gần nhà,” bà ta nói. “Tôi sẽ gọi nó.” Và bà ta nhìn vào anh như thể hỏi xin sự cho phép để gọi cho đứa cháu thay vì một người bạn. Anh vỗ vào bà và nói với bà rằng thế cũng được, và đưa bà tới chỗ cảnh sát tuần tra, người vừa mới nhận chỉ thị của Dane nên đối xử với bà nhẹ nhàng như với một đứa trẻ bị lạc.

Khi Dane quay người, Trammell vẫn mang cái nhìn bí ẩn như mèo đó.

“Cái gì?” anh gắt gỏng hỏi.

Trammell nhướn lông mày lên. “Tớ chả nói gì cả.”

“Mặc dù vậy cậu đang nghĩ cái gì đó. Cậu đang mang cái nụ cười tự mãn như ăn phân trên mặt.”

“Tại sao ai đó lại cười tự mãn khi họ ăn phân nhỉ?” Trammell hỏi ngược lại.

Anh yêu anh ta như một người anh em, nhưng thề có Chúa, đôi khi Dane cảm thấy như muốn đập vỡ cái bộ mặt đẹp đẽ kia đi. Nhưng một khi Trammell đang có một trong những tâm trạng của anh ta, thì không gì có thể móc được thông tin từ anh ta. Dane nghĩ về việc chuốc vài cốc bia để làm mềm cái lưỡi của anh ta, rồi quyết định để lại đã. Anh sẽ dành bia cho những trường hợp đặc biệt.

Chẳng còn việc gì để làm ngoại trừ hỗ trợ Freddie và Worley thắt lại các đầu mối lỏng lẻo: đảm bảo thùng rác đã được thu thập, để xem xét sau; tìm khắp căn nhà những giấy tờ cá nhân đại khái như nhật ký, sổ điện thoại và địa chỉ, hợp đồng bảo hiểm. Khi chết đi, Jackie Sheets sẽ mất tất cả sự riêng tư của mình. Họ sẽ lục soát tủ quần áo và tủ đồ của bà, để tìm kiếm một dấu vết ngẫu nhiên và định mệnh liên kết bà với Nadine Vinick. Bất kể hai người phụ nữ đó có điểm chung nào thì đó cũng là chìa khoá dẫn tới tên sát nhân. Nếu Ansel Vinick tội nghiệp không tự sát, ông ta đã có thể giúp họ chỉ ra mối liên hệ chết người này, và có lẽ đã tìm được một lý do để sống là giúp tìm kiếm tên sát nhân của vợ ông ta. Theo ý kiến của Dane, những miếng đề can có chữ “Chuyện chết tiệt vẫn xảy ra” nên có thêm từ “thường xuyên” ở bên dưới.

Ivan đã mang bộ sưu tập nghèo nàn của ông ta về phòng thí nghiệm để phân tích; bên khám

nghiệm pháp y đã mang thi thể Jackie Sheets đi, mặc dù vẫn còn cũng chẳng còn gì nhiều để mà khám nghiệm ngoại trừ thời gian giả định của cái chết. Đáng lẽ họ có thể tiết kiệm thời gian và công sức cho đội khám nghiệm pháp y; Dane biết rõ thời gian của cái chết, bởi vì Marlie đã gọi anh.

Lo lắng đã tăng thêm vài nếp nhăn trên khuôn mặt của Trung úy khi ông ta rầu rĩ nghiên cứu đường vẽ hình người trên sàn nơi bà Sheets đã nằm xuống. “Tất cả mọi người đến văn phòng tôi sáng mai lúc mười giờ,” ông ta nói. “Còn bây giờ, hãy về nhà và ngủ đi một chút.”

Dane liếc đồng hồ. Đã gần một giờ, và anh đột nhiên nhận ra là cả đêm hôm trước anh cũng chẳng ngủ được mấy.

“Cậu có về lại nhà Marlie không?” Trammell hỏi.

Anh muốn thế; Lạy Chúa, anh rất muốn. “Không, tớ sẽ không làm phiền cô ấy,” anh nói. “Cô ấy chắc đang ngủ.”

“Cậu nghĩ vậy à?”

Anh nhớ lại cái cách nàng đã nhìn khi anh ra đi, biểu cảm đau đáu đã trở lại trên khuôn mặt u sầu của nàng. Anh vẫn chưa hôn nàng, anh chợt nhận ra. Đầu óc anh đã để trên hiện trường vụ án mạng, và anh đã hoàn toàn bỏ Marlie ra ngoài. Anh chỉ vừa mới làm tình với nàng, vừa ra khỏi cơ thể ấm áp của nàng để trả lời tin nhắn, và anh đã bước ra ngoài mà không hôn nàng. “Chết tiệt,” anh mết mội nói.

Trammell nói, “Gặp cậu sáng mai,” và đi tới chỗ ô tô của anh ta. Grace Roeg có lẽ vẫn còn đang đợi, Dane nghĩ. Cô ấy cũng là một cảnh sát; cô ấy sẽ hiểu rằng anh ta phải ra đi đột ngột. Nhưng Marlie không phải là cảnh sát; nàng chỉ là một người phụ nữ đã quá cô độc suốt cả cuộc đời nàng, một người phụ nữ đã chịu đủ thương đau cho cả mười kiếp sống. Nàng mạnh mẽ, vô cùng mạnh mẽ; nàng đã không gục ngã, nhưng nàng mang đầy những vết thương, cả về thể xác và tinh thần. Nàng đã phải gom hết can đảm mới để cho anh làm tình với nàng, và anh đã làm gì? Lần đầu tiên của họ, anh đã biến nó thành một cú chóp nhoáng cầu thả; anh thậm chí còn không nói “cám ơn.”

Nếu anh mà với tới được thì anh đã tự đá vào mông mình rồi.

Nàng không thể đang ngủ; nàng sẽ đang ngồi trên sô pha, yên ắng và im lặng, chờ anh trở về. Anh không thể bảo vệ nàng bằng cách giữ bí mật với nàng, bởi vì nàng còn biết nhiều hơn anh. Nàng là một nhân chứng tận mắt, bên trong tên sát nhân, theo dõi qua đôi mắt hẩn khi hẩn vui

vẻ xẻ thịt và đâm chém.

Dane lái xe thật nhanh, lúc này đường phố đã vắng lặng hơn. Trời bắt đầu mưa, cơn bão di chuyển chậm rãi cuối cùng đã tới được thành phố. Anh cảm thấy như đây là cuộc diễn lại đêm thứ Sáu vừa qua, khi anh nhanh chóng lao qua những con phố ẩm ướt để tới chỗ Marlie.

Đúng như anh đã nghĩ, có đèn trong phòng khách khi anh đưa xe vào lối lái xe và tắt động cơ. Trước khi anh có thể ra khỏi xe, nàng đã mở cửa trước và đứng ở đó, bóng nàng che lấp ánh sáng, chờ đợi anh.

Nàng vẫn còn mặc chiếc áo choàng mỏng đó, và anh có thể nhìn rõ đường nét cơ thể nàng qua lớp vải. Anh chạy qua làn mưa và nhảy bật lên hai bậc cầu thang thấp tới hiên nhà. Nàng không nói gì, chỉ đứng lì lại cho anh vào. Nàng không hỏi họ đã tìm thấy cái gì, bởi vì nàng đã biết.

Nàng mệt mỏi, khuôn mặt xanh xao, đôi mắt thâm quầng. Đôi mắt ấy chứa chấp sự mệt mỏi vượt xa giới hạn thể xác, và bầu không khí huyền ảo xa cách lại một lần nữa bao quanh nàng.

Anh đã định sẽ dành cho nàng sự an ủi, nếu nàng chấp nhận. Anh đã định sẽ chăm sóc nàng, cho nàng giấc ngủ không mộng mị để chữa lành. Nàng có thể thư giãn, biết rằng nàng đã an toàn.

Anh đã định sẽ ôm nàng suốt cả đêm, cho nàng niềm an ủi nguyên sơ của loài vật khi anh gần bên.

Đó là những gì anh đã định làm. Nhưng khi họ lặng lẽ đối mặt với nhau, với cơn mưa rào rạt đổ bên ngoài và nhịp tim đột ngột tăng nhanh của anh, anh quên mất tất cả những điều cao thượng anh định làm. Anh chỉ vừa mới chiếm lấy nàng vài giờ trước, biến nàng thành của anh bằng sự chiếm hữu thể xác trong giao phối, nhưng họ đã bị chen ngang. Hành động đã hoàn tất, nhưng dấu ấn xác thịt vẫn chưa được định rõ. Sự thân mật thật sự không nằm trong việc xâm nhập hay cực khoái, mà là trong quãng thời gian im lặng sau đó, trong những giao lộ nhỏ nơi hai sinh mạng đan vào nhau. Anh đã bỏ lại việc đó chưa làm, và những bản năng của anh quá nguyên thủy và chắc chắn không thể lờ đi được.

Anh đóng cửa và khoá lại, không hề nhìn khỏi nàng một giây. Rồi, không hề vội vã, anh bế nàng lên và mang nàng vào trong phòng ngủ, dừng lại trên đường đi để tắt đèn.

Không có sự phản đối giận dữ nào từ phía nàng, không có sự miễn cưỡng. Nàng nằm lặng im nơi anh đã đặt nàng trên giường, chờ đợi trong khi anh kiên nhẫn lột hết quần áo của mình. Anh cởi bỏ chiếc áo choàng của nàng lần thứ hai trong đêm đó. Cơ thể trần truồng của nàng

sáng mờ trong bóng tối; anh đã cảm thấy sự mềm mại thanh nhã của nàng bên dưới anh, cảm thấy đùi nàng rộng mở để ôm ấp anh. Anh giữ đầu nàng giữa hai bàn tay và chậm rãi hôn nàng khi anh đi vào, tìm thấy lối vào ẩm ướt của nàng, và đẩy vào trong. Sức nóng và sự chặt chẽ của nàng bao bọc anh, khiến cho anh co thắt dữ dội đến nỗi anh rên lên trong miệng nàng.

“Hãy làm cho em quên,” nàng cầu xin, thì thầm trong sự tuyệt vọng rạn vỡ. Anh đẩy vào đến tận cùng, giữ nàng khi nàng cong người lên bên dưới anh trong một nỗ lực để cơ thể nàng bao bọc kích thích và lực đẩy của anh. Nàng phát ra những tiếng rên khe khẽ nóng bỏng, và hai núm vú căng cứng của nàng chạm vào ngực anh.

Anh chỉ có thể dành cho nàng niềm đam mê đến quên lãng, lấp đầy các giác quan của nàng bằng cơ thể anh, và niềm sung sướng do anh mang lại. Anh không thể làm đêm nay biến mất, nhưng anh có thể biến bóng tối thành thánh đường của riêng họ. Anh có thể kìm hãm dục vọng không thể kiềm chế được của mình và đảm bảo là lần này nàng cũng ở đó cùng anh, và sau đó, nằm im trong sự tĩnh lặng ấm áp, anh có thể ôm nàng để cho suốt cả đêm nàng cảm nhận được hơi ấm và những nhịp tim đều đặn của anh và biết rằng nàng không cô đơn.

Chương 14

Marlie chợt quậy và đột ngột tỉnh giấc, giật mình khi nhận ra có ai đó trên giường với nàng. Nàng biết anh là ai, đã nhớ lại tất cả, nhưng vẫn còn giây phút hoảng loạn đầu tiên khi nhận thức điều chính với thực tế. Anh cũng đã ngủ với nàng đêm hôm kia, nhưng lúc đó nàng không hề biết gì. Đây là lần đầu tiên nàng thức dậy với một người đàn ông rất rắn chắc, rất ấm áp nằm gần bên nàng, một cánh tay nặng trĩu gác ngang bụng nàng và kéo nàng xuống giường. Thật tốt vì anh đã ôm nàng, nàng nhớ lại, vì anh chiếm gần hết diện tích, và nàng đã có thể ngã khỏi giường nếu anh không ôm cứng lấy nàng.

Nàng xoay đầu để nhìn anh, bị mê hoặc bởi sự lãng mạn khi có một người đàn ông khoả thân trên giường nàng, khi có *Dane* khoả thân nằm trên giường nàng. Nàng thường thức giây phút ấy, một ốc đảo nhỏ bé và yên bình của hạnh phúc.

Ánh sáng ban mai dịu dịu, được lọc qua một màn mưa nhẹ, lấp lánh trên những đường cong của vai anh. Nàng khẽ đặt tay lên khớp vai, cảm nhận da thịt đàn hồi mát lạnh của anh, sức mạnh của các cơ bắp thả lỏng bên dưới lòng bàn tay nàng. Anh chợt quậy vì cú chạm của nàng, kéo nàng vào sát hơn những đường cong của cơ thể anh trước khi ngừng lại với một tiếng gầm gừ trong giấc mơ ban sáng.

Nhiệt lượng toả ra từ anh như của một con thú khoẻ mạnh, bắt chập bề mặt mát lạnh của làn da. Nàng cảm thấy ấm áp và gần gũi như thể những tấm ga giường được quấn quanh người nàng, chứ không phải là đang nằm thành một đồng vuông góc với nền nhà.

Suốt cả đời mình, nàng chưa từng biểu lộ về mặt thể xác bởi những rào cản tinh thần luôn chắn ngang đường. Nhưng những tổn thương về mặt tâm lý do bàn tay Gleen gây ra cho nàng đã huỷ hoại những rào cản ấy, và đêm qua Dane đã cho nàng thấy một cách sinh động, nhiều lần liền, rằng giờ đây nàng có thể dâng chính mình cho thể xác.

Nàng cảm thấy run lên vì vui sướng trước thể giới mới mẻ mà anh đã mở ra, một thể giới nàng đã tưởng mãi mãi đóng lại với nàng. Nàng yêu anh, và anh đã chiếm giữ thân thể nàng, và cho nàng thân thể của chính anh. Nàng đã luôn cô đơn trong bóng tối, nhưng không phải đêm qua, và nàng hiểu rằng anh đang nói điều đó bằng cơ thể mình, bằng cơn đói khát của mình. Vẫn còn cái chết, phải, nhưng cuộc sống song hành cùng với nó. Vẫn còn quỷ dữ ở ngoài kia, nhưng giữa họ đã có niềm sung sướng, một sự tán dương cơ bản và vui vẻ của cuộc sống và xác thịt. Nàng đã luôn luôn bảo vệ bản thân mình khỏi thể giới, khác biệt kể từ khi ra đời bởi những khả năng của nàng, trong khi anh miệt mài lao vào và chế ngự những cơn sóng nóng bỏng, bốc đồng. Anh mãnh liệt và sống động trong sự dữ dội của mình, chạm mặt với cuộc sống trong những điều kiện của chính nó và bước ra như người chiến thắng. Đêm qua, với Dane, nàng đã

được giải thoát khỏi những giới hạn do chính nàng định ra.

Và bây giờ tay võ sĩ to lớn đang nằm hoàn toàn khoả thân, hạnh phúc trên giường nàng. Nàng có toàn quyền với cơ thể mạnh mẽ của anh, để khám phá và kêu gọi theo ý nàng. Nàng cảm thấy như một đứa trẻ ở công viên trò chơi, một nhà thám hiểm đang mở cánh cửa phong kín kho báu. Có quá nhiều thứ để nhìn và nhiều việc để làm, và nàng run rẩy sung sướng trước các khả năng. Để hoàn toàn nghe theo nhu cầu của cơ thể nàng, để tìm ra chính xác những nhu cầu đó là gì – nàng gần như không thể chịu được.

Nàng xoa tay trên khắp ngực anh, thích thú vì đám lông ngực dày, xoắn, thô ráp bên dưới tay nàng. Dưới lớp lông là một lớp cơ bắp cứng như đá, rắn chắc và ấm áp. Nàng tìm thấy hai núm ngực của anh, hai hình tròn phẳng màu nâu với hai điểm nhỏ xíu ở giữa, những điểm cứng lại khi nàng chạm vào chúng. Bị mê hoặc, nàng chà ngón tay qua một trong hai điểm nhỏ xíu và thấy da anh siết lại.

Một âm thanh đục đục trong ngực anh khiến nàng nhìn lên. Anh đã thức dậy, đôi mắt nâu sụp mí và ngái ngủ. Ở xa bên dưới, anh bắt đầu ngồng lên và dài ra, đâm vào bụng nàng. “Thích cái mà em nhìn thấy không?” Giọng nói buổi sáng sớm của anh giống như một tiếng sấm từ xa, thô và gần như không rõ lời.

“Rất thích.” Giọng của chính nàng cũng thỏ thẻ hơn bình thường.

Anh nằm lăn ngửa ra, choãi rộng hai tay hai chân. “Vậy thì hãy nhìn kĩ vào.”

Sự cám dỗ là không thể cưỡng lại được. Mặc dù họ đã làm tình vài lần, nhưng đều là trong bóng tối. Nàng vẫn chưa nhìn thấy cơ thể người tình của nàng, chỉ cảm nhận được anh. Giờ khi anh đã cho phép, không đời nào nàng cưỡng lại được sự ham thích của mình. Nàng quỳ trên gối, không e thẹn và không để ý tới sự khoả thân của mình, chăm chú khám phá lãnh thổ mới mẻ và tuyệt vời này.

Nàng đặt cả hai tay lên ngực anh và dùng ngón cái vòng quanh núm ngực, thích thú theo dõi chúng lại cứng lên. Nàng nhìn vào anh, đôi mắt phát sáng vì khám phá. “Anh cũng thích thế.”

Anh nuốt nước bọt. Anh đang thở mạnh, lồng ngực anh nở ra vì lực co bóp. “Ừ. Rất thích.”

Tim anh gần như ngừng đập trước nụ cười toả sáng nàng dành cho anh.

Nàng quay sự chú ý của mình trở lại thân thể anh, cúi xuống và vòng quanh một núm ngực

bằng lưỡi nàng, rồi khẽ mút vào. Anh nén một tiếng rên khi cơn rừng mình xuyên suốt người anh. Nàng di chuyển sự chú ý tới bên núm kia, đối xử với nó cũng dịu dàng như thế trong khi tay nàng trượt quanh lồng ngực anh, ôm theo hình dáng và cảm nhận anh, ghi nhớ làn da anh.

Dane hít vào thật mạnh, nắm chặt lấy đệm khi anh cố kiểm soát bản thân. Ôi, Chúa ơi, anh quá muốn chạm vào nàng, anh gần như không chịu đựng nổi. Anh chưa từng cảm thấy điều gì dịu dàng không gì cưỡng nổi, đau đớn sâu sắc như khi nàng chậm rãi khám phá cơ thể anh, và anh có cảm giác rằng nó sẽ còn tệ hơn nữa.

Nàng di chuyển bàn tay lên đám lông dưới cánh tay anh, thích thú sự láng mượt có vẻ quá trái ngược trên một người đàn ông cứng rắn như thế. Da anh, ở những vùng kín, được che chắn đó cũng mượt mà như da nàng.

Lớp lông dày trên ngực anh hẹp lại thành một đường thẳng chạy xuống trung tâm ổ bụng, vòng quanh rốn, rồi lại trải ra trên bộ phận bên dưới của anh. Nàng dùng một ngón tay di theo đường thẳng đó xuống dưới, dưới, dưới nữa cho tới khi bàn tay nàng chà qua vật cương cứng của anh. Nàng dừng lại, rồi xoay bàn tay và ôm trọn anh trong những ngón tay nàng. Anh phát ra một tiếng rên run rẩy, và chân anh nhấc lên nhấc xuống không ngừng, rồi anh lại nằm yên một lần nữa. Marlie nâng bàn tay kia của nàng lên và giữ anh giữa hai lòng bàn tay nàng, khám phá anh với sự thích thú mê mải. Nàng vẫn còn choáng váng trước những sự tương phản, cái lạnh chứa bên trong sức nóng mê người, làn da mềm nằm bên trên sự cứng rắn như sắt. Anh rất dày, và co thắt vì bị khuấy động. Nàng nghĩ về việc mang cái vật dày dặn đó trong cơ thể nàng, và càng thấy thích thú hơn; nàng có thể nghe thấy chính mình đang thở, trong những hơi thở ngắn, gấp gáp. Máu của nàng ca hát trong huyết quản và nàng cảm thấy quá ấm, da nàng quá căng.

Sự nam tính thuần khiết của anh quả là đẹp. Nàng ôm anh trong hai bàn tay nàng rất dịu dàng và cơ thể mạnh mẽ của anh cong lên. Anh run rẩy từ chân đến đầu. “Xin Chúa rủ lòng thương,” anh nói bằng giọng nghèn nghẹt.

“Chúa ư?” nàng khẽ hỏi. “Hay là em?” Nàng thấy quay cuồng khi cảm nhận sức mạnh giới tính của chính nàng trên anh.

“Em. Hay cả hai. Anh không quan tâm.”

Những chỗ thầm kín của nàng ẩm ướt và sưng phồng, co thắt vì nhu cầu. Sex, thậm chí cả trong đêm qua với Dane, đã luôn là cái gì đó được làm *cho* nàng. Lần này nàng muốn, cần, được kiểm soát cơ thể của chính nàng, và của anh. Nàng muốn mang lại niềm sung sướng cũng như tìm kiếm nó. Nàng muốn có sự tự tin về mặt tình dục như của một người phụ nữ không có nỗi sợ hãi nào, không có rào cản nào. Nàng mệt mỏi với các rào cản rồi.

Với một tiếng thở dài nhẹ như gió xuân nàng trèo lên người anh, ngồi ngang trên người anh và giữ anh chắc chắn khi nàng chọn vị trí và hạ mình xuống từ từ. Nàng đau; nàng cần môi trước sự khó chịu khi da thịt mềm mỏng của nàng giãn ra để chấp nhận anh. Nhưng cũng có một cảm giác tuyệt vời khi vật ấm áp và cứng chắc đó ấn sâu hơn vào bên trong nàng khi nàng từ từ chiếm lấy anh, và lưu luyến trong việc làm ấy, chậm rãi từng phân một. Cảm xúc quá tuyệt diệu đến nỗi nàng nhắc mình lên gần như hoàn toàn khỏi anh và bắt đầu lại lần nữa. Và lần nữa.

Hai nắm đấm của Dane xoắn xít trên ga giường, và mồ hôi túa ra trên trán anh. Nàng chỉ mới chiếm lấy anh một nửa trước khi trượt lên lần nữa, và anh nghĩ anh chắc sắp hú lên như điên. Anh không dám chạm vào nàng, vì nếu làm thế, anh sẽ mất kiểm soát. Đây là buổi trình diễn của nàng, từ đầu đến cuối. Khuôn mặt nàng trang nghiêm, mơ màng, mãi miết khi nàng khám phá niềm sung sướng nàng có thể lấy ra từ cơ thể của anh. Nàng không quan tâm đến gì khác ngoài những cảm xúc của cơ thể nàng khi nàng trượt lên và xuống trên anh, nhưng anh không cảm thấy bị vứt ra ngoài rìa. Nhìn nàng học hỏi về khả năng tình dục của chính nàng cũng làm anh khuấy động như bất kì điều gì khác trong đời anh, và cái cách nàng làm việc đó đang giết anh vì sung sướng.

Marlie nhắm mắt lại trước cơn đam mê và niềm khoái lạc dâng trào gần như làm nàng choáng ngợp. Tất cả những gì nàng đã học được vào đêm trước không là gì so với điều này; giờ đây cơ thể nàng đã biết có một đỉnh điểm siêu phàm đang chờ đợi, và nó thưởng thức từng phân trên con đường vươn tới đó. Nàng đấu tranh chống lại nhu cầu vội vã lao đến đích. Nàng muốn nhắm nháp từng sự bùng nổ cảm xúc tuyệt vời này ở sâu trong người nàng khi nàng nhắc mình khỏi anh, cảm nhận lực ma sát của dương vật anh trên những thớ thịt cực kì nhạy cảm của nàng, theo sau nó là giây phút thâm nhập sâu hơn không gì mô tả được khi nàng lại chiếm lấy anh lần nữa. Nàng rên rỉ thành tiếng, cảm nhận cơn cực khoái đang ngày càng tới gần không gì ngăn cản được. *Vẫn chưa*, nàng mơ màng nghĩ. Nàng đang quá thích thú với điều này. Không cần phải vội.

Dane quằn quại trên ga giường. Ôi, Chúa ơi, nếu nàng không nhanh lên, anh sẽ chết mất. Cái cách mơn mớm mà nàng đang ở trên anh gần như tăng áp lực không ngừng lên phần cơ thể sung phòng của anh. Một tiếng rên lớn thoát ra khỏi lồng ngực anh. Anh muốn đâm, thật sâu, cần được đâm hơn bất kì lúc nào khác trong đời, nhưng anh từ chối để mình làm vậy. Có những lần nhu cầu của anh sẽ được đặt lên trên. Tuy nhiên, lần này là của Marlie. Anh run rẩy với niềm khoái lạc tăng cao. Anh nghĩ trái tim anh sắp nổ tung; anh biết chắc là con gà trống của anh sẽ nổ.

Giờ nàng đang rất ướt, và nhịp điệu của nàng đã trở nên nhanh hơn. Tấm ga trải giường lỏng ra khi anh kéo nó. Anh cong người lên, cơ thể anh cứng đờ đến nỗi toàn bộ trọng lượng của anh chỉ được đặt trên hai gót chân và hai vai. Một màn sương phủ mờ mắt anh.

“Marlie.” Âm thanh phát ra từ yết hầu, giọng anh gần như không nhận ra được. Bất chấp chính mình, anh đang cầu xin. “Sâu hơn... xin em. Sâu hơn. Hãy chiếm nốt... phần còn lại... đi.”

Nếu nàng có nghe thấy anh, thì nàng cũng không phản ứng. Nàng đang lạc mất trong hồ cảm xúc của chính mình, không còn vướng bận điều gì. Bàn tay nàng xoè trên ngực anh, mắt nàng nhắm lại. Hông nàng giật lên. Một tiếng nức nở không nhận ra được thoát khỏi đôi môi nàng, và với cơn rung mình mạnh mẽ nàng hạ thấp mình xuống hết mức, toàn bộ cơ thể nàng đầu hàng niềm sung sướng đang lấp đầy nó.

Sự co thắt theo nhịp của những thớ thịt bên trong nàng đã thổi bay chút kiểm soát cuối cùng của anh thành từng mảnh vụn. Với một tiếng gầm gay gắt, bùng nổ anh thả nắm tay trên ga giường ra và tóm lấy cặp hông đang dâng lên của nàng, ép nàng đi xuống khi hông của anh dâng lên, đẩy toàn bộ chiều dài của anh vào nàng. Anh lên đỉnh với cú đâm đầu tiên, cực khoái nổ bùng trong anh với dòng chảy mạnh mẽ khi anh rung mình bên dưới nàng, khoá chặt nàng vào với anh bằng đôi tay thô bạo, không cách gì phá vỡ được, cho đến khi cả hai người đã vượt qua và nàng nằm sõng soài trên ngực anh. Nhịp tim của họ đập cùng với nhau, làm cả hai run rẩy từ bên trong.

Anh cảm thấy anh sẽ không bao giờ có đủ sức di chuyển lần nữa. Nàng cảm thấy như mình là sáp nóng, tan chảy ra và rải đều khắp người anh. Không ai trong hai người chịu được sự tách biệt của cơ thể.

Một tay anh vuốt dọc lên sống lưng nàng, cảm nhận hình dáng cơ thể nàng. Anh không biết đã từng làm tình với bao nhiêu phụ nữ trong đời này, nhưng anh biết rằng những cảm xúc của anh trước đó không là gì cả nếu so với cảm nhận của anh bây giờ. Không có người phụ nữ nào như Marlie; mọi thứ về nàng đều mới mẻ. Trước đây anh chưa từng thích thú đến thế trước những chi tiết trên cơ thể một người phụ nữ, sự nữ tính mềm mại và toả hương. Trước đây anh chưa bao giờ tập trung mãnh liệt đến thế vào một người phụ nữ, đến nỗi anh thấy được mọi biểu cảm nháng qua và đọc được mọi sắc thái cảm xúc của nàng. Từ lúc ban đầu anh đã nhận thức được từng động thái nhỏ nhất của nàng, cơ thể và các giác quan của anh đắm đắm vào nàng. Anh thậm chí không thể nhớ được tên người tình cuối cùng của anh; chỉ có mình Marlie mà thôi.

Nhưng bất chấp anh muốn trải qua phần còn lại trong ngày ngay tại nơi anh đang ở nhiều đến thế nào, những con số điện tử màu đỏ trên chiếc đồng hồ cạnh giường tiếp tục ghi chép trong im lặng dòng chảy bất tận của thời gian. Đã tám giờ mười lăm phút. Anh phải tắm và cạo râu, ăn sáng, và có mặt ở thành phố lúc mười giờ.

“Anh phải đi,” anh lẩm bẩm.

Nàng không ngẩng đầu lên khỏi ngực anh. Anh tiếp tục vuốt ve xương sống của nàng. “Đi đâu?”

“Tối đồn. Bọn anh có cuộc họp với trung úy vào lúc mười giờ.”

Nàng không căng thẳng, nhưng anh cảm thấy sự bất động của cơ thể nàng. “Về chuyện đêm qua?”

“Ừ. Đúng là hấn.”

“Em biết.” Nàng dừng lời. “Giờ chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Bọn anh sẽ tập trung tất cả các chi tiết đã có trong cả hai vụ án, cố tìm xem hai nạn nhân có điểm chung gì. Thành lập một đội trọng án tập trung vào gã này. Có lẽ báo cho cả FBI nữa.”

Nàng nói đều đều, “Nếu anh cần em kể lại một lần nữa, em sẽ làm.”

Anh biết lời đề nghị đó sẽ bắt nàng trả giá ra sao, và anh biết nàng đã sẵn sàng gồng mình lên để trả nó. Nàng sẽ đối mặt với sự nhạo báng, nghi ngại, ngờ vực; đó là cái nàng đã nhận được từ anh, bất chấp việc anh bị nàng thu hút, anh gần như không thể nghĩ thông suốt. Nàng biết nàng đang để mình dính vào chuyện gì, và sẵn lòng làm việc đó dù thế nào đi nữa.

Anh ôm siết nàng. “Anh không muốn để em chịu đựng điều đó.”

“Nhưng anh sẽ làm nếu anh phải làm.”

“Ừ.”

Trước sự nhẹ nhõm của anh, nàng không cảm thấy bị tổn thương. Nàng chấp nhận điều phải làm. Anh vuốt tóc nàng. “Có chuyện anh cần nói với em,” anh miễn cưỡng nói. “Anh không muốn em phải đọc về chúng trên giấy tờ, hay xem trên bản tin.”

Nàng chờ, biết rằng điều đó sẽ rất tệ. Dane ước sao anh không phải kể với nàng, nhưng anh đã trì hoãn nó lâu nhất có thể rồi. Ngày hôm qua nàng không có tâm trạng nào mà xem tin tức, nhưng hôm nay lại là chuyện khác. Anh không muốn nàng ở một mình lúc phát hiện ra.

“Ansel Vinick đã tự sát đêm hôm thứ Sáu.”

Hơi thở nàng đang cố nín thoát ra thành một tiếng thở dài. Quá nhiều đau đớn, nàng buồn bã nghĩ.

“Vậy là ba người,” nàng nói. “Trong một tuần, hắn đã giết ba người.”

“Bọn anh sẽ tóm được hắn,” Dane đảm bảo với nàng, mặc dù cả hai đều biết còn lâu đó mới là điều chắc chắn. Anh nhìn vào đồng hồ lần nữa. Tám giờ hai mươi.

Anh lăn người nàng để nằm lên trên, rồi nhẹ nhàng tách hai thân thể. “Muốn tắm với anh không?”

Nàng cũng nhìn vào đồng hồ. “Không, em sẽ nấu bữa sáng trước. Khi nào anh xong thì bữa sáng cũng sẵn sàng.”

“Okay. Cám ơn cưng.”

Buồn cười trước việc anh đã nhanh chóng chấp nhận lời đề nghị nàng nấu ăn cho anh ra sao, nàng mặc quần áo và đi vào trong bếp. Nàng thường ăn đơn giản, ngũ cốc và hoa quả, nhưng một người đàn ông cỡ như anh chắc phải cần nhiều hơn thế.

Nàng châm một bình cà phê, rồi lôi cái chảo làm bánh quế hiếm khi dùng của nàng ra. Trong khi nung nóng chảo nàng nhào một bát bột pha sẵn. Anh sẽ ăn bao nhiêu nhỉ? Nàng không thể ăn hết một cái, nhưng nghi là anh có thể ăn hết hai thậm chí là ba cái mà không vấn đề gì.

Nàng có thể nghe thấy tiếng vòi hoa sen mở, nghe thấy anh đang huýt sáo. Máy pha cà phê rít và nổ lộp bộp đúng kiểu đặc trưng của những chiếc máy pha cà phê. Nàng đang nấu bữa sáng cho anh. Tính chất gia đình của việc đó làm nàng choáng váng, và cánh tay nàng thông xuống bên người. Nàng chưa bao giờ nấu bữa sáng, nấu *bất kì* một bữa ăn nào, cho bất kì một người nào khác trong đời nàng.

Trong sáu năm nàng đã cần mẫn xây dựng một cuộc sống an toàn, bí mật, bình thường, và vững chắc. Vậy mà trong một tuần cuộc sống của nàng đã bị thay đổi hoàn toàn, và nàng vẫn đang phải vật lộn để lấy lại thăng bằng. An toàn, bí mật, và bình thường đã bị gạt ra lề; giờ, rõ ràng là cả sự cô độc của nàng cũng đã ra đi nốt. Đó không phải là một thứ mà nàng căm ghét; nàng đã thích thú với việc được làm mọi thứ theo ý muốn của mình, được thức đọc sách suốt đêm nếu nàng muốn, được ăn bất kể món gì mà ngay lúc nàng thấy thích. Trước Gleen, nàng đã rất muốn có một mối quan hệ, một cuộc hôn nhân, những đứa con. Tuy nhiên, sau Gleen, nàng đã chỉ muốn được để yên một mình.

Thay vào đó, lúc này đang có một người đàn ông trong phòng tắm của nàng. Không chỉ là một người đàn ông bất kì, mà là Dane Hollister: hắc ám, thô ráp, dữ dội đến đáng sợ, một thanh tra cảnh sát không bao giờ đi bất kì nơi nào mà không trang bị vũ khí – và là người đàn ông rộng lượng nhất mà nàng đã từng gặp. Anh đem cho chính bản thân mình theo cách nàng chưa từng mơ đến, xét đến sự ác cảm của buổi đầu gặp gỡ giữa họ. Anh đã tới với nàng không hề do dự, sau tiếng kêu gọi giúp đỡ tuyệt vọng của nàng vào đêm thứ Sáu, và kể từ đó nàng chỉ có thể nhìn thấy sự dịu dàng trong anh. Nàng đã bị anh thu hút từ trước đó, nhưng đã phải lòng anh vì tấm lòng rộng lượng không dè dặt ấy. Nàng cần anh, và anh đã ở đó. Chỉ đơn giản như thế mà thôi.

Nàng nghe thấy tiếng tắt vòi hoa sen, rồi nước chảy trong bồn rửa khi anh cạo râu. Nàng làm nốt những khâu chuẩn bị cho bữa sáng: phủ một lớp đường kính lên bánh quế, dâu tươi, và si-rô đang được làm nóng trong lò vi ba. Nàng đang rót cà phê ra thì anh bước vào bếp. Anh chỉ mặc độc một chiếc quần, và hai đầu gối nàng lả đi khi nhìn thấy bờ ngực rộng, đầy cơ bắp ấy. Mái tóc anh ẩm ướt và mặt anh vừa cạo râu nhẵn nhụi, với hai vết xước nhỏ trang trí cho cái cằm của anh. Nàng hít thở thật sâu, tóm lấy làn hương ẩm, thơm mùi xà phòng và vị đàn ông của anh.

Anh mỉm cười khi trông thấy bữa ăn đang chờ mình. “Bánh quế,” anh nói một cách biết ơn. “Anh đang tưởng là ngũ cốc cơ.”

Nàng cười. “Đó là thứ em thường ăn.”

“Anh thường tóm lấy một cái bán rán (doughnut), hay một cái bánh quy ăn sẵn.” Anh ngồi xuống và bắt đầu ăn với sự thích thú rành rành. Nàng chắt lưỡi một cách quả trách. “Toàn là ba mớ đồ béo và cholesterol.”

“Đó là những gì Trammell nói.”

“Hai anh đã là đồng sự được bao lâu rồi?” Nàng đã không ở gần Trammell nhiều lắm, nhưng nàng thích anh ta. Anh ta làm nàng nhớ tới một con báo, lanh lẹ và đẹp lạ, với cùng một sức mạnh mềm dẻo và nguy hiểm như thế.

“Chín năm. Bọn anh cùng chung một xe tuần tra với nhau trước khi đổ làm thám tử, cùng một lúc.” Dane tiếp tục cắn mẩu bánh quế với sự hưởng ứng rõ ràng.

“Thế còn lâu hơn phần lớn các cuộc hôn nhân đấy.”

Anh cười toe toét. “Ừ, nhưng nếu anh phải ngủ với hắn, thì nó sẽ không tồn tại nổi lấy một

ngày.”

“Anh đã bao giờ kết hôn chưa?” Nàng cắn môi ngay khi câu hỏi thành tiếng. Sự riêng tư của chính nàng đã được đặt ở một vị trí quan trọng gần hết cả đời nàng đến nỗi nàng hiếm khi hỏi bất kì một câu hỏi cá nhân nào. “Thôi. Quên em vừa hỏi đi.”

“Tại sao?” anh nhún vai. “Anh không quan tâm chuyện em đã hỏi. Anh chưa từng kết hôn, chưa từng đính hôn.” Anh hắng giọng, rõ ràng cảm thấy điều đó cần phải giải thích một chút. “Nhưng anh là đàn ông trăm phần trăm[14].”

“Em thấy rồi,” nàng nói cộc lốc.

Anh cười toe, ánh mắt nâu di chuyển ấm áp khắp người nàng. “Để em ghi lại nhé, anh ba mươi tư tuổi. Hai cụ nhà anh sống ở FortLauderdale, và anh có ba anh trai và hai chị em gái, tất cả đều đã kết hôn và góp phần làm tăng dân số. Trong vòng năm người bọn họ, anh có mười tám đứa cháu trai gái, tuổi từ hai cho đến mười chín. Khi bọn anh tập trung lại trong các kì nghỉ thì nhà như là sở thú ấy. Mọi người đều sống ở Florida, mặc dù rải rác khắp trong bang. Anh cũng có cô dì chú bác và anh em họ, nhưng không mật thiết lắm.” Anh nhìn nàng cẩn trọng khi liệt kê thành phần gia đình mình, biết rằng ai đó đã sống như Marlie hẳn phải thấy chỉ ý nghĩ về tất cả từng đó họ hàng cũng đáng ngại. Anh chưa từng muốn mang bất kì một người bạn gái nào vào trong cuộc sống riêng tư của anh, nhưng với nàng mọi chuyện đều khác. Anh vẫn còn chưa quyết định khác *như thế nào*, nhưng anh chấp nhận là nó *đã* khác.

Marlie cố tưởng tượng một gia đình rộng lớn như thế, nhưng không thể. Nàng đã luôn bị buộc phải giữ các mối quan hệ ở một mức độ tối thiểu nhất, và mặc dù trong vòng sáu năm qua sự giới hạn đó đã không còn cần thiết nữa, nhưng nàng vẫn bám lấy nó, miễn cưỡng để bản thân mình trở nên yếu đuối theo bất kì cách nào.

“Mẹ em đã mất trong một vụ hoả hoạn khi em ba tuổi,” nàng nói. “Sét đánh trúng vào nhà. Em không nhớ bất kì điều gì về nó ngoại trừ một tiếng rắc lớn, lớn hơn bất kì điều gì anh có thể tưởng tượng được, và thậm chí không khí dường như cũng bị rã ra. Một ánh sáng trắng loá làm loà mọi thứ. Một người hàng xóm đã đưa em ra khỏi ngôi nhà, và em chỉ bị bỏng nhẹ. Mẹ em đã ở trong phần bị đánh trực tiếp của căn nhà.”

“Những cơn bão hẳn là làm em lo sợ,” anh bình luận.

“Đáng lẽ là thế, nhưng không. Em chưa bao giờ sợ hãi chúng, thậm chí ngay sau đó cũng không.” Nàng đã ăn đủ chỗ bánh quế nàng muốn, vì thế nàng đặt đĩa xuống và cầm cốc cà phê lên. “Sét đã làm vài chuyện thú vị. Ts. Ewell có lý thuyết cho rằng điện tích khổng lồ của nó

bằng cách nào đó đã thay thế hay tăng cường hoạt động sóng não bình thường của em, khiến em nhạy cảm hơn với các năng lượng điện do người khác phát ra. Trước đây có thể là em bình thường, nhưng sau đó em trở nên khó tính, dễ dàng nổi cáu hơn.”

“Có lẽ vì em đã mất mẹ.”

“Có thể. Ai mà biết được? Có thể em đã có khả năng từ trước, nhưng đơn giản là chưa đủ lớn để tự thể hiện được. Từ những gì em được kể, mẹ em là một kiểu người lặng lẽ, điềm đạm, vì thế có thể sự hiện diện của bà đã làm em bình tâm. Dù thế nào đi nữa, ba em gặp khó khăn trong việc nuôi nấng em. Ông càng bối rối và tức giận, thì em càng cảm nhận được nó. Em không biết cách nào để ngăn ông ở ngoài. Cả hai chúng em đều là những người rất khốn khổ.

“Em là tên quái nhân trong khu vực đó. Khi em bắt đầu đi học em chẳng có người bạn nào, nhưng với em thế cũng được bởi vì như thế sẽ quá kiệt sức. Rồi em tìm được một đứa bé nào đó đã đi lạc mất, và việc đó lên báo, và Ts.Ewell tìm tới nói chuyện với ba em. Em tới viện để được kiểm tra, thích sự yên bình và tĩnh lặng ở đó, và ở lại. Cả ba em và em đều nhẹ nhõm.”

“Giờ ông ở đâu?” Dane hỏi.

“Mất rồi. Ông đến thăm em thường xuyên trong một thời gian, nhưng cả hai chúng em đều không thoải mái. Những chuyến viếng thăm thưa dần và thưa dần. Ông tái hôn khi em mười bốn tuổi, em nghĩ vậy, và chuyển tới Nam Dakota. Em chỉ gặp vợ ông một lần. Bà ấy cũng tử tế, nhưng rất khó chịu với em. Bà ấy có hai đứa con từ cuộc hôn nhân trước, nhưng bà và Ba không có thêm đứa nào. Ông mất vì một cú đột quỵ khi em hai mươi tuổi.”

“Không có họ hàng nào khác sao?”

“Vài ông chú bà dì, và vài anh em họ em chưa từng gặp.”

Nàng đã thực sự cô đơn kể từ khi còn là một đứa trẻ, anh nghĩ. Không nựng nịu, không ôm ấp. Không có những buổi ngủ lang thú vị với bạn bè trong những năm niên thiếu. Anh tự hỏi liệu nàng có bao giờ thực sự là trẻ con hay không, liệu nàng có từng vui chơi không. Có lẽ là không. Có cái gì đó rất chín chắn trong con người Marlie, một sự trưởng thành về tâm tưởng vượt xa tuổi tác của nàng. Nhưng bất chấp tuổi thơ không bình thường và một kiểu sống khắc khổ cần thiết, nàng vẫn bình thường đến mức kinh ngạc. Người ta có thể hiểu cho bất kỳ một tính cách lập dị nào của nàng dựa vào hoàn cảnh lớn lên, nhưng nàng chẳng hề có lấy một thói quen kì quặc hay quái gở.

Trừ khi anh tính tới việc góp nhặt những làn sóng suy nghĩ của một tên sát nhân hàng loạt.

Anh nhìn vào đồng hồ và hóp ngum cà phê cuối cùng. “Anh phải đi, cưng à. Đồ ăn ngon lắm. Tối nay chúng ta ăn gì?”

Vừa cười, vừa hi vọng và hoàn toàn hoảng sợ vì rõ ràng anh định ở lại với nàng đêm nữa, tất cả những gì nàng có thể làm chỉ là bắt đầu cười. “Anh chỉ vừa mới ăn xong bữa sáng,” nàng nói giữa những tiếng cười khúc khích.

Anh véo cằm nàng. “Thậm chí cả ở trong *Rubaiyat*[\[15\]](#), ông già Omar cũng nhắc tới thức ăn đầu tiên.”

“Em tưởng rượu đầu tiên chứ.”

“Cho chúng ta biết ối điều về ông ta, phải không nào?” anh nháy mắt với nàng và vào trong phòng ngủ để mặc nốt quần áo, và Marlie bắt đầu dọn bàn. Nàng cảm thấy choáng váng. Anh sẽ quay lại đêm nay.

Nàng tự hỏi anh thường thu xếp những cuộc tình của mình như thế nào. Anh có hài lòng với việc thỉnh thoảng chia sẻ một đêm với nhau, có lẽ chỉ vào cuối tuần không? Hay anh sẽ tới mỗi đêm, dành thời gian với nàng, làm tình với nàng, rồi về nhà mình? Nàng không biết phải trông mong điều gì. Có một bầu không khí mãn nguyện bao quanh anh khiến nàng nghĩ anh cực kì hài lòng với những gặt hái của bản thân trong cuối tuần này, nhưng có lẽ đó chỉ là sự thoả mãn dục tình. Nàng không đủ kinh nghiệm để chỉ ra sự khác biệt, đó là nếu có khác biệt. Bất chấp sự tử tế, dịu dàng, thậm chí là đam mê của anh, bất chấp thực tế nàng đã phải lòng anh quá đỗi, nàng nhận ra nàng thực sự chẳng biết gì về anh.

Anh đang khoác bao súng lên vai khi bước ra khỏi phòng ngủ. “Anh quên là anh không mang áo khoác tới đây,” anh nói, cau mày. “Anh sẽ phải ghé qua nhà để lấy một cái, vì thế anh phải đi thôi.” Anh cúi xuống để hôn nàng. “Tạm biệt cưng. Anh không biết sẽ mất bao lâu.”

Nàng đặt hai tay lên ngực anh và nhón chân lên cho một nụ hôn khác. “Em phải đi mua thực phẩm, nếu anh muốn ăn cái gì đó. Nếu em không có ở đây, thì em sẽ ở cửa hàng.”

Anh vòng tay quanh người nàng và nhắc nàng tới gần hơn, buộc hông nàng dựa vào anh. Miệng anh đặt lên miệng nàng một nụ hôn mạnh và ngẫu nhiên đến nỗi nàng lả đi trong tay anh, run rẩy vì vui thích. Bàn tay anh tìm kiếm ngực nàng, và vuốt ve giữa hai chân nàng. Anh ép nàng dựa lưng vào tủ bếp và nhanh chóng nâng nàng lên trên mặt tủ, ấn hông anh vào giữa hai đùi mở rộng của nàng. Nàng bám lấy đôi vai rộng của anh, cảm thấy bao súng bằng da bên dưới bàn tay mình.

Anh kéo miệng mình ra với một tiếng rên rầm. “Lạy Chúa toàn năng. Chúng ta không thể làm chuyện này. Anh không có thời gian.” Mồ hôi lấp lánh trên trán anh, và mắt anh đã có cái nhìn sụp mí, chăm chú gần như khiến nàng cầu xin anh ở lại. Nhưng hơn tất cả mọi người nàng biết cái giá của trách nhiệm, và nàng ép mình thả anh ra.

“Đi đi,” nàng nói. “Nào.”

Anh lùi lại, nhăn nhó khi với tay chỉnh trang quần áo. “Anh sẽ về ngay khi có thể, nhưng sẽ mất vài tiếng. Em có chìa khoá nhà dự trữ không?”

“Có, tất nhiên.”

“Đưa anh một cái.”

Không có chút dè dặt hay không chắc nào dành *cho anh*, nàng nghĩ khi nàng nhảy xuống khỏi mặt tủ bếp và nhanh chóng đi tìm túi xách. Nàng đưa cho anh chiếc chìa khoá dự phòng, và anh trượt nó vào trong chùm chìa khoá của mình. Anh bắt đầu đưa tay tới chỗ nàng, cho một nụ hôn khác, nhưng anh dừng lại kịp lúc. “Để sau,” anh nói, nháy mắt với nàng, và hướng ra cửa.

Khi anh đã đi, Marlie sụp xuống ghế sofa và cố đánh giá lại cuộc sống của nàng. Nàng cảnh giác, thậm chí sợ hãi, với việc đang xảy ra, nhưng không gì trên đời này có thể ngăn nàng khỏi việc trải nghiệm điều này. Lần đầu tiên trong đời, nàng đang yêu, và việc đó thật tuyệt vời.

*

Trước sự ngạc nhiên của Dane, cảnh sát trưởng cũng có mặt trong cuộc họp. Rodger Champlin cao, tóc trắng, và gù vì quá nhiều năm ngồi sau bàn giấy, tuy nhiên ông là một cảnh sát đã đi lên suốt các bậc cấp và ông có bốn mươi năm kinh nghiệm trong ngành. Ông là một con chó già thông minh đã trụ lại thành công song song với cơn lũ những công nghệ mới trong công việc của cảnh sát, thay vì bướng bỉnh bám víu vào những phương cách cũ đã học được trong thời trai trẻ.

Văn phòng chật hẹp của Bonness không đủ lớn để chứa tất cả mọi người, vì vậy họ vào trong một phòng họp và đóng cửa. Ivan cũng ở đó, khuôn mặt nhăn nhoe và đôi mắt vằn máu của ông ta chứng tỏ ông ta đã thức suốt đêm. Tất cả các thám tử đều ở đó, phần lớn bọn họ rõ ràng là bối rối vì cuộc họp sáng Chủ nhật này, đặc biệt là một cuộc họp lại dính tới cả cảnh sát trưởng.

Bonness đang uống cà phê như thể đó là tất cả những gì ông ta cần để sống. Từ cái nhìn của ông ta, trông có vẻ ông ta cũng không ngủ được mấy, nếu có ngủ chút nào, và bàn tay đang cầm

cốc cà phê của ông ta khẽ rung vì bị quá tải cà phê in.

Mọi người đều cầm cốc cà phê của mình vào ngồi vào chỗ. Dane quyết định đứng, và dựa vào tường.

Bonness nhìn xuống những tấm giấy trên bàn trước mặt ông ta, và thở dài. Rõ ràng ông ta không muốn phải bắt đầu, như thể chính thức nói ra những từ ấy sẽ làm cho nó thật hơn.

“Mọi người, chúng ta có rắc rối lớn,” ông ta nói. “Chúng ta chỉ có hai vụ để so sánh, nhưng những điểm tương đồng rất đáng chú ý đến nỗi chúng tôi khá chắc chắn là chúng ta đang có một tên sát nhân hàng loạt hoạt động tại Orlando.”

Sự im lặng chết chóc tràn ngập căn phòng khi các thám tử trao đổi ánh mắt với nhau.

“Chúng ta đã được cảnh báo với khả năng đó,” ông ta nói, không hề đi vào chi tiết, “đó là lý do tại sao chúng ta có thể phát hiện ra nó sớm như vậy.” Ông ta chuyển một vài tờ giấy cho thám tử ngồi bên tay phải, Mac Stroud. “Lấy một tờ và phát cho mọi người. Đây là hồ sơ vụ Nadine Vinick và Jacqueline Sheets. Đọc kĩ cả hai vụ. Bà Vinick đã bị giết hôm thứ Sáu tuần trước, Bà Sheets đã bị giết hôm thứ Sáu vừa qua.”

“Vậy chúng ta có gì?” Mac hỏi.

Bonness nhìn vào Ivan Schaffer. “Không có gì,” Ivan nói cộc lốc. “Không có cái chết tiệt gì cả. Không dấu vân tay; hấn mang găng. Không tinh trùng, mặc dù những dấu vết bầm tím ngoài âm đạo ở cả hai người phụ nữ chỉ ra rằng họ đã bị cưỡng đoạt. Hoặc hấn đã dùng bao cao su hoặc dùng ngoại vật. Tôi cũng không tìm thấy bất kì một sợi tóc nào. Không dấu chân, không sợi vải quần áo, không nhân chứng. Chúng ta chẳng có gì cả.”

“Hãy để tôi hiểu mọi chuyện nhé,” Cảnh sát trưởng Champlin nói. Đôi mắt ông ta xoáy vào đám đông. “Nghĩa là tôi sẽ phải kể cho thị trưởng có một tên sát nhân hàng loạt đang hoạt động trong thành phố, và chúng ta không có đến một mảy may bằng chứng về hấn? Đó là nếu, bằng một cách kì diệu nào đó, chúng ta có thể sờ tay được vào hấn, chúng ta sẽ không thể buộc tội hấn với hai vụ án mạng này?”

“Đúng là vậy đấy,” Ivan nói.

“Làm thế nào các cậu chắc chắn là cùng một gã như thế? Mới có hai vụ giết người, và những vụ đâm chém không bất bình thường đến thế -“

“Hai vụ chém chết người mà hoàn toàn không có một bằng chứng nào để lại ư?” Dane chen vào. “Cả hai vụ đều tình cờ vào đêm ngày thứ Sáu, gần như cùng một giờ. Cả hai vụ đều được thực hiện từ một con dao trong bếp của nạn nhân, và cả hai lần hung khí đều bị bỏ lại. Đó là cùng một gã.” Anh không nhắc tới Marlie, và anh cá là Bonness cũng sẽ không nhắc. Không sớm thì muộn nàng cũng sẽ bị mang vào vụ này, nhưng anh muốn việc đó để sau, khi đúng thời điểm và mọi chuyện trong tầm kiểm soát của anh.

“Có liên hệ nào giữa các nạn nhân không?” Mac hỏi.

Dane nhìn vào Freddie và Worley, những người đang xử lý hồ sơ vụ án Jackie Sheets. Freddie lắc đầu. “Chúng tôi vẫn cần nói chuyện với vài người nữa, nhưng cho đến giờ chúng tôi không tìm được bất kì một mối liên hệ nào cả. Họ trông không giống nhau, họ không sống cùng một khu. Bà Vinick là một bà nội trợ, bà Sheets là một thư kí pháp lý. Họ không thường tới cùng một nơi. Theo những gì chúng tôi đã tìm hiểu được tới giờ, họ chưa từng gặp nhau.”

“Chúng ta có thể lấy một bản danh sách ở công ty điện thoại ghi lại những cuộc gọi đi từ cả hai căn nhà, và so sánh chúng. Có thể chúng ta sẽ gặp may và họ có vài số điện thoại chung,” Trammell nói. “Và luôn có những thứ thú vị ở trong các sọt rác nữa.”

“Và chúng tôi cần lấy bản sao các hoá đơn đã huỷ của họ ở ngân hàng.” Dane viết ghi chú cho mình. “Cả các bản sao của các hoá đơn thanh toán bằng thẻ tín dụng. Có một sợi dây liên kết. Luôn có một sợi dây liên kết.”

“Tôi muốn hoãn việc thông báo với thị trưởng trong một hoặc hai ngày,” cảnh sát trưởng nói, lờ mờ vào tất cả bọn họ. “Cho tới khi các cậu tìm được một bằng chứng chắc chắn để trông tôi không đến nỗi ngớ ngẩn như bây giờ.”

“Bản thân việc hoàn toàn thiếu bằng chứng pháp y đã là một điểm đặc trưng,” Dane chỉ ra. “Tôi nghĩ chúng ta nên đưa việc này cho FBI phân tích.”

Đúng như anh đã trông đợi, khuôn mặt cảnh sát trưởng trở nên chua chát. “Bọn Cục (Cục điều tra liên bang – FBI) đáng nguyên rủa,” ông ta quát. “Cậu đang nói là chúng ta không đủ tốt để tự mình xử lý hả, Hollister?”

Dane nhún vai. Tất cả cóm đều ghen tị với phạm vi thẩm quyền của họ, và không ai, đặc biệt là lớp người cũ, thích mang Cục vào bất kì chuyện gì. Không chóng thì chày những gã liên bang luôn giành trọn công trạng. “Đơn vị hỗ trợ điều tra chuyên về lĩnh vực này, và tôi nói rằng chúng ta cần mọi sự giúp đỡ có thể có. Tôi không cần phải chứng minh cần của tôi to hơn của

bọn họ.”

“Với cậu nói thì dễ,” Freddie lạnh nhạt nhận xét. “Nhưng còn tôi thì sao?”

“Còn chúng tôi thì sao?” Worley nói ngay bằng một giọng ai oán.

Căn phòng dậy lên những tiếng cười và vài câu nhận xét tục tĩu. Bonness đỏ mặt trước sự thiếu chín chắn, nhưng cũng không ngăn mình cười được. Dane nháy mắt với Freddie, và chị nháy mắt lại.

“Nếu tất cả các cậu đã xong với vụ so sánh chiều dài – hay thiếu chiều dài,” cảnh sát trưởng nói, cao giọng lên, “có lẽ chúng ta có thể trở lại công việc. Okay, có thể chúng ta sẽ đưa vụ này lên FBI. Nhưng không cho tới khi tôi bảo vậy, và không cho tới khi tôi nói chuyện với thị trưởng. Hiểu rõ chưa? Hãy tìm hết mọi khả năng khác trước đã.”

“Chúng ta không có thời gian để chờ đợi lâu. Chỉ còn năm ngày nữa là lại tới một ngày thứ Sáu khác.”

“Tôi biết hôm nay là ngày gì trong tuần,” cảnh sát trưởng quát. “Tôi sẽ nói chuyện với ông ấy vào chiều thứ Ba, và đó là sớm nhất có thể rồi. Mọi người, thế có nghĩa là các cậu có hai ngày để tìm ra cái gì đó, vì thế tôi đề nghị các cậu vào việc đi.”

Chương 15

Chẳng có gì đặc biệt để mà làm vào một ngày Chủ nhật. Một cuộc gọi tới Hairport, nơi Jackie Sheets thường tới cắt tóc, thậm chí còn chẳng có lấy một máy trả lời tự động mà thay vào đó là chuông điện thoại reo không ngớt. Không có ngân hàng nào mở cửa. Tuy nhiên, công ty điện thoại thì hoạt động và bảo vệ quyền lợi của cộng đồng là được gọi đi và nhận điện từ bất kể người nào suốt hai mươi tư giờ một ngày, bảy ngày một tuần. Ai đó *luôn luôn* có ở đó, vì thế Dane bắt đầu qui trình lấy một bản danh sách tất cả các cuộc gọi đi từ ngôi nhà của bà Sheets.

Bonness triển khai một đội trọng án, chọn Dane, Trammell, Freddie, và Worley, vì cả bốn bọn họ đã đang làm việc với hai vụ án mạng rồi. Tất cả các vụ khác còn dang dở của họ được chuyển sang các thám tử khác, những người đã được cảnh báo là phải giải quyết hết những gúc mắc nhanh nhất có thể, bởi vì cả họ cũng có thể nhanh chóng bị gọi vào đội trọng án.

Hết việc này đến việc khác, phải sau bốn giờ Dane và Trammell mới được rời khỏi toà nhà.

Dane ngó nghiêng lên bầu trời trong sáng trước khi trượt cặp kính râm vào. Sau cơn mưa ban sáng, ngày trở nên nóng như thiêu đốt, với lượng mưa chỉ đủ để tăng thêm độ ẩm khi mặt trời nung nóng chất lỏng thành làn hơi.

“Grace thế nào?” anh hỏi.

Trammell khó chịu. “Nghe như là cậu mong chờ bọn tớ chuồn đi với nhau bất kì lúc nào ấy, và anh bạn già ơi, chuyện đó sẽ không xảy ra đâu.” Anh ngừng lời. “Grace ổn cả.”

“Vẫn ở chỗ cậu chứ?”

Trammell kiểm tra đồng hồ đeo tay. “Không.”

Dane cười khúc khích. “Chưa về tới nơi, hử? Có lẽ đang trên đường? Cậu đã gọi một cú ngay trước khi chúng ta về; có thể là gọi cho ai được nữa nào?”

“Mẹ kiếp,” Trammell nhẹ nhàng nói. “Thế *cậu* thì đang đi đâu?”

“Về nhà. Về nhà tớ ấy.”

Hai hàng lông mày đen nhướng lên dò hỏi.

“Để lấy thêm quần áo,” anh giải thích thêm, với sự hài lòng nào đó.

“Tại sao cậu không chỉ việc đóng đồ và chuyển vào ở hẳn nhỉ?”

“Tớ sẽ làm thế, nhưng tớ vẫn phải ghé qua nhà mỗi ngày để lấy thư, để không gặp phải rắc rối nào cả. Dần dà rồi thì tất cả quần áo của tớ cũng sẽ tập kết ở nhà cô ấy thôi.”

“Tất cả những bạn gái khác của cậu chuyển vào ở với cậu,” Trammell chỉ ra.

“Marlie khác. Cô ấy cảm thấy an toàn hơn trong nhà mình; cô ấy sẽ không sẵn lòng rời bỏ nó.” Hơn nữa, anh không thích ý tưởng Marlie chuyển vào ở trong nhà anh. Như Trammell đã chỉ ra, trong những năm qua vài người phụ nữ đã tạm thời chiếm cứ chỗ đó. Lúc ấy anh đã thích và thưởng thức họ, nhưng rút cuộc họ không quan trọng lắm với anh, rõ ràng không quan trọng hay thú vị bằng công việc của anh. Marle *rất* khác; nàng không thuộc về cái tập hợp những phụ nữ hoàn toàn đáng lãng quên ấy.

Nghĩ về ngôi nhà của anh khiến anh nhấp nhồm. Trước đây nó đã luôn thích hợp với anh, nhưng mà thực ra anh chưa bao giờ kén cá chọn canh.

Đột nhiên anh muốn thay đổi mọi thứ. “Chỗ của tớ cần sửa chữa một tí,” anh đột ngột quyết định. “Giờ có lẽ là lúc thích hợp để làm việc đó.”

“Kiểu sửa chữa nào?”

“Kiểu bảo trì bảo dưỡng ấy. Sơn mới, sàn nhà lát lại. Phòng tắm cần tân trang toàn bộ.”

“Tớ hiểu.” Đôi mắt đen của Trammell bắt đầu nhá lên. Đây là điều mà anh ta đã thêm làm hàng năm trời rồi. “Thế còn đồ đạc mới nhân tiện cậu sửa nhà thì sao? Máy đồ cậu dùng đã hơn hai mươi năm tuổi rồi.”

“Chỗ đó thuộc về ông bà tớ. Khi họ để lại cho tớ, đồ đạc cũng theo cùng.”

“Nhìn là biết rồi. Thế sao? Đồ đạc mới luôn chứ?”

Dane xem xét việc đó. Không như phần lớn cóm khác, và không tính Trammell, tài khoản ngân

hàng của anh rất tử tế. Anh độc thân và có khẩu vị rẻ tiền trong chuyện ăn uống, quần áo, và xe cộ. Anh đã thừa hưởng ngôi nhà từ ông bà, nên không cần phải trả góp hàng tháng. Anh thực sự chỉ sống bằng nửa thu nhập của mình, vì thế nửa còn lại đã được tích tụ trong ngân hàng nhiều năm trời. Vài lần anh đã nghĩ về việc mua một con thuyền, nhưng anh làm gì có thời gian mà sử dụng nó? Anh không nghĩ ra chiến lược dùng tiền nào khác. Ngôi nhà *đúng* là cần sửa lại. Thỉnh thoảng anh sẽ muốn đưa Marlie tới đó, mặc dù anh thực sự không tưởng tượng được nàng tới sống cùng anh ở đó và anh muốn chỗ đó đẹp dễ hơn vì nàng. Không may là, giờ trông nó chính xác như vốn dĩ: một căn nhà của gã độc thân. Và một gã độc thân thì chẳng mấy chú tâm tới môi trường xung quanh, ít nhất là thế. Anh không phải loại biếng nhác vùi thức ăn thừa và lon bia rỗng khắp nơi, nhưng anh cũng không giỏi trong việc phủ bụi và thay thế đồ đạc.

“Okay,” anh nói. “Cả đồ đạc mới nữa.”

Trammell xoa xoa tay vào nhau. “Tớ sẽ bắt đầu vào ngày mai.”

Dane cảnh giác nhìn bạn mình. “Ý gì đây, *cậu* sẽ bắt đầu á? Cậu sắp bận. Tớ sẽ sắp xếp để thợ sơn và thợ sửa sàn nhà tới, và chọn vài đồ đạc vào cuối tuần tới.”

“Chuyện không chỉ có thế đâu, bạn già. Chúng ta đã đồng ý với nhau rằng gu của cậu trong tất cả mọi chuyện trừ đàn bà là tàn tệ. Cậu có gu thẩm mỹ tuyệt vời về đàn bà. Phần còn lại cứ để cho tớ.”

“Trời ạ, không! Tớ biết cậu. Cậu sẽ đặt một trong những tấm thảm nhỏ đáng giá cả một gia tài trong sàn phòng khách nhà tớ, và tớ thậm chí không dám bước lên nó. Tài khoản ngân hàng của tớ không phải của cậu, *bạn già*.”

“Tớ sẽ cân nhắc cả việc đó. Và không có mấy tấm thảm Ấn Độ đâu. Không giống cậu, tớ có gu thẩm mỹ tuyệt vời. Đó sẽ là một nơi cậu sẽ thấy thoải mái khi ở, nhưng tuyệt hơn tỷ lần. Marlie sẽ thích nó,” anh ta khôn khéo thêm vào.

Dane lờm anh ta, và Trammell vỗ vào vai anh. “Chỉ cần thư giãn và tận hưởng thôi.”

“Nghe có vẻ như tớ sắp bị xỏ mũi.”

“Tớ có thể làm việc đó trong vòng mười ngàn. Nghe thế nào?”

“Nghe như cú xỏ mũi đất như quỳ. Năm thì sao?”

Trammell khịt khịt. “Chỉ khi nào cậu muốn ngủ trên một tấm nệm futon[16] và ngồi trên cái túi hạt đỗ.”

Mười ngàn. Chỗ đó là rất nhiều tiền. Nhưng Trammell nói đúng, tên con hoang tự mãn đó: Hẳn đúng là có gu thẩm mỹ. Ngôi nhà cần được tân trang, và anh muốn nó sạch sẽ và tươi mới cho Marlie, thậm chí cả khi nàng không bao giờ thực sự sống ở đó. Không người phụ nữ nào từng để lại một dấu ấn ở đó, nhưng anh muốn thậm chí cả một dấu vết nhỏ xíu của họ cũng phải biến đi. “Cậu làm sao tìm được thời gian làm việc đó?” anh hỏi một cách bất đắc dĩ.

“Nghe tới điện thoại chưa hả? Không vấn đề gì hết. Tớ sẽ gọi người ta mang đồ tới, ghé qua để ngắm nhá, và nếu tớ không thích, cửa hàng sẽ lại chuyển chúng đi.”

“Cậu đã giàu có quá lâu rồi. Cậu cần phải ra khỏi cái tầng lớp ấy và sống như những người bình thường để thay đổi.”

“Những người tiêu dùng đáng nể như tớ tạo công ăn việc làm và giữ cho nền kinh tế tăng trưởng. Đã đến lúc cậu góp phần mình rồi đấy.”

“Tớ đồng ý, chết tiệt.”

“Vậy thôi phàn nàn về nó đi.” Trammell lại kiểm tra đồng hồ. “Phải đi đây. Nếu cậu có một chiếc chìa khoá dự phòng thì sáng mai mang tới cho tớ.”

“Chắc rồi,” Dane nói, tự hỏi liệu căn nhà của anh có còn được nhận ra là cùng một nơi sau khi Trammell xong việc với nó không. Tuy nhiên, việc đó đạt được hai điều cùng lúc: Căn nhà *thực sự* cần được sửa lại, và nó cho anh một cái cớ hoàn hảo để hoàn toàn chuyển vào ở cùng Marlie cho tới khi sửa nhà xong. Anh vừa đi vừa huýt sáo tới chỗ ô tô của mình.

Một tiếng rưỡi sau, Marlie chết lặng vì sốc khi nàng đứng trên ngưỡng cửa và nhìn anh dỡ mấy chiếc vali và hộp khỏi ô tô của anh.

“Cái gì vậy?” nàng choáng váng hỏi. Câu hỏi ngu ngốc; nàng có thể thấy rất rõ ràng đó là gì. Câu hỏi nàng thực sự muốn hỏi là “Tại sao?” nhưng nàng cho là nàng cũng biết cả câu trả lời cho câu đó. Dane có thể rất thích thú phần thể xác trong mối quan hệ của họ, nhưng nàng không bao giờ có thể để mình quên điều này, bất kể chuyện gì, anh luôn luôn là một cảnh sát. Còn cách nào tốt hơn để để mắt đến nàng ngoài việc chuyển hẳn vào ở? Bằng cách đó anh sẽ biết ngay lập tức nếu nàng có một hình ảnh nào khác.

“Đồ của anh. Nhà anh đang được sửa lại, và anh phải dọn ra trong vài tuần tới.” Anh dùng trên hiên nhà, nhìn nàng chăm chú. “Anh xin lỗi vì đã không hỏi, nhưng anh đột ngột có ý định sửa nhà cho xong.”

“Em hiểu.” Nàng nặn ra được một nụ cười cứng ngắc. “Chuyển vào ở là cách tốt nhất để nắm thể thượng phong[17], em đoán vậy. Nghĩa đen cũng như nghĩa bóng.”

Anh hết sức cẩn thận đặt chiếc hộp xuống hiên. Biểu hiện của anh vừa lạnh lùng vừa trống rỗng. “Chính xác ý em là gì?”

Nàng nhún vai. “Anh có thể thành thật mà nói rằng chuyển vào với em chẳng liên quan gì đến các vụ giết người, với toàn bộ tình huống này không?”

“Không,” anh nói thẳng thừng. Đó là sự thật. Anh không thể. Marlie là cơ hội tốt nhất của anh để tóm được tên con hoang, nhưng không chỉ có như thế. Anh đã thấy những hình ảnh tác động lên nàng thế nào, cái giá về thể xác và tinh thần mà nàng phải trả. Vì cả hai lý do ấy, thêm vào thực tế là anh bị nàng hấp dẫn một cách bạo liệt, anh muốn ở gần nàng.

Nàng đứng im trong một thoáng, cân nhắc tình thế. Họ đã trở thành tình nhân, nhưng bản năng của nàng là tiếp nhận mọi việc chậm chạp. Tình thế đòi hỏi phải khác đi, ném họ lại với nhau trong một áp lực nặng nề. Mặc dù nàng sẽ thích phanh mọi việc lại lúc này, để từ từ tiếp nhận mối quan hệ mới mẻ này, nhưng những tình thế ấy lại vẫn cùng nhau chống lại nàng. Đầu tiên và trên hết, anh là một cảnh sát, và nàng là đầu mối trực tiếp dẫn tới tên giết người. Cho tới khi tên sát nhân bị bắt, nàng không thể trông mong Dane rời xa khỏi nàng. Nàng đơn giản sẽ chỉ phải nhớ rằng lý do chính anh ở đây là vì công việc của anh; chắc chắn rằng anh sẽ không thực sự xộc thẳng vào sống cùng với bất kì người phụ nữ nào anh mang lên giường.

Nàng bước sang một bên. “Chỉ để chúng ta hiểu nhau mà thôi. Anh vào đi.”

*

Trammell huýt một tiếng sáo dài, lâu khi Dane bước vào sáng hôm sau, và tất cả mọi người trong phòng đội đều quay lại để nhìn. Bất chấp việc có một tên sát nhân hàng loạt đang nhởn nhơ; cóm luôn quá bận bịu trong việc làm bẽ mặt đồng nghiệp. Freddie tóm lấy chỗ trái tim chị và giả vờ ngắt lịm. Bonness, người đang đứng bên cạnh bàn Keegan thì hoàn toàn đờ ra như rô bốt khi hỏi, “Chúng tôi giúp gì được ngài, thưa ngài?”

“Chắc chắn ông có thể,” Dane trả lời bằng giọng tỉnh bơ khi anh ngồi xuống ghế của mình. “Đám ra về ta đây mấy người có thể xin lỗi vì đồng cảm rằm đã ném vào tôi hàng năm trời nay về chuyện tôi đã ăn mặc thế nào.”

“Cậu ta nói bằng thì quá khứ,” Trammell ghi nhận, ngược mặt lên trời. “Làm ơn, Chúa ơi, xin hãy để nguyên thế này.”

Dane cười với anh ta. “Muốn đi uống vài cốc bia sau giờ làm không?” anh hỏi một cách trơ trẽn. Trammell bắt sóng ngay lập tức và dịu xuống, nhưng vẫn còn ánh mắt hài hước xấu xa trong đôi mắt đen của anh ta.

“Chọn *em*, chọn *em* đi!” Freddie kêu lên, hồ hởi vẫy vẫy tay.

“Ừ, chắc rồi, và nhận lấy đôi chân què chằng?”

Chị nhún vai. “*Em* không phiền đâu mà.”

“Giời ạ, cảm ơn. Tôi choáng ngợp vì mối quan tâm của chị mất.”

Bonness rời bàn của Keegan để đến ngồi ghé vào bàn Dane. “Việc gì gây nên sự biến chuyển này?” ông ta hỏi. “Cậu bị một nhà thiết kế thời trang tóm được trên đường đi làm hử?”

Dane cười toe toét, biết rằng câu trả lời của anh sẽ làm cho Bonness bị nghen. Đó không phải là một điều mà anh sẽ giữ bí mật, vì thế anh quyết định vui vẻ một chút. “Marlie không thích những nếp vải nhăn,” anh bình thản giải thích.

Bonness trông có vẻ chết đứng. “Marlie á?” Rõ ràng ông ta chỉ có thể nghĩ tới một Marlie và cũng rõ ràng là không thể liên hệ hai sự việc với nhau.

“Marlie Keen. Ông biết đấy, nhà ngoại cảm.”

“Tôi biết cô ấy là ai,” Bonness nói, vẫn còn bối rối. “Cô ấy thì liên quan gì?”

“Cô ấy không thích nếp vải nhăn,” Dane giải thích lần nữa, cũng bằng giọng rô bốt như Bonness lúc nãy. Anh có thể nghe thấy tiếng Trammell đang khúc khích, nhưng không dám liếc sang hướng ấy.

Bonness tội nghiệp rất chậm hiểu trong ngày hôm đó. “Vậy là cô ấy đi quanh thành phố để là phẳng chúng ra chắt?” ông hỏi với sự chế giễu nặng nề.

“Không.” Dane cười, một nụ cười rất chậm rãi, rất thoải mái. “Cô ấy ủi đồ. Ít nhất, cô ấy đã ủi cái áo sơ mi. Cô ấy bắt tôi tự ủi cái quần, bởi vì cô ấy bảo là tôi phải học cách làm.”

Bonness há hốc mồm nhìn anh. Trammell đang phát ra những âm thanh nắc cụt khi cố ngăn mình không phá ra cười.

“Ý – ý cậu là... Marlie... tức là, cậu và Marlie...”

“Marlie và tôi làm sao?”

“Ừ... hẹn hò?”

“Hẹn hò á?” Dane giả vờ suy nghĩ. “Không, tôi sẽ không nói vậy.”

“Thế cậu sẽ nói gì?”

Anh nhún vai một cái bất cần đời. “Đơn giản thôi. Khi tôi mặc đồ vào sáng ngày hôm nay, cô ấy nói rằng không đời nào tôi được rời khỏi nhà trong bộ dạng đó, vì thế cô ấy lôi bàn là và cầu là ra và bắt tôi cởi quần áo. Khi tôi mặc vào lại thì chúng đã trông như thế này rồi.” Anh tự hỏi tại sao một chiếc áo là chết lì, một chiếc cà vạt thắt ngay ngắn, và một chiếc quần thụng với đường li là thẳng tắp như lưỡi dao lại quan trọng đến thế, không chỉ với Marlie mà với tất cả mọi người khác. Không phải là anh thấy phiền; trước đây anh chỉ không để ý. Giờ anh cũng không quan tâm tới quần áo của mình, nhưng Marlie thì có, và thế là anh sẽ nỗ lực một chút. Đơn giản thế.

Bonness đang thực sự thối phì phì, đôi mắt lồi hẳn ra. “Nhưng các cậu chỉ vừa mới quen nhau một tuần trước. Cậu đã xúc phạm cô ấy, cáo buộc cô ấy tội đồng lõa hoặc giết người. Cô ấy ghét cậu từ cái nhìn đầu tiên.”

“Chúng tôi đã thay đổi ý kiến,” Dane nói. “Nếu ông cần tôi, ông có thể liên lạc với tôi tại nhà cô ấy.”

“Cút thật. Cậu đùa tôi đấy hả. Tôi tưởng cô ấy có gu tốt hơn chứ.”

Dane cười bình an. “Đúng vậy. Cô ấy đã cải tạo tôi.” Và anh sẽ để nàng làm thế. Nếu nàng muốn anh đi giày lười Italy như Trammell, anh cũng sẽ làm. Nếu nàng muốn anh cạo râu hai lần một ngày, anh cũng làm luôn. Nếu nàng muốn anh trồng cây chuối mỗi sáng một giờ, anh sẽ vui vẻ mà chống hông lên không trung. Khi anh trở về vào chiều ngày hôm trước, với đồng quần áo

của mình, rõ ràng ý nghĩ sống với anh đã làm nàng khó chịu. Anh biết anh sẽ phải nói dối với nàng về mục đích của mình, nhưng chết tiệt, mỗi quan tâm anh dành cho nàng có hai mặt. Anh không thể chỉ quên hết các vụ giết người và đảm bảo với nàng rằng sự dính dáng của nàng chưa từng nhảy vào tâm trí anh. Chết tiệt, sự dính dáng của nàng chưa từng *rời khỏi* tâm trí anh.

Sau khi chuyện này kết thúc, anh sẽ dâng toàn bộ sự chăm chú của anh cho nàng, nhưng ngay bây giờ anh không thể, và nàng biết thế. Ngay lập tức anh đã cảm nhận được một chút khoảng cách không có ở đó khi anh rời nhà. Nàng đã lại dựng lại bức tường thu mình chết tiệt đó, như thể nàng không thể hoàn toàn tin mình để buông xuôi, hay tin rằng anh sẽ tóm được nàng nếu nàng buông xuôi. Anh sẽ để cho nàng cải tạo anh từ đầu đến chân nếu việc đó khiến nàng thấy an toàn hơn với anh.

Marlie là một tạo vật cô độc vốn không dễ dàng chia sẻ cả không gian lẫn thời gian của nàng. Anh đã cẩn thận để trải qua buổi tối mà không chen lấn nàng quá nhiều, nhưng cùng lúc lại thiết lập một đồng chuẩn tắc cho sự hiện diện của anh. Họ đã làm những việc rất bình thường – nấu bữa tối, rửa dọn nhà bếp, xem ti vi – như thể họ đã sống cùng nhau hàng tháng trời chứ không phải chỉ có một cuối tuần đầy căng thẳng. Việc đó đã thành công; nàng càng ngày càng thư giãn khi buổi tối trôi qua. Và khi họ lên giường và anh bắt đầu làm tình với nàng, sự thu mình đã hoàn toàn biến mất. Anh không biết liệu nó có biến mất vĩnh viễn chưa; có thể là không. Nhưng anh sẽ đương đầu với mỗi lần nó tái xuất hiện, và đồng thời ôm ái lén vào sâu hơn nữa trong cuộc sống thường nhật của nàng. Bên cạnh đó, anh rất thích thú khi nàng gay gắt nhận xét đám quần áo của anh. Nàng đã quá kìm nén và dễ tổn thương trong hai ngày vừa qua, và anh rất vui khi thấy nàng trở về con người bình thường của nàng, với giọng lưỡi sắc sảo.

Vẫn còn đang lắc đầu trước sự thiếu hiểu biết lý lẽ thông thường của Marlie, Bonness ngoắc tay gọi Freddie và Worley sang. Khi mọi người đã tập trung đầy đủ, họ quyết định phương hướng hành động trong ngày. Freddie và Worley sẽ nói chuyện với những người đồng nghiệp của Jackie Sheets, bao gồm cả Liz Cline một lần nữa, vì bây giờ bà ta đã bình tĩnh hơn và có thể nhớ ra cái gì đó khác. Họ đã thu xếp để có các bản sao hoá đơn huỷ của cả hai nạn nhân. Dane và Trammell tới Hairport để nói chuyện với thợ làm tóc của Jackie Sheets.

Hairport nằm trong một ngôi nhà nhỏ bé, đã tân trang lại. Không hề có những chiếc đèn nê-ông hồng và những hình trang trí màu đen và tím vốn được các tiệm làm tóc rất ưa chuộng, ở những nơi đó tất cả các khách hàng đều bước ra trong bộ dạng như thể họ vừa thọc ngón tay vào một ổ cắm điện. Nhưng có những cây dương xỉ thật (Dane biết bởi vì Trammell đã thọc ngón tay vào đất để kiểm tra), và những chiếc ghế chờ rất thoải mái, cũng như một bộ sưu tầm tạp chí rất ấn tượng, được xếp thành những chồng để đổ trên mọi mặt phẳng có sẵn. Có vài người phụ nữ trong tiệm, tóc đang trong các tình trạng hoàn thiện khác nhau. Một mùi hoá chất nồng nặc vẫn trong không khí, xen lẫn với mùi thuốc xịt tóc và sơn móng tay.

Cái cô Kathy thợ làm tóc cho bà Sheets tên thật là Kathleen McCrory, trông đậm chất Ai-len như cái tên của cô ta vậy. Cô ta có mái tóc màu cát đỏ bám xung quanh khuôn mặt, nước da trắng trẻo, và đôi mắt tròn màu xanh dương mở lớn khi Dane và Trammell tự giới thiệu. Cô ta đưa họ vào trong căn phòng nghỉ nhỏ xíu của các thợ làm tóc, rót cho mỗi người một tách cà phê, và mời họ chọn bất kì một loại đồ ăn vặt nào bày trên chiếc bàn nhỏ. Họ chấp nhận cà phê, nhưng bỏ qua Bugles và Twinkies (*tên các loại bánh kẹo*).

Kathleen là một phụ nữ trẻ vui nhộn, tự tin. Trammell bắt đầu hỏi cô ta về Jackie Sheets, và Dane dựa ra sau để thưởng thức cà phê của mình, nó khá ngon. Anh quan sát Kathleen nhẹ nhàng tán tỉnh Trammell, và người đồng sự của anh cũng nhẹ nhàng đáp trả, trong lúc đó vẫn hỏi các câu hỏi. Kathleen thôi không tán tỉnh khi anh ta bảo với cô rằng Jackie Sheets đã bị giết, và đôi mắt to màu xanh của cô dâng đầy nước mắt. Cô ta nhìn tới lui giữa Dane và Trammell, như thể muốn một trong hai bọn họ nói đó chỉ là chuyện đùa. Đôi môi cô bắt đầu run rẩy. “Tôi – tôi đã không xem tin tức thời sự cuối tuần này,” cô ta nói, và nuốt khan thật lớn. “Bạn trai tôi và tôi đã tới Daytona.”

Dane với tay qua chiếc bàn nhỏ và cầm lấy tay cô ta. Cô ta bám lấy ngón tay anh, và bám chặt lấy anh cho đến khi đã dần được những giọt nước mắt của mình. Cô ta gửi cho anh một nụ cười nhỏ, dầm nước mắt, xin lỗi khi bắt đầu cầm khăn giấy chấm chấm vào mắt.

Phải, cô ta đã cắt tóc cho Jackie mỗi ba tuần một lần. Jackie có mái tóc tuyệt vời, dày và mượt mà, với rất nhiều sợi. Bà ta có thể làm bất kì kiểu nào với nó. Trammell khẽ chen ngang bài phân tích tóc để đưa cô ta về đúng chủ đề. Không, Jackie không nhắc tới việc đang hẹn hò ai đó trong một khoảng thời gian rồi. Không, Kathleen không thể nhớ được bất kì người nào tên là Vinick.

Cô ta có khách hàng nam giới nào không? Chắc rồi. Có khá nhiều. Jackie có nói chuyện với người nào trong số họ, làm quen với họ không? Theo trí nhớ của Kathleen là không.

Một ngõ cụt khác, Dane nghĩ. Anh đang ngày càng mệt mỏi với chúng.

Ngày thứ Ba lại thêm nhiều ngõ cụt nữa. Một bản so sánh các hoá đơn đã huỷ và các hoá đơn thẻ tín dụng chỉ ra rằng Vinick và Jackie Sheets đã cùng tới mua hàng ở vài cửa hàng, nhưng chính xác điều đó chẳng nói lên cái gì. Dane tưởng tượng gần như tất cả mọi người ở Orlando đều ít nhất từng tới một trong các cửa hàng đó một lần vào lúc nào đó. Tuy nhiên, đó là mối liên hệ duy nhất họ có, vì thế anh bướng bỉnh lao theo nó, so sánh ngày tháng để xem liệu họ có thể ở trong cùng một cửa hàng vào một thời điểm nào đó hay không.

Jackie Sheets có vài thẻ tín dụng trong các cửa hàng, nhưng Nadine Vinick thì không có cái nào,

thường thanh toán hoá đơn bằng séc hay tính vào thẻ tín dụng duy nhất của họ, một chiếc thẻ MasterCard, khi bà ta không có sẵn tiền trong túi. Nhưng Bà Vinick rất tần tiện, và trong năm vừa qua chỉ dùng thẻ đúng hai lần. Gia đình Vinick chủ yếu chi trả cho các vật dụng gia đình thanh toán ngay (*pay-as-you-go*), trong khi Jackie Sheets thường tính vào thẻ của bà ta và trả tiền hàng tháng, luôn luôn chi hơi quá thu nhập một chút xíu. Phần lớn những hoá đơn mua sắm của bà ta là cho quần áo, từ những cửa hàng tốt nhất trong thành phố.

Phong cách sống của họ khác nhau. Nhà Vinick thuộc tầng lớp bình dân lao động, và mối quan tâm lớn nhất của Nadine là nấu nướng. Jackie Sheets là một nhân viên văn phòng, một người phụ nữ yêu thích thời trang và luôn nỗ lực để có vẻ ngoài tuyệt nhất. Nhưng ở nơi nào đó, bằng cách nào đó, hai người phụ nữ, dù khác nhau như vậy, đã không may thu hút sự chú ý của cùng một gã đàn ông. Nhưng ở đâu, và như thế nào?

Cảnh sát trưởng Champlin rõ ràng hi vọng là họ sẽ tìm được một cái gì đó; sự thất vọng của ông ta buổi chiều hôm ấy không dễ chịu gì. Nhưng ông ta cũng là một cớm, và ông ta đã nhìn vào các hồ sơ. Cùng một gã đã giết cả hai người phụ nữ. Chính việc thiếu bằng chứng pháp y đã đủ ám chỉ như là họ tìm thấy cùng một dấu vân tay ở cả hai hiện trường vậy. Đây là một tên con hoang thông minh, và họ cần sự giúp đỡ.

“Được rồi,” ông ta nói. “Gọi cho Cục đi. Tôi sẽ nói chuyện với thị trưởng.”

Bonness thực hiện cuộc gọi, và nhanh chóng giải thích tình huống. Những gã làm việc cho Cục ở địa phương chỉ cần nghe cũng đánh hơi được vụ lớn, và nói họ sẽ ghé qua lấy hồ sơ ngay lập tức.

“Hollister và Trammell, lấy hồ sơ mang đi đi,” Bonness nói.

Dane nhìn Trammell kiểm tra đồng hồ, một dấu hiệu chắc chắn chứng tỏ anh ta có việc gì khác để làm. “Tại sao không cử mỗi vụ một người phụ trách đi nhỉ?” anh gợi ý. “Họ có thể hỏi những câu về Jackie Sheets mà Trammell và tôi không thể trả lời được.”

“Okay,” Bonness đồng ý. “Freddie? Worley? Ai muốn đi?”

Worley nhăn nhó. Rõ ràng anh ta muốn đi, nhưng cả anh ta cũng kiểm tra đồng hồ. “Sinh nhật của mẹ vợ tôi. Nếu tôi đến muộn, vợ tôi sẽ không nói chuyện với tôi trong một năm tới.”

“Tôi rảnh,” Freddie nói. “Ai trong hai cậu sẽ đi?”

“Tôi,” Dane nói, và Trammell cười nụ cười biết ơn với anh.

*

Đặc vụ FBI Dennis Lowery đang chờ họ. Lowery có vẻ ngoài của Ichabod Crane[18]: gầy, chân dài, vai hơi còng, quần áo luôn phập phồng xung quanh anh ta như thể chúng quá rộng. Đôi mắt anh ta rất sâu, mũi khoằm. Nhưng anh ta là một người đàn ông bình tĩnh, thông minh, ứng xử khôn khéo hơn những đặc vụ khác khi làm việc với lực lượng hành pháp địa phương. Dane đã từng làm việc với anh ta trước đó, và khá là thích anh ta.

Đặc vụ thứ hai, Sam DiLeonardo, là một gã ngố trẻ tuổi chỉ vừa mới rời trường đào tạo, quá trịnh trọng cứng nhắc. Dane không thêm thích cậu ta, bởi vì trông cậu ta giống kiểu người sẽ khăng khăng đòi làm mọi việc như trong sách trong khi tất cả mọi thứ đều đã sụp đổ xung quanh, nhưng cậu nhóc đã chuộc lỗi cho mình bằng cách chỉ liếc mắt nhìn Freddie một cái và lập tức đổ rầm rầm. Cậu ta hoàn toàn bất động, đôi mắt hơi mở lớn khi nhìn chăm chăm vào chị. Một chút sắc hồng hiện lên trên má cậu ta. Freddie luôn luôn tử tế và có thể rất nữ tính khi chị muốn, vì thế chị giả vờ không để ý tới tình cảm của cậu nhóc. Dane và Lowery trao đổi những cái nhìn chế giễu khi họ ngồi xuống chiếc bàn họp dài thông.

“Vậy chúng ta có gì?” Lowery hỏi, kéo một cuốn sổ về phía mình và mở nắp một chiếc bút.

Freddie đưa các bản sao hồ sơ cho cả hai đặc vụ, họ lặng lẽ đọc lướt qua chúng. DiLeonardo quên mất mối bận tâm của cậu ta với Thám tử Freddie Brown chân phương nhưng khá là quyến rũ, khuôn mặt của cậu ta trở nên u ám khi nhìn vào những tấm ảnh chụp các thi thể, cả ảnh màu và ảnh đen trắng.

“Có thể hắn đã theo dõi họ trước khi hành động,” Dane nói. “Hắn biết họ có ở một mình hay không. Trong cả hai trường hợp, chúng tôi nghĩ có thể hắn đã ở trong ngôi nhà một thời gian trước khi họ biết, trốn ở trong phòng ngủ phụ. Trong trường hợp của bà Vinick, có thể hắn đã đợi cho đến khi chồng bà ta đi làm. Với Jackie Sheets, chúng tôi không biết tại sao hắn lại đợi.”

“Có thể là cho những người hàng xóm đi ngủ,” DiLeonardo lơ đãng nói, vẫn còn đang đọc các ghi chú.

“Dù có thức thì họ cũng sẽ chẳng nghe thấy gì cả, với chiếc ti vi đang bật. Dù đi đi nữa cũng không có người hàng xóm nào nghe thấy bất kì tiếng hét nào.”

Khuôn mặt Lowery bình thản khi anh ta nhìn vào những tấm ảnh. “Nhìn từ cái cách các phụ nữ này bị đâm chém, ta có thể nghĩ là họ đã la hét đến đỉnh tai nhức óc, nhưng rất nhiều khi chuyện lại không xảy ra như vậy. Hắn đã truy đuổi họ, phải không nào? Họ đã hoảng loạn, nghẹn thở, đã bị thương tổn khi bị cưỡng hiếp. Rất khó để la hét, thực sự la hét, trong điều kiện như vậy. Cổ họng nghẹn đắng, âm thanh yếu ớt. Có lẽ họ không gây ra nhiều tiếng động đến

thế.”

Anh ta thả tập hồ sơ lên bàn và xoa cằm. “Chỉ hai vụ thôi hả? Chẳng có gì nhiều để chúng tôi làm việc, nhưng tôi đồng ý, có vẻ như là cùng một tên. Mỗi liên hệ là gì?”

“Chúng tôi vẫn chưa thể tìm được,” Dane nói. “Không phải là hình dáng, cách sống, bạn bè, khu vực sống, bất kì cái gì cả. Chúng tôi đã so sánh các hoá đơn bị huỷ và hoá đơn thẻ tín dụng, và trừ việc họ đã cùng mua sắm tại vài cửa hàng lớn, mà ai trong thành phố này cũng từng đi, thì hai con đường của họ chưa bao giờ giao nhau. Họ chưa từng gặp mặt nhau.”

“Mặc dù vậy họ đã làm điều gì đó để thu hút sự chú ý của tên này. Họ có cùng mua gì đó từ một cửa hàng không, chẳng hạn trong tháng vừa qua?”

“Nếu có thì chúng tôi chưa tìm được. Rất khó nói, bởi vì nhà Vinick rõ ràng là chi trả tiền mặt cho rất nhiều thứ.”

Dane không thấy khó chịu với các câu hỏi của Lowery, mặc dù vài người sẽ thấy thế, coi nó như một gợi ý là các cảnh sát địa phương đã không làm tốt công việc. Cùng những câu hỏi như thế buộc phải được hỏi đi hỏi lại, vì những người khác nhau sẽ nắm bắt vấn đề khác nhau. Có rất nhiều lần anh đã miệt mài xem đi xem lại một tập hồ sơ, cho đến khi cái gì đó nhá lên và anh thấy một chi tiết đã ở đó ngay từ đầu, nhưng không hề nhập tâm.

“Tôi sẽ mang vụ này lên chỗ Quantico,” Lowery nói. “Hai vụ giết người trong vòng một tuần không phải là dấu hiệu tốt. Nếu hắn leo thang nhanh đến thế, hắn sắp mất kiểm soát rồi.”

“Tôi hi vọng việc giết hai người liên nhau với hắn là không bình thường. Có thể Jackie Sheets là một cơ hội quá dễ dàng hắn không thể từ chối được.”

“Có thể. Nhưng nếu hắn thấy thích, hắn sẽ không chờ lâu đến lúc lại thủ ác tiếp.”

“Ồ, hắn thích chứ,” Dane nói một cách cay đắng. “Hắn làm rất từ từ, chơi đùa với họ. Tên chó đẻ thích việc làm của hắn lắm.”

Chương 16

Carroll Janes đang dần dỗi. Hắn đã có tâm trạng xấu kể từ đêm thứ Sáu. Jacqueline Sheets chẳng vui như hắn đã tưởng. Cú trào năng lượng hắn trông đợi đã không xuất hiện. Mụ ta thật thảm thương, chỉ biết khóc lóc và lảo đảo chạy vòng quanh, chứ chẳng làm chuyện thú vị lên chút nào. Và cũng chẳng có mấy bài báo nói về vụ đó, một việc thực sự khiến hắn thất vọng. Một phần của niềm vui – mà hoá ra lại là *phần lớn* niềm vui – của lần gần đây nhất là biết rằng bọn cóm sẽ phát điên, với hai vụ án quá giống nhau, quá gần nhau, và hoàn toàn chẳng có chút manh mối nào để chúng lần theo cả. Nhưng rõ ràng bọn cóm còn ngu ngốc hơn nhằn đã nghĩ, một việc thậm chí còn làm giảm đáng kể niềm vui hơn nữa. Thách thức ở chỗ nào chứ? Không có nghĩa là bọn chúng có thể bắt được hắn, nhưng hắn đã nghĩ ít nhất bọn chúng *cũng biết*.

Hắn không chắc điều gì đã ngăn cản niềm sung sướng của hắn. Có thể chỉ vì Sheets đến quá sớm so với vụ trước. Hắn đã không dự đoán một cách đúng đắn, không tiến hành theo dõi vài tuần trong khi sự căng thẳng thít chặt dần, cho đến khi hắn như lên cơn sốt, tất cả các giác quan gần như nhạy bén một cách đau đớn, tất cả sức mạnh đều tập trung lại.

Tất nhiên, hắn sẽ phải thử một lần nữa để cho chắc. Hắn ghét hoài phí bản thân để đổi lấy thất vọng, nhưng đó là cách duy nhất hắn có thể tìm ra. Nếu vụ tiếp theo cũng chán nản như thế, hắn sẽ biết để dành thời gian vào quá trình nhiều hơn và sẽ không để những vụ dễ dãi thuyết phục hắn lao vào quá nhanh, và lừa đảo trên niềm vui thú của hắn.

Mỗi ngày làm việc hắn đều chờ đợi và quan sát những vi phạm nhỏ nhất nhất. Vị khách hàng khó chịu nào sẽ phải trả giá? Rút cuộc thì để biến nó thành một cuộc thử nghiệm công bằng, hắn sẽ phải hành động càng nhanh càng tốt.

*

Marlie cảm thấy nhấp nhồm, sốt ruột vì một sự căng thẳng bên trong không chịu lộ ra. Nàng không thể nhận ra một lý do nào cho nó, bởi vì có quá nhiều lý do để mà lựa chọn. Lý do lớn nhất, tất nhiên chính là nỗi sợ hãi cuối tuần sắp tới. Nàng không thể giải thích với bất kì ai, thậm chí cả với Dane, nàng cảm thấy ra sao sau khi chạm phải ý nghĩ của tên sát nhân trong những giây phút đẫm máu ấy. Nàng không chỉ thấy bồn chồn, nàng còn cảm thấy bị hoen ố mãi mãi bởi sự độc ác của hắn, như thể linh hồn nàng sẽ không bao giờ thoát khỏi sự xấu xí. Hơn bất kì lúc nào trong đời, nàng muốn bỏ chạy, chạy thật xa để nàng không biết khi hắn lại giết người lần nữa. Sự nhẹ nhõm đó, thật không may, lại chính là thứ duy nhất nàng không thể ban cho bản thân, nếu không nàng sẽ thật sự bị hoen ố bởi sự hèn nhát của chính nàng. Nàng phải ở lại, phải vạch tội hắn, vì lợi ích của hai người phụ nữ đã chết, vì những người khác mà nàng không biết, vì cậu bé Dusty... vì chính nàng.

Rồi còn Dane nữa. Nàng yêu anh, nhưng có anh ở bên mọi lúc vẫn còn rất bối rối. Nàng đã trải

qua quá nhiều năm ở một mình đến nỗi đôi khi nàng bị giật mình khi quay người lại và chạm phải anh. Đột nhiên có gấp đôi số quần áo cần giặt, gấp ba lần số thức ăn cần phải nấu nướng, lịch hàng ngày phải điều chỉnh vì chỉ có mỗi một phòng tắm, và rất ít diện tích ở trên giường. Cuộc sống của nàng đã từng nằm trong vòng kiểm soát hoàn hảo, và giờ mọi thứ đều thay đổi.

Tất nhiên, anh biết. Đôi mắt nâu sắc sảo đó nhìn thấy mọi thứ, mặc dù nàng đã đấu tranh để che dấu sự bối rối của nàng. Anh không ném mọi công việc nhà vào nàng, như rất nhiều người đàn ông sẽ làm; anh quên với việc tự giặt đồ của mình và không ngần ngại giặt cả một đồng quần áo. Giới hạn an toàn cho việc nấu nướng của anh là hâm nóng một món đồ hộp hay gập hai miếng bánh mì lại với nhau, vì thế nàng làm tất, và anh phụ trách dọn dẹp. Anh làm những gì có thể để giảm bớt sự thay đổi cho nàng, nhưng đồng thời anh không chịu lùi lại và cho nàng thêm chút không gian nào. Anh đã ở đó; nàng phải tự điều chỉnh mình với anh. Nàng hạnh phúc được làm thế, được có khoảng thời gian này với anh bất chấp động cơ của anh là gì, nhưng việc đó vẫn còn khiến nàng mất bình tĩnh.

Nàng không thể thoát khỏi cuối tuần sắp tới, không thể tự làm mình quên đi. Liệu tên giết người có tấn công lần nữa không? Ý nghĩ về một người phụ nữ vô tội khác bị đâm chém, về chính nàng bị hút vào trong đầm lầy ma quỷ của tâm trí tên sát nhân, gần như không thể chịu đựng được. Nàng cố không nghĩ về nó, nhưng giống như bị một con chó điên dồn đuổi và cố không nghĩ về nó vậy. Với mỗi tiếng tích tắc của đồng hồ, cuối tuần lại tiến tới gần hơn, và nàng không thể làm gì để tránh được nó. Thay vào đó nàng cố gồng mình lên để chịu đựng, bởi vì nàng là đầu mối duy nhất của Dane. Chẳng sớm thì muộn hắn sẽ cho nàng một dấu vết để nhận dạng hắn. Tất cả những gì nàng phải làm là chờ đợi, và chịu đựng những ý nghĩ cuồng sát của hắn mà không tự làm mình phát điên.

Vào ngày thứ Năm, nàng căng thẳng đến nỗi không thể ăn được món Trung Quốc mà Dane mua về cho bữa tối, và đó là món yêu thích của nàng. Cổ họng nàng thít lại, và khi nàng nuốt nước bọt, thức ăn dường như trở thành một cục nghẹn ở giữa căn cổ nàng. Chẳng nào nàng cũng không muốn ăn, nên cuối cùng nàng ngừng cố gắng.

Như mọi khi, Dane không bỏ lỡ một mảy may, mặc dù anh tấn công đám thức ăn rất ấn tượng. “Lo lắng à?” anh hỏi.

“Làm sao mà không được? Hai cuối tuần gần nhất chẳng phải là một chuyến picnic.”

“Em có góp nhặt được gì từ hắn không?” Dane hỏi bằng giọng bình thản, nhưng sự quan tâm đằng sau thì rất căng thẳng.

“Em thấy khó chịu, nhưng đó là cảm xúc *của em*, không phải của hắn.” Nàng chà bàn tay lên hai cánh tay. “FBI cần bao lâu mới lấy được một mô tả sơ lược về hắn?”

“Anh không biết. Chúng ta mới chỉ có hai vụ, vì thế rất khó cho họ. Nhưng họ có thể so sánh phương pháp hành động với những vụ khác mà họ đã biết, và việc đó sẽ có kết quả.”

“Anh có cho là hắn đã giết người từ trước không?” nàng hỏi một cách căng thẳng, nhìn ra phía cửa sau. Nàng có thể thấy Bill đang cắt tỉa bụi cây sau nhà ông. Những người hàng xóm nhà nàng sống một cuộc đời thật đẹp đẽ, yên bình; nàng ghen tị với sự an toàn buồn chán của họ.

“Có thể. Hắn quá giỏi để là một kẻ mới phạm tội lần đầu. Giống như là hắn cứ đi vòng vòng, tránh làm một khu vực trở nên quá nóng bỏng với hắn.”

“Vậy là hắn chỉ mới chuyển tới đây thôi?”

“Anh nghĩ thế.”

“Không có cách nào anh có thể kiểm tra các cuộc di chuyển gần đây à? Chẳng phải bưu cục có ghi lại sao? Hay có lẽ anh lấy được một danh sách khách hàng của các công ty dịch vụ công.”

“Em có biết có bao nhiêu người chuyển tới trung tâm Florida mỗi năm không?” anh hỏi. “Bọn anh sẽ cần tới một núi thời gian. Tuy nhiên, đó cũng là một ý.”

“Anh có thể bỏ qua tất cả phụ nữ, việc đó sẽ cắt giảm danh sách xuống còn một nửa.”

“Và vẫn còn lại cả ngàn người nữa.” Anh đứng dậy và bắt đầu dọn bàn. “Anh sẽ nói chuyện với Bonness về vụ đó.”

Nàng xoắn xít hai tay lại với nhau và nhìn chăm chăm vào anh. “Có ai khác biết về em không?”

“Ý em là các thám tử khác?”

“Vâng.”

“Chỉ có Bonness, Trammell và anh. Sao?”

“Em chỉ lo lắng thôi.”

“Một lần nữa, vì sao?”

“Họ có thể nói.” Nàng bồn chồn đứng dậy và giúp anh dọn bàn.

“Rồi sao?”

“Kiểu nói chuyện có thể tới tai giới truyền thông. Anh biết mà.”

“Cho tới giờ, giới truyền thông thậm chí còn không biết về tên sát nhân. Anh đã ngạc nhiên, bởi vì một khi bọn anh nói với thị trưởng, anh tưởng là thông tin có một tên sát nhân hàng loạt chạy rông ở Orlando sẽ bị tung lên bản tin lúc sáu giờ. Trong toà thị chính không ai có thể giữ nổi một bí mật. Mặc dù vậy nó có thể rò rỉ ra ngoài bất kì lúc nào.” Anh bắt đầu rửa vài chiếc đĩa của họ, và nhìn nàng khi nàng đi đi lại lại trong bếp. “Trước đây em đã có khoảng thời gian khó khăn với giới truyền thông à?”

Nàng bắn cho anh một cái nhìn khó tin. “Anh đùa à?”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Lần nào cơ?” nàng hỏi một cách chua ngoa. “Cứ mỗi câu chuyện xảy ra thì đám phóng viên cũng đủ tề tựu rồi, với điện thoại reo không ngừng nghỉ, và máy quay phim và micro ấn vào mặt em mỗi lần em mở cửa ra. Nhưng đám phóng viên không phải là những kẻ tồi tệ nhất. Họ chỉ là nguyên nhân thôi. Điều tồi tệ nhất tới sau khi họ đã xong phần đưa tin, khi những mối đe dọa bắt đầu, và những kẻ báo thù kì dị tổ chức các buổi cầu nguyện chung trước nhà em để trục xuất quỷ Sa-tăng, bởi vì rõ ràng em là con của quỷ. Nếu lần này mọi chuyện vỡ lở, có thể em sẽ mất việc. Em chưa từng gặp tình huống thế này trước đây, bởi vì Viện luôn giúp đỡ em. Nhưng anh có thể tưởng tượng được một *ngân hàng* chịu đựng kiểu nổi tiếng đó không? Một nhà ngoại cảm quái chiêu làm việc trong phòng kế toán! Vài khách hàng có thể sẽ đóng tài khoản, sợ rằng em sẽ dò thám công việc làm ăn của họ.”

“Tự hỏi họ có gì để che giấu,” Dane nói, đôi mắt toan tính.

“Có thể là không có gì. Vài người đủ cảnh giác đến mức họ nghĩ rằng “giới chức trách”, bất kể đó là ai, theo dõi tất cả mọi người và kiểm tra mọi thứ. Họ sẽ không điền vào thống kê thuế bởi vì họ nghĩ những thông tin đó sẽ bị chuyển sang IRS (Tổng cục thuế).”

“Làm sao em biết?” anh hỏi, tròn tru như lựu. Nàng liếc nhìn anh để thấy đôi mắt nâu ánh lên hài hước.

Nàng nén lại một tràng cười ngặt nghẽo khi nàng nhận ra anh đang dẫn nàng tới đâu. “Bởi vì em từng có khả năng đọc được họ! *Đã từng* đọc được, Hollister. Em không còn làm được vậy nữa.”

“Em chắc không? Em đã thử chưa?”

“Rồi, quái thú ạ, em thử rồi.”

“Khi nào?”

“Tuần trước. Em đã cố phát hiện *hắn*, nhưng không thể. Em đã cố tìm anh. Em cố tìm Trammell. Không có gì hết. Cuối cùng em nhìn thấy anh, rất thoáng qua, nhưng em chẳng đọc được gì từ anh cả.”

“Em đã nhìn thấy anh.” Trông anh không vui vẻ gì với ý tưởng đó. “Lúc đó anh đang làm gì?”

“Vừa xem trận bóng vừa trả lời điện thoại,” nàng quát. “Đó là lần đầu tiên em gọi cho anh. Nếu em đã không lo lắng và sợ hãi đến thế, em không nghĩ có thể nhìn được anh. Dù sao đó cũng chưa từng là thế mạnh của em.”

Anh tráng đĩa và xếp chúng vào máy sấy, rồi lau tay. “Nhưng đó là trước khi chúng ta dính dáng với nhau. Giờ, có thể em làm được việc đó bất kì lúc nào.”

“Có thể. Em không biết. Em vẫn chưa thử lại.”

Anh xoay người và tựa lên bồn rửa, khoanh tay khi anh quan sát nàng. Marlie đứng thẳng, nhưng nàng không chắc là để chống lại cái gì. Trông anh có vẻ u ám, và to lớn hơn bình thường. Anh đã cởi bỏ áo khoác khi về nhà với hộp đồ ăn Trung Quốc, nhưng vẫn còn mang bao súng. Một cơn ớn lạnh quét qua nàng. Giờ anh đã ở với nàng được một tuần rồi, và trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy nàng đã quen với tính bảo vệ của anh, thậm chí đã quen được chiều chuộng. Nhưng một tuần *là* khoảng thời gian quá ngắn, và trước đó họ đã đối địch với nhau.

Trong một thoáng nàng nhận ra vấn đề là gì. Anh muốn nàng, nhưng anh không tin tưởng nàng. Làm sao anh có thể tin được? Anh không biết rõ nàng. Đó chẳng phải cũng là một phần vấn đề *của chính nàng* sao? Họ đã bị đẩy vào nhau mà không có thời gian để tìm hiểu lẫn nhau. Anh là một cảnh sát; nghi kị và ngờ vực là kĩ năng thường trực của anh. Anh đã làm tình với nàng, chuyển vào ở cùng nàng với ý nghĩ rằng nàng đã đánh mất phần lớn khả năng ngoại cảm của

nàng. Anh không hề thích cái ý tưởng nàng có thể bí mật kiểm tra anh. Anh muốn giữ sự riêng tư của bản thân, trừ những phần anh chọn chia sẻ với nàng.

Thật đau đớn, nhưng nàng không thể đổ lỗi cho anh. Nàng đã nỗ lực rất nhiều để cố gắng giữ gìn sự riêng tư của bản thân, vì thế nàng không thể đả kích bản năng tương tự nơi anh.

“Anh muốn em xin lỗi vì là chính mình ư?” nàng đồng dục hỏi. “Hay đặt tay lên cuốn Kinh thánh và thề độc rằng em sẽ không bao giờ cố kiểm anh lần nữa?”

“Em không biết em có thể làm được hay không, trừ những trường hợp khẩn cấp.”

Nàng nhún vai. “Kể cả khi đó em cũng sẽ không thử, nếu anh không muốn.”

“Anh không thích bị dò thám,” anh nói, ánh mắt không bao giờ rời khỏi mắt nàng.

“Vậy em sẽ không làm thế.”

Anh lùa tay qua mái tóc. “Chết tiệt,” anh rửa thầm. “Không thể làm theo cách ngược lại được sao? Lần nọ em đã lo lắng cho anh. Nhưng nếu em mới là người gặp rắc rối thì sao? Em có thể dùng siêu cảm gọi anh được không?”

“Em có thực hiện một cuộc gọi, Thám tử ạ,” nàng nhạo báng. “Nhưng nếu anh không có một bộ phận tiếp nhận, thì anh cũng không bắt được sóng đâu. Dù thế nào thì em cũng sẽ không gọi.”

“Tại sao không?” anh không thích thế. Nàng có thể nhìn thấy anh đang nổi cáu.

“Cái giới hạn mà anh vừa mới vẽ nên ấy. Nếu anh không muốn em vượt qua nó vì lợi ích của em, thì em thà bị nguyên rửa còn hơn là vượt qua nó vì lợi ích của anh.”

“Cút thật! Anh không thể tin được chuyện này.” Anh nhắm mắt lại và day day sống mũi. “Chúng ta đang cãi cọ về một việc không tồn tại. Nếu em không thể nào liên lạc được với anh, thì có khác biệt quái quỷ gì với việc em thậm chí không thêm thử?”

“Anh nói xem. Anh mới là người có vấn đề với chuyện đó.” Nàng quay người và hướng về phòng khách. Có lẽ là đi được ba bước khi một cánh tay cứng rắn vòng quanh eo nàng từ phía sau và kéo nàng vào sát anh. Nàng không cố vùng ra, nhưng cũng không thả lỏng và để anh bế nàng lên. Nàng đứng rất yên lặng, chờ đợi. Anh đang cứng lên; nàng có thể cảm nhận thấy nó chạm vào hông nàng. Nàng không ngạc nhiên, bởi vì trong tuần lễ họ ở cùng nhau, có vẻ như

anh cứng lên hầu hết thời gian.

“Chúng ta sẽ không dàn xếp được chuyện này, phải không?” Hơi thở của anh ấm áp trên thái dương nàng.

“Em không thấy làm cách nào được.”

“Vậy thì hãy tạm quên nó đi. Muốn đi chơi không?”

“Đi đâu?”

“Tới nhà anh. Anh tò mò Trammell đang làm gì với nó.”

Nàng xoay đầu để nhìn vào anh khó tin. “Ý anh là anh không biết?”

“Không. Cậu ta bảo anh tránh ra cho đến khi làm xong.”

“Vì Chúa, tại sao? Đó là nhà anh mà.”

“Cậu ta nói rằng kiến thức về trang trí nhà cửa của anh y như về quần áo vậy.”

“Trong trường hợp đó, em hoàn toàn hiểu,” nàng trêu chọc.

“Đồ ta đây. Em muốn đi không nào?”

“Chắc rồi.” Nàng phải thừa nhận nàng khá tò mò về nhà anh. Nàng biết nó sẽ là một đồng lõa xộn trong lúc đang tiến hành sửa chữa, nhưng nhà cửa là một thứ rất cá nhân. Vì nàng không thể đọc tâm tưởng của Dane, nàng sẽ phải góp nhặt những dấu vết của anh theo mọi cách có thể.

Cuộc xe tới nhà Dane cất những cảm giác khó chịu vẫn luôn đồng hành khỏi tâm trí nàng. Tạm thời bỏ qua cuộc cãi cọ của họ, bởi vì họ chẳng làm gì được cả, nàng sẵn sàng thưởng thức cuộc thăm dò ngôi nhà của anh.

Mặc dù đã muộn, gần bảy giờ, và đã quá giờ công nhân về nhà từ lâu, vẫn còn một chiếc xe trên lối vào nhà, và đèn sáng trong nhà. “Ồ ô,” Dane nói. “Bắt quả tang. Trammell đang ở đây.”

“Anh không phải dừng lại,” Marlie chỉ ra.

Anh cười. “Và bỏ lỡ chuyện vui ư?” Anh im ắng đưa xe tới phía sau xe Trammell.

Họ chỉ vừa mới bước ra khỏi ô tô thì Trammell xuất hiện ở ngưỡng cửa. “Tớ đã bảo cậu tránh ra cơ mà,” anh ta nói.

“Thế bắt tớ đi. Tớ đã đàng hoàng suốt bốn ngày rồi. Cậu đã nghĩ tớ trụ được bao lâu?”

“Ba,” Trammell nói, bước sang một bên để cho họ vào.

Một người phụ nữ cao, thon thả bước tới trước để chào họ. “Grace,” Dane nói, sự hài lòng hiện rõ trong giọng anh khi anh ôm cô. “Marlie, đây là Grace Roeg, một cảnh sát tuần tra trong thành phố. Grace, đây là Marlie Keen.”

“Chào,” Grace nói bằng giọng nhỏ, từ tốn. Marlie nhanh chóng đánh giá cô, và thích những gì mình thấy. Ở Grace Roeg có gì đó rất trang nghiêm, và đôi mắt nâu sâu thẳm của cô phản chiếu sự tĩnh tại trong nội tâm của một con người điềm đạm không gì lay chuyển được.

“Chà, vào đi, nhìn quanh xem,” Trammell sốt ruột nói.

Dane nhìn quanh căn phòng trống rỗng, đồng thời không rời tay khỏi Grace. “Đồ đạc của tớ đâu hết rồi?”

“Trong nhà kho,” Trammell lầm lì, thô bạo gạt tay anh ra khỏi vai Grace. Anh liếc sắc lẹm về phía Marlie, như thể hướng dẫn nàng tóm lấy Dane và kiểm soát anh đi. Nàng đeo một bộ mặt ngây thơ, vui vẻ nhìn Trammell kiêu hãnh hạ cấp xuống mức độ ghen tị thông thường.

Grace nói, “Đừng để ý đến anh ấy. Chúng em sắp kết hôn, và anh ấy vẫn còn đang sốc.” Cô đưa tay trái ra để cho họ thấy chiếc nhẫn mặt kim cương hình bầu dục tuyệt đẹp, khoảng ba kara.

“Anh không có.” Trammell xoay cái nhìn bạo lực vào Dane. “Đừng có bắt đầu đấy.”

Dane đang cười toe toét. “Bắt đầu cái gì? Tớ mừng cho cậu. Chúc mừng, anh bạn. Grace quá tốt so với cậu. Khi nào thì các bạn làm đám cưới?”

“Trong vòng sáu tháng,” Grace trả lời thoải mái. “Em nghĩ một cuộc đính hôn dài, tốt đẹp sẽ cho anh ấy thời gian để làm quen với ý tưởng. Mọi chuyện diễn ra hơi nhanh quá, vì thế bọn em không muốn vội vã làm việc gì và có thể sẽ mắc sai lầm.”

“Anh không cần thời gian,” hôn phu của cô nói, trông rất khổ sở. “Đó là ý của anh mà, chẳng phải vậy sao?”

“Tất nhiên rồi, anh yêu,” cô an ủi, khoác tay anh. “Nhưng lên kế hoạch đám cưới cũng cần từng đó thời gian. Nào, sao anh không chỉ Dane anh đang làm gì với nhà của anh ấy.”

“Đó sẽ làm một đám cưới lớn à?” Marlie hỏi.

“Đủ lớn,” Trammell nói, và chìa nụ cười gian xảo vào Dane. “Cậu sẽ phải mặc bộ tuxedo.”

“Tớ rần lắm,” Dane trả lời, che giấu nỗi sợ hãi tức thời của anh. “Nó có thể huỷ hoại tớ, nhưng sẽ không giết được tớ. Bất kì điều gì vì cậu, bạn già.”

Trammell cau có, như thể anh ta hi vọng có chút phản ứng khác, nhưng quay người và dẫn đường qua các căn phòng trống. Dane thực sự kinh ngạc trước phần việc đã được hoàn thành chỉ trong có bốn ngày. Bà anh rất yêu thích giấy dán tường, và mỗi phòng trong nhà đều được gắn một loại đèn riêng. Giờ chẳng còn giấy dán tường gì cả, và thay vào đó là lớp vữa stucco mới, được sơn một màu trắng dịu nhẹ, an lành. Tất cả các khung cửa bên trong nhà đều được chuyển sang cửa tò vò.

“Cửa bên trong và cửa sổ là khung tò vò thì sẽ đẹp hơn nhiều,” Trammell nói, “nhưng thay đổi chúng sẽ tốn một mớ tiền mà cậu không muốn tiêu. Ngày mai đội lát sàn sẽ bắt đầu.”

Dane thẳng kít lại, nhìn chằm chằm vào cái đã từng là nhà tắm của anh. “Cậu đã phá hoại nó,” anh kêu lên.

“Ừ. Tớ không định làm, nhưng cái bồn đã năm mươi năm tuổi rồi. Có thể nó sẽ làm cậu tốn khoảng một ngàn nữa đấy.”

“Chết tiệt, lần sau nếu cậu thấy hứng lên muốn tiêu thêm một hai ngàn tiền của tớ, thì phải hỏi tớ trước!”

“Nếu tớ hỏi, cậu sẽ nói không,” Trammell bình thản trả lời. “Chờ tới khi tớ xong việc, và cậu sẽ đồng ý là nó đáng đồng tiền bát gạo.”

“Tốt hơn là nó đáng,” Dane lẩm bẩm. Anh cảm thấy Trammell đang trêu ngươi anh, và biết đồng sự của anh đang trả miếng cho vụ anh rất vui mừng vì đám cưới của anh ta bị hoãn lại. Anh không thấy phiền nhiều lắm. Anh mừng vì Trammell đã tìm được ai đó tuyệt vời như Grace, mặc dù anh hiểu chính xác cảm giác hoảng sợ của đồng sự của mình, như thể đột nhiên cuộc sống của anh ta cưới tên lửa lao khỏi vòng kiểm soát vậy.

Anh đã cảm thấy như thế kể từ ngày anh gặp Marlie. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Trammel và Grace đã quyết định kết hôn, rồi chọn một ngày đủ xa trong tương lai để cho họ thời gian ổn định và chắc chắn về cảm giác của mình. Dane vẫn chưa nhắc tới hôn nhân hay thậm chí nói yêu Marlie, vì anh thích cho chính mình thời gian *trước khi* cam kết. Có thể những gì anh cảm nhận về nàng sẽ không tồn tại mãi mãi. Chắc chắn là nó có vẻ vĩnh cửu, nhưng có thể không phải; thời gian sẽ trả lời. Trong lúc đó, họ đang ở bên nhau, và rút cuộc thì đó mới là chuyện quan trọng. Anh thức dậy mỗi sáng với nàng và vào giường với nàng mỗi tối. Chừng nào anh còn làm được như vậy, anh có thể chờ đợi phần còn lại.

Anh cũng không chắc Marlie cảm thấy ra sao. Có niềm đam mê, sự thích thú, sự đồng hành... có lẽ là tình yêu. Ai mà nói được? Ngay từ đầu nàng đã phải chịu sức ép đáng kể. Khi mọi chuyện ổn định trở lại, họ sẽ có thể nói nhiều hơn về mối quan hệ của họ. Lần đầu tiên anh cân nhắc khả năng kết hôn, và bản thân nó đã là một bước tiến lớn với anh rồi.

Mặc dù vậy tất cả đều phải chờ. Có một tên sát nhân cần phải bắt, một kế hoạch cần đưa vào hành động, và anh phải bảo vệ Marlie trong lúc làm việc ấy. Và nếu anh đã học được gì về Marlie trong khoảng thời gian sống cùng nàng, thì đó là nàng sẽ không thích thú kế hoạch của anh một chút xíu nào.

Chương 17

Lowery gọi đến đầu tiên vào sáng ngày thứ Hai, yêu cầu họ qua chỗ anh ta ngay lập tức. Anh ta vừa mới từ Quantico về với một bản mô tả sơ lược tính cách.

Ngày hôm đó nóng nực và không có mây và oi ả, với nhiệt độ lên tới hơn tám mươi (*độ F*), dự đoán có thể lên tới chín mươi (*32 độ C*), và độ ẩm thì đã lên tới mức đó rồi. Dane không ngủ ngon suốt cả dịp cuối tuần, có lẽ vì Marlie không ngủ được. Nàng đã rất bồn chồn, chỉ gà gật những khoảng ngắn trước khi choàng tỉnh. Áp lực của ngày cuối tuần, chờ đợi một hình ảnh án mạng xuất hiện, đã khiến nàng xanh xao và kiệt sức, với hai quầng thâm dưới mắt. Anh đã phải dành rất nhiều giờ ôm nàng, để nàng biết rằng nàng không cô đơn kể cả khi anh không thể ngăn chặn được hình ảnh tiên thị, nếu nó có đến. Nó đã không đến.

Nàng còn có thể chịu đựng được bao nhiêu nữa? Nàng đã quá căng thẳng, cả về thể xác lẫn tinh thần, khiến anh lo sợ thay cho nàng. Nếu là người khác thì đã sụp đổ vì căng thẳng từ nhiều năm trước rồi. Nàng đã không gục ngã, một minh chứng cho sức mạnh của nàng; Marlie không phải là một bông hoa mỏng manh, gãy gục trước bất kì cơn bão táp nào. Bất chấp những đường nét thon thả của cơ thể quá gầy mòn của nàng, nàng rất kiên cường. Nhưng thậm chí cả một cây sồi cũng có thể bị đốn ngã, và anh thấy lo lắng.

Trammell cũng tỏ ra căng thẳng, có thể là hoảng hốt vì đám cưới sắp tới của anh ta. Anh ta và Dane gần như không nói gì suốt trên đường lên Cục, mỗi người theo đuổi những lo lắng riêng.

Freddie và Worley đã có mặt ở đó, cả Bonness cũng vậy. DiLeonardo có mặt, lại với cái nhìn mê mải trên mặt khi cậu ta vòng qua cả chiếc bàn họp để chọn chỗ ngồi cạnh Freddie.

Lowery vừa mới cạo râu nhưng nhìn nhẵn nhớt hơn bình thường, khiến Dane nghĩ rằng anh ta thực sự chỉ vừa mới từ Virginia về, trên một chuyến bay sớm.

“ISU[19] thực sự bắt tay vào vụ này,” anh ta khẽ nói. “Họ chúc mừng các anh đã để ý thấy sự trùng lặp rất nhanh chóng, nhưng bắt tên này sẽ không dễ dàng đâu. Hắn là loại tệ nhất trong các tên sát nhân, loại Bundy[20]. Hắn lạnh lùng như đá; hắn thông minh, tháo vát, và hoàn toàn không mảy may mặc cảm.

“Tôi có một danh sách các vụ án mạng tương tự: chém giết, không nghi phạm, không bằng chứng. Có thể vài vụ là do cùng một gã làm. Vài vụ là không thể, bởi vì chúng xảy ra gần như đồng thời với vài vụ khác ở đầu bên kia của đất nước, nhưng không cách nào loại bỏ đi được.

“Các vụ giết người bắt đầu khoảng mười năm trước. ISU cho hấn ở vào độ tuổi hơn ba mươi. Hầu hết những tên sát nhân hàng loạt đều bắt đầu chuỗi giết chóc ở tuổi hai mươi. Nhưng mười năm tàn sát thành công nghĩa là hấn rất khó nắm bắt; hấn có kinh nghiệm, đã học được từ những sai lầm và hoàn thiện tội ác của hấn. Hấn biết hấn đang làm gì. Hấn đã nghiên cứu giải phẫu học và các thủ tục của cảnh sát, và hấn rất cẩn thận không để lại một bằng chứng nhận dạng nào.”

“Có thể là một tay cóm không?” Bonness hỏi. “Có lẽ đã ở trong quân ngũ?”

“Không chắc,” Lowery trả lời. “Hấn sẽ không có quan hệ tốt với bất kì một cấp lãnh đạo nào, vì thế không có khả năng hấn hoàn tất được một khoá huấn luyện quân sự hay cảnh sát nào. Thậm chí hấn còn không được chấp nhận như một ứng cử viên.

“Hấn da trắng; tất cả các nạn nhân của hấn đều là da trắng, và những tên giết người hàng loạt hiếm khi vượt qua được giới hạn phân biệt chủng tộc. Hấn dẻo dai, rất khoẻ. Hấn là một tên sát nhân có tổ chức, rất tự tin, và đó là loại tệ hại nhất. Một tên sát nhân vô tổ chức rất lộn xộn, phạm nhiều sai lầm, không có kế hoạch rõ ràng. Tên này lên kế hoạch mọi thứ, tới từng chi tiết. Hấn không đánh gục nạn nhân hay trói họ lại; hấn tự tin rằng hấn có thể kiểm soát tình hình, và cho đến giờ, hấn đã làm được. Vũ khí hấn dùng là từ bếp của nạn nhân, và hấn bỏ lại hiện trường. Vì không có dấu vân tay nào, vũ khí đó không thể bị gán cho hấn. Hấn không giữ vật kỉ niệm nào. ISU nghĩ hấn theo dõi các nạn nhân, có thể trong nhiều tuần trước đó; hấn vào nhà khi không có ai ở nhà, làm quen với nó. Hấn rất kiên nhẫn.”

“Hấn cưỡng hiếp, nhưng không dùng biện pháp kiểm chế nào, và đó là chi tiết hơi khác thường. Vài phụ nữ sẽ chiến đấu thậm chí cả khi bị kẻ dao vào cổ. Nhưng vì lý do nào đấy, các nạn nhân của hấn không chống trả.”

Bởi vì hấn đã xoa dịu họ trước, Dane cảm ghét nghĩ. Hấn khiến họ nghĩ rằng hấn sẽ không làm đau họ nếu họ chỉ không chống trả. Hấn rất nhẹ nhàng, và hấn dùng bao cao su. Họ đã bị choáng váng vì cú tấn công bất ngờ ngay trong chính ngôi nhà của họ, và trong phút kinh hoàng ban đầu ấy, họ đã tin hấn. Nhưng đó là những chi tiết Marlie đã cho anh, vì thế anh giữ im lặng.

“Hấn không bịt mắt nạn nhân,” Lowery tiếp tục, “không giữ các thi thể. Một lần nữa, đây là những dấu hiệu của một tên sát nhân có tổ chức. Việc hấn cắt ngón tay của bà Vinick là một sự ngạc nhiên, bởi vì cắt xẻ không phải là điểm đặc trưng –”

“Chúng tôi nghĩ bà ta đã cào hấn,” Dane chen ngang.

Lowery thở dài. “Nếu vậy, nó lại càng chứng minh trí tuệ của hắn. Hắn không mạo hiểm để một mẫu da của mình bị tìm thấy trong móng tay bà ta. Một giải pháp dã man nhưng hiệu quả. Hắn không hoảng loạn. Hắn suy nghĩ thông suốt, và không khur khur ôm lấy một kế hoạch cứng nhắc.

“Rất có thể hắn có một việc làm toàn thời gian, có vẻ ngoài bình thường. Tất cả những vụ giết người khác đều được thực hiện hầu như cùng giờ ở các khu vực khác nhau. Ở một vùng, các vụ án diễn ra ban ngày, nghĩa là hoặc hắn thất nghiệp hoặc làm ca đêm ở đâu đó. Tôi nghi là hắn làm việc, bởi vì không có gì ở gã này thu hút sự chú ý cả. Hắn làm việc có phương pháp, tàn bạo, và đã nâng việc giết người lên tầm khoa học. Ô tô của hắn sẽ là loại vài năm tuổi, không hào nhoáng, loại xe mà chúng ta nhìn thấy nhan nhản ở bất kì khu dân cư nào. Tất cả mọi thứ đều trung bình. Hắn có thể bước thẳng vào sở cảnh sát mà chẳng ai nghĩ gì cả, trừ việc hỏi hắn xem họ giúp gì được cho hắn.

“Có nguy cơ hắn đang leo thang bạo lực. Cho đến bây giờ, hắn đã giữ mình trong tầm kiểm soát, thực hiện các vụ án mạng cách xa nhau. Giết người liên tiếp trong hai tuần có nghĩa là hắn đã bắt đầu cần cảm giác sung sướng từ các cuộc săn thường xuyên hơn. Tôi biết cuối tuần này không có vụ án mạng bằng dao nào được báo cáo, nhưng có thể chỉ đơn giản là vì nạn nhân còn chưa được tìm thấy.”

Một cái nhìn nhanh chóng được trao đổi giữa Dane, Trammell và Bonness. Họ biết rằng vẫn chưa có một vụ nào khác, bởi vì Marlie không có hình ảnh nào.

“Nhận diện hắn ở thời điểm này là không thể,” Lowery nói. “Trừ khi hắn mắc một sai lầm và để lại vài bằng chứng nào đó phía sau kết nối hắn với tội ác, chúng ta sẽ phải bắt quả tang hắn.”

Nhóm người trở về tổng hành dinh là một nhóm cau có, mặc dù Lowery chẳng nói gì mà họ chưa biết cả. Tên sát nhân là một gã chó đẻ khôn khéo, và thường thường chẳng có lời cầu nguyện nào của họ bắt được gã cả. Dane im lặng, nghĩ về Marlie. Nàng là vũ khí bí mật của họ; nàng chính là người sẽ bắt được hắn.

Tin tức nổ ra vào chiều ngày hôm đó. Daen đã rất ngạc nhiên trước sự rò rỉ chậm chạp này; vì anh chưa từng nghe thấy một điều bí mật nào mà được giữ kín trong toà thị chính trọn một tuần cả, đặc biệt là một điều kinh khủng đến thế. Nó là câu chuyện hàng đầu của tất cả các bản tin truyền hình và radio địa phương; anh bắt được nó trên radio khi đang lái xe về nhà.

“Một nguồn tin trong toà thị chính khẳng định rằng cảnh sát tin có một tên sát nhân hàng loại đang theo dõi các phụ nữ ở khu vực Orlando,” phát ngôn viên tuyên bố bằng giọng trang nghiêm. Giọng nói ồm ồm tiếp tục, “Hai vụ án mạng gần đây có vẻ như có cùng thủ phạm. Hai tuần trước, Nadine Vinick đã bị giết tại nhà, và một tuần trước Jacqueline Sheets được tìm thấy đã chết trong nhà *của bà*. Cảnh sát trưởng Rodger Champlin từ chối bình luận về các vụ án

hay cho biết họ đã có nghi phạm nào chưa. Ông thúc giục các phụ nữ trong thành phố đề cao cảnh giác vì an toàn của họ -“

Anh tắt phụt radio, tức khí khi biết rằng tên sát nhân sẽ thực sự rộn rã vì việc này. Anh đã trông chờ tin tức nổ ra, đã chuẩn bị tinh thần, nhưng anh vẫn khó mà chịu được cảnh tên con hoang cười ngặt nghẽo và đê mê với mọi sự chú ý.

Marlie đang ngồi cuộn tròn trên sofa khi anh về nhà. Ti vi vẫn đang bật, mặc dù chương trình tin tức đã chuyển sang phần dự báo thời tiết. Anh vắt áo khoác lên ghế và ngồi xuống cạnh nàng, rồi bế nàng lên đùi mình. Họ ngồi lặng lẽ, theo dõi nhà khí tượng học chỉ vào hết áo cao này đến áp thấp khác, thực hiện động tác quét tay để chỉ những chuyển động của chúng, và cuối cùng đưa ra dự báo: nóng và oi bức, giống suốt cả ngày nay, với khả năng có sấm chớp.

“Hôm nay có chuyện gì thú vị không?” nàng hỏi.

“FBI địa phương cho bọn anh một bản mô tả tính cách mà họ đã dựng được; tên này có thể đã đi khắp cả nước trong vòng mười năm qua, để lại một chuỗi các nạn nhân đằng sau hắn, và không ai biết được trông hắn như thế nào, hay có một mảnh bằng chứng nào liên hệ tới hắn.” Anh ôm nàng vào người anh. “Nhưng bọn anh đang xin một danh sách các tài khoản mới ở chỗ các công ty dịch vụ công. Không nhiều hi vọng, nhưng còn có gì đó để làm.”

Nàng đã thay sang quần sooc và áo thun khi nàng tan sở về nhà, và anh vuốt ve tán thưởng bập đồi trần của nàng. “Còn em? Có gì thú vị xảy ra trong phòng kế toán không?”

Nàng khụt khịt. “Thực tế đi. Phần thú vị nhất trong ngày là khi một người đàn ông gọi điện đến, bực tức bởi vì ông ta đã bị tính phí phụ trội trên tài khoản xấu trong khi ông ta đã là khách hàng của nhà băng hàng năm trời rồi.”

“Cá là chuyện đó khiến trái tim già cỗi tăng nhịp đập.”

“Em gần như xỉu vì căng thẳng ấy chứ.” Marlie thở dài và trèo xuống khỏi lòng anh. “Tốt hơn em nên đi xem có gì ở trong bếp nếu tối nay chúng ta muốn ăn tối.”

“Muốn anh ra ngoài mua gì không?” anh đề nghị.

“Không, em không có tâm trạng ăn đồ ăn sẵn. Em sẽ nghĩ ra món gì đó. Tại sao anh không ngồi đây và đọc báo thôi nhỉ? Trông anh như là cần nghỉ ngơi một chút đấy.”

Chắc chắn là anh đồng tình với đánh giá đó, và đi vào trong phòng ngủ để thay bộ đồ dính dấp, nhăn nhúm của mình ra. Marlie ngó đầu vào trong tủ lạnh và các tủ bếp trước khi quyết định làm món gà xào. Nàng rất mừng vì Dane đã chiều theo gợi ý của nàng, bởi vì nàng cần chút thời gian cho riêng mình. Anh có trực giác nhạy đến nỗi anh sẽ nhanh chóng phát hiện ra không chỉ có tình thế hiện nay khiến nàng khổ sở, và nàng không muốn ở gần anh cho đến khi nàng kiểm soát được bản thân chặt chẽ hơn.

Ngày hôm nay nàng đã chẳng để tâm mấy khi kế toán trưởng nói chuyện với vị khách hàng bực tức, cố giải thích và xoa dịu mà không lùi bước, nhưng đột nhiên nàng đã bị choáng ngợp bởi sự chán ghét và giận dữ. Giật mình, nàng đã tự động nhìn xung quanh để tìm nguồn phát, và chỉ đến lúc ấy mới nhận thấy chuyện gì đã xảy ra. Nàng đã bắt được những tình cảm của trưởng phòng.

Nàng hoảng loạn trong im lặng, ngồi cứng đờ trên ghế và cố đóng luồng cảm xúc đó lại. Trước sự ngạc nhiên của nàng, nó dừng lại ngay lập tức như lúc mới bắt đầu, mặc dù cuộc chuyện trò đằng sau nàng vẫn còn tiếp tục.

Nàng không biết liệu nàng có thành công trong việc ngăn chặn nó, hay liệu khả năng đọc tình cảm người khác của nàng lại trỗi dậy một lần nữa. Dù thế nào thì Dane cũng sẽ không thích.

Nàng biết rằng anh nhìn các hình ảnh tiên thị theo góc độ khác, rằng anh không xem chúng như một mối đe dọa tới sự riêng tư của mình. Nhưng nếu khả năng đọc tình cảm của nàng trở lại hoàn toàn, nàng không biết liệu Dane có thể chấp nhận được không. Anh không thích trở thành mục tiêu của điều tiên tri, vốn không phải và chưa bao giờ là khả năng chính của nàng. Nếu anh biết rằng nàng có thể tự ý đọc được anh... anh có thể sẽ ra đi, mặc dù nàng đã hứa là sẽ không xâm phạm vào sự riêng tư của anh. Nàng phải đối mặt với khả năng đó. Dane quan tâm đến nàng, nhưng nàng không nghĩ anh đủ quan tâm để chịu đựng hoàn cảnh đó. Chẳng phải là việc gì mới mẻ; mọi người luôn luôn khó chịu khi ở quanh nàng.

Quyết định không kể với anh là điều rất dễ dàng. Nàng không biết chuyện gì đang xảy ra: liệu các khả năng của nàng đã trở lại hoàn toàn, liệu nàng chỉ mới hồi phục được một phần khả năng trước kia, hay là nàng đã mạnh hơn. Nàng hi vọng không phải là khả năng cuối cùng, vì nếu sức mạnh đồng cảm của nàng trở lại mạnh hơn trước đây, nàng sẽ phải chuyển xuống một cái hầm sâu dưới đất để tìm chút yên bình. Chắc chắn là Dane sẽ chẳng chia sẻ cái hầm ấy với nàng đâu.

Nàng cảm thấy như thể nàng đang sống kiểu vợ chồng hờ với anh. Chẳng có một giai đoạn tán tỉnh thông thường nào cả, không có cả tìm hiểu lẫn nhau. Họ đã bị ném vào nhau trong cơn khủng hoảng, lúc đầu đã đối địch nhau, rồi đột nhiên trở thành tình nhân. Họ chưa từng bàn bạc về mối quan hệ của họ, bất kể nó là gì. Anh chỉ đơn giản là chuyển vào ở, và nàng chẳng biết

phải trông chờ điều gì. Sau khi tên giết người bị bắt, liệu có phải anh sẽ chỉ trở về nhà mình với một câu “Gặp em sau nhé” tỉnh bơ hay – hay là gì? Nếu là tình huống bình thường, một tình huống như nàng mong muốn, theo đúng lý lẽ anh sẽ dành vài đêm trong tuần với nàng.

Nàng cần một sự an toàn về mặt tình cảm. Nàng có thể chịu đựng bất kì điều gì nếu nàng có một nền tảng chắc chắn để trở về, nhưng nàng không chắc nàng có cái đó với Dane hay không.

Thật là ngốc nghếch, khi nghĩ đến việc nàng vẫn đang sống và ngủ cùng với một người đàn ông, vậy mà vì lý do gì đó nàng lại không sao hỏi anh ta một cách thẳng thắn những ý định của anh ta là gì được. Nàng thú nhận với bản thân rằng thực ra nàng sợ phải nghe câu trả lời. Dane không phải là kiểu người đàn ông lập lờ quanh co; anh sẽ thẳng thắn nói cho nàng biết sự thật, và nàng còn chưa sẵn sàng để nghe chuyện đó. Để sau. Mọi chuyện đều phải chờ. Sau khi tất cả đã xong, nàng sẽ có thể xử lý bất kể điều gì anh nói, thậm chí cả khi nó chính xác là điều nàng không muốn nghe.

Nàng đã yêu anh, nhưng nàng không tự lừa dối mình rằng nàng biết tất cả về người đàn ông là anh. Với tất cả sự thân mật về thể xác giữa họ, anh vẫn giữ một phần lớn bản thân trong vòng riêng tư, được đặt một cách an toàn đằng sau một bức tường thép. Đôi lần anh quan sát nàng trong sự tính toán lặng im, căng thẳng đến gần như đáng sợ, bởi vì nàng không thể đọc được bất kì một đam mê nào trong mắt anh suốt những lúc đó.

Anh đã nghĩ gì? Quan trọng hơn là, anh đang định làm gì?

*

Giới truyền thông không hề biết nghỉ ngơi. Điện thoại trong sở cảnh sát reo không ngừng. Các phóng viên cắm trại bên ngoài văn phòng cảnh sát trưởng, ngoài văn phòng thị trưởng, ngoài sở cảnh sát. Cả sĩ quan mặc quân phục lẫn thường phục đều phải bắt đầu các hoạt động lẩn tránh khi đi vào hoặc đi ra khỏi sở, họ phải đi những đoạn đường rất dài để tránh đám đông.

Tệ hơn cả đám truyền thông là những cuộc điện thoại kì quặc bắt đầu đến. Hàng trăm người ở Orlando đột nhiên nhớ lại những kẻ khả nghi lén lút quanh thùng rác và cửa trước nhà họ. Những kẻ hèn học tìm thấy cơ hội trả thù bằng cách gọi điện tới chỉ điểm, gán ghép những người họ ghét vào tội sát nhân. Mỗi đêm các cảnh sát phải tới điều tra các cú gọi hoảng loạn báo có kẻ đột nhập trong nhà dân, nhưng phần lớn các cuộc gọi đều chẳng có gì. Vài bà mẹ vợ tố cáo đức ông chồng ti tiện của con gái mình, chắc chắn rằng tên con hoang lười biếng ấy phạm đủ các thứ tội không thể kể ra được. Chuyện đáng nguyên rủa là tất cả đều phải được điều tra. Bất kể lý do hoang đường đến đâu, cảnh sát cũng phải kiểm tra chúng. Các cảnh sát mặc đồng phục chạy đôn chạy đáo, kiệt sức vì nhiệt độ cao khủng khiếp và những giờ làm việc bất tận.

Cảnh sát trưởng Champlin phải tổ chức một cuộc họp báo, hi vọng xoa dịu phần nào áp lực của giới truyền thông. Ông ta giải thích rằng ông ta không có nhiều thông tin để đưa cho họ, bởi vì các cuộc điều tra vẫn còn đang tiếp diễn. Nhưng lý lẽ chỉ là một vũ khí bất lực; nó chẳng làm thoả được cơn đói khát vô độ đối với sự thật, với các câu chuyện, với thời lượng lên hình và các cột báo. Nó không bán được báo hay đẩy tỷ lệ người xem lên cao. Các phóng viên muốn những chi tiết giết gân, đẫm máu, đáng sợ, và họ chán nản khi chẳng có gì như thế xuất hiện.

Carroll Janes theo dõi các chương trình tin tức và đọc các tờ báo, và cười hài lòng. Cảnh sát không thể cho giới truyền thông nhiều thông tin bởi vì chúng chẳng có gì nhiều. Những tên ngu độm đã phải thúc thủ, y như tất cả những tên ngu khác. Hắn quá thông minh so với chúng để bị tóm – mãi mãi như thế.

Chương 18

Nhìn chung, Carroll Janes rất hài lòng với sự hỗn loạn. Chỉ hai cuộc trừng phạt, và nhìn xem hắn đã nổi đình nổi đám thế nào. Tất nhiên, hắn sẽ phải thu lại ý nghĩ nhục mạ bọn cảnh sát Orlando; chúng không ngu như là hắn đã sợ. Mặc dù cuộc trừng phạt thứ hai *quá* là rõ ràng, rất nhiều sở cảnh sát khác sẽ không nhận ra mối liên hệ giữa hai vụ, vì rút cuộc hắn đã để nguyên những ngón tay trong vụ thứ hai. Hắn đã rất bực mình khi mục chó cái Vinick cào hắn và hắn buộc phải gánh thêm chút rắc rối trong việc cắt rời ngón tay mục và vứt bỏ chúng, nhưng ít nhất ngón tay cũng nhỏ và dễ vứt đi. Bọn chó chẳng gặp vấn đề gì với chúng, và những chiếc xương nhỏ xú, nếu vẫn còn thì không thể nhận dạng được.

Không đòi nào bọn cóm tóm được hắn, nhưng ít nhất bọn chúng đã *biết* về hắn; nó tăng thêm phần kích thích cho quá trình. Thật là hay khi được đề cao, hơi giống với sự khác biệt giữa một diễn viên biểu diễn trong một nhà hát vắng lặng và một người biểu diễn trước một khán phòng kinh hoàng, đứng dậy toàn bộ. Hắn còn thích thú với các chi tiết hơn nữa, khi biết rằng bọn cảnh sát sẽ phải kinh ngạc trước trí tuệ của hắn, trước óc sáng tạo, sự hoàn hảo tuyệt đối của hắn, thậm chí cả trong lúc chúng nguyên rủa hắn. Thật hài lòng biết bao khi biết đối thủ của mình tôn trọng những tài năng của mình một cách đúng mực.

Hắn đã chán nản trước nỗ lực tìm kiếm một tội nhân mới của hắn, vì mục đích thử nghiệm, nhưng Janes tự coi mình là một người kiên nhẫn. Điều gì đến, sẽ đến. Vội vã sẽ thành lừa lọc; nó sẽ lấy mất sức mạnh của giây phút ấy. Hắn đã thoả mãn hơn kể từ khi tin tức nổ ra, bởi vì tất nhiên đọc về chính mình, trở thành đề tài bàn luận của tất cả mọi người thì lúc nào mà chả vui. Thậm chí cả Annette ở chỗ làm cũng không nói chuyện gì khác. Cô ta đã kể với hắn mọi biện pháp phòng bị kỹ lưỡng mà cô ta đang thực hiện, cứ như là hắn sẽ bị cô ta thách thức không bằng, con lợn bé nhỏ đó. Nhưng hắn mua vui bằng cách thương hại cô ta, mớm sự sợ hãi cho cô ta và xúi giục cô ta tiến hành những biện pháp an toàn lỗ bịch. Cô ta thậm chí còn không chịu ra xe một mình, cứ như là hắn đã từng kéo bất kì ai ra khỏi đường đi không bằng. Thật là đáng chán – hắn cười khúc khích trước mưu mẹo của chính mình – trong khi thử thách thực sự là ở chỗ tóm được bọn chúng ngay trong nhà chúng, nơi chúng cảm thấy an toàn nhất.

Vào ngày thứ Tư Annette đã đi ăn trưa khi một phụ nữ tóc nâu to cao, đầy đà tiến tới quầy, gương mặt mục ta nhăn lại vì giận. “Tôi muốn nói chuyện với ai đó về dịch vụ ở cửa hàng này,” mục ta quát.

Janes dành cho mục ta nụ cười tốt nhất của hắn. “Tôi giúp gì được bà chẳng, thưa bà?”

Vấn đề chính ở đây là mục ta đang trong giờ nghỉ trưa và đã đứng chờ mười lăm phút ở quầy quần áo cố tìm ai đó đổi một chiếc áo sơ mi cho mục. Mục vẫn còn chưa được phục vụ, và giờ mục

chẳng còn thời gian để ăn trưa nữa. Janes kiểm soát một cơn run rẩy dự đoán khi mẹ tiếp tục quát mắng, sự giận dữ hiện lên mọi đường nét cơ thể.

“Tôi sẽ gọi cho quầy quần áo và đảm bảo bà được phục vụ ngay lập tức,” hấn nói. “Tên của bà là...?”

“Farley,” mẹ nói. “Joyce Farley.”

Hấn liếc vào bàn tay mẹ. Không có nhẫn cưới. “Cô có một tài khoản với chúng tôi không, Cô (*Miss = chưa chồng*) Farley?”

“Bà (*Ms. = không khẳng định là có chồng hay không*) Farley,” mẹ ta quát. “Thế thì có khác biệt gì hả? Chẳng lẽ một khách hàng phải có một tài khoản thanh toán trước khi cái cửa hàng này quan tâm tới người ta hay sao?”

“Không phải vậy,” hấn nói lịch sự. Chỉ là sẽ dễ dàng hơn trong việc truy nhập những thông tin quan trọng nếu mẹ ta có trong ngân hàng dữ liệu. Mẹ ta là một trong những kẻ cổ suý bình quyền nanh nọc, căm ghét đàn ông. Sự dự đoán tăng dần lên; hấn thích thú thúc đẩy mẹ. Hấn trượt một tờ đơn về phía mẹ. “Nếu bà không phiền, xin bà điền vào mẫu đơn khiếu nại này? Chúng tôi muốn quan tâm tới tất cả các khiếu nại, và đảm bảo là khách hàng hài lòng với hoạt động của chúng tôi.”

“Tôi thực sự không có thời gian. Tôi sắp bị trễ giờ làm rồi.”

“Vậy thì chỉ cần tên và địa chỉ của bà thôi. Tôi sẽ tự điền các thông tin khác vào.”

Mẹ ta nhanh chóng viết tên và địa chỉ vào phần trên cùng của mẫu đơn trong khi hấn gọi cho quầy quần áo và nói chuyện với trưởng quầy. Hấn cười lần nữa khi gác máy. “Bà Washburn sẽ đích thân chờ bà để đổi chiếc áo.”

“Đáng lẽ việc này không cần phải thế.”

“Tôi hoàn toàn đồng ý.” Hấn trượt tờ đơn ra khỏi mặt quầy.

Mẹ ta quay đi, bước một bước, rồi đột ngột dừng chân và trở lại. “Tôi xin lỗi,” mẹ ta nói. “Tôi đã bị đau đầu kinh khủng và tôi đang giận, nhưng đáng lẽ tôi không nên trút lên anh. Đó không phải là lỗi của anh, và anh đã làm mọi việc có thể để giúp tôi. Tôi xin lỗi vì đã đối xử không ra gì với anh.”

Hắn quá ngạc nhiên đến nỗi mất một lúc hắn mới có thể nói. “Không có gì đâu ạ. Tôi mừng là tôi có thể giúp ích.” Một câu trả lời theo quy ước, một câu trả lời đã được hàng ngàn người bán hàng buồn tẻ nói hàng ngàn lần một ngày, bởi vì họ sẽ mất việc nếu họ nói điều họ thực sự muốn nói. Bà Farley dành cho hắn một nụ cười lướt qua, dè dặt và bỏ đi.

Janes nhìn chăm chăm vào lưng mù, sự giận dữ dâng lên trong hắn. Hắn vò nát tờ đơn khiếu nại một cách thô bạo và ném nó vào thùng rác. Sao mù dám xin lỗi! Mù đã huỷ hoại mọi thứ. Vấn đề không phải là như thế. Sự trừng phạt mới là vấn đề. Hắn cảm thấy bị lừa đảo, như thể một phần thưởng quý giá vừa mới được đưa ra trước mặt hắn rồi bị giật đi. Hắn đã bắt đầu cảm nhận được luồng sức mạnh bạo tàn, và biết được niềm ham muốn thả tự do cho sức mạnh ấy. Giờ hắn chẳng còn lại gì cả! Dù thế nào hắn cũng giết mù chó cái, để dạy cho mù rằng mù không thể cư xử theo ý mình rồi trốn thoát hậu quả bằng cách rĩ ra một lời xin lỗi.

Không. Luật là luật. Hắn phải tuân thủ chúng; hắn sẽ huỷ hoại mọi thứ nếu không làm thế. Cần phải đạt được đủ các tiêu chí, giữ đúng các tiêu chuẩn. Nếu hắn không thể duy trì những tiêu chuẩn ấy, thì hắn *đáng* bị bắt. Bất kể hắn muốn trừng phạt mù thế nào, hắn sẽ phải dẫn mình cho những bài học thật sự.

*

Marlie ngồi rất im bên bàn mình, cố kiểm soát cơn run rẩy của mình. Cảm ơn Chúa đang là giờ ăn trưa, và hầu hết mọi người đã ra ngoài đi ăn. Nàng đã mang theo bữa trưa và một cuốn sách, định dành một giờ yên tĩnh để đọc. Nàng đang vui vẻ lật dở cuốn sách, lơ đãng gặm một quả táo, khi một cảm giác đen tối là hỗn hợp của giận dữ và sự dự đoán tràn ngập trong nàng. Nó không choáng ngợp như một hình ảnh thực sự, nhưng nàng đã nhận ra nguồn của nó. Không nghi ngờ gì nữa đó là tâm điểm của sự độc ác lạnh lẽo. Và rồi, đột nhiên, cơn giận trào lên, nhưng sự dự đoán đã mất, và thay vào đó nàng cảm nhận được sự thất vọng.

Nàng đã quen với hắn. Sức mạnh tinh thần của hắn chưa đủ để nàng “nhìn” thấy các sự kiện, nhưng nàng biết mà không cần nhìn. Hắn đã chọn nạn nhân kế tiếp của hắn, và cái gì đó đã xảy ra cướp mất niềm sung sướng điên cuồng của hắn.

Hắn đang ở ngoài đó. Và hắn đang đi sẵn.

*

“Hắn đang tìm kiếm một ai đó,” nàng nói với Dane tối hôm đó. Nàng không ngừng đi lại quanh phòng. “Hôm nay em đã cảm thấy hắn.”

Anh đặt tờ báo anh đang đọc sang một bên – nó chứa đầy những cơn kích động và hầu hết những câu chuyện sai sự thật về Tên đồ tể ở Orlando – và đặt toàn bộ sự tập trung căng thẳng của anh vào nàng. Thậm chí cả hai bên mặt anh cũng co cứng; nàng đã trở nên quen thuộc với khuôn mặt cứng rắn ấy, nhìn nó qua cặp mắt của tình yêu, nhưng đột nhiên nàng quan sát anh lần nữa giống như nàng mới nhìn thấy anh lần đầu khi họ gặp nhau: Dane Hollister tay cảnh sát, Dane Hollister kẻ rất nguy hiểm.

“Chuyện gì đã xảy ra?” anh hỏi, giọng nói chua cay. “Chuyện xảy ra *khi nào*? Tại sao em không gọi anh?”

Nàng bắn cho anh cái liếc nhìn thật nhanh và tiếp tục những bước chân vô định của mình. “Anh có thể làm gì nào?”

Câu trả lời là “không có gì,” và nàng thấy là anh không thích thế. “Lúc đó là giờ ăn trưa của em, khoảng mười hai giờ ba mươi. Đột nhiên hắn ở đó. Em có thể cảm nhận sự giận dữ của hắn, nhưng hắn cũng rất thích thú, giống một đứa trẻ dự đoán một trò vui. Hắn đã chọn được bà ta, em biết là hắn chọn rồi. Rồi cái gì đó xảy ra, em không biết là cái gì, nhưng bà ta thoát đi và hắn biến mất.”

“Và rồi?”

“Rồi không gì cả. Em không còn cảm thấy hắn được nữa.”

Anh đang nhìn nàng thật kĩ. “Nhưng em có thể nói khi nào hắn chọn được nạn nhân?”

Nàng nhún vai. “Lần này em đã làm được.”

“Còn gì khác không? Em có thể nói gì về nạn nhân được không?”

“Không.”

“Một chi tiết nhỏ nhất cũng có thể giúp –“

“Em kể với anh rồi, không!” đột nhiên nàng quát lên, phóng vào trong phòng ngủ. “Anh không nghĩ em đã cố rồi ư?”

Anh di chuyển như một con hổ vồ mồi, bật ra khỏi sofa và tóm được nàng trước khi nàng chạy được vào phòng ngủ và đóng cánh cửa giữa họ. Anh vòng hai cánh tay quanh nàng từ phía sau, kéo nàng dựa sát vào anh. Giờ anh có thể cảm nhận những đợt run rẩy khe khẽ chạy suốt người nàng, cơn run rẩy đã không hoàn toàn rời bỏ nàng kể từ bữa trưa. “Anh xin lỗi,” anh rì rầm, cào chiếc cằm lởm chởm của anh vào thái dương nàng. “Anh biết việc này khó khăn thế nào với em. Em có sao không?”

Nàng do dự, rồi miễn cưỡng thú nhận, “Em thấy hơi kinh,”

Anh đu đưa nàng tại chỗ một lát, để nàng tiếp thu được sự an toàn trong vòng hiện diện của anh. Đến giờ nàng đã sống trong căng thẳng suốt gần một tháng rồi, và với nàng nó tệ hơn rất nhiều so với anh. Nàng cần được nghỉ ngơi. Anh vuốt tóc nàng ra khỏi mặt nàng, suy nghĩ rất lung. “Em muốn đi xem phim không?”

“Lần trước anh cũng đưa giải pháp đó,” nàng căng thẳng nói. “Đi đâu đó.”

“Có hiệu quả không?”

Nàng thả lỏng một chút mà không để ý. Nàng quá mệt mỏi; thật tuyệt khi dựa vào anh. “Anh biết là có.”

“Vậy hãy đi xem phim đi. Không có gì mà em thích xem à?”

“Em không biết.” Nàng do dự. “Em chưa hề đi xem phim từ vụ giết người đầu tiên.”

“Vậy thì đến lúc rồi. Anh chưa hề đi xem phim vài năm nay rồi. Em thích cái gì?”

“Em không biết đang có chiếu gì.” Nàng quay lại đối mặt với anh, và nặn ra được một nụ cười. “Em nghĩ cứ lái xe một vòng còn hơn.”

Anh nhẹ lòng khi thấy sự căng thẳng của nàng dịu xuống. Anh thì thích mang nàng lên giường hơn, nhưng anh nghĩ nàng quá căng thẳng để hưởng thụ chuyện ấy. “Vậy đó là việc chúng ta sẽ làm,” anh nói.

Không khí lúc chạng vạng đậm đặc và nặng nề khi họ rời khỏi nhà, hơi nóng vẫn còn nán lại kể cả khi mặt trời đã khuất bóng, và sẵn dĩ dưng ở đằng xa. Dane hạ cửa xe xuống, đưa xe vào đường cái, và hướng tới Bờ biển Gulf, thẳng hướng cơn bão đang tới. Đám mây vằn vũ trên đầu như một con quái vật to lớn, vài tia chớp loé lên trên bề mặt màu tím thẫm của nó.

Không khí thổi vào qua cửa xe trở nên mát hơn, gần như là lạnh, và mang theo nó hương vị ẩm thấp, ngọt ngào của cơn mưa. Marlie ngồi im lặng bên cạnh anh, mắt nàng để vào cơn bão. Những giọt mưa đầu tiên tấp vào kính chắn gió của anh. Anh phải kéo cửa lên và bật cần gạt nước, và rồi họ lao thẳng vào làn mưa như thác trước mặt họ.

Anh phải lái chậm lại gần như là bò, trong khi tiếng sấm nổ đùng đùng quanh họ và sét chớp loé. Những người khác, những lái xe cẩn trọng hơn đã mang xe ra khỏi đường lộ hoàn toàn, tìm kiếm chỗ trú bên dưới cầu vượt hay đơn giản là ra khỏi làn đường. Một vài linh hồn dừng cảm tiếp tục hướng thẳng vào trung tâm cơn bão, khi bóng tối trùm xuống và những nỗ lực thăm thương của đèn pha chỉ có thể chiếu sáng được khoảng cách rất nhỏ trước mặt họ.

Marlie vẫn bất động. Sự mãnh liệt của cơn bão làm nàng trống rỗng, hút hết những cảm nhận về bản thân và thay vào đó lấp đầy nàng bằng nguồn năng lượng thô sơ của chính nó. Nàng biết nàng nên sợ hãi những cơn bão điện từ, nhưng nàng không sợ. Vẻ tráng lệ của nó khiến lòng nàng tràn đầy tôn kính, và nguồn năng lượng được giải phóng ấy bằng cách nào đó đã sạc năng lượng cho nàng.

Dane luôn luôn tắt đèn bên trong lúc lái xe, và chiếc xe giống như một cái hang tối đen. Anh không nói chuyện, nàng cũng không. Nàng không cảm thấy cần phải nói. Nàng an toàn và không ráo trong khi cơn bão ào ào đổ xuống xung quanh họ, đánh đập chiếc xe bằng những màn mưa và cơn gió làm nó rung từ bên này sang bên kia. Dane giữ chiếc xe cân bằng, cánh tay mạnh mẽ của anh gồng lên cơ bắp khi anh chiến đấu kháng cự lại sự giận dữ của cơn bão. Marlie thậm chí không có lấy một giây khó chịu; nàng an toàn và nàng biết thế.

Dần dần họ lái xe ra khỏi cơn bão, để nó lại đằng sau vẫn chớp giạt và đi đùng giạt dỗi ở phía xa. Trời tiếp tục mưa, nhưng là một cơn mưa nhỏ, đều đều, bình thường. Họ kéo cửa xuống vài phân và để làn không khí ngọt ngào bao quanh.

Anh rẽ ngược lại ở chỗ rẽ tiếp theo và hướng về Orlando, lần này đuổi theo cơn bão.

Nàng dựa đầu ra sau. Cơn bão đã khuếch đại mọi thứ; nàng chưa từng cảm thấy như thế này trước đây. Nhịp tim của nàng chậm và nặng nề, một tiếng trống cam lặng; cơ thể nàng cũng nặng nề và chín muồi, giạt thóp với sinh lực. Nàng muốn anh, muốn sự cứng rắn và niềm đam mê của anh ở trong nàng. Nàng có thể cảm thấy anh ở bên cạnh nàng, căng lên vì nhận thức giới tính. Đôi mắt anh đang ở trên đường, nhưng sự chú ý của anh đang hướng vào nàng, nàng biết anh hoàn toàn nhận biết được từng cử động của nàng, của sự tăng nhịp thở rất nhẹ, sự ấm áp, và mùi hương thoang thoảng của cơ thể nàng.

“Dane,” nàng nói. Tiếng nói run run trong bóng tối.

Anh đang vã mồ hôi, nàng có thể thấy mặt anh bóng lên bất kể khi nào họ gặp một chiếc xe đang tới gần. Hơi nóng cuộn cuộn bốc lên từ anh. Bụng nàng quặn lên thích thú; anh gần như đã mất kiểm soát, theo một cách mà nàng chưa từng biết đến. Trước đây, ngay cả trong lần đầu tiên, bất kể anh bị khuấy động đến thế nào, anh vẫn luôn gắng giữ mình cho đến khi nàng đã thoả mãn. Anh đã muốn nàng trước cả khi họ rời nhà, và sự giận dữ nguyên thủy của cơn bão chỉ làm tăng thêm cơn đói của anh, giống như làm thức tỉnh cơn đói của nàng.

Nàng muốn hỏi anh anh có yêu nàng không, nhưng từ ngữ không thoát ra. Anh đang ở với nàng tại đây và ngay lúc này, và nếu sự hấp dẫn tình dục là tất cả những gì anh cảm nhận, thì nàng sẽ phát hiện ra sớm thôi. Vì hiện tại là tất cả khoảng thời gian nàng được đảm bảo, nàng quyết định dừng bực bội và tận dụng tối đa nó. Đó chẳng phải là mục đích cuộc sống đó sao? Chẳng lẽ nàng không học được gì từ tất cả những đau đớn, của nàng và của người khác, nàng chưa trải qua ư? Không ai sống mà không phải chịu đau khổ. Vấn đề là tận dụng tối đa hiện tại, và tận hưởng những món quà mà họ có.

Nàng với tay ra và nhẹ nhàng di một ngón tay dọc phần nối giữa đùi anh, cảm thấy các thớ thịt của anh cứng lại bên dưới cú chạm của nàng. Anh đã cứng như thép, thúc mạnh vào chiếc quần ràng buộc. Nàng vuốt ve một ngón tay lên xuống chiều dài của nó.

Hơi thở của anh thoát ra giữa hai hàm răng. “Đừng trêu anh nữa.”

“Em không trêu,” nàng lầm rầm, gần như gầm gừ. “Em đang rất nghiêm túc,” Nàng thò tay xuống giữa hai chân anh, và anh rên lên khi vô tình tách chúng ra. Chiếc xe chậm lại, rồi anh xốc lại mình và tăng tốc lần nữa.

“Giờ anh không ngừng lại được,” anh nói với sự thô bạo bị kiềm chế. “Có quá nhiều xe.”

“Có thấy khách sạn nào thú vị không?” nàng hỏi, giọng nàng lơ đãng khi tập trung vào việc cởi thắt lưng của anh.

Anh rùng mình, hít vào để cho bàn tay nàng thêm chỗ trống. Anh muốn nàng dừng lại, nhưng đồng thời anh lại bất lực trước niềm sung sướng. “Anh không mang cái bao nào cả.” Trừ đêm đầu tiên bên nhau, anh dùng bao cao su mỗi lần họ quan hệ. Đêm đầu tiên đó, anh đã không thể nghĩ được bất kể điều gì ngoại trừ vào trong nàng. Anh âm thầm sốc trước sự bất cần của mình, điều vốn chưa từng xảy ra trước đây, và kể từ đó anh đảm bảo là việc ấy không xảy ra nữa.

Giải pháp dừng lại ở một quầy thuốc hiện ra trong đầu nàng, nhưng nàng bỏ qua nó. Nàng

không muốn bị sao lãng, và anh thì không thích hợp để đi mua hàng gì cả. “Tốt hơn anh nên lái nhanh lên,” nàng nói, ngay khi nàng kéo khoá quần anh xuống và đưa tay vào trong để nắm trọn bộ phận trần trụi của anh.

Một tiếng rên thô ráp thoát ra khỏi anh. Nàng hân hoan trước âm thanh ấy, cũng như nàng hân hoan vì cảm thấy anh co bóp trong tay nàng. Nàng biết vài cú nắm nhanh, mạnh sẽ kết thúc anh, vì thế nàng cố tình để cú chạm của nàng nhẹ nhàng, chậm rãi, và lưu luyến. Những đường nét trên mặt anh căng lên khi nàng rúc vào gần hơn và hôn vào phía dưới cằm anh. Ngực nàng chạm vào cánh tay cơ bắp của anh, và nàng có thể cảm nhận được những cơn rung mình làm rung nó.

“Em sẽ phải trả giá vì chuyện này,” anh cảnh cáo.

Nàng cắn vào rái tai anh. “Nghe có vẻ thú vị. Có ý tưởng nào chưa?”

Anh có vài ý tưởng, nhưng không cái nào làm trong xe được. Anh chỉ có thể hi vọng là anh đã không ngừng tăng tốc, bởi vì anh không nghĩ có cách quỷ quái nào để kéo khoá quần lên được. Nàng tiếp tục nhẹ nhàng vuốt ve anh, làm cho anh cứng lên đau đớn. “Em đang vui vẻ chứ hả?” Phổi anh thít lại, ngăn anh không nói lớn hơn một tiếng gừ được.

“Vô cùng.” Lưỡi nàng chạm nhẹ vào trong tai anh, và anh run rẩy dữ dội. “Em chưa sẵn sàng dừng lại đâu. Anh cứ lái xe tiếp đi.”

Anh lái xe. Anh lái nhanh chưa từng thấy, với sự tập trung tuyệt vọng vẫn không đủ để ngăn anh biết những gì nàng đang làm với anh. Một tiếng cười trầm đục thoát ra khỏi cổ họng anh. “Cô phù thủy nhỏ này, em đang thích thú.”

Nàng dành cho anh một nụ cười nhỏ, hài lòng. “Tất nhiên rồi. Anh thường khiến *em* phát điên. Cảm giác làm nạn nhân thế nào hả?”

“Như là sắp chết đến nơi ấy,” anh hỗn hển.

Nàng nhìn quanh và xác định vị trí của mình. “Chúng ta sẽ về nhà trong vòng năm phút nữa. Anh có thể chịu được từng ấy, phải không?” Nàng tiếp tục vuốt ve anh, sử dụng mọi kiến thức nàng có về cơ thể anh để đốt cháy anh thêm nữa. Nàng tỉ mỉ liếm anh.

Anh hào hển lần nữa, cơ thể trở nên cứng đờ. “Có thể.”

Tới lúc họ về đến nhà thì anh đã phát điên, hông anh nhấc lên với mỗi cú vuốt của bàn tay nàng. Anh thực sự lôi nàng ra khỏi xe và vào trong nhà, nơi họ lao đảo đi vào phòng ngủ, xé và lột quần áo của nhau. Họ vẫn còn mặc áo khi rơi xuống giường. Dane hoãn được đến lúc đeo bao cao su vào, rồi anh lật sấp nàng xuống, dùng đầu gối tách hai chân nàng ra, và đi vào trong nàng với sức mạnh rung chuyển.

Marlie nắm chặt tấm ga giường, cơ thể nàng rung lên với mỗi cú đâm của anh. Nàng thấy thích thú như thể chính nàng mới là người bị tra tấn lâu đến thế. Nàng nhấc mông lên, vặn vẹo để nhận lấy anh sâu hơn, mặc dù việc đó gần như là không thể. Anh rên lên với từng cú đâm, âm thanh hoang dại, ùng ùng trong cổ họng vang lên trong đêm tối. Và rồi toàn bộ cơ thể của anh căng lên và anh thô bạo đi vào trong nàng và giữ mình ở đó, run rẩy, rên rỉ khàn đặc với sự thoả mãn của bản thân khi cực khoái lan đến tận cùng trong anh.

Sau đó anh nằm xuống nửa bên cạnh nửa ở trên nàng, những cử động của anh loạn quạng và không chính xác, cơ thể to lớn của anh run rẩy. Ngực anh phập phồng khi anh cố gắng hít vào đủ ô xy, và nàng cảm thấy nhịp tim mạnh mẽ của anh đập trong người. “Ôi, Chúa ơi,” anh thở khò khè. “Suýt nữa thì em giết anh rồi đấy.”

“Thật sao?” nàng lẩm bẩm. “Em tưởng anh thích đấy chứ. Nhưng nếu anh không thích, em sẽ không làm thế nữa –”

Anh thọc tay vào tóc nàng và xoay đầu nàng để kết thúc câu nói của nàng bằng một nụ hôn mạnh mẽ, ép buộc. “Anh sẽ gắng gượng mà chịu thôi.”

“Người hùng của em,” nàng nói, cắn nhẹ vào môi dưới anh, rồi trở lại cho một nụ hôn thật sâu.

Một tiếng gừ trầm vang vang trong ngực anh. Anh xoay nàng trong tay và chồm lên người nàng. “Nào, quý cô, để xem cô thì sao nào.”

Anh chăm sóc việc đó rất tốt, làm cho nàng kiệt sức, rã rời, và thoả mãn. Sau đó họ nằm bên nhau trong bóng tối, lắng nghe cơn mưa. Nàng lơ đãng chơi đùa với lông ngực xoắn xoắn của anh. Một lúc sau nàng ngáp và nói, “anh đóng cửa xe chưa?”

Anh bất động, suy nghĩ rất lung. Rồi anh nói, “Ôi, chết tiệt,” anh nhấc mình khỏi giường. Nàng nằm đó cười khúc khích trong khi anh mặc quần vào và hấp tấp đi qua căn nhà tối om. Nàng nghe tiếng cửa trước mở, rồi đóng lại vài giây sau. Một phút sau anh đã trở lại phòng ngủ. “Có, anh đóng rồi, đồ đáng ghét,” anh lẩm bẩm.

“À, em không nhớ.”

Anh cười. “Anh cũng không nhớ.” Anh lột quần ra rồi bò lại giường với nàng. Anh ngáp khi ôm nàng lại gần hơn, đặt nàng an toàn trong vòng tay anh. “Khi nào chuyện này kết thúc,” anh lẩm bẩm vào tóc nàng, “cả hai chúng ta đều cần một kì nghỉ. Em thích chỗ nào hơn, núi hay là biển?”

Trái tim nàng ngừng đập một lần vì hạnh phúc. Đó là lần đầu tiên anh nói bất kì điều gì về một tương lai của hai người, thậm chí cả khi đó chỉ là một việc bình thường như lên kế hoạch đi nghỉ. “Đây là Florida mà,” nàng trả lời. “Chúng ta có thể ra biển bất kì lúc nào.”

“Vậy thì núi. Chúng ta sẽ thuê một căn nhà gỗ có bồn tắm nước nóng, trần trướng, nghỉ ngơi, và làm bọn sóc giết mình.”

“Thoả thuận như vậy.”

Điện thoại reo, và Dane với tay ra lấy ống nghe. “Hollister,” anh nói uể oải. Nằm bên cạnh anh, Marlie cảm thấy anh căng thẳng. Anh ngồi dậy rồi quăng chân xuống sàn. “Okay, okay, tôi sẽ ở đó trong vòng mười lăm phút. Cố giữ cánh phóng viên không làm cho mọi người hoảng loạn nhé.”

Anh gác máy và bật đèn lên. “Có một vụ giết người bằng dao nữa,” anh nói, nhanh chóng mặc quần áo.

Marlie ngồi dậy, sợ hãi gặm nhấm nàng khi nàng nhớ đến lúc sáng nay khi nàng cảm nhận tên sát nhân đang tìm kiếm nạn nhân khác. Nàng và Dane đã lái xe ra khỏi thành phố; chẳng lẽ họ đã đi xa đến mức nàng không thể bắt được sóng năng lượng của tên giết người? Chẳng lẽ cuối cùng hắn đã hành động mà vì lý do gì đó mà nàng lại không cảm nhận được?

Chương 19

“Tên nạn nhân là gì?” Dane hỏi, nhìn vào thi thể khi người chụp hình của cảnh sát bấm máy từ các góc độ khác nhau.

Đây chỉ là một hiện trường án mạng bình thường, nếu có một thứ như thế. Chỗ này đang đông đúc như một tổ ong, và phần lớn mọi người chẳng làm cái quỷ gì trừ việc đứng xung quanh. Ngôi nhà đầy chật cảnh sát, và khu vực lân cận thì đầy chật đám phóng viên, những người lơ đi cơn mưa nhẹ trong nỗ lực lấy được bất kì lời bình luận nào của bất kì ai chịu nói chuyện với họ. Bonness đã ở đó, Trammell ở đó, Freddie và Worley ở đó – quý thật, có vẻ như là mọi thám tử của văn phòng đều có ở đó – và cảnh sát trưởng thì nói là đang trên đường đến. Đội lấy dấu vân tay đang phủ bụi than của họ lên mọi thứ, đội pháp y đang dọn dẹp – đúng là một cái vườn thú.

“Felicia Alden,” Freddie nói. “Chồng của chị ta, Gene, tìm thấy chị ta. Anh ta là nhân viên kinh doanh cho một hãng dược phẩm và vừa đi công tác.”

“Và anh ta vô tình về nhà đúng sau khi vợ bị sát hại ư,” Dane nói một cách cảnh giác. Tất cả họ đều nhìn vào nhau. Họ đã thấy những hiện trường khác, và cái này không có gì giống chúng cả, trừ thực tế là người phụ nữ đã chết vì những vết dao đâm. Thứ nhất, nạn nhân vẫn còn mặc quần áo, và chị ta đang nằm trên giường như thể đã được sắp đặt. Không có một biểu hiện bị tấn công tình dục nào cả.

Dane thở dài nhẹ nhõm. Marlie đã không sai; tất cả họ đều biết, và việc này chỉ là vấn đề chứng minh, rằng Gene Alden có thể đã giết vợ mình và cố dàn dựng để trông nó giống như một trong một chuỗi án mạng. Có thể Alden nghĩ rằng, vì các phương tiện truyền thông đưa tin không có bằng chứng nào để lại, hẳn ta sẽ được an toàn khi cuộc điều tra chỉ phát hiện ra những bằng chứng pháp y dính dáng đến hắn; bởi vì hắn *sống* ở đó cơ mà.

“Mang anh ta đi thẩm vấn, và tìm những bảo hiểm nhân thọ anh ta được hưởng từ chị ta,” Bonness nói. “Hay thử xem anh ta có bắt gặp chị ta ngoại tình không. Tôi sẽ cố gắng làm đám phóng viên bình tĩnh, nhưng tôi không thể nói gì nhiều cho đến khi chúng ta thực sự khởi tố được anh ta, nên bọn họ sẽ không tin tôi.” Trông ông rất chán nản trước ý tưởng đối mặt với cả một đại đội những tay phóng viên đang la ó.

“Ít nhất chúng ta cũng làm được gì đó trong vụ này,” Freddie nói.

Trammell bước tới để đi cùng Dane, và họ ra bên ngoài. Các phóng viên đang bám lấy Bonness, gào các câu hỏi vào ông ta. Ông ta đang cố nói, nhưng họ cứ ngắt lời suốt. “Tớ đoán Marlie

không có hình ảnh tiên thị nào với vụ này,” Trammell nói.

“Không có lấy một mảy may, nhưng dù sao cũng vẫn đáng sợ; không phải là một hình ảnh, nhưng chiều nay cô ấy đã kiểu như khoá được vào hắc. Hắc đã chọn được nạn nhân tiếp theo, nhưng chuyện gì đó đã xảy ra và hắc để mất bà ta.”

Trammell huýt sáo. “Marlie sao rồi?”

“Bên bờ vực. Cô ấy đang dần kiệt sức.”

“Chả trách. Tớ ước có cách gì đó làm cho mọi việc dễ dàng hơn với cô ấy.”

“Tớ sẽ đảm bảo chắc chắn là cô ấy ổn,” Dane ủ rũ nói. “Nhân thể, nhà tớ thế nào rồi?”

“Sàn nhà gần xong rồi, và đồ đạc sẽ được mang tới cuối tuần này. Cậu có thể dọn về vào thứ Hai, nếu cậu muốn.”

Dane khịt mũi khi tới xe anh. “Thực tế đi, anh bạn.”

Trammell cười. “Phải, đúng như tớ nghĩ. Hẹn gặp cậu sáng mai.”

Như Dane đã nghĩ, Marlie vẫn còn thức khi anh về. “Không phải hắc,” anh nói, và nhìn sự căng thẳng rút ra khỏi mặt nàng. Trông nàng rất nhỏ bé, khi cuộn tròn ở góc chiếc sofa với chiếc áo choàng quấn chặt quanh người. “Có thể chồng nạn nhân đã làm, và cố khiến nó trông có vẻ như những vụ giết người khác.” Anh giơ tay ra cho nàng. “Lại đây, cưng, trở lại giường thôi.”

*

Janes cẩn thận kiểm soát chiều thứ Sáu thăng hoa của hắc khi hắc trông theo mục khách hàng phần nộ bỏ đi. Annette cũng ở đó, vì thế hắc không được để dù chỉ một thoáng cảm xúc bộc lộ. Cuối cùng! Hắc sẽ tận hưởng mục này; đã ba tuần, quá lâu để hắc so sánh được chính xác với vụ cuối. Bên cạnh đó, hắc đã kết luận rằng chính sự vội vã trong lần trừng phạt cuối cùng đã làm hỏng vụ đó của hắc. Hắc sẽ làm vụ này theo cách đúng đắn, với sự chuẩn bị chậm rãi và cẩn trọng, để cho sự dự đoán hình thành. Hắc cần ít nhất một tuần để làm việc thật chuẩn.

Hắc kiểm tra lịch, mặc dù tất nhiên là hắc không cần. Đó chỉ là một phần trong sự chính xác tuyệt đối của hắc. Phải, ngày sớm nhất có thể sẽ là đêm thứ Sáu tuần tới. Những dịp cuối tuần là thích hợp nhất bởi vì chúng là những ngày nghỉ của hắc, và hắc có thể ngủ trễ vào ngày hôm

sau. Hãy để cho bọn truyền thông om sòm, thoả mãn với câu chuyện, chìm xuống một chút. Chẳng có gì để đổ thêm dầu vào lửa sợ hãi, mặc dù có một chút kích động ngu ngốc vào đêm hôm kia khi một gã bán hàng nào đó giết vợ và cố đổ tội cho hắn. Tất nhiên việc đó đã không thành công; tên con hoang ngu ngốc không có cùng sự chăm chút tới các chi tiết. Cảnh sát ngay lập tức nhìn thấu hắn. Các bản tin truyền hình nghe có vẻ hơi thất vọng.

Phải, lần này sẽ phải tuyệt, có lẽ là lần tuyệt nhất. Mục đàn bà hoàn toàn là một mục chó cái, loại mà hắn đã luôn luôn khinh miệt từ cái nhìn đầu tiên: gầy gò, rám nắng, nóng nảy, lĩnh kính đồ trang sức với thẩm mỹ tệ hại. Mục khoe khoang tiền tài của mục. Có thể mục sẽ có một hệ thống an ninh, hay thậm chí là bọn chó canh. Khả năng cực kì hấp dẫn. Đó sẽ là một cuộc kiểm tra thực sự với sự thiên tài của hắn, nếu mục ta có. Hắn bỏ qua khả năng có một người chồng; trước đây việc đó chưa từng ngăn được hắn.

Hắn nhìn xuống cái tên mục đã viết, nhắc lại nó trong trí óc mình, nhấm nháp từng chữ cái. Marilyn Elrod. Sự dự đoán đã bắt đầu mang năng lượng tràn ngập cơ thể hắn. Marilyn Elrod. Hắn ngâm nga vài câu nhạc, lắp tên của mục vào. Mar-ư-lynn, Ô Mar-ư-lynn, la lá la. Đó là đoạn nhạc được phát trước vòng đua Preakness[21]. Buồn cười là mục không biết mục cũng nên chạy đi.

*

Tối thứ Sáu, Marlie hỏi anh việc sửa nhà của anh đến đâu rồi. Dane nói dối không chớp mắt. “Gần xong rồi,” anh nói. “Có chút chậm trễ với những đồ đạc mà Trammell đã đặt.”

Đồ đạc đã được đưa đến, và mọi thứ nhìn thật tuyệt, nhưng anh không có ý định chuyển ra khỏi nhà của Marlie cho đến khi tên sát nhân bị bắt. Một cuối tuần nữa đã đến và đi mà không có án mạng nào. Một vài tay phóng viên châm chọc đã bắt đầu hỏi xem cảnh sát *có chắc* là có một tên sát nhân hàng loạt không, hay là họ chỉ bị một điểm tương đồng giữa hai vụ án Nadine Vinick và Jackie Sheets làm cho hết hồn?

“Hôm nay em thấy gì không?” anh hỏi.

Nàng lắc đầu. “Không có gì chắc chắn. Chỉ là một cảm giác khó chịu.” Và khi nàng đang lái xe về nhà, nàng đã đi qua một cặp đôi đang mê mải với nhau đến nỗi họ hôn nhau nồng nàn ngay trên vỉa hè. Nàng đã ở trong trạng thái tự động mỗi khi lái xe, sự cảnh giác được hạ xuống, và đột nhiên nàng đang đọc tâm tưởng chàng trai trẻ. Một lần nữa, nàng bị sốc đến nỗi ngay lập tức đóng tâm trí lại, rút lui khỏi mối tiếp xúc tinh thần. Nàng đã có một ý nghĩ thoáng qua là nàng hi vọng họ sẽ sớm tìm được nơi nào đó riêng tư, nếu xét đến sự khuấy động cao độ của chàng trai, nếu không nàng sẽ không phải là người duy nhất bị sốc nữa.

Vậy là sự nhận biết đã đến với nàng hai lần rồi và nàng có thể kiểm soát được tiếp xúc ấy, có thể đóng nó lại. Thậm chí trước đây trong lúc đỉnh cao phong độ, nàng cũng không thể làm được việc đó. Nàng đã học cách tách biệt mình ra, nhưng chưa bao giờ hoàn toàn bảo vệ bản thân được. Okay, vậy là tiếp xúc đầu tiên đã lên vào trong lúc nàng đang thư giãn; nàng vẫn còn có thể cắt kết nối ngay lập tức.

Nàng đã không muốn khả năng của nàng trở lại, nhưng đột nhiên lòng nàng tràn ngập cảm giác chiến thắng, và sự mãn nguyện. Rút cuộc Gleen đã không thắng được. Quá trình lành bệnh đã mất quá nhiều thời gian, nhưng cuối cùng, nàng đã là kẻ chiến thắng. Nàng đã vượt lên từ nỗi đau thậm chí còn mạnh hơn trước, kiểm soát tốt hơn món quà nàng có. Với Dane, nàng thậm chí còn vượt qua được cả nỗi kinh hoàng về thể xác và học được niềm vui trong sex. Hai năm, hay thậm chí một năm trước thôi nàng có thể đã không làm được việc đó, nhưng quá trình lành bệnh của nàng cuối cùng đã tiến triển tới một điểm để nàng chiến thắng.

“Hắn có đang sẵn người không?” Dane hỏi.

“Ai mà biết được? Như em đã nói, không có gì chắc chắn cả. Có thể chỉ là đêm nay em sợ quá.”

“Chắc anh có thể làm gì đó về việc này,” anh nói bằng giọng thấp, trầm. Anh đang dựa vào tủ bếp, lại chen ngang nàng trong lúc nàng chuẩn bị một bữa ăn nhanh như mọi khi. Nàng nhìn vào anh và đầu gối bủn rủn. Trông anh nam tính đến mức mỗi tế bào trên người nàng đều phản ứng lại. Dane luôn luôn hơi thô ráp một chút, thậm chí cả khi quần áo của anh vừa mới được ủi xong, nhưng lúc này còn hơn cả thế với áo sơ mi hơi nhàu, mái tóc đen bù xù, và cằm vừa hiện rõ vết tích tàn phá của lưỡi dao cạo sáng nay vừa có nhu cầu cần phải cạo râu lần nữa. Như mọi khi, anh vẫn đeo bao súng, nhưng phần bóng súng lòi ra dưới nách; anh đã quá quen với việc mang vũ khí tới nỗi anh không còn chú ý đến nó nữa.

Đôi mắt nâu sắc bén đó xanh hơn bình thường, và mang theo một tia độc đoán khi anh nhìn nàng.

“Có thể,” nàng đồng ý, giọng nàng cũng khàn hơn bình thường. Còn khuya mới là có thể, nàng chắc chắn là có. Sức mạnh giới tính anh có với nàng mạnh mẽ đến nỗi việc duy nhất giữ nàng khỏi hoảng hốt là biết rằng khi nàng muốn, nàng cũng có thể làm anh phát điên như thế. Nàng có thể nghi ngờ về tình cảm của anh, nhưng không có chút nghi ngờ nào về phản ứng cơ thể anh. Tất cả những gì nàng phải làm là chà người vào sát anh, hay cho anh một cái nhìn đặc biệt nào đó, hay thậm chí là không làm gì cả, và anh sẽ vẫn bị khuấy động.

Đôi khi việc đó làm nàng giật mình, vì nàng rõ ràng không phải là một mẫu phụ nữ sexy theo bất kì mặt nào. Nàng luôn cố tình ăn mặc để giảm sự nữ tính của mình xuống, bởi vì nàng không bao giờ muốn thu hút bất kì một kiểu chú ý nào. Không thành vấn đề với Dane; như thế

là anh chẳng bao giờ nhìn thấy quần áo, mà nhìn thẳng vào trong người nàng. Nàng vẫn ăn mặc như cũ, theo thói quen và để tiện lợi – rút cuộc, quần áo *có sẵn* mà – nhưng bây giờ, hơi ngạc nhiên với chính mình, nàng nhận ra rằng nàng không cảm thấy cần tiếp tục nguy trang thêm nữa. Mọi chuyện đã thay đổi. Nàng không cần phải giấu mình để bảo vệ sự riêng tư tinh thần nữa, nàng cũng không cần phải lo lắng về những sự chen ngang bệnh hoạn trong bạo dạn tình dục nữa. Dane xâm nhập với sự bạo dạn tình dục thường xuyên, và chẳng có chút gì bệnh hoạn trong đó cả.

Nàng đã mạnh hơn. Các khả năng của nàng đã thay đổi. Nàng đã lành, và đang kiểm soát tình hình. Nàng cảm thấy một niềm vui nho nhỏ nữa khi nàng thật sự nhận ra, lần đầu tiên, rằng nàng không còn ở vào thế yếu so với sức mạnh tinh thần của chính nàng nữa.

Nàng có thể ăn mặc bất kì cách nào mà nàng muốn. Nàng có thể mua những bộ quần áo ôm sát người, thanh lịch mà nàng đã luôn ngưỡng mộ, hay thậm chí mặc một cái gì đó cực kì sexy.

“Em đang nghĩ gì thế?” Dane hỏi khó chịu. “Em đang nhìn chăm chăm vào anh như thể anh là Chim Tweetie[22] còn em là một chú mèo đói bụng ý.”

Nàng để cho ánh mắt mình trượt xuống thấp hơn, và chậm rãi liếm môi.

Khuôn mặt anh thay đổi. Anh đứng thẳng dậy khỏi tủ bếp, mọi thứ thịt trong cơ thể hùng mạnh của anh căng ra. Rồi anh đưa tay ra và cố tình tắt bếp. Nàng nhướn lông mày với anh. “Việc này có thể mất một lúc,” anh giải thích, đôi mắt anh nặng trĩu khi anh kéo nàng lại gần.

*

Không có chuyện gì xảy ra trong cuối tuần đó, mặc dù Marlie không thể rũ bỏ tâm trạng dự đoán khó chịu. Nàng bắt đầu nghĩ nàng sẽ cảm thấy như thế này cho đến khi hấn bị bắt. Nhưng nàng đương đầu với sự căng thẳng tốt hơn cuối tuần trước, có lẽ vì sự tự tin mới tìm được của nàng. Nàng đã kiểm nghiệm sự kiểm soát đó khi đứng nói chuyện với Lou một lát vào ngày thứ Bảy, cố tình mở lòng ra; nàng ngay lập tức đọc được các cảm xúc của người hàng xóm, và khi nàng quyết định dừng lại, dòng chảy liền bị ngăn chặn. Nó giống như mở và đóng một cánh cửa vậy. Nàng có thể làm được!

Tuy nhiên đó không hoàn toàn là một kinh nghiệm thoải mái; nàng phát hiện ra rằng Lou cực kì không bằng lòng với tình huống ở nhà kế bên, với một người đàn ông thô thiển chuyển vào ở cùng nàng, cho dù đó là một cảnh sát đi nữa. Lou cảm thấy đó là một tấm gương xấu. Marlie tự hỏi nàng đang noi gương xấu *cho* ai, vì dù sao nàng cũng là người trẻ nhất trong khu này. Hầu hết hàng xóm của nàng đều là những người đã về hưu.

Dane chẳng giúp được gì khi chọn đúng thời điểm đó để ra ngoài hiên trước, mặc độc một chiếc quần jean hầm hố. Bởi vì họ đã dành cả một ngày lười biếng ở trong nhà, anh còn không cạo râu. Trông anh to lớn, thô bạo, hơi nguy hiểm, và nam tính toàn phần, với bờ ngực trần mạnh mẽ. “Chào, bà Lou,” anh gọi. “Xin lỗi đã chen ngang. Cung ơi, em có biết anh để dầu bôi trơn súng ở đâu không?”

“Anh không để đâu cả,” nàng trả lời. “Anh để quên ở ngoài. *Em* đã mang vào trong bếp, cái ngăn kéo thứ hai từ bên phải.”

Anh cười toe toét với nàng. “Xin lỗi.” Rồi anh biến lại vào trong nhà.

Khuôn mặt Lou cứng đờ, đôi mắt bà ta mở lớn khi bà nhìn vào chỗ anh vừa đứng. Marlie nhấp nhồm không thoải mái. Đây là lần duy nhất nàng chắc chắn không muốn mở cánh cửa đó và cảm nhận điều Lou đang nghĩ.

Rồi Lou thở ra một hơi thật dài. “Trời đất ơi,” bà nói.

Hai má nàng hơi hồng một chút. Bà ta dành cho Marlie cái nhìn hơi e thẹn. “Có thể tôi hơi cổ hủ,” bà thừa nhận, “nhưng tôi còn lâu mới mù.”

Vài phút sau Marlie vào trong bếp và thấy Dane đang bình thần lắp lại súng. Không đời nào anh kịp lau súng trong khoảng thời gian ngắn ngủi như thế. “Anh cố tình làm thế, nàng buộc tội, cố lắm mới giữ được giọng bình thường. Lou vẫn còn còn khúc khích khi bà đi vào trong nhà.

Anh cười toe, không hề ngắt ngứ trong những cử động mạnh bạo, thành thực của mình. “Anh thích làm bà ấy xù lông lên một tí,” anh thừa nhận. “Anh đã nghĩ về việc kéo khoá quần xuống, nhưng anh quyết định thôi. Bà ấy chết mất.”

“Tốt. Anh có thể không còn nguyên vẹn mà vào nhà nổi, nếu anh đã làm thế.”

“Thực sự làm bà ấy bực mình hử?”

“Không hẳn.”

Anh nhìn lên, khuôn mặt khó hiểu. Marlie cười ngọt ngào với anh. “Lou phải lòng thân hình cường tráng, to lớn của anh.”

Sau một thoáng bị choáng, anh bắt đầu cười lớn. Anh quá nặng nài không thể đẩy ghế anh đi được, vì thế nàng gạt cái bàn ra và đặt tay lên vai anh khi vòng chân qua ghế và ngồi xuống đùi anh. Nụ cười của anh dừng hẳn, sự căng thẳng quen thuộc làm nét mặt anh cứng lại. “Em biết bà ấy cảm thấy thế nào,” Marlie thì thầm, nhấm nháp cằm anh. Tim nàng tăng nhịp đập trước mùi hương của anh, toàn mùi đàn ông nóng bỏng, nồng nàn trộn lẫn với mùi dầu bôi trơn gần gũi. Nàng chậm rãi chà xát vào quần jean của anh.

“Chờ đã.” Anh phản đối yếu ớt. “Tay anh có dầu.”

“Thì sao? Em rửa sạch được mà,” nàng lẩm bẩm, và đó là tất cả những gì anh cần nghe.

*

Đó là một cuối tuần tuyệt vời. Nàng lờ đi luồng cảm xúc báo động vẫn luôn ở đó, không bao giờ hoàn toàn cho phép các dây thần kinh của nàng thư giãn, và tận hưởng những gì nàng có. Không có hình ảnh nào, không có báo động giả nào về các vụ giết người tương tự. Nàng đã gợi ý tạt qua nhà anh để xem mọi thứ trông thế nào, nhưng anh đang ở trong trạng thái lười biếng và dường như không quan tâm. Họ xem ti vi và đọc sách. Họ cố thử các công thức nấu nướng mới... hay đúng hơn là, Marlie thử, trong khi Dane ở cạnh nàng và ăn thử thành quả. Và họ làm tình, thường xuyên. Đó chính xác là kiểu sống Marlie đã luôn mong muốn, và luôn nghĩ là không thể có được.

Vào thứ Hai, giới truyền thông đã dịu xuống khi không có gì xảy ra vào dịp cuối tuần. Sở cảnh sát Orlando đã hành động thái quá, giống như chú Gà bé nhỏ[23] quang quác về chuyện trời sập. Một nhà báo còn gợi ý rằng cảnh sát không chỉ tự làm mình ngu ngốc với hai vụ án mạng giống nhau ở mức căn bản, mà thậm chí sự nhặng xị của họ có thể đã thúc đẩy vụ án mạng mô phỏng của Fecilia Alden.

“Họ đã quên,” Dane châm biếm nói, “rằng sở không chịu trách nhiệm với tất cả những vụ công khai này; chính giới truyền thông làm chuyện đó. Bọn anh chỉ cố gắng giữ mọi chuyện trong vòng bí mật hết sức có thể.”

Marlie bắn cho anh cái nhìn khó chịu. “Nhưng bây giờ, với việc họ coi đó là một báo động giả, mọi người sẽ thôi không cảnh giác nữa. Hẳn sẽ có dễ thành công hơn.”

“Nói với báo chí như thế ấy. Tất cả những gì họ dành cho em sẽ là một câu trả lời chảnh cho rằng họ không tạo nên tin tức, họ chỉ đưa tin.”

“Nếu đưa tin là tất cả những gì họ làm thì đã tốt. Nhưng họ đã bóp méo nó, xiên xẹo nó, họ

“phiên dịch” nó.”

Anh đã thấy nàng thực sự buồn phiền như thế nào; anh cũng bức mình, nhưng các bài báo còn làm phiền Marlie sâu sắc hơn thế. Anh nhớ lại rằng các kinh nghiệm của nàng với giới truyền thông nhìn chung không dễ chịu gì cả, và anh nhanh chóng chuyển đề tài.

*

Janes hài lòng với những gì hần đã đạt được trong cuối tuần này. Hần đã làm vài chuyến du ngoạn thường lệ tới nhà Elrod, và vui mừng vì những gì hần khám phá được. Ngôi nhà rộng lớn và cao cấp, đặt ở giữa một lô đất lớn với quá nhiều vật trang trí sẽ cho hần tấm bình phong tương đối. Các hàng rào cao sáu feet (1m8) đánh dấu đường ranh giới của mọi khu đất trong vùng, càng ngăn chặn thêm tầm quan sát của những người hàng xóm phiền phức.

Hần không nhìn thấy ông Elrod, mặc dù danh bạ điện thoại của thành phố có liệt kê. Ông ta đã ra khỏi thành phố chẳng? Đó là một mối quan tâm dễ trả lời đến mức đáng buồn cười, mặc dù câu trả lời tới từ một nguồn không ngờ. Thật tiện lợi là Marilyn Elrod đã rời nhà năm phút trước khi người đưa thư tới, và Janes chỉ việc tận dụng cơ hội để nhặt thư lên và đọc qua. Một vài mẫu thư rác đã đề địa chỉ gửi tới một Ông Elrod, xác nhận sự tồn tại của ông ta. Một phong bì thú vị hơn đề tên của một hãng luật ở Orlando. Janes không ngần ngại mở nó ra, và điều hần đọc được làm hần cực hài lòng. Có vẻ như gần đây Ông và Bà Elrod đã đâm đơn li dị, và Ông Elrod vừa mới chuyển khỏi nhà. Thật là đáng tiếc.

Hần giữ lá thư, vì nó đã bị bóc ra, và bỏ những bức còn lại vào trong thùng. Một cuộc dạo tham nhanh chóng quanh căn nhà chỉ ra không có con chó nào – nếu có, thì tới lúc đó nó đã phải sửa như điên rồi – nhưng có một hệ thống báo động. Không đặc biệt phức tạp, hần thấy vậy, nhưng là một vấn đề. Tuy nhiên, mọi hệ thống đều có một điểm yếu, và hần không nghi ngờ gì về việc hần sẽ có thể tìm được một lối vào. Mặc dù vậy, việc đâu còn có đó, việc đâu còn có đó. Hần sẽ không mắc sai lầm vội vội vàng vàng như lần trước.

*

“Chúng ta bị làm cho trông như lũ ngố,” Cảnh sát trưởng Champlin gầm ghe. Ông ta đang không có tâm trạng tốt. Thị trưởng đã sạt ông một trận vì đã gây náo động và khiến mọi phụ nữ lớn tuổi ở thành phố này bị kích động. Không chỉ thế, danh tiếng xấu còn làm tổn hại kinh tế của thành phố. Orlando dựa chủ yếu vào ngành công nghiệp du lịch, với những khách du lịch từ khắp nơi trên thế giới đổ về Ngôi nhà của Chuột[24]. Tỷ lệ thuê phòng ở các nhà nghỉ và khách sạn địa phương đã tụt xuống kể từ khi tin tức lan truyền.

“Tôi không thể tin được,” Bonness ai oán nói. “Tất cả mọi người đều cần nhằn vì ai đó *chưa* bị giết!”

“Chỉ mới có hai vụ án mạng. Cứ cho là các chi tiết hơi giống nhau –“

“FBI đã đồng ý đó là cùng một gã,” Dane chen vào.

“Lần này chúng ta không đơn thương độc mã, Cảnh sát trưởng ạ. Hắn ở ngoài đó. Với sự giúp đỡ của Cục, chúng tôi nghĩ chúng tôi đã xác định được ít nhất mười bảy vụ án mạng khác hắn đã làm.”

“Vậy thì có thể hắn rời thành phố khi tin tức lan ra!” cảnh sát trưởng quát lên.

Dane lắc đầu. “Chúng tôi nghĩ hắn vẫn còn ở đây.”

“Dựa trên cơ sở thông tin nào vậy?”

“Marlie,” anh muốn nói, nhưng ngậm miệng. Anh hài lòng với việc trả lời, “trước đây hắn chưa từng rời một khu vực sớm đến vậy. Chúng tôi đang đi theo hướng hành động định sẵn của hắn.”

“Thị trưởng muốn biết, và tôi cũng muốn biết, các anh làm quái gì với thời gian của mình vậy. Nếu không có bằng chứng gì, thì các anh đang làm cái quỷ gì hả?”

Khuôn mặt Dane đanh lại. Trammell nhìn thấy những dấu hiệu bắt đầu mất bình tĩnh và chen vào. “Chúng tôi đã nhận được một danh sách từ các công ty dịch vụ công về các khách hàng mới trong vòng một năm qua, và chúng tôi đang rà soát danh sách đó, điều tra mọi người đàn ông trong đó. Với hồ sơ mà FBI đã cho chúng tôi, chúng tôi có thể khoanh vùng xuống vài khả năng.”

Cảnh sát trưởng Champlin vốn là lớp người cũ. Ông ta không thích sự khôn ngoan thạo đời của Trammell, tiền bạc của anh ta, quần áo bóng bẩy của anh ta, hay bề ngoài bảnh bao của anh ta. Tuy nhiên, ông ta tôn trọng những mối quan hệ chính trị của Trammell trong thành phố này, lịch sự với chính chỗ tiền của ấy. Ông ta gầm ghe một câu trả lời “Tốt hơn họ nên nhanh chóng tìm được cái gì đó, nếu không,” và rời khỏi văn phòng Bonness.

Bonness thở dài và kéo khăn tay ra lau trán. “Cút thật. Có gì trong đám tên tuổi chúng ta đang xem không?”

“Không có gì đáng báo động cả, nhưng chúng tôi vẫn còn rất nhiều cái tên cần xem.”

“Okay. Hãy cho tôi biết ngay khi các cậu thấy đáng báo động.”

“Vâng.”

“Chó đẻ,” Dane nói giữa hai hàm răng khi họ trở về bàn mình.

“Bình tĩnh đi, đồng sự. Ông ta không biết những điều chúng ta biết, bởi vì chúng ta không thể nói với ông ta về Marlie. Tớ không nghĩ ông ta hiểu.”

“Bonness nói đúng.” Con giận lạnh lùng vẫn còn trong giọng nói và trong mắt Dane. “Những tên con hoang đó không chịu tha mãi chừng nào chưa có một phụ nữ nữa bị giết.”

*

Janes tận dụng thời gian ban đêm của hần. Hần tìm thấy một chỗ an toàn để bỏ lại chiếc xe, hần kiểm tra tình hình đám chó nhà hàng xóm. Có hai con, nhưng một trong hai con cái gì cũng sủa, con còn lại ở bên kia phố sẽ sủa hòa với nó. Những tiếng sủa thường chỉ gọi lên đường vài câu “Im ngay” bực tức.

Marilyn Elrod là một mẹ đàn bà tiệc tùng. Gần như đêm nào mẹ cũng ra ngoài đi bar, đó có thể chính là lý do khiến Ông Elrod không còn sống ở đây nữa. Mặc dù vậy trước giờ mẹ không mang bất kì ai về nhà với mẹ. Đời sống ban đêm tích cực của mẹ cho hần rất nhiều cơ hội để vào trong nhà. Có rất nhiều cây bụi mọc xung quanh ngôi nhà, tới tận chỗ ga-ra. Mẹ có một thói quen lùi xe vào ga-ra, để chỉ việc lái thẳng ra ngoài khi nào đi; vì thế mẹ nhìn ra đằng trước, quá dễ cho hần trượt từ chỗ trốn trong bụi cây vào trong ga-ra, trước khi cánh cửa tự động đóng lại. Mẹ không bao giờ nhìn đằng sau.

Cánh cửa dẫn từ ga-ra vào phòng sinh hoạt không nối với hệ thống an ninh, mặc dù cánh cửa bên ngoài mở vào ga-ra thì có. Nó có khoá, nhưng khoá chẳng thành vấn đề với hần. Đó là một kĩ năng khác mà hần đã tự dạy mình, với chương trình huấn luyện thợ sửa khoá qua thư mà hần đặt hàng dưới cái tên giả, chỉ để phòng hờ. Một chi tiết nhỏ khác hần đã nhìn trước được và đã đề phòng.

Lần đầu tiên vào nhà hần chỉ đơn giản đi vòng vòng và làm quen với nó. Hần giữ mình bình tĩnh, không để sự dự đoán lừa phỉnh hần hành động trước khi hần thực sự sẵn sàng giống lần trước.

Lần thứ hai, hần khám phá nhiều hơn. Hần mở tủ quần áo của mẹ và lục lọi quần áo, quyết định

là thẩm mỹ của mẹ chỉ dừng lại ở kiểu quán ba những năm tám mươi. Hắn để ý thấy mẹ chỉ cả một gia tài cho mỹ phẩm khi sắm soi tủ phòng tắm.

Hắn hài lòng với mình vì không có khẩu súng nào trong nhà. Súng có thể là một vấn đề lớn.

Rồi, ngân nga với chính mình, hắn khám phá nhà bếp. Mẹ không nấu nướng nhiều lắm; tủ lạnh chỉ toàn đồ đông lạnh. Nhưng mẹ lại giải trí đúng mốt bằng cách có hẳn một bộ dao đủ chủng loại đặt trên bề mặt tủ, việc đó khiến hắn rất thích thú. Vì mẹ nấu ăn rất ít, chắc mẹ sẽ không để ý thấy mất một con dao. Hắn kiểm tra từng con, không bằng lòng trước những lưỡi dao inox cùn xỉn. Hầu hết phụ nữ không còn có chút tự hào nào trong những kỹ năng nội trợ nữa, hắn rất tiếc về chuyện đó. Nếu mẹ chăm sóc dao rựa của mình tốt hơn, hắn sẽ không cần phải chịu một chút rủi ro chấp nhận được là mang một trong số chúng về để hắn có thể mài nó thật sắc.

Nhìn chung, hắn cực kì không bằng lòng với Marilyn Elrod.

*

“Tối nay tới nhà ăn tối với Grace và tớ nhé,” Trammell nói vào ngày thứ Sáu.

Dane dựa ra sau ghế. Anh quá mệt mỏi với cái danh sách chết tiệt trên bàn đến nỗi anh muốn lừa hết chúng vào thùng rác. Anh không thể tin được có quá nhiều người chuyển tới khu vực Orlando trong năm vừa qua. Điều thực sự làm anh bức mình là họ chẳng phát hiện được điều chết tiệt gì cả. Anh mừng là đã đến cuối tuần, dù anh và Trammell phải trực.

“Hôm nay là thứ Sáu,” anh nhắc nhở Trammell.

“Thì sao nào? Cậu vẫn phải ăn uống vào ngày thứ Sáu như mọi người khác, phải không?”

“Marlie hơi căng thẳng vào các ngày thứ Sáu.”

“Vậy thì tạm quên đi mọi chuyện sẽ tốt cho cô ấy. Nếu cô ấy có một hình ảnh, cô ấy có ở nhà tớ thì cũng như ở nhà mình thôi mà.”

“Okay, để tớ gọi cô ấy đã.”

Marlie nhanh chóng có cùng những lý do như anh, và anh cho nàng cùng những câu trả lời Trammell đã cho anh. Nàng không thực sự cần thuyết phục nhiều lắm, bởi vì nàng đã dành ra cả tuần sợ hãi cái cuối tuần sắp tới này. Ăn tối với Trammell và Grace sẽ là một sự sao lãng

đáng mừng.

Nàng đã dành vài lần nghỉ trưa trong tuần để đi mua sắm, và lần đầu tiên nàng mặc một trong những bộ đồ mới vào tối đó. Trammell đã nói hãy ăn mặc bình thường, và nàng đã mặc bình thường, nhưng ôm sát, quần vải màu trắng và áo vét không tay rất quyến rũ, nàng tự nhận thế. Dane cùng chia sẻ ý kiến với nàng. Khi nàng ra khỏi phòng ngủ, ánh mắt anh đặt lên bờ vai trần và cái cổ áo chữ V khoét sâu của nàng. “Em có mặc áo lót không thể?” anh hỏi bằng giọng kiểm chế.

Nàng nhìn xuống mình. “Sao nào?”

“Anh chỉ muốn biết thôi. Có không?”

“Anh nhìn thấy gì à?” nàng hỏi, trở lại phòng ngủ để tự nhìn mình trước gương.

Dane đi theo. “Chết tiệt, Marlie, em có mặc áo lót hay là không?”

“Em cần phải mặc à?”

“Anh sẽ tự tìm ra vậy,” anh bực bội nói, vươn tay tới chỗ nàng.

Nàng tránh ra, dành cho anh nụ cười tinh nghịch. “Bình tĩnh nào, cậu bé. Anh phải chờ lát nữa mới tìm ra được. Chúng ta sẽ bị muộn nếu không đi ngay bây giờ.”

“Anh chưa thấy bộ quần áo đó bao giờ,” anh nói khi theo nàng ra cửa.

“Mới mà. Em mới mua tuần này.”

Anh quan sát sau lưng nàng, có quyết định xem có nhìn thấy đường viền một chiếc áo lót bên dưới lớp áo vét chỉ che được một phần cơ thể nàng không. Không hẳn là trông không đứng đắn, chỉ là anh không quen nhìn thấy nàng ăn mặc như thế. Anh thích chết đi được, nhưng anh không muốn bất kì ai khác tán thưởng nàng.

Nhà của Trammell rộng lớn và thoáng đãng, với những đồ đạc đẹp đẽ trong gam màu nhạt lại càng mở rộng không gian hơn nữa. Marlie thừa nhận là khiếu thẩm mỹ của anh ta rất tuyệt vời. Có một cảm giác khoáng đạt, bình yên và trầm tĩnh ở đây, thêm vào đó là những cây trong nhà tươi mát và những chiếc quạt trần chậm chậm quay.

Bữa tối rất vui vẻ, với nhiều câu chuyện đùa vui, trêu chọc. Marlie đã hỏi Trammell khi nào thì nhà của Dane mới xong, và anh ta nói dối mà không làm cong lấy một sợi tóc. Thêm nhiều sự trì hoãn nữa, anh ta u ám nói.

Grace kể với Marlie tất cả các kế hoạch về đám cưới của cô, và thật may mắn vì họ đã lên kế hoạch đính hôn dài hơi bởi vì cô sẽ cần từng ấy thời gian để chuẩn bị một lễ cưới lớn, hoành tráng. Trammell vờ mờ hồ hởi khi anh ta nghe câu chuyện, nhưng cái nhìn hoảng sợ đã không còn; anh ta đang điều chỉnh bản thân với ý tưởng hôn nhân.

Một chuỗi những tiếng sấm, chuyện rất bình thường trong những đêm mùa hè nóng nực, nổ ra và chiêu đãi họ với những tràng chớp giật loé sáng và tiếng sấm đùng đùng. Sau bữa tối, Trammell chụp vài bức ảnh của họ, và việc đó dẫn anh ta tới việc trưng bày một chồng an-bom các bức ảnh anh ta đã chụp nhiều năm qua.

Dane hiện ra rõ ràng trong nhiều bức ảnh, và Marlie thích thú quan sát khuôn mặt anh. Vì lý do gì đó, trông anh rất khác trong những bức ảnh đen trắng mà Trammell đã chụp. Nhìn thấy sự thích thú của nàng, Trammell ngồi xuống bên cạnh nàng để kể cho nàng nghe về từng bức hình một.

*

Marilyn Elrod về nhà sớm hơn bình thường, nhưng cơn bão đang quét qua đã làm mất điện ở quán bar, và các khách hàng đã bị mời đi một cách lịch sự nhưng rất kiên quyết. Cô cũng ngà ngà say hơn bình thường, và khi cửa ga-ra không nâng lên, cô ấn vào nút mở lần nữa. Vẫn không có gì xảy ra.

“Chết tiệt,” cô lẩm bẩm, chĩa cái điều khiển thẳng vào cánh cửa và giữ ngón tay cái trên nút bấm. Không có gì cả. Cô ném nó sang ghế ngồi bên cạnh. “Cục pin ngu xuẩn.”

Cô lão đảo trên đôi giày cao gót đi bộ tới cửa trước, rồi loạng quạng đứng ở đó khi cố nhớ mật mã cho hệ thống báo động. Cô chỉ có vài giây sau khi mở cửa, cô không nhớ là bao lâu, để bấm mật mã và ngăn chuông báo động reo. Cô ghét cái chuông báo động chết tiệt đó, nó to đến điếc cả tai. Hệ thống báo động là ý kiến của James, không phải của cô. Đàn ông và đám đồ công nghệ của bọn họ.

Cô mất một lúc mới phát hiện ra là cái đèn nhỏ màu đỏ bên trên khoá không sáng. Chết tiệt, chẳng lẽ tất cả mọi thứ trong nhà đều hỏng hết rồi?

Rồi cô khẽ cười với chính mình. Tất nhiên rồi! Cả ở đây cũng bị mất điện. Đáng lẽ cô phải để ý

thấy mấy nhà xung quanh tối thế nào.

Cô quờ quạng tra chìa khoá vào ổ và mở nó, hơi chúi nhủi nơi ngưỡng cửa khi đi vào trong. Chết tiệt, tối như nhà mồ ấy! Làm sao cô nhìn đường đây?

Nến, cô nghĩ. Cô có nến. Cô đã mua một lốc nến thơm, nghĩ về bầu không khí sexy cô và người tình cô mang về nhà sẽ tạo ra. Vẫn chưa có người tình nào cả, nhưng dù sao cô vẫn chuẩn bị. James có thể có vài chiếc đèn pin ở đâu đó, nhưng cô không biết chúng ở đâu. Có vẻ như anh ta đã mang chúng theo, tên khốn. Anh ta sẽ không muốn con búp bê bóng của anh ta bị kẹt trong bóng tối.

Nhưng cô đã để chúng ở đâu nhỉ? Trong bếp à? Có vẻ không đúng chỗ để nến thơm cho lắm.

Mặt khác, đó là chỗ để diêm, và có thể cô đã để chúng ở đó. Cô trượt ra khỏi giày cao gót khi lần mò đường đi trong ngôi nhà tối om để vào bếp. Cô tìm thấy diêm trước tiên và bật một que, vui mừng trước ánh sáng nhỏ nhoi. Cô mất ba que diêm mới tìm được chỗ để nến.

Cô thắp một cây lên ngay lập tức, để có ánh sáng. Chà, đúng là một kết thúc hay ho cho một tối buồn tẻ, cô chán nản nghĩ.

Chắc có lẽ cô nên đi ngủ, vì cô thậm chí còn không xem được ti vi.

Cô mang lốc nến trong một tay và tay kia cầm ngọn nến đang cháy khi đi lên lầu, chỉ bị vấp có một lần. “Ồi,” cô thì thào. “Phải cẩn thận. Mình đang mang lửa.” Ý nghĩ ấy làm cô cười khúc khích.

Trong phòng ngủ, nơi cô đã thay đổi hoàn toàn sau khi James bỏ đi – cô đã đốt tất cả những chiếc ga giường mà tên khốn đó đã nằm lên – cô thắp từng ngọn nến một và đặt chúng trên tủ, để cô có thể nhìn thấy hiệu quả ánh sáng khi chúng phản chiếu trong gương. Chà, cô nghĩ. Khá là sexy. Mùi hương nồng nàn bốc lên, và cô ho một tí. Có lẽ cô nên chọn loại nến không mùi.

Cô bắt đầu cởi đồ, để mặc quần áo ở chỗ chúng rơi xuống. Mùi thơm nồng hơn, và cô lại ho nữa.

Cô dừng phắt lại, đầu nghiêng sang bên một chút. Có phải cô vừa nghe thấy gì không? Cô chờ đợi, nhưng căn nhà vẫn im ắng. Quá im ắng, cô nghĩ. Phải rồi, đó là vấn đề. Cô đã quen với việc nghe thấy tiếng ro ro im lặng của tủ lạnh, tiếng đồng hồ, tiếng quạt trần. Không có chúng, cô nghe tiếng bên ngoài quá rõ.

Khi cô đã trần truồng, cô mặc một chiếc áo choàng vào và thắt hồ dây đai quanh eo. Đột nhiên cô quá buồn ngủ để hoàn thành chu trình thoa kem hàng ngày, vì vậy cô chỉ đơn giản làm ướt một miếng khăn trong phòng tắm tối thui và chà qua mặt, rồi vứt nó trong bồn rửa.

Cô ngáp khi đi trở lại phòng ngủ. Những ngọn nến lập lòe, thả ra những cuộn hương kì dị. Cô cúi xuống để thổi tắt chúng, và một khuôn mặt xuất hiện trong gương.

Cô quay ngoắt, một tiếng thét dâng lên cổ họng.

“Xin chào,” gã đàn ông khế nói.

Chương 20

Cuốn an-bom trượt ngang qua sàn, làm mọi người giật mình. Marlie đứng thẳng dậy, lão đảo, khuôn mặt trắng bệch. Đôi đồng tử của nàng sắt lại đến nỗi chỉ còn hai điểm đen nhỏ xíu, màu xanh đậm của tròng mắt thống trị trên khuôn mặt đau đớn của nàng.

“Dane,” nàng nói. Giọng nàng nhỏ xíu và gần như không thành tiếng.

“Ôi, quý thật.” Anh lao ra khỏi ghế của mình và ôm lấy nàng vào người anh khi đầu gối nàng bắt đầu bủn rủn.

“Có chuyện gì thế?” Grace la lên báo động.

Cả Dane và Trammell đều lơ cô đi, sự chú ý của họ tập trung vào Marlie. Nàng đang thở nặng nhọc, khò khè, đôi mắt mở lớn và cố định khi nàng nhìn chăm chăm vào một cái gì đó họ không thể trông thấy.

“Dane?” nàng lại gọi, sự cầu xin tuyệt vọng trong giọng nàng. Bàn tay nàng nắm chặt áo sơ mi của anh, vặn xoắn tấm vải.

Dane khẽ đặt nàng ngồi xuống sô-pha. “Anh ở đây, em yêu,” anh nói, hi vọng nàng có thể nghe thấy anh. “Nó lại đang xảy ra à?” Nàng không trả lời. Anh kiên nhẫn lắc người nàng. “Marlie!”

Những hơi thở khò khè chuyển thành những tiếng nức nở. “Hắn đang nhìn vào em,” nàng nói bằng một giọng đã không còn là của nàng nữa.

Dane không thể làm nàng phản ứng lần nữa. Nàng ngồi bất động, hơi thở dần điều hoà cho đến khi nó gần như không nhận ra được. Đôi mắt nàng mở lớn và không nhìn thấy gì cả, không chớp.

“Cút thật,” Trammell khẽ nói, ngồi xổm bên cạnh Dane. “Khi tớ nói cô ấy có thể có một hình ảnh ở đây cũng như ở nhà, tớ chỉ đùa thôi.”

“Alex,” Grace nói bằng giọng rất đồng dục, kiên quyết. “Chuyện gì vậy?” Việc cô không biết chứng tỏ Trammell vẫn kín miệng như mọi khi, thậm chí không kể cho Grace về các khả năng của Marlie.

Dane không rời ánh mắt lo lắng khỏi mặt Marlie. Nàng đang ở ngoài tầm với của anh và anh không thích thế, không thích khi biết rằng nàng đang phải trải qua địa ngục và anh chẳng làm được gì cả. Sự chờ đợi đã hết.

“Alex.” Grace nghe như thể cô sắp phải vận tới bạo lực.

“Nói đi,” Dane lơ đãng nói với Trammell. “Cậu có thể kể cho cô ấy.”

“Kể cho em cái gì cơ? Có chuyện gì với Marlie thế?”

Trammell đứng dậy và đặt tay lên cánh tay Grace. “Marlie là một nhà ngoại cảm,” anh khẽ giải thích. “Cô ấy có các hình ảnh về những vụ án mạng đang diễn ra.”

“Ngoại cảm?” Grace lờm anh. “Em cảnh cáo anh, Alex Trammell –”

“Đó là sự thật,” Dane nói. Anh vô cùng mong ước nó không phải. “Giờ cô ấy đang có một hình ảnh. Một vụ án mạng khác đang xảy ra ngay lúc này.”

“Nếu đây là một câu đùa –”

“Không phải,” anh nói cộc lốc.

“Đừng kể cho ai,” Trammell dặn. “Ngoài ba bọn mình, và Trung úy Bonness, không ai biết nữa cả.”

Cô nhìn Marlie khó chịu. “Việc này sẽ kéo dài bao lâu?”

Dane kiểm tra đồng hồ. 10g36, sớm hơn hai vụ án trước. “Anh không biết. Có lẽ khoảng nửa giờ.” Lần cuối, khi Jackie Sheets bị giết, anh đã phải mất lâu hơn thế mới mang nàng ra khỏi hình ảnh được. Ở nơi nào đó trong thành phố này, ngay giây phút này, một người phụ nữ khác đang chết một cái chết kinh khủng; Marlie đã rời bỏ anh cho tới khi nó kết thúc.

Lúc 10g54, bàn tay phải của nàng đưa qua đưa lại vài lần, trong một cử động mô phỏng đâm chém. Cả Dane và Trammell đều hiểu ý nghĩa của cử động nhỏ đó. Mồ hôi lăn xuống mặt Dane bất chấp điều hoà mát lạnh. Anh nắm lấy tay nàng và giữ nó, hi vọng rằng mỗi tiếp xúc sẽ an ủi nàng trong lúc mất tri thức. Trammell đi đi lại lại không ngừng, đôi mắt đen u ám và nguy

hiếm.

“Hãy pha ít cà phê đi,” Dane lẩm bẩm. “Hay trà. Cô ấy sẽ cần nó.” Grace đi tới nhà bếp, nhưng Trammell vẫy tay bảo cô ở lại và tự mình đi pha.

Lúc mười một giờ, Dane ngồi xuống bên cạnh nàng và kéo nàng dựa vào vai anh. Hai cánh tay nàng lạnh ngắt trong tay anh. Anh khẽ lay nàng. “Marlie? Giờ em có thể trở lại với anh chưa, cưng?”

Mắt nàng thậm chí không máy.

Anh chờ vài phút nữa rồi lại lay nàng, gọi tên nàng. Anh nhìn thấy một chút động đậy trong mí mắt nàng.

Anh bắt đầu vuốt ve hai tay và cánh tay nàng, cố mang chút hơi ấm cho da nàng. “Tỉnh dậy và nói với anh đi, cưng à. Cố lên, ra khỏi nó đi.”

Mắt nàng bắt đầu chậm rãi nhắm lại, và nàng gục trong tay anh khi các thớ thịt từ từ thoi cứng đờ. Anh lay nàng lần nữa, không muốn nàng trượt vào trong giấc ngủ sâu, bất tỉnh nhân sự. “Em phải nói với anh, Marlie. Em chưa được ngủ.”

Với một nỗ lực to lớn nàng nhấc mí mắt lên và nhìn vào anh. Mắt nàng mụ mẫm, không hiểu gì cả. Sự hoảng loạn hiện lên trong chiều sâu xanh thẳm khi nàng đấu tranh để tỉnh táo, để cảm nhận được chính mình. Mất một lúc nữa trước khi nhận thức loé lên, theo ngay sau đó là kinh hoàng và đau đớn.

“Suyt, suyt,” anh thì thầm, ôm nàng thật chặt. “Anh ở đây, em yêu.” Anh có thể cảm nhận được cơn run rẩy đã bắt đầu từ chân nàng lên trên, mỗi lúc mỗi mạnh hơn và thô bạo hơn. Anh đưa tay ra và Trammell đặt một cốc cà phê vào tay anh. Anh cẩn thận đưa lên đôi môi run rẩy của Marlie, buộc nàng uống. Giờ nàng đang xám ngoét, khi cơn sốc tột hơn.

“Làm ơn,” nàng cầu xin, giọng nàng rung rung và gần như không nghe ra được. “Cho em nằm xuống.”

“Chưa được. Uống thêm cà phê đi.” Anh muốn mang nàng lên giường và để cho nàng ngủ, trong khi anh ôm nàng thật gần để xua đi sự kinh hoàng của đêm nay, nhưng anh thô bạo gạt bỏ niềm mong muốn ấy. Anh phải hỏi được các chi tiết trước khi để cho nàng nghỉ ngơi.

“Kể cho anh đi,” anh hỏi, đưa sự ép buộc vào trong giọng mình. “Kể cho anh em đã thấy gì.”

Nàng nhắm mắt, cố tránh xa khỏi anh.

“Chết tiệt, Marlie!” Anh không hề nhẹ nhàng khi lắc nàng lần này. “Kể với anh đi!”

Môi nàng rung dữ dội, và nước mắt ứa ra dưới hai hàng mi. “Trời rất tối,” nàng nói. Nàng hít một hơi thật sâu và thở dài run rẩy. Nàng mở mắt. “Mất điện. Con bão đã làm mất điện.”

Giọng điệu cộc lốc, vô cảm lại xuất hiện, khi nàng để mình chìm vào trong nỗi kinh hoàng đó một lần nữa. Nàng nhìn thẳng về phía trước, và Dane gồng mình lên. “Mụ ta về nhà sớm hơn mong đợi. Mụ ta say. Mụ ta cho vài cây nến lên trên tủ quần áo, thắp chúng. Nến thơm, trong những chiếc cốc thủy tinh nhỏ. Chúng bốc mùi. Mụ ta cởi quần áo, mặc áo choàng vào. Thật là tốt, tiết kiệm công sức cho hấn. Mụ ta đi vào trong nhà tắm và rửa mặt. Khi mụ quay ra, hấn đã đang chờ mụ.”

“Lạy Chúa,” Grace khẽ nói khi bắt đầu hiểu ra nỗi kinh hoàng của những gì cô đang nghe, những gì Marlie phải chịu.

“Hấn tới đằng sau mụ ta khi mụ cúi xuống thối tất những cây nến bốc mùi. Mụ nhìn thấy hấn, quay lại. Mụ ta không thét; bọn chúng gần như không bao giờ thét. Hấn đã ở quá gần, con dao lăm lăm ở cổ họng mụ. Mặc dù mụ say, con chó cái ngu xuẩn, hấn vẫn có thể thấy rằng mụ biết chuyện gì đang xảy ra. Tốt. Trừng phạt sẽ chẳng ích gì nếu bọn chúng không hiểu được bài học.

“Hấn ép mụ cởi áo choàng. Mụ quá gầy; hấn có thể thấy xương sườn của mụ. Hấn không thích thế. Mụ sợ hãi. Mụ không tranh cãi khi hấn bảo mụ nằm xuống. Không phải trên giường – trên sàn. Hấn thích sàn nhà hơn. Hấn nhẹ nhàng với mụ, nhưng hấn có thể thấy trong mắt mụ mụ biết hấn là ai, biết quyền lực của hấn. Thật tuyệt, nhưng nó lấy mất sự ngạc nhiên.

“Sau đó, hấn giúp mụ ta đứng dậy. Hấn hôn vào má mụ, vuốt ve tóc mụ. Hấn kéo tóc mụ ra một chút để ngửa đầu mụ ra sau, và mụ nhìn vào hấn. Mụ nói làm ơn, đã cầu xin rồi cơ đấy. Chẳng có chút tự trọng nào. Bọn chúng chẳng có lòng tự trọng gì cả. Hấn mỉm cười với mụ, và theo dõi đôi mắt mụ khi mụ cảm nhận được cơn đau nhói đầu tiên của lưỡi dao. Rồi hấn thả mụ ra, và cuộc săn bắt đầu.”

Trammell vùng ra, nắm bắt một câu chữ thề.

Marlie không nhìn vào bất kì ai trong bọn họ, không thấy bất kì ai. “Mụ ta không chạy. Mụ chỉ

nhìn vào hắn. Hắn cắt mụ lần nữa. Hắn nói, *Chạy đi con chó*. Mụ không làm. Mụ bám lấy hắn, đánh vào mặt hắn. Rồi mụ chồm lên hắn, dấm, đá, gào thét vào mặt hắn. Hắn giận điên; thế này không phải là ý hắn muốn. Con chó cái ngu xuẩn. Nếu mụ đã muốn thế, hắn sẽ cho mụ vừa lòng. Hắn cắt sâu, hết lần này đến lần khác, để kết thúc cho xong. Hắn ghét mụ. Mụ ta thật ngu ngốc, mụ đã huỷ hoại mọi thứ. Đáng lẽ phải giống một cuộc đua, giống Preakness. Maryland, ô Maryland.” Marlie hát điệu cuối cùng.

“Mụ ta ngã xuống. Cánh tay hắn đã mỏi. Bây giờ mụ thậm chí còn không rên khi con dao cắm vào. Hắn đứng dậy...” Giọng nàng đột nhiên lưỡng lự. Dane cảm thấy nàng nắc lên, rồi lại run rẩy.

“Sao?” anh khẽ hỏi.

Khuôn mặt nàng bệch bạc, đôi mắt khắc nghiệt. “Hắn nhìn vào trong gương,” nàng nói. Khi Dane chỉ nhìn chăm chăm vào nàng, khó hiểu, nàng lại nói. “Hắn nhìn vào trong gương! Hắn đã nhìn thấy chính mình – và *em* đã thấy hắn!”

“Lạy Chúa Giê-su.” Tất cả lông tóc trên người anh dựng đứng lên, và một cơn ớn lạnh chạy xuống sống lưng anh. Trammell và Grace đứng bất động hoàn toàn, dồn toàn bộ sự chú ý lên nàng.

“Hắn trọc lốc,” nàng thì thầm. “Hắn đã cạo đầu. Một cái cằm vuông vức. M-mắt hắn quá nhỏ, quá gần với nhau.”

Dane không thể chịu được thêm nữa. Anh đứng bật dậy, thân thể cơ bắp căng lên và sẵn sàng hành động, “Chúng ta sẽ gọi một nhà phác hoạ của cảnh sát,” anh nói. “Anh ta sẽ làm việc với em để phác thảo, và rồi chúng ta sẽ đưa nó cho tất cả các đài truyền hình và báo chí trong khu vực này.” Đó là phát hiện đầu tiên của họ, và là một phát hiện to lớn. “Hãy gọi Bonness,” anh bảo Trammell. “Kể cho ông ta nghe chuyện gì vừa xảy ra. Chúng ta cũng cần tìm người phụ nữ này, dù sống hay chết. Marlie, trông bà ta thế nào –” Anh quay lại với nàng, và dừng lời giữa chừng. Đầu nàng đã ngã ngửa ra sô-pha và mắt nàng đã nhắm, bàn tay rũ ra trên đùi.

“A, cưng à,” anh khẽ nói. Nàng đã phải đầu hàng sự suy nhược kiệt sức. Trong một thoáng anh đã quên mất cái giá về mặt sức khoẻ mà nàng phải trả. Anh muốn tự đá mình. Ngay lập tức anh gạt tất cả những mối bận tâm khác sang bên; những người khác có thể lo được việc tìm nạn nhân, nhưng chỉ có anh là chăm sóc được cho Marlie thôi. “Câu xử lý mọi việc nhé,” anh bảo Trammell khi anh cúi xuống bế nàng trên tay. “Tớ đưa cô ấy về nhà.”

“Hai người có thể ở lại đây,” Trammell nói, nhưng Dane lắc đầu.

“Cô ấy sẽ rất hoang mang khi tỉnh dậy lần đầu tiên, và phải mất một lúc để sốc lại mình. Sẽ dễ dàng cho cô ấy hơn khi ở trong nhà mình.”

“Mất bao lâu cô ấy mới nói chuyện được với nhà phác hoạ? Bonness sẽ muốn biết.”

“Trưa mai là sớm nhất. Chắc phải tầm hai hoặc ba giờ chiều.”

“Ông ta sẽ không thích chờ lâu đến thế đâu.”

“Ông ta phải chờ.” Với Trammell và Grace đi hai bên, và Marlie được nâng niu nhẹ nhàng trong vòng tay, anh mang nàng ra xe ô tô. Trammell mở cửa cho anh, và anh đặt nàng lên ghế ngồi, ấn ghế xuống vị trí nằm, và thắt đai an toàn cho nàng.

“Anh có cần em không?” Grace hỏi. Cô nhìn khuôn mặt xanh xao, bất tỉnh của Marlie một cách lo lắng. “Em rất sẵn lòng ngồi với cô ấy.”

“Anh có thể xử lý được. Cô ấy sẽ ngủ trong ít nhất mười hai giờ tới.”

“À, thế thì được. Hãy gọi cho em nếu anh cần giúp đỡ.”

“Được,” anh nói, và hôn vào má cô. “Dù sao cũng cảm ơn em đã đề nghị.”

Marlie không động đậy trong suốt chuyến xe qua màn đêm âm u, mờ sương. Vì đã nhìn thấy từ trước, anh không còn lo lắng như trong lần đầu tiên nữa, nhưng mặt khác, giờ anh biết nàng sẽ kiệt sức đến thế nào, và phải mất bao lâu nàng mới hồi phục được. Lần này phải là lần cuối cùng. Anh không thể để nàng trải qua chuyện này hết lần này đến lần khác nữa. Ngay khi họ có bản phác hoạ và chuyển cho giới truyền thông, anh sẽ đưa kế hoạch vào hành động.

Anh gần như vừa mới đưa được Marlie về nhà và đặt nàng lên giường thì điện thoại reo. Anh bực bội chụp lấy ống nghe. “Hollister.”

Là Bonness. “Chúng ta không thể chờ tới ngày mai mới bắt đầu vẽ phác hoạ được. Đây là một thông tin cần phải đưa cho báo chí vào ngày mai.”

“Phải chờ thôi,” Dane nói ngay. “Giờ cô ấy không thể làm được.”

“Cô ấy *phải* làm.”

“Cô ấy không thể,” anh quát. “Đây không phải là lựa chọn của cô ấy, cũng không phải của ông. Cô ấy bất tỉnh vì kiệt sức, và phải mất hàng giờ mới hồi phục lại được.”

“Có lẽ bác sĩ có thể cho cô ấy ít a-đrê-na-lin hay cái gì đó, để đánh thức cô ấy khỏi –“

Dane nghiêng hai hàm răng để ngăn cơn giận bùng nổ. “Tôi sẽ bẻ gãy tay kẻ nào dám đến gần cô ấy với một ống kim tiêm,” anh nói, giọng anh cứng rắn và khô khốc.

Bonness dừng lời, bị khớp vì sự cảnh cáo trong giọng điệu của anh hơn là những gì anh nói. Bản thân lời nói đã đủ tệ rồi, nhưng giọng điệu là chết người. Tuy nhiên, ông ta vẫn cố thử lần nữa. “Chết tiệt, Hollister, cậu cần phải sắp đặt những ưu tiên của mình –“

“Chúng đã được sắp đặt đúng như cần phải thế,” Dane lại chen ngang. “Không ai được đụng vào cô ấy. Tôi sẽ ngắt điện thoại ở đây, để cô ấy không bị làm phiền. Nếu ông cần tôi, gọi vào số máy nhắn tin, nhưng đừng phí thời gian làm tôi thay đổi ý kiến. Cứ hỏi Trammell nếu ông có bất kì nghi ngờ nào về tình trạng của cô ấy.”

“Tôi đã hỏi rồi,” Bonness miễn cưỡng nói.

“Vậy thì ông nghĩ cái quỷ gì mà lại gọi?”

“Tôi nghĩ có lẽ chúng ta có thể làm gì đó –“

“Tôi đã đẩy cô ấy đi xa hết giới hạn, để có được thông tin chúng ta đã có. Lần này cô ấy bị tác động mạnh hơn, dữ dội và nhanh hơn lần trước. Hãy để cô ấy được yên và để cô ấy ngủ. Tôi hứa sẽ gọi ngay khi cô ấy tỉnh lại.”

“Chà, thôi được rồi.” Bonness vẫn còn miễn cưỡng. “Nhưng cảnh sát trưởng sẽ rất bức bối. Rõ ràng, có bản phác hoạ nghĩa là phải có một nhân chứng. Ông ta sẽ muốn biết là ai và làm thế nào.”

“Ông có thể giữ im lặng về bản phác hoạ tới chừng nào chúng ta thực sự có một cái. Tới lúc đó, chỉ cần nói rằng một nguồn tin trên đường phố đã cho ta thông tin về một vụ án mạng khác.”

“Ý kiến hay. Okay. Nhưng khi ông ta phát hiện ra –“

“Cứ đổ lỗi cho tôi,” Dane sốt ruột nói. “Tôi có thể nhận hậu quả. Nhưng phải đảm bảo chắc chắn là nếu bất kì ai muốn gặp cô ấy, phải qua tôi.”

“Tôi sẽ làm thế.”

Gác máy, đầu tiên Dane ngắt chuông, rồi quay lại với Marlie. Nàng nằm sõng soài nơi anh đã đặt nàng xuống, ngực nàng gần như không lên xuống. Nàng đã sụt cân trong suốt những tuần qua, anh nhận ra, mà nàng vốn đã chẳng có nhiều mà mất. Khi chuyện này kết thúc, anh chắc chắn sẽ mang nàng đi nghỉ ở xa như đã hứa, một nơi nào đó yên tĩnh và thanh bình, nơi chẳng có việc gì làm ngoài ăn, ngủ và làm tình.

Anh khẽ cởi quần áo và đặt nàng nằm trần trụi trong chăn. Dù sao kể từ ngày anh chuyển vào ở nàng cũng chẳng mặc mấy quần áo lên giường. Anh xem giờ: không giờ mười lăm phút. Cũng là giờ đi ngủ của anh. Anh không nghĩ mình ngủ được ngay, nhưng ít nhất anh có thể ôm nàng. Anh ném quần áo của mình ra rồi trèo lên giường cạnh nàng, rồi ôm cơ thể gần gò, mượt mà của nàng vào thân hình ấm áp của anh. Mùi hương nhẹ nhàng, ngọt ngào của da nàng xoa dịu anh. Anh vùi mặt vào làn tóc dày, thẳng và đen của nàng. “Ngủ đi cưng,” anh thì thầm. “Anh sẽ chăm sóc em.”

Anh bắt đầu cố lay tỉnh nàng vào lúc mười một giờ sáng hôm sau, nhưng nàng hoàn toàn không phản ứng. Máy nhắn tin của anh làm anh phát điên suốt cả buổi sáng. Cứ nửa giờ Bonness lại gọi. Trammell đã gọi hai lần. Grace gọi ba lần, đòi được biết có thể giúp gì được không, anh có cần cô thay anh vài giờ để nghỉ ngơi không.

Trammell đã nảy ra ý tưởng báo cho đài truyền hình và phát thanh tuyên bố rộng rãi thông tin đã có một vụ án mạng khác, nhưng chưa tìm được nạn nhân, và yêu cầu mọi người kiểm tra hàng xóm và gọi cho họ hàng để hỏi thăm mọi người. Đó là một chiến thuật chắc chắn sẽ làm một số người bị kích động nếu vì lý do gì đó mà họ không liên lạc được với một thành viên trong gia đình, và Cảnh sát trưởng Champlin đã giật bắn cả người lên khi nghe tin trên đài phát thanh. Thị trưởng tức ộc máu. Chẳng lẽ họ không nhận ra họ đang mạo hiểm với các vụ kiện cáo thế nào ư? Ông ta hình dung ra hàng ngàn người sẽ kiện vì bị đe dọa về mặt tinh thần. Bonness tự bảo vệ bản thân bằng cách đổ hết tội cho Trammell, thậm chí cả khi ông ta đã duyệt làm việc này. Khi cảnh sát trưởng gọi cho anh ta, gào thét tức tối, Trammell lạnh lùng chỉ ra rằng chiến thuật đó là có tiền lệ, rằng trong những lúc có thảm họa thiên nhiên hay tình trạng khẩn cấp, chẳng hạn như báo động đỏ, mọi người thường bị buộc phải quan tâm tới họ hàng và bạn bè. Câu nói làm cảnh sát trưởng dịu đi phần nào, nhưng ông ta vẫn không vui vẻ gì.

Trên toàn thành phố, điện thoại và chuông cửa vang lên.

*

Đang yên ả nằm ngủ nướng trên giường, Carroll Janes rất ngạc nhiên khi hắt bật ti vi lên vào buổi trưa và nghe thấy thông tin. Nếu bọn cớm còn chưa tìm được nạn nhân thì làm sao chúng biết là có? Mặc dù vậy hắt không bị báo động; hắt gần như chắc chắn không có ai nhìn thấy hắt, thậm chí là từ xa, nhưng thậm chí nếu có người nhìn, hắt cũng không thể bị nhận dạng. Hắt ngáp và tắt ti vi. Cứ để cho chúng nhìn.

*

Lúc mười hai giờ mười lăm, Dane lay được Marlie tỉnh dậy đủ để đi vào nhà tắm và uống ít nước, nhưng nàng lại ngủ ngay khi anh đưa nàng về được giường.

Lúc 12g55 phút, máy nhắn tin của anh lại kêu. Số hiện ra là của Trammell. Dane sốt ruột quay số.

“Tìm được cô ấy rồi,” Trammell nói, giọng nói lạnh lùng và không biểu cảm. “Tên cô ấy là Marilyn Elrod. Người chồng đang ly thân của cô ấy nghe thấy tin tức và đã gọi từ nhà bạn gái để kiểm tra. Khi anh ta không nghe ai trả lời, anh ta lái xe qua. Xe cô ấy vẫn còn trong lối lái xe, và cô ấy luôn đưa xe vào ga-ra, vì thế anh ta thấy lo lắng ngay lập tức. Anh ta vẫn còn có chìa khoá căn nhà và tự mình vào trong, và thấy cô ấy ở trên lầu trong phòng ngủ.”

“Marilyn,” Dane nói. “Không phải Maryland. Marilyn.”

“Ừ. Nghe này, cậu có muốn Grace tới đó và ở cùng Marlie trong khi cậu đi thăm hiện trường không?”

Anh không muốn rời khỏi Marlie, nhưng đây là việc của anh, tuần trực của anh. “Bảo cô ấy qua đi,” anh cộc cằn nói.

“Cô ấy đang trên đường rồi,” Trammell nói. “Tớ đã cho cô ấy địa chỉ. Cô ấy sẽ ở đó trong khoảng năm phút nữa.”

“Cậu tưởng mình thông minh lắm hả?”

“Tớ chỉ hiểu cậu thôi, anh bạn.”

Grace chứng tỏ là cô lái xe nhanh hơn Trammell bằng cách gõ cửa ngay lúc ấy. Khuôn mặt điềm tĩnh bình thường của cô tỏ ra lo lắng khi Dane để cô vào nhà. “Cô ấy sao rồi?” cô hỏi ngay lập tức.

“Vẫn còn ngủ. Anh đã cố gắng đánh thức cô ấy vài phút khoảng nửa giờ trước, nhưng cô ấy vẫn còn mụ mẫm lằm không nghĩ gì được. Cô ấy lại bất tỉnh ngay khi anh đưa cô ấy trở lại giường.” Dane vừa nói vừa trượt tay vào bao súng và mặc áo khoác vào.

“Tối nay em làm ca hai,” Grace nói, đi theo anh ra cửa. “Em đã mang đồng phục đến để em có thể ở lại đến tận phút cuối, nhưng em không thể ở quá hai giờ ba mươi. Em biết thế cũng không nhiều,” cô nói một cách hối lỗi.

Dane rửa thầm, nhưng không thấy cách nào khác cả. “Không sao. Lần tới cô ấy sẽ tỉnh táo hơn. Hãy để cô ấy ngủ tới hai giờ, rồi *buộc* cô ấy trả lời em. Nói với cô ấy anh ở đâu, và anh sẽ về ngay khi có thể.”

Grace gật đầu thông hiểu. Khi anh bắt đầu bước xuống bậc thềm, cô dè dặt nói, “Dane? Ừm... em đang tự hỏi. Tức là... Marlie... cô ấy có thể? Ôi, chết tiệt,” cô bực bội nói. “Em không biết phải nói thế nào.”

Dane quay lại. Grace không thường mất bình tĩnh như thế. Anh đã thấy trông cô khó chịu ra sao, và đoán. “Cô ấy có thể đọc tâm tưởng em được không à?”

Grace cắn môi. “Alex nói bản thân anh cũng rất giỏi làm việc ấy,” cô lẩm bẩm. “Nhưng... phải. Cô ấy có đọc được tâm trí em không?”

“Cô ấy nói cô ấy không đọc.” Cứ để Grace xem xem cô có thể an tâm hơn anh về chuyện đó được không. “Và anh không đọc tâm trí em. Chỉ là đoán mò thôi, nhưng cả *anh* cũng khó chịu với cái ý tưởng đó.”

Grace gật đầu, hoàn toàn thông cảm. Dane đi tới xe mình, và cô bước vào trong nhà, đóng cửa ngăn cái nóng ở ngoài.

Cô theo các chỉ dẫn của anh và lúc hai giờ bắt đầu đánh thức Marlie và nói chuyện với nàng. Trước sự vui mừng của Grace, Marlie chớp mắt mở ra sau một phút. “Grace?” nàng hỏi, câu nói lè nhè như thể nàng đã say.

Grace thở dài nhẹ nhõm. “Phải, mình đây. Mình đã pha ít cà phê mới. Cậu muốn uống không?”

Marlie nuốt nước bọt, cố gạt làn sương dày đặc trong tâm trí mình ra để nàng có thể suy nghĩ. “Có,” cuối cùng nàng nói.

“Để mình đi lấy. Đừng ngủ lại nhé.”

“Không đâu.” Thật khó khăn. Marlie đấu tranh với nó, vật lộn để hiểu. Grace đang ở đây... Còn Dane đâu? Chuyện gì đã xảy ra cho anh chẳng? Đột nhiên cơn hoảng loạn xua tan màn sương hơn nữa, và nàng gắng gượng ngồi dậy. Nàng đang khoả thân bên dưới lớp ga giường; nàng nắm chặt tấm chăn vào mình, nhìn quanh, cố tập hợp vài manh mối là chuyện gì đang xảy ra.

Grace trở lại với một nửa cốc cà phê, để Marlie dễ cầm mà không bị rót cà phê ra ngoài. “Dane đâu rồi?” nàng buột miệng, đôi mắt u ám vì buồn bã. “Có chuyện gì xảy ra cho anh ấy à?”

“Không, tất nhiên là không!” Nhìn thấy nỗi buồn của nàng, Grace ngồi xuống giường và vỗ vỗ cánh tay nàng. “Dane ổn cả. Anh ấy vừa đi được một giờ.”

“Đi?” Bối rối, Marlie nhắm mắt lại. Đằng sau hai mí mắt của nàng hình ảnh ác mộng nhá lên, bao quanh là thứ giống như hàng trăm ngọn nến, phản chiếu trong tấm gương tối đen. Nàng nín thở khi một phần kí ức quay trở lại. “Hôm nay là ngày gì?”

“Thứ Bảy,” Grace trả lời.

“Vậy là chuyện mới xảy ra hôm qua.” Nàng hít thật sâu, dựng lên sự kiểm soát mong manh, và mở mắt ra.

“Đã tìm thấy nạn nhân. Giờ Dane đang ở hiện trường.” Vì đã nói chuyện với Trammell, Grace biết rằng hiện trường y hệt như Marlie mô tả. Nếu bản thân cô không ở đó đêm qua, và nghe Marlie nói, cô sẽ không bao giờ nghĩ chuyện đó là có thể. Tuy nhiên, tận mắt chứng kiến thường khiến người ta tin tưởng. “Anh ấy không muốn bỏ cậu một mình, nên mình mới tới.”

“Cám ơn,” Marlie nói. “Mình rất lơ mơ khi lần đầu tỉnh dậy nên sẽ dễ dàng hơn khi có ai đó ở đây giải thích mọi chuyện với mình.” Nàng đã luôn chịu đựng được một mình cho tới khi gặp Dane, nhưng vẫn thật tuyệt khi có ai đó ở đây.

“Mình không ở lại lâu hơn được. Mình làm ca hai,” Grace giải thích. “Cậu ở một mình ổn không?”

“Có lẽ mình sẽ ngủ lại.” Marlie hóp một ngụm cà phê. “Trammell có phiền khi cậu làm đêm không?”

“Tất nhiên. Nếu mình làm ca một và anh ấy làm đêm, mình cũng sẽ không thích,” Grace nói, đôi mắt cô long lanh. “Tuy nhiên, là một người đàn ông thông minh, anh ấy không phạm phải sai lầm là đòi mình bỏ việc và cố sắp xếp thời gian của mình cho hợp với anh ấy.”

“Anh ấy đang khá hơn. Đêm qua chúng mình đã nói đến từ “kết hôn” vài lần, và cậu không thể thấy mắt anh ấy trắng ra nữa.

Grace cân nhắc vấn đề. “Mắt anh ấy trông hơi giống của một chú ngựa bị hoảng sợ, phải không nào?” cô cẩn trọng nói. “Mình cứ nhắc anh ấy suốt là đây là ý của anh, và anh có thể thay đổi ý kiến bất kì lúc nào. Rồi anh ấy nghĩ rằng bản thân mình cũng không thích ý tưởng này lắm, và thế là anh ấy cố thuyết phục mình đó là điều đúng đắn cần làm và thuyết phục cả bản thân anh ấy nữa.”

“Có thể Dane phải lôi anh ấy đến bàn thờ.”

“Mình mong là tới lúc đấy anh ấy sẽ sẵn sàng hơn. Dù sao, mình vẫn hi vọng vậy. Chỉ là mọi chuyện của bọn mình xảy ra quá nhanh. Mọi chuyện đã vượt tầm kiểm soát kể từ lần đầu tiên bọn mình đi chơi với nhau. Alex thích kiểm soát mọi thứ, vì thế anh ấy phát điên lên.”

Grace tế nhị không hề hỏi về mối quan hệ của Marlie và Dane, và Marlie rất biết ơn. Chẳng có gì được bàn bạc giữa họ cả, không có chút manh mối bền vững nào bất chấp việc họ đang sống cùng nhau, và nàng thì quá mệt để giải thích. Nàng rất thích Grace, nhưng nàng chưa bao giờ có được người bạn tâm giao, cũng như nàng không được lớn lên dành hàng giờ cười khúc khích với những cô bạn cùng tuổi trong khi họ mổ xẻ từng chi tiết của đời họ. Trước Dane, nàng thực sự chưa từng dành nhiều thời gian nói chuyện với bất kì ai.

“Cậu có muốn tắm trong lúc mình còn ở đây không?” Grace hỏi. “Việc đó sẽ làm cậu tỉnh táo hơn. Trammell nói rằng họ sẽ muốn cậu làm việc với nhà phác hoạ của cảnh sát ngay khi có thể, để lấy được hình mô tả tên sát nhân.”

Marlie gạt sang bên kí ức về khuôn mặt hằn. Nàng không thể để mình bị hút vào đó lúc này. “Mình muốn tắm. Mình sẽ nhanh thôi, để cậu không bị muộn.”

Grace để nàng một mình, và nàng ra khỏi giường. Nàng vẫn cảm thấy cứng đờ và loạn xạ, cơ bắp yếu xìu. Nàng đã nỗ lực nói chuyện với Grace, nhưng mọi thứ vẫn còn chưa hoàn toàn trở lại đúng vị trí trong đầu nàng. Sau đây nàng sẽ phải nỗ lực hơn nữa để tập trung, để cho bản phác hoạ được chính xác.

Nàng tắm thật nhanh, và thật lạnh hết sức chịu đựng. Sau khi mặc đồ và uống thêm cà phê,

nàng cảm thấy khoẻ hơn. Grace miễn cưỡng phải đi, nhưng Marlie giục cô lên đường, rồi buộc mình đi vòng vòng thay vì nằm xuống như nàng muốn.

Dane sẽ đi bao lâu? Anh có mang nàng tới sở ngay lập tức, để có thể bắt đầu phác thảo không? Nàng đi đi lại lại đến lúc mệt, rồi nằm dài trên sô-pha. Giấc ngủ tới gần như ngay lập tức, nhưng trước khi tấm màn đen sập xuống, nàng có một ý nghĩ rõ ràng cuối cùng:
Mất bao lâu nàng mới không còn nhìn thấy khuôn mặt đó mỗi khi nàng nhắm mắt lại?

Chương 21

Nhà phác hoạ là một phụ nữ tóc đỏ, thấp bé, đầy đà tên Esther. Esther có những ngón tay nhỏ, nhanh nhẹn, lem mực, đôi mắt lạnh lợi và một giọng nói như kiểu Tinkerbelle. Tuổi của bà có thể là bất kì đâu giữa ba mươi và năm mươi; tóc bà muối tiêu nhiều chỗ, nhưng làn da lại mịn màng tươi trẻ. Giống như hầu hết các nghệ sĩ khác, bà mặc bất kể cái gì sẵn tiện. Trong trường hợp này, đó là một chiếc quần thể thao, một chiếc áo phông của chồng, và giày đế mềm nhưng không có tất.

Với cà phê trên tay để làm mình tỉnh táo, Marlie ngồi cạnh Esther và làm việc với các chi tiết trên mặt tên sát nhân. Đó là một nhiệm vụ đau đớn, liên quan tới hàng hà sa số những lông mày và mũi, kích cỡ của mắt, chiều rộng và độ dày của môi, đường viền quai hàm, độ nhọn của cằm. Nàng có thể nhắm mắt lại và nhìn thấy hình khuôn mặt, nhưng vẽ nó ra trên giấy không dễ dàng gì.

Dane không chen ngang nhưng lúc nào cũng ở gần, thường xuyên rót thêm cà phê cho Marlie. Gần đến sáu giờ chiều anh mới về nhà và đánh thức nàng trên ghế sofa, nơi nàng đã ngủ quên. Mặc dù anh rất chăm chút nàng, tâm trạng của anh vẫn u ám khi anh đưa nàng tới sở.

“Sống mũi cao hơn,” Marlie dăm chiêu nói, quan sát nỗ lực mới nhất của họ. Trước đây nàng đã rất nhiều lần làm việc với các nhà phác hoạ của cảnh sát, nàng biết họ cần gì ở nàng. “Và mắt hấn ta gần nhau hơn một chút.”

Với một vài đường bút chì nhẹ hều, Esther thực hiện những thay đổi. “Khá hơn chưa?”

“Khá hơn, nhưng chưa đúng lắm. Mắt hấn. Chúng nhỏ, cứng rắn, và gần nhau. Kiểu như mắt sâu, với một đường lông mày giao nhau thẳng thốn.”

“Nghe giống một tên chó đẻ xấu xí,” Esther dài giọng nói, thực hiện thêm những thay đổi.

Marlie cau mày. Nàng mệt, nhưng buộc mình phải tập trung. “Không, hấn không thực sự xấu, không phải về mẽ ngoài. Tôi nghĩ có thể gọi hấn là hấp dẫn, thậm chí cả khi đầu trọc.”

“Bundy là một gã quý đẹp trai, nhưng hấn chẳng phải là người trong mộng của ai cả. Càng chứng minh là ta không thể trông mặt mà bắt hình dong.”

Marlie cúi tới trước. Lần này những chỉnh sửa của Esther đã khiến bản phác hoạ gần với hình

ảnh trong đầu nàng hơn. “Tốt rồi. Hãy làm trán rộng hơn chút nữa, và làm cho xương sọ rõ hơn. Đầu hẳn không tròn thế.”

“Giống Kojak[25] nhiều hơn hử?” Vài nét chì êm ái thay đổi hình dạng cái đầu.

“Dừng lại. Thế được rồi.” Nhìn khuôn mặt trên giấy khiến nàng cảm thấy hơi buồn nôn. “Hẳn đấy.”

Dane bước tới đứng sau Marlie và nhìn vào bản phác thảo đã hoàn thành, chăm chú vào nó. Thì ra đây chính là tên khốn. Giờ hẳn đã có một khuôn mặt. Giờ hẳn sẽ bị săn lùng.

“Cảm ơn, Esther,” anh nói.

“Không có chi.”

Marlie đứng lên và vươn người, cực kì ngạc nhiên thấy mình cứng đờ ra sao. Trammell bước tới trước đứng cạnh Dane và quan sát bản phác hoạ, anh ta nãy giờ vẫn kiên nhẫn chờ ở đằng sau. “Tớ sẽ phân phát cái này,” anh ta nói. “Mang Marlie về nhà và cho cô ấy lên giường trước khi cô ấy gục mất.”

“Em ổn,” nàng nói, nhưng quanh mắt nàng hẳn lên sự đau khổ, và mặt nàng kiệt quệ.

Dane không tranh cãi. “Tối tớ sẽ gọi,” anh nói, vòng tay quanh Marlie và đưa nàng ra cửa. Một khi họ đã ở trong ô tô, nàng cố thức, nhưng mắt nàng sụp xuống trước cả khi họ tới được cột đèn giao thông thứ hai.

Giống như đêm hôm trước, Dane mang nàng vào nhà, đặt nàng lên giường, và nhanh nhẹn cởi đồ cho nàng. “Ngủ ngon, em yêu,” anh thì thầm, cúi xuống hôn nàng.

Nàng vòng tay quanh cổ anh và bám riết. “Đêm nay hãy ôm em,” nàng nói.

“Ừ. Giờ đi ngủ đi. Sáng mai em sẽ thấy khá hơn.”

Nàng nằm trong vòng tay anh khi nàng thức dậy sáng hôm sau. Nhìn thấy nằm mở mắt, Dane lật nàng nằm ngửa ra và di chuyển lên trên người nàng, đẩy hai chân nàng tách ra rồi nằm vào giữa. Anh khẽ đi vào, và đẩy hai người lên đỉnh.

Làm tình với anh khiến nàng tìm lại sức sống, gạt sự xấu xí ra sau. Họ nằm bên nhau một lúc lâu, mỗi người đều tìm thấy niềm an ủi trong vòng tay người kia. Cuối cùng nàng nói. “Kể cho em về cô ấy.”

Dane hôn thái dương nàng, và ôm nàng gần hơn như thể sự gần gũi của anh sẽ ngăn được nỗi kinh hoàng. “Cô ấy tên là Marilyn Elrod,” anh nói. “Gần đây đã ly thân với chồng, nhưng anh ta vẫn còn quan tâm đủ để gọi hỏi thăm cô ấy, và tới nhà khi không thấy ai trả lời điện thoại. Có vẻ như bây giờ anh ta đã tỉnh ngộ đôi chút, khi đã quá muộn.”

“Marilyn,” nàng nói, nhìn ra mối liên hệ. “Vậy là không phải Maryland. Marilyn.”

“Cơn bão đã làm mất điện toàn khu vực. Cô ấy đã thắp nến trên bàn trang điểm. Mọi thứ khác đều giống em đã nói.”

“Cô ấy đã chống trả?”

“Có vẻ như thế. Các khớp ngón tay cô ấy bị sưng. Tiếc là cô ấy đã không cào xước được hấn; cái đó sẽ cho chúng ta một dấu hiệu nhận dạng.” Mặc dù việc đó có thể sẽ khiến các ngón tay cô bị cắt lìa giống như của Nadine Vinick, nhưng anh không bao giờ kể cho Marlie chi tiết nhỏ đó. Nếu nàng đã không nhìn thấy trong hình ảnh tiên thị, chắc chắn anh sẽ không thêm gánh nặng vào hiểu biết của nàng.

“Mặt hấn không nhận dạng được sao? Có thể cô ấy đã làm xước môi hấn. Có vết máu nào ngoài của cô ấy không?”

“Có chúng ta cũng không thể nhận dạng được,” anh cẩn trọng nói. Anh cố không nghĩ về sự chém giết tàn bạo ấy, về lượng máu khổng lồ ngập tràn căn phòng. Họ sẽ không thể nào tìm ra vài giọt máu lạ; việc đó sẽ đòi hỏi vận may thuần tuý, mù mờ, mà vận may thì chưa bao giờ là bạn tốt của họ cả. Nếu không nhờ Marlie, giờ này thậm chí họ còn không có nổi một manh mối.

“Nhưng chắc sẽ có vết bầm, hoặc là môi bị sưng.”

“Đó là đêm thứ Sáu. Một vết xước trên môi lành rất nhanh, và dù sao cũng không dễ thấy lắm. Một vết bầm có thể làm xẹp bằng đá, và dùng mỹ phẩm che đi. Hấn là một gã thông minh. Hấn biết mọi thủ thuật.”

“Nhưng dù thế nào anh cũng sẽ bắt được hấn.”

“Phải,” Dane nói ủ rũ. “Anh sẽ bắt được.”

*

Carroll Janes nhìn chăm chăm vào tờ báo sáng Chủ nhật với sự nghi hoặc giận dữ. Bản phác hoạ của cảnh sát chính xác một cách kì quái, mặc dù tất nhiên nó hiện hình hắc trọc long lóc chứ không phải với mái tóc vàng xoăn. Hắc vò tờ báo và ném nó sang một bên. Lần đầu tiên hắc cảm thấy một gợn báo động, và điều đó khiến hắc còn giận dữ hơn. Đáng lẽ cảnh sát không được phép đến gần hắc đến thế! Ồ, chúng sẽ không bắt được hắc, nhưng đáng lẽ chúng còn không được biết nhiều thế này. Ai đã nhìn thấy hắc? Hắc có thể thề hắc không bị theo dõi. Hay là con chó cái ngu xuẩn đó có giấu camera an ninh ở đâu đó? Hắc không thể tin được, vì nếu có, thì hai lần đầu tiên hắc vào nhà nó đã phải quay hắc rồi, tất nhiên là trừ khi mục ta ngu ngốc tới nỗi không bao giờ kiểm tra băng ghi hình. Cảnh sát sẽ kiểm tra, kể cả khi mục không làm. Không, không thể có camera được. Nếu có thì hắc đã phát hiện ra.

Chuyện gì đã xảy ra? Cái gì đã sai?

Hắc thấy an ủi nhờ thực tế là như mọi khi hắc đã không để lại một bằng chứng pháp y nào. Không tóc, không da, không dấu vấn tay, không dấu chân. Con dao thuộc về nạn nhân, và đã bị bỏ lại hiện trường. Hắc đã không mang về vật kỉ niệm nào, không có gì có thể liên hệ hắc với hiện trường. Hắc an toàn.

Nhưng kẻ nào đó đã nhìn thấy hắc. Hắc đã trượt chân – hoàn toàn không thể chấp nhận được – và kẻ nào đó đã thấy hắc. Để chuộc lỗi này, hắc sẽ phải sửa sai. Hắc sẽ phải tìm ra và huỷ diệt kẻ đó – nam cũng như nữ.

*

“Em có đi với anh tới nhà Elrod không?” Dane hỏi.

Marlie nhìn chăm chăm vào anh, trong một lúc quá choáng tới nỗi nàng không thể tin là anh đã hỏi. Thực sự đi vào trong ngôi nhà đó... Tâm trí nàng lùi xa khỏi ý tưởng đó. Nhìn thấy nó trong đầu nàng đã đủ tệ rồi; nàng không tài nào chịu được cảnh bước vào trong căn phòng ngập ngụa máu đó.

Miệng Dane mím lại thành một đường cứng rắn khi anh nhìn nàng đột ngột trắng bệch ra. Anh nắm hai vai nàng để nàng không thể quay đi. “Anh biết anh đang đòi hỏi ở em điều gì,” anh nói gay gắt. “Anh biết việc đó sẽ bắt em trả giá thế nào. Anh sẽ không hỏi trừ khi anh cần em giúp. Tất cả bọn anh đều đang quờ quạng trong bóng tối, và em là ánh sáng duy nhất của bọn anh. Có thể rất ít khả năng, nhưng nếu em ở hiện trường thật, biết đâu em bắt được thêm cái gì đó về hắc ta.”

Hiện trường duy nhất nàng từng tới là khi Dusty bị giết, khi nàng nắm bắt lực và theo dõi Gleen

tàn sát một cậu bé nhỏ xíu, cũng bất lực như nàng. Nàng đã sống với kí ức ấy kể từ lúc đó; thật không công bằng khi Dane đòi hỏi nàng chất thêm gánh nặng vào những kí ức đó. Anh biết nàng đã phải trải qua những gì, nhưng anh không sống với nó, vì thế anh không biết sự tra tấn rõ như nàng.

Nàng nhìn vào đôi mắt nâu cực kì cương nghị, cảm thấy ý chí của anh đang tác động đến nàng. Nàng có thể chống lại anh, nàng u buồn nghĩ. Nhưng nàng khó mà chống lại những lời nài xin trong âm lặng của Nadine Vinick, của Jackie Sheets, của Marilyn Elrod. Nàng có thể nhìn thấy tất cả họ, những tiếng khóc thương đòi công lý của họ.

Tại sao nàng lại không thể vào trong tâm trí *họ*, thay vì tâm trí *hắn*? Hắn phải chọn họ theo cách nào đó; có thể một hay tất cả họ đều đã biết tên hắn. Nhưng thay vào đó chỉ có năng lượng tinh thần của hắn là vươn ra và ghi khắc vào tâm trí nàng, buộc nàng phải cảm nhận sự độc ác của hắn. Nhưng nàng đã từng một lần ở trong tâm trí của nạn nhân, đã cảm nhận cái chết của Dusty, và việc đó cũng đã gần giết chết nàng. Nàng sẽ ra sao nếu phải chịu đựng nỗi đau đớn và kinh hoàng về mặt tinh thần đó lần nữa?

“Marlie?” Dane khẽ lay nàng, buộc nàng tập trung nhìn vào anh.

Nàng uốn hai vai ra, gồng mình lên. Hơn cả lúc ban đầu, lúc này nàng càng không thể quay lại. “Được rồi,” nàng nói vững vàng. “Em sẽ đi với anh.”

Một khi nàng đã đồng ý, anh không phí phạm thời gian. Trong vòng năm phút họ đã lên đường. Mới đầu giờ chiều; nhà thờ đã mở cửa, và trẻ con ào ra khỏi khu dân cư cao cấp của gia đình Elrod. Nàng ngồi lặng yên, mắt nhìn xuống tay khi nàng cố chuẩn bị sẵn sàng. Nàng không biết phải trông chờ điều gì; có thể là không có gì, có thể nàng sẽ sống lại hình ảnh tiên thi, có thể nàng sẽ thực sự cảm nhận được cái gì đó mới.

Và có thể nàng sẽ nhìn vào gương và mặt đối mặt với tên giết người.

Nàng biết hắn, biết rằng hắn giết người mà không hề mặc cảm. Hắn thích thú việc đó. Hắn hoan trước nỗi đau và sự kinh sợ của các nạn nhân của hắn. Hắn đội lốt con người, nhưng hắn là một con quái vật đáng tởm, kẻ sẽ tiếp tục giết chóc cho đến khi có ai đó ngăn hắn lại.

Dane đưa xe vào lối lái xe. Ngôi nhà giảng đầy dấu niêm phong hiện trường. Mặc dù đã hai mươi tư giờ kể từ khi người ta tìm được thi thể, hàng xóm vẫn còn đứng thành từng nhóm nhỏ chỉ chỗ và xì xào, bàn tán vài chi tiết họ đã nghe được từ các phóng viên truyền hình và báo chí, và thêm vào những lời đồn thổi từ rất nhiều nguồn khác nhau đang lan toả trong khu vực này.

“Bọn anh nghĩ hẳn đã vào qua ga-ra, khi cô ấy ra ngoài tối hôm đó,” Dane nói, giữ một bàn tay chắc chắn trên khuỷu tay Marlie khi họ đi bộ theo đường lên cửa trước. Anh giờ niềm phong lên để họ chui qua. “Do lúc cô ấy về nhà thì đã mất điện, điều khiển tự động của ga-ra không làm việc. Cô ấy bỏ xe lại lối lái xe và đi vào bằng cửa trước. Cả hệ thống báo động cũng không làm việc, bởi vì không có điện, nhưng dù thế nào cũng chẳng ích gì: hệ thống báo động không được gắn ở cánh cửa từ ga-ra đi vào nhà. Mọi người có thể ra những quyết định ngốc nghếch, vì những lý do ngốc nghếch nhất. Ông Elrod nói rằng chỉ có cánh cửa đó không nối với hệ thống để họ có một đường vào nhà mà không cần phải vật lộn với mật mã. Chẳng khác nào họ để một cái biển viết “Tội phạm vào đường này” ở đó.

Anh nói chuyện không ngừng khi mở cửa trước và đưa nàng vào trong. Hệ thống báo động đã bị tắt, bởi vì có quá nhiều người vào ra trong ngày hôm trước.

Marlie hít một hơi dài. Ngôi nhà có vẻ bình thường không thật, trừ bột màu đen vương vãi khắp các bề mặt bóng lộn. Đó đã từng là một ngôi nhà rất đẹp và sang trọng. Nàng tự hỏi liệu có ai còn muốn sống ở đây nữa không, liệu Ông Elrod có thể ngủ trong căn nhà này, hay có thể bán nó đi nếu anh ta không chịu được không. Có lẽ anh ta có thể bán nó cho một người di cư mới tới từ phương Bắc và không biết gì cả. Theo ý kiến của nàng, nó nên bị san bằng.

Nàng nhìn quanh những căn phòng rộng rãi, thoáng đãng, trần nhà cao vợi. Có một bầu không khí tĩnh lặng ở đây; lẽ ra nó đã là một nơi tuyệt vời để sống. Sàn nhà ở tầng dưới hoặc làm bằng gỗ bóng loáng hoặc đá lát cao cấp. Nàng im lặng đi lại qua các phòng, cố buộc mình thư giãn và để mở tâm trí, nhưng nàng không thể ngăn được nỗi sợ phải lên lầu. Nàng không muốn, nhưng biết rằng nàng sẽ phải làm.

Có lẽ họ nên đợi một ngày khác; nàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục từ hình ảnh tiên thị. Có lẽ đó là lý do tại sao nàng không thể mở cánh cửa tâm tưởng để cho phép các cảm xúc tràn vào. Nàng liếc nhìn Dane, rồi tự ngăn chặn lời gợi ý đã nằm trên đầu lưỡi nàng. Anh không đi theo nàng từng bước, mà vẫn đứng ở ngoài cửa của mỗi căn phòng trong khi nàng vào trong. Khuôn mặt anh u ám, biểu cảm phong kín hơn bất kì lúc nào nàng từng nhìn thấy trước đây. Có một sự điềm tĩnh kì cục nơi anh, như thể anh đã quay lưng lại với bất kì lời cầu khẩn nào nàng có thể nói.

“Có gì không?” anh hỏi, thấy nàng nhìn vào anh.

Nàng lắc đầu.

Anh không thúc giục nàng. Anh không giục nàng cố gắng hơn. Anh không cố bảo nàng nhanh lên, hay bảo nàng đi lên lầu xem hiện trường đi. Anh chỉ đứng đó, chờ đợi, không gì lay chuyển được.

Nhưng khi nàng đặt tay lên tay vịn và đặt chân lên bậc cầu thang đầu tiên, anh tóm cánh tay nàng. Ánh mắt anh nhìn xoáy vào nàng, một biểu hiện nàng không hoàn toàn hiểu được nháng qua mắt anh. “Em có sao không?”

“Có.” Nàng hít một hơi thật sâu. “Em không thích thú gì, nhưng em sẽ làm được.”

“Hãy nhớ,” anh lẩm bẩm. “Anh cũng không thích thú gì.”

Nàng nhìn anh dò hỏi. “Em chưa bao giờ nghĩ là anh thích thú cả.”

Rồi nàng lên trên lầu. Anh ở ngay đằng sau nàng, bước đi lặng im, sự hiện diện của anh vững chắc như một bức tường.

Tên sát nhân đã chờ Marilyn về nhà từ chỗ nào? Tiên thị của nàng không hoàn toàn bắt được chuyện đó; nó chỉ bắt đầu khi hấn bắt đầu đi theo cô qua căn nhà tối om. Có lẽ lúc mất điện, hấn đã rời chỗ trốn và tìm chỗ thoải mái để quan sát nếu có ai đến gần. Nàng dừng trên hành lang và nhắm mắt, tập trung, cố đọc bất kì nguồn năng lượng nào còn vương lại. Nàng cảnh giác mở cánh cửa tinh thần, và một đám âm thanh ập vào nàng. Nàng đóng chặt cánh cửa đó và mở mắt. Nàng đã bắt được tình cảm của rất nhiều người, của rất nhiều hoạt động; quá nhiều người đã ở đây kể từ vụ án mạng, làm mờ đi các hình ảnh.

Cánh cửa cuối hành lang vẫn để mở. Đó là phòng ngủ của Marilyn. Marlie vững vàng bước về phía đó, và ngay lập tức Dane tóm cánh tay nàng. “Anh đổi ý rồi,” anh đột ngột nói. “Em không cần phải đi vào đó.”

“Marilyn Elrod cũng không cần phải chết,” nàng trả lời. “Cũng như Nadine Vinick hay Jackie Sheets, hay bất kì người phụ nữ nào mà hấn đã giết trước khi chuyển tới đây.” Nàng dành cho anh nụ cười nhạt và kéo tay ra. “Hơn nữa, em đã ở trong đó rồi, nhớ không? Em đã ở đó khi chuyện này xảy ra.”

Bốn bước chân nhanh chóng mang nàng vào trong phòng. Nàng dừng phắt. Nàng không thể đi tiếp mà không bước vào vũng máu màu nâu đậm. Không có cách nào tránh được chúng; máu vung vãi trên khắp cái thảm, trên tường, trên giường, mặc dù vũng máu lớn nhất nằm ở cạnh giường, nơi cuộc sống của Marilyn Elrod cuối cùng đã kết thúc. Nhưng cô ấy đã chiến đấu với hấn khắp cả căn phòng này, và để lại máu của mình như một chứng nhân. Khoảng mười ngọn nến thơm đặt trong những chiếc cốc nhỏ xíu của chúng vẫn đứng trên mặt tủ; kia chính là chiếc gương Marlie đã nhìn thấy tên sát nhân, nhìn thẳng vào hấn qua đôi mắt của chính hấn.

Nàng phải mở lại cánh cửa tinh thần, để có thể chắt gạn một mẫu thông tin khác. Marilyn đáng được hưởng nỗ lực đó của nàng.

“Đừng nói chuyện với em trong khoảng một phút nhé?” nàng bảo Dane, giọng nàng nhỏ, gần như không ra tiếng. “Em muốn suy nghĩ.”

Có lẽ các nguồn năng lượng chồng chất thành nhiều lớp, với những lớp mới nhất ở trên cùng. Nàng nhắm mắt lại, hình dung các lớp năng lượng, gán cho chúng các màu khác nhau để nàng có thể dễ dàng phân biệt được. Nàng phải gạt các lớp trên cùng ra, lớp đó là của các thám tử, các cảnh sát mặc đồng phục, thợ chụp ảnh, đội khám nghiệm pháp y, vô số người đã vào trong ngôi nhà sau cái chết của Marilyn. Họ đã cố gắng giúp, nhưng họ lại đang cản đường. Ông Elrod cũng đã ở đây, thêm vào một lớp năng lượng khác.

Nàng gán màu xanh dương cho các cảnh sát và những người liên quan, gán màu đỏ cho Ông Elrod. Màu của tên sát nhân là màu đen, đậm đặc ma quái và dày khừ, ngăn mọi sự xâm nhập của ánh sáng.

Marilyn... Màu của Marilyn sẽ là một màu trắng thuần khiết, trong suốt.

Nàng hình dung bức tranh trong đầu, nhìn thấy các lớp, tập trung vào chúng để lãng quên hết mọi thứ khác. Nàng chỉ tồn tại ở bên trong, kéo mọi thứ vào nội tâm để cho khả năng của nàng không bị phân tán. Nàng hết sức khéo léo tách lớp màu xanh dương ra và đặt nó sang một bên. Tiếp theo là lớp màu đỏ, rất mỏng bởi vì Ông Elrod không đóng góp gì nhiều, khó xử lý hơn. Cả lớp ấy cũng đặt sang một bên.

Chỉ còn lại màu đen và màu trắng, nhưng hai lớp ấy vặn xoắn với nhau đến nỗi nàng không biết nàng có tách chúng ra được không. Tên giết người và nạn nhân, khoá lại với nhau trong cuộc vật lộn sinh tử. Marilyn đã thua trong trận chiến đấu ấy.

Nàng hiểu rất rõ rằng nếu nàng cố kéo hai lớp tách ra, nàng có thể phá huỷ chúng, phá huỷ thông tin trong chúng. Nàng sẽ phải để mặc chúng như cũ.

Giờ là lúc mở cánh cửa ra. Trong tâm tưởng nàng bước vào trong hai lớp năng lượng, giống như bước vào một đám sương mù, năng lượng bao bọc xung quanh nàng. Nàng để cho chúng bao quanh, nhấn chìm nàng hoàn toàn. Và rồi nàng mở cánh cửa.

Cú tấn công của ma quỷ làm nàng nghẹt thở, nhưng không có gì xa lạ với nàng. Nàng buộc mình không được rút lui, mà phải nghiên cứu nó, trong lúc chiến đấu để ngăn nó không làm nàng choáng ngợp như lần đầu tiên. Nàng không thể để mình bị hút vào trong việc dựng lại vụ án mạng, nếu không những tác động của nó sẽ làm nàng kiệt lực, nàng sẽ không thể tiếp tục.

Lớp năng lượng ma quỷ quần quai quanh nàng, nhưng một thoáng màu trắng liên tục chạm vào nàng, làm nàng sao lãng. Nàng gạt mỗi tiếp xúc đó đi, tập trung đọc mọi làn sóng năng lượng đen tối.

Chẳng có gì mới, không có dấu vết nào về việc tại sao hẳn lại chọn Marilyn làm nạn nhân. Một cú chạm màu trắng lại chọc vào nàng. Có cái gì đó van nài trong ấy, một sự kiên quyết đòi hỏi sự chú ý của nàng.

Marlie lùi lại. Nàng không thể trải nghiệm cái chết của Marilyn. Đơn giản là không thể.

Nhưng lớp năng lượng màu trắng thúc bách nàng hơn nữa. Năng lượng ma quỷ của kẻ giết người đã bị gạt sang một bên. Marlie nhìn thấy nó rõ ràng trong đầu mình, và cực kì ngạc nhiên, vì nàng không hề làm việc đó. Nàng nhìn trở lại màu trắng, và khoảng ngừng tập trung ấy đã đủ để luồng năng lượng màu trắng tràn vào.

Sợ hãi bóp nghẹt trái tim nàng khi lòng nàng chỉ còn nổi hoảng loạn. Và rồi một cảm giác bình tĩnh len vào, một sự an ủi calm lặng.

Nàng đứng đó tắm trong màu trắng thanh khiết. Đó không phải là nguồn năng lượng của những giây phút cuối cùng của Marilyn, của cuộc vật lộn đầy sợ hãi và đau đớn của cô ấy. Đó là nguồn năng lượng sau này, và nó không phải trong quá khứ. Nó ở đây. Nó là hiện tại.

Không có câu nói nào nên lời, không có từ ngữ thực sự. Marilyn không còn phải chịu đựng đau khổ nữa. Cô ấy đã an nghỉ. Nhưng vẫn còn có một cảm giác lẩn khuất; cô ấy không muốn rời đi. Công lý còn chưa được thực thi, cán cân vẫn đang nghiêng về một phía, và Marilyn không thể ra đi chừng nào tên giết người vẫn còn sẵn lòng các phụ nữ vô tội trong bóng đêm.

Đừng lo, Marlie thì thầm trong tâm trí nàng. Hẳn đã mắc sai lầm. Giờ Dane sẽ bắt được hắn.

Mặc dù lời đảm bảo đó được chào đón, nó không tạo ra khác biệt nào. Marilyn sẽ vẫn còn lưu lại cho đến phút cuối cùng.

Một âm thanh đánh vào nhận thức của Marlie. Nó rất phiền phức, nhưng không chịu lùi. Bản năng nàng nhận ra nguồn của nó, và nàng tự động phản ứng lại.

Giờ tôi phải đi. Anh ấy đang gọi.

Tuy nhiên nàng vẫn miễn cưỡng rời khỏi sự thanh thản ấy. Nàng do dự, và cảm thấy cú chạm cuối cùng của năng lượng màu trắng.

“-Marlie! Chết tiệt, trả lời anh!”

Nàng mở mắt nhìn vào khuôn mặt tức tối, lo lắng của Dane. Anh đang lay nàng, và đầu nàng bị giật sang hai bên Nàng nhắm mắt lại để khỏi bị chóng mặt. “Ngừng lại,” nàng hỗn hển.

Anh ngừng, và ôm nàng vào lòng. Nàng có thể cảm nhận tim anh đang đập vào lồng ngực như sấm, mạnh mẽ và gấp gáp. Anh ôm đầu nàng vào ngực mình, và vòng tay của anh chặt đến nỗi ép cả xương sườn nàng lại.

“Em đang làm gì thế?” anh quát. “Chuyện gì đã xảy ra? Em cứ đứng đó như một con búp bê suốt cả nửa giờ. Em không trả lời anh, thậm chí không mở mắt!”

Nàng vòng tay quanh anh. “Em xin lỗi,” nàng thì thầm. “Em đã không nghe thấy anh. Em đang tập trung.”

“Anh không gọi cái đó là tập trung, bé cưng. Em tự đặt mình vào trạng thái bất tỉnh, và anh không thích thế. Đừng bao giờ làm lại việc đó nữa, em nghe thấy không?”

Nàng nhận ra nàng đã làm anh sợ, như tất cả những người đàn ông mạnh mẽ, anh không thích thế chút nào. Trong lúc giận dữ anh thậm chí còn gọi nàng là “bé cưng,” một điều anh đã không làm kể từ khi nàng bảo anh nàng không thích bị gọi như thế.

Anh cúi đầu xuống với nàng, ấn trán anh vào tóc nàng. “Đây là một ý tưởng tồi tệ,” anh lầm bầm. “Hãy ra khỏi chỗ này thôi.”

Nhưng vì anh là cóm, khi họ đi được nửa đường xuống cầu thang anh miễn cưỡng hỏi, “Em có bắt được cái gì không?”

“Không,” nàng khẽ nói. “Không có gì có ích cả.” Nàng không kể với anh về sự hiện hữu của Marilyn, hiền hoà nhưng kiên quyết, nhẫn nại chờ đợi. Việc đó chẳng liên quan gì đến cuộc điều tra cả. Đó là việc riêng tư, giữa nàng và Marilyn, cả hai người đều là nạn nhân của cùng một con quỷ, nhưng theo hai cách khác nhau.

Dane mở cửa, và nàng bước ra ngoài. Ánh mặt trời chói chang chiếu thẳng vào mắt nàng, nhất thời làm nàng bị loá, và nàng dừng bước. Nàng không thấy người ta đang lao về phía nàng cho

đến khi họ đã ở ngay trước mặt nàng.

“Tôi là Cheri Vaughn ở đài WVTM-TV,” một người phụ nữ trẻ nói. “Chúng tôi nghe nói Sở cảnh sát Orlando đã dùng một nhà ngoại cảm tên Marlie Keen để trợ giúp họ tìm hiểu tên Đồ tể Orlando. Cô có phải là Marlie Keen không?” Rồi cô ta ấn một cái micro to dùng màu đen vào trước mặt Marlie.

Choáng váng, nàng nhìn chăm chăm vào cô gái trẻ mảnh mai, ăn mặc đúng mốt, và vào người đàn ông bụng phệ, mặc quần sooc với một chiếc camera đặt trên vai đứng đằng sau cô ta. Một chiếc xe tải bên hông vẽ biểu trưng của đài truyền hình đang đậu ở lề đường, và đám đông hàng xóm cũng tăng lên đáng kể do bị camera của đài truyền hình kéo tới. Dane gần như thô bạo chắn trước mặt nàng. “Tôi là Thám tử Hollister,” anh quát. “Cô đang đứng trong vòng niêm phong của cảnh sát. Cô phải đi ra ngay – *đi ngay*.”

Nhưng Cô Vaughn dai dẳng chỉ bước nhẹ qua anh và một lần nữa ấn chiếc micro vào trước mặt Marlie. “Cô có phải là nhà ngoại cảm không?”

Những cảm xúc bối rối mạnh mẽ đồng loạt tấn công Marlie. Nàng không thể đọc được Dane; tầm khiên tư tưởng của anh quá mạnh. Nhưng Cheri Vaughn, tham vọng và hơi lo lắng, thì không phải là đối thủ của Marlie. Marlie thậm chí không cần phải cố gắng; sự thật tổng tấn công vào nàng như một cơn sóng thần.

Cơn choáng váng dồn đến tận đáy dạ dày nàng, và nàng gần như nghẹn thở vì cảm giác bị phản bội đã dâng lên đến cổ họng. Rất có thể ai đó khác đã làm rò rỉ thông tin nàng có liên quan – nhưng không ai khác làm thế cả. Và chỉ có một người duy nhất biết nàng sẽ ở đâu vào đúng giây phút này mà thôi.

Nàng cảm thấy lạnh, lạnh chết người, và đột ngột cô đơn. Hết sức chậm rãi, khuôn mặt nghiêm nghị, nàng nhìn vào Dane. Anh vẫn mang biểu cảm u ám đó, đôi mắt anh nhúu lại và dữ dội như mắt đại bàng khi anh nhìn nàng. Nàng gần như không thở được. Lời buộc tội và cảm giác bị phản bội hiện lên trên mặt nàng khi nàng lấy tay che ngang micro.

“Anh đã lừa tôi,” nàng nói với người đàn ông nàng đã yêu, người đàn ông đã sử dụng nàng.

Chương 22

Marlie quay trở lại với cô phóng viên. “Phải, tôi là Marlie Keen,” nàng lạnh lùng nói.

“Cô Keen, có phải cô đang làm việc với Sở cảnh sát Orlando để giúp họ phát hiện tên sát nhân không?”

“Phải.” Chỉ một từ cụt lủn. Nàng gần như không ngăn được cơn giận dữ, cảm giác bị phản bội của nàng.

Dane giơ một tay ra, như thể để chặn máy quay, nhưng Marlie gạt nó ra. Cheri Vaughn tiến tới trước. “Cô giúp họ bằng cách nào, thưa cô Keen?”

“Tôi cho họ mô tả về về sát nhân.”

“Làm sao cô biết được trông hắn như thế nào? Có phải cô có một hình ảnh ngoại cảm không?”

Một lần nữa Dane đi lên phía trước mặt nàng, khuôn mặt thô ráp của anh giận điên lên. Marlie bước sang một bên. Đây chẳng phải là điều anh ta muốn sao? Nàng sẽ chuyển thông điệp một cách thẳng thừng. “Tương tự như vậy. Tôi biết tên giết người theo một cách mà không ai biết được. Hắn chẳng phải là người đàn ông trong mộng của ai, trừ khi cô đang gặp ác mộng,” nàng nói, mượn lời của Esther. “Hắn là một tên sâu bọ, một kẻ hèn nhát tìm vui trong việc tấn công phụ nữ -”

“Đủ rồi!” Dane gào lên, gạt camera xuống và tóm cánh tay Marlie bằng bàn tay kia, những ngón tay anh bấm sâu vào da thịt mềm của nàng. “Các người rời khỏi hiện trường *ngay lập tức*.”

Cheri Vaughn chớp mắt với anh, trông vừa sợ vừa hãnh diện. Marlie không cần phải đoán cô phóng viên cảm thấy thế nào; nàng biết. Cô ta đã tới đây để đóng vai của mình, với lời hứa sẽ có tin, nhưng cô ta đã bước vào trong một mớ vàng. Uy tín của cô ta ở đài vừa mới leo lên tột bậc.

Vẫn còn tóm chặt tay nàng, Dane lừa Marlie vào trong xe, đặt nàng vào ghế lái xe rồi đẩy nàng sang bên để lấy chỗ cho anh. Anh đóng sầm cửa lại và xoay chìa khoá. “Em làm cái quỷ gì thế hả?” anh nói giữa hai hàm răng nghiến chặt.

Nàng có thể cảm nhận sức nóng cơn giận của anh, nhưng nàng không bị ấn tượng. “Điều anh

muốn tôi làm,” nàng trả lời chua cay. “Thu hút sự chú ý của tên giết người. Đó chẳng phải là toàn bộ mục đích của màn kịch này sao?”

Dane nghĩ tới việc chối, nhưng nhận ra chẳng có ích lợi gì. Nàng sẽ không tin bất kì lời chối cãi nào của anh, và lúc này anh quá giận không thể nghĩ đến việc thử. “Thu hút sự chú ý của hắn, phải, nhưng không phải là làm cho hắn điên lên!”

“Nhưng giờ thì anh có thể chắc chắn là hắn sẽ đi theo tôi. Hắn sẽ không bao giờ tha thứ cho sự xúc phạm lòng tự tôn của hắn.” Nàng đang nhìn thẳng phía trước, thậm chí không thèm liếc nửa mắt lúc anh đang lái xe.

Dane cố gắng kiềm chế lửa giận. Anh đã biết nàng sẽ không thích bị vạch trần như một nhà ngoại cảm, nhưng anh không trông đợi nàng ngay lập tức nhận ra anh đã dựng nên toàn bộ hoạt cảnh, hay phản ứng bằng cách kích động và mắng nhiếc tên sát nhân.

“Làm sao em biết được?” một lát sau anh hỏi, giọng anh u ám như mặt anh vậy. “Em đã đọc tâm trí anh phải không?”

“Anh không thể vượt qua được nỗi sợ đó phải không?” nàng chế nhạo. “Anh có thể thư giãn; đầu óc anh như đá tảng tôi chẳng thể nào hiểu được một chút gì. Nhưng cô phóng viên lại là chuyện khác. Chẳng khác nào cô ta mang theo một tấm biển. Sao anh không gọi điện nặc danh cho cô ta nhỉ?”

“Cô ta biết anh, biết giọng anh. Hơn nữa, anh nợ cô ta vì một lần đưa tin năm ngoái. Tin tức sốt dẻo sẽ giúp cô ta thăng tiến ở đài.”

“Vậy thì, tất nhiên rồi, nếu giúp được cô ta, cứ ném tôi cho bầy sói đi,” nàng nói, giọng nàng vô cảm. Bây giờ khi sự choáng váng lúc ban đầu vì bị phản bội và vạch trần đã qua, vài khả năng tự xuất hiện, chẳng cái nào dễ chịu cả. Nàng đã buồn lòng vì sự thiếu cam kết của anh ta, vì họ chưa từng bao giờ bàn luận về mối quan hệ của họ, và giờ nàng đã biết tại sao. Với Dane, chẳng có sự cam kết nào cả; anh ta chỉ đơn giản đang đánh dấu thời gian chờ tên sát nhân tấn công lần nữa, để anh ta có thể đưa kế hoạch vào hành động. Anh ta đã chơi xỏ nàng một cách hoàn hảo, dựng nên hoạt cảnh đó. Nàng nghĩ về cái giá nàng phải trả để bước vào căn nhà đó, và càng giận dữ hơn.

“Anh không ném em cho bầy sói!” anh ta quát.

“Không à? Anh không dùng tôi làm mồi ư.”

“Chết tiệt, hắn sẽ không đến được bất kì chỗ nào gần em hết! Em nghĩ rằng anh sẽ mạo hiểm để chuyện như thế xảy ra ư? Anh đã sắp đặt để một nữ cảnh sát tới thế chỗ em. Cô ấy đã ở nhà em rồi. Tất cả những gì em phải làm là gói ghém ít quần áo, và anh sẽ đưa em tới một căn nhà trú ẩn cho tới khi chuyện này xong xuôi.”

“Không,” nàng nói, vẫn vô cảm như trước.

Anh giộng nắm đấm vào tay lái. “Đừng có tranh cãi với anh, Marlie. Em không được lựa chọn.”

“Tôi sẽ không tới căn nhà trú ẩn nào cả.” Nàng nghĩ về những ngày, có thể là những tuần bị nhốt, với cảnh sát thay phiên nhau canh gác nàng, và biết rằng nàng không thể chịu đựng được. Các dây thần kinh của nàng đã rất đau đớn rồi; việc đó sẽ là quá sức.

Anh nói hết sức bình tĩnh, “Anh có thể đưa em vào một xà lim an toàn và khoá em trong đó, nếu em thích thế hơn. Anh không nghĩ là em sẽ thích đâu.”

Nàng quay sang anh, bốc hoả vì lời đe dọa. “Tôi cũng không nghĩ là anh thích thế đâu, Hollister. Tôi không thể ngăn anh làm việc đó, nhưng tôi hứa với anh tôi sẽ làm đòi anh khổ nạn nếu anh làm thế.”

“Vì Chúa, em hãy nói lý lẽ đi! Em không thể ở trong nhà em được. Hay em nghĩ anh định dùng em như một con dê hiến tế thực sự?”

“Sao lại không? Sao phải ngừng giữa chừng? Sử dụng tôi chẳng phải là kế hoạch của anh ngay từ đầu sao? Cá nhân tôi, tôi nghĩ anh đã hơi quá đà khi chuyển vào sống cùng tôi, nhưng tôi cho là anh cần ở ngay cạnh khi tôi có một tiên thị khác, để anh có thể tiến hành kế hoạch.”

Đầu anh quay ngoắt sang bên. “Em vừa nói cái gì?”

“Rằng nếu anh mà thêm *hỏi* tôi, Thám tử à, thì tôi sẽ làm theo kế hoạch của anh nếu nó giúp bắt được tên sát nhân. Tôi ghét bị vạch trần với báo chí, bởi vì việc đó sẽ làm tan nát đời tôi lần nữa, nhưng tôi sẽ làm. Anh không cần thiết phải hi sinh cơ thể anh cho mục đích đó.”

Anh giận dữ đạp thắng, chiếc xe dừng lại với một lực giật người nàng lên trước ghế. May là không có ai ở đằng sau họ nếu không họ sẽ bị tông thẳng vào gầm xe. Anh cũng tức điên lên như nàng. “Quan tâm đến em không liên quan gì đến chuyện này cả!”

“Không ư? Tôi đã thấy khó hiểu ngay từ lúc đầu. Anh có thể thành thật mà nói với tôi rằng anh

không lên kế hoạch này *trước khi* anh chuyển vào ở không?”

Cầm anh nghiêng lại. “Không.” Anh sẽ bị nguyên rủa nếu nói dối.

“Tôi không nghĩ vậy.”

“Chuyển vào ở không phải là một phần của kế hoạch.”

“Chỉ là không thể nào cưỡng lại nổi, phải không?” nàng trêu người.

Anh thô bạo tóm lấy vai nàng. “Em nói hoàn toàn đúng. Anh đã muốn em, và khi có cơ hội để chuyển vào ở, anh đã tận dụng nó. Hay em tưởng là anh đã giả vờ tất cả những lần hứng tình ấy hả?”

“Việc đó chẳng chứng tỏ điều gì. Tôi nghĩ anh hứng tình cả khi có một con ruồi đậu lên anh.” Nàng cố giật người ra, nhưng anh nắm nàng chặt hơn.

Dane cố kìm cơn giận lần nữa, lần cố gắng đầu tiên đã không kéo dài được lâu. “Quan hệ của chúng ta không liên quan gì đến việc này cả. Đó là hai chuyện hoàn toàn tách biệt.”

“Nếu anh đã nói vậy,” nàng dài giọng, nhại lại cách nói của anh.

“Chết tiệt, Marlie –” Một hồi còi giận dữ ngắt lời anh, anh ném một cái liếc tức tối vào gương chiếu hậu. Vài chiếc xe đã xếp hàng đằng sau anh. Anh đạp vào cần số. “Chúng ta sẽ kết thúc việc này ở nhà, trong lúc em thu dọn.”

“Tôi sẽ không tới nhà trú ẩn nào cả.” Từ ngữ cứng rắn, không gì lay chuyển được. “Ngày mai tôi sẽ đi làm như mọi ngày. Có lẽ anh cũng đã huỷ hoại công việc của tôi rồi. Có lẽ họ sẽ sa thải tôi, nhưng tôi vẫn cứ thử.”

“Em sẽ không bị sa thải!”

Nàng nhìn đăm đăm ra ngoài cửa. Vậy là anh ta nghĩ anh ta có thể cứ sử dụng nàng như một con mồi cho cái bẫy của anh ta, và sau đó mọi chuyện lại trở lại bình thường chắc? “Anh cũng nên dọn đồ đi.”

Anh liếc sang nàng. “Cái gì?” Anh không thể ở chỗ trú ẩn với nàng.

“Tôi muốn anh mang đồ của anh ra khỏi nhà tôi.”

Lần đầu tiên, sự kết tội trong giọng nàng xuyên qua được lớp tức giận cáu tiết của anh. Marlie không chỉ buồn bực; nàng giận dữ một cách sâu sắc, lạnh lùng, và nàng không thềm tin một lời của anh. Dạ dày anh thắt lại. Anh hít thật sâu, tìm kiếm sự kiểm soát. “Okay. Có thể lúc này thế là tốt nhất. Anh sẽ gặp em thường xuyên hết mức có thể ở chỗ trú –”

“Tôi không đi tới nơi trú ẩn nào hết. Anh không hiểu tiếng Anh hả?”

“Có em mới không hiểu,” anh chậm rãi nói. “Cưng à, anh không cho em quyền lựa chọn trong chuyện này. Em không thể ở lại nhà em.”

“Vậy thì tôi sẽ ở trong nhà nghỉ, hay thuê một căn hộ. Tôi sẽ không bị cầm tù chỉ vì cái mưu mẹo của anh. Tôi sẽ sống một cuộc sống bình thường chừng nào tôi còn có thể. Tôi sẽ đi làm, nếu tôi còn có một việc làm, và tôi sẽ làm mọi việc bình thường khác, như là đi giặt là hay mua sắm hay đi xem phim. Tôi đã sống như một tù nhân thực sự trong suốt hai mươi một năm đầu đời. Tôi sẽ bị nguyên rửa nếu tôi để cho anh nhốt tôi lần nữa.”

Anh lùa bàn tay vào tóc. Lạy Chúa toàn năng, anh đã không nghĩ nàng sẽ chống đối quyết liệt đến thế này. Đây là cô Marlie mà anh đã không gặp lại kể từ tuần đầu tiên anh biết nàng, và bằng cách nào đó anh đã để mình quên mất tính tình nóng nảy của nàng. Người phụ nữ ngồi cạnh anh đang bốc khói như một ngọn núi lửa, và chắc chắn không hợp tác với bất kì ý tưởng nào của anh. Lúc này anh quyết định ngậm miệng lại để giảm thiểu thiệt hại. Phần còn lại của chuyến đi hoàn thành trong im lặng. Khi họ tới nhà, có một chiếc xe lạ trên lối lái xe của nàng, và chiếc xe thể thao của Trammell đậu ở đằng trước. Marlie bước ra và đi thẳng vào trong không thềm nhìn Dane.

Cả Trammell và Grace đều ở đó, cũng như nữ cảnh sát trông giống Marlie về kích cỡ và màu tóc nói chung. Trammell đứng dậy khi Marlie bước vào, nhìn thoáng qua mặt nàng, và nói “Ồ ô.”

Đằng sau nàng, Dane thỉnh linh đưa một ngón tay ngang cổ họng, để chặn ngang bất kì một lời bàn tán nào.

Marlie quay sang kịp lúc để nhìn thấy động tác ấy. Nàng bắn cho Trammell cái nhìn lạnh lẽo. “Cả anh cũng biết hả?”

Anh ta giậm chân khó chịu. “Mãi đến hôm qua mới biết.” Anh ta đã quen với ý nghĩ Marlie là một người mỏng manh và cần được bảo vệ, nhưng cái nhìn trong đôi mắt xanh sâu thẳm của

nàng đột ngột làm anh ta cảnh giác. Dane đã kể cho anh ta nghe về Gleen, nhưng cho đến giờ này anh ta thực sự không hề nhìn nàng như là người phụ nữ đã dám thách thức một tên giết người cuồng loạn trong lúc bị trói và bất lực. “Anh cho là em không thích lắm.”

“Chỉ hơi phiền một tí tí thôi,” nàng nói, giọng nàng cứng rắn như thép. “Tôi đã từng suýt chết do bị một tên điên tấn công bằng dao, vì thế tôi hơi phiền khi bị lừa làm mỗi nhử một tên khác.”

Dane nhăn mặt. Anh đã không nghĩ đến việc này theo cách đó. “Em sẽ được an toàn,” anh nói. “Em tưởng anh sẽ làm việc này mà để bất kì nguy hiểm nào xảy đến với em hay sao?”

Nàng nghiêng đầu, nhìn anh. “Phải,” cuối cùng nàng nói, và đi vào trong phòng ngủ.

Trammell huyết sáo qua kẽ răng. “Tớ nghĩ thấy rắc rối trên thiên đường rồi.”

Grace bắn cho Dane cái nhìn khó chịu. “Tôi cũng nghĩ như vậy,” cô nói, rồi đi theo Marlie vào trong phòng ngủ.

Sĩ quan cảnh sát, Beverly Beaver, ngồi nhìn họ một cách không thoải mái. “Vụ theo dõi bị huỷ à?”

“Không,” Dane trả lời. “Cô vẫn làm. Ngay khi tôi đưa Marlie đi, tôi sẽ trở lại để giúp dàn dựng mọi thứ. Chúng ta có thời gian; tin tức sẽ không lên đài tới tận bản tin tối.”

Beverly nói, “Làm sao anh giữ đám phóng viên tránh xa được? Gã đó sẽ không thể tiếp cận tôi nếu có một trăm phóng viên và nhiếp ảnh gia cắm trại ở sân trước.”

“Đài truyền hình sẽ phát tin như một câu đùa thôi. Sở sẽ phải chịu phần lớn tai tiếng, và cảnh sát trưởng sẽ nói họ đã điều tra Marlie và không có gì như cô ấy nói cả. Nhưng tên sát nhân sẽ biết sự thật, và hắn sẽ đi theo cô ấy.” Anh dừng lời. “Cô có chắc cô muốn làm vụ này không, Bev?”

“Tôi chắc. Tôi giống cô ấy nhất về kích cỡ và màu tóc, và tôi đã được huấn luyện phòng vệ cao cấp. Tôi là lựa chọn tốt nhất.” Giọng cô rất bình tĩnh. Dane không bị lừa; Beverly có tiếng là dữ dằn. Cô đã tình nguyện tham gia vào vụ theo dõi, mặc dù cô biết cô sẽ phải để cho tên sát nhân đến quá gần đến mức khó mà an tâm được, để cho họ có đủ bằng chứng khởi tố vững chắc.

“Okay.” Anh đánh mắt nhanh về phía phòng ngủ. “Cô ấy từ chối đi đến chỗ trú ẩn.”

“Chúng ta đã dựng chỗ xong rồi,” Trammell nói.

“Nói với cô ấy đi. Cô ấy đồng ý rồi đi, nhưng cô ấy nói sẽ ở trong một nhà nghỉ, hay thuê một căn hộ. Cô ấy điên tiết với tớ tớ nổi sẽ không đồng ý với bất kì đề nghị nào của tớ.”

“Tớ có ý này. Có thể cô ấy sẽ nghe lời tớ.”

“Cứ thử đi.”

Marlie nhìn lên từ đồng túi nàng đang sắp xếp khi Trammell thông thả đi vào trong phòng. Grace đang giúp nàng, lấy quần áo ra khỏi tủ và đặt chúng trên giường để Marlie gập và nhét vào va li. Dane dựa vào khung cửa, khuôn mặt anh nhìn nàng trông như một đám mây đông.

“Dane nói em không muốn tới nhà trú ẩn,” Trammell bắt đầu nói.

“Đúng vậy.”

Grace bắn sang cái liếc nhanh chóng, lo lắng. “Marlie à, đó là nơi tốt nhất cho cậu.”

“Cậu có thích bị cầm tù không, có thể là trong nhiều tuần? Mình sẽ phát điên mất. Mình đã làm hết sức để giúp rồi, và mình từ chối bị trừng phạt vì đã làm thế.”

“Nhưng đây không phải là trừng phạt,” Grace cố giải thích. “Mà là vì an toàn của cậu.”

“Chỉ có đối tượng của hàng động mới phán xét được một việc có phải là sự trừng phạt hay không,” Marlie trả lời. “Mình không ngại bị tách biệt; thậm chí mình thích thế. Nhưng mình không thể chịu bị cầm tù được.”

“Một nhà nghỉ sẽ không thoải mái lắm đâu,” Trammell nói. “Anh có ý này. Em vẫn cần sự bảo vệ, vậy sao không chuyển vào ở nhà Dane nhỉ? Anh đã sửa sang xong, và đồ đạc đã được mang đến từ hôm qua. Thế em sẽ thoải mái hơn, và buổi tối cậu ấy sẽ ở cùng em.”

Nàng lạnh lùng lườm anh ta. “Đó *không* phải là một gợi ý hay đâu.”

“Đó là giải pháp hợp lý duy nhất.” Trammell đáp trả cái lườm của nàng bằng một nụ cười dịu dàng. “Anh biết nó không phải là lý tưởng, nhưng nếu em cho phép thì một chút nhượng bộ sẽ

được việc. Dane sẽ không mang em vào xà lim đâu, nhưng anh có thể nói ngay với em là cảnh sát trưởng sẽ ra lệnh như thế mà không thèm chớp mắt.”

Cơn giận dữ trào dâng trong nàng, gần như làm nàng nghẹn thở. Nàng không muốn ở trong nhà Dane, không muốn bị buộc phải gần gũi với anh ta. Nhưng không may Trammell nói đúng; cảnh sát trưởng không biết nàng, và sẽ không thèm nghĩ hai lần trước khi ra lệnh bắt giam nàng, vì lợi ích của chính nàng.

“Trammell sai rồi,” Dane khẽ nói, phá tan sự im lặng. Anh gạt ánh mắt giận dữ của nàng mà không chớp mắt. “Anh sẽ mang em vào khám. Em có thể ghét anh đến chết vì thế, nhưng anh sẽ làm việc anh phải làm. Thế còn hơn là mạo hiểm mạng sống của em. Vì vậy, cung à, nhà anh hay là nhà tù đây.”

Khi đặt vấn đề như thế, nàng chấp nhận rằng nàng không có sự lựa chọn nào. Việc di chuyển được hoàn thành nhanh chóng. Marlie dành thời gian để cảm ơn Beverly vì sự mạo hiểm mà cô đã chấp nhận, và chỉ cho cô đường đi lối lại trong nhà, rồi nàng lật đặt rời khỏi nhà. Nàng khẳng khẳng mang theo xe mình, vì thế không lâu sau đó có cả một đoàn xe ba chiếc đậu trước nhà Dane.

Dane đã nhìn thấy sự lột xác Trammell mang tới cho nhà anh, và xem như nó đáng đồng tiền bát gạo. Đồ đạc mới vừa thoải mái lại thanh nhã; phòng khách nhà anh giờ giống như là một patio (*sân trong theo kiểu Tây Ban Nha*), cùng một không khí tươi mát và thoáng đãng như thế. Giường anh là thứ duy nhất trong nhà còn khá mới; anh đã thay chiếc giường đôi tiêu chuẩn của ông bà anh bằng chiếc giường cỡ lớn khi anh thừa kế ngôi nhà. Lý do duy nhất anh chịu đựng được chiếc giường đôi ở nhà Marlie trong suốt những tuần qua là vì có nàng nằm trên ấy. Vì điều đó, anh sẵn lòng thò chân ra khỏi giường.

Nếu anh đã có bất kì hi vọng nào được chia sẻ chiếc giường lớn đó với nàng bây giờ, thì hi vọng đã tắt khi nàng kiên quyết mang đồ của mình vào trong phòng ngủ phụ, căn phòng cũng đã được Trammell chăm chút. Tuy nhiên anh vẫn cực kì hoan hỉ. Nàng đang ở đây; đó mới là chuyện quan trọng. Rõ ràng nàng muốn chia tay dứt khoát với anh, nhưng tình thế đã hòa nhau chống lại nàng, và nàng đã bị buộc phải sống cùng anh. Anh sẽ có cơ hội để đánh sập bức tường giận dữ của nàng.

Một lần nữa Grace giúp Marlie dọn quần áo. Họ lặng lẽ làm việc bên nhau vài phút trước khi Grace nói, “Cậu thực sự rất giận anh ấy, phải không?”

“Giận dữ còn không mô tả được phần nào của nó. Anh ta không chỉ lừa mình, mà đó còn là lý do khiến anh ta quan tâm đến mình ngay từ đầu.”

Grace có vẻ bị sốc. “Không thể nào!”

“Không ư? Anh ta không thể chối đã lên kế hoạch trước khi chuyển vào với mình.”

“Nhưng Alex đã rất vui mừng bởi vì rõ ràng là Dane phát điên vì cậu. Chắc chắn cậu biết là anh ấy yêu cậu chứ.”

“Nếu có, thì thậm chí anh ta còn chưa từng có ý định nói ra. Thực tế, bọn mình chưa bàn về mối quan hệ của bọn mình lần nào, trừ vì sex. Mình đã bắt đầu nghĩ thực ra đó là tất cả, chỉ có sex mà thôi. Anh ta đã lên kế hoạch chuyện này, và như một món lợi ngoài rìa mình khá là ổn trên giường.”

Grace nghĩ về chuyện đó. “Hai người chưa từng nói về tình cảm của mình ư?”

“Không một lời nào. Mình đã gọi cho anh ta khi có một hình ảnh tiên thị, anh ta tới và chăm sóc mình, và không rời đi nữa. Điều tiếp theo mình biết, anh ta đã treo quần áo trong tủ nhà mình rồi.”

“Mình hiểu. Thậm chí trong cuộc hẹn đầu tiên của bọn mình, Alex đã thừa nhận rằng thực lòng anh ấy cảm mình sâu sắc,” Grace nói lí nhí. “Và Alex là người đàn ông kiệm lời nhất trên đời này.” Cô nghĩ về chuyện đó thêm nữa, rồi tuyên bố: “Cậu nói đúng. Mình phải nói là nhìn bề ngoài thì đúng là nên nghĩ Dane đã cố tình quan tâm cậu để gạt lòng tin của cậu, và chuyển vào ở cùng cậu để sẵn sàng hành động.”

“Tóm lại là anh ta đã sử dụng mình.”

Khi Grace rời khỏi phòng ngủ, cô bắn cho Dane một cú lườm lạnh thấu xương. Trammell bắt gặp ánh mắt của đồng sự mình và nhún vai hóm hỉnh. Dane thì chẳng thấy có cái quỷ gì buồn cười ở đây. Anh không phản đối khi họ ra về; anh và Marlie càng sớm ở một mình với nhau anh càng có thể bắt đầu việc hàn gắn sớm hơn. Lạy Chúa, lẽ như anh không thể làm nàng đối ý thì sao?

Trước ý nghĩ mất nàng mãi mãi, anh cảm thấy một cơn ớn lạnh ở đáy dạ dày.

Cuối cùng Marlie cũng ra khỏi phòng ngủ để xem chương trình tin tức buổi tối. Đúng như nàng đã trông đợi, nàng là câu chuyện nóng hổi.

“WVTM hôm nay đã được biết Sở Cảnh sát Orlando đang nhờ tới sự trợ giúp của một nhà ngoại

cảm địa phương, cô Marlie Keen, trong cuộc tìm kiếm Tên đồ tể Orlando. Phóng viên của đài WVTM Cheri Vaughn đã nói chuyện với cô Keen trong ngày hôm nay, khi cô này được nhìn thấy cùng với một thám tử của thành phố rời khỏi căn nhà của nạn nhân mới nhất, Marilyn Elrod, người đã sống ở Khu căn hộ Wildwood.”

Hình ảnh chuyển từ trường quay tới đoạn băng được quay lúc chiều. Marlie xem trong im lặng một phút, rồi nói, “Anh diễn đạt lắm. Cái cách anh bảo họ ra ngay, và cứ bước lên án ngữ trước mặt tôi, trông y hệt như là anh đang cố giữ kín danh tính cho tôi vậy. Anh có nghĩ tôi đã để lại ấn tượng như một kẻ gàn dở thêm nổi tiếng không?”

“Không hẳn,” anh lẩm bẩm. Ít nhất nàng cũng đang nói chuyện với anh. Anh đã lo là nàng sẽ chiến tranh lạnh với anh suốt phần đời còn lại. Không, trông nàng chẳng giống một kẻ quái dị nào cả, ít nhất là với những ai có nổi một ounce (*~28gram*) tri thức. Có quá nhiều sự giận dữ, quá nhiều sự ghê tởm được kìm nén trên mặt nàng khi nàng mô tả tên sát nhân.

Cảnh tiếp theo là của Trung úy Bonness, đang vã mồ hôi đầm đìa, trông tương đối hổ thẹn. Dane đã nói nhỏ với ông ta làm sao để diễn vai này. Bonness không thích thú gì việc ông ta đang làm, nhưng sự khó chịu của ông ta lại hợp với cái mà ông ta muốn thể hiện. Phải, Marlie Keen đã liên lạc với họ. Họ sẵn sàng lắng nghe bất kì ai có thể giúp đỡ cuộc điều tra. Mặc dù vậy những luận điệu của cô Keen không chính xác, và Cảnh sát Orlando chẳng có việc gì với cô ta nữa.

Trở lại trường quay. Các phát thanh viên tin buổi tối có vài bình luận ngắn gọn về việc cảnh sát đang hoài phí tiền thuế để theo đuổi những ý tưởng điên rồ của một phụ nữ khủng hoảng. Tin tức kết thúc với mẫu thông tin là cô Keen, nhà ngoại cảm tự phong, làm việc trong phòng kế toán của một ngân hàng địa phương, và nêu tên ngân hàng đó.

“Thế là đi đòi công việc của tôi,” Marlie dài giọng nói.

Bàn tay Dane bóp chặt lon bia anh đang cầm. “Anh đã bảo em –“

“Tôi biết anh bảo tôi cái gì. Tôi cũng biết rằng anh không biết anh đang nói về chuyện gì.”

Hai hàm răng anh nghiến chặt với nhau. “Anh nói lần cuối cùng, anh không quan tâm tới em để lừa em làm mồi nhử.”

“Không à? Vậy chính xác thì anh nẩy ra cái kế hoạch sáng láng này từ khi nào hả? Và tôi không phải đang châm biếm đâu. Đó là một kế hoạch tuyệt hảo. Nó có thể thành công. Nhưng anh đã nghĩ ra nó từ khi nào hả?”

Anh không cần phải nghĩ, anh biết chính xác từ khi nào kế hoạch nảy ra trong đầu anh. Một lần nữa anh chọn cách không nói dối. “Trên máy bay bay về từ Denver.”

Lông mày nàng nhướng lên. “Ý anh là ngay trước khi anh tới nhà tôi và tạo được bước tiến quan trọng đó hả?”

“Phải,” anh gầm gừ.

“Thời điểm hơi đáng nghi một chút, phải không nhỉ?”

“Anh đã muốn em từ trước cả khi đó, chết tiệt!” anh kêu lên. “Nhưng em đã là một nghi phạm, và anh không thể dính dáng với em được. Ngay khi anh dẹp bỏ được tất cả các nghi ngờ về em, anh đã gõ cửa nhà em rồi.”

Nàng mỉm cười. “Và chỉ là tình cờ nên tôi mới được sử dụng theo cách này phải không? Tôi không phiền chút nào đâu, Dane à, thực sự là không. Điều tôi ghét nhất là cái cách anh dùng một mối quan hệ cá nhân để dựng chuyện – mặc dù với anh thì nó cũng chẳng có mấy phần cá nhân, đúng không?”

Làn sương đỏ thắm bơi bơi trước mắt anh. Anh giận đến mức có thể thấy mình đang mất kiểm soát. Anh đứng dậy và ra khỏi nhà, để ngăn mình khỏi làm một việc gì đó mà sau này sẽ thấy hối tiếc.

Chết tiệt, không tốt một chút nào cả. Làm thế nào nàng có thể nghi ngờ những gì họ đã có với nhau? Anh chưa từng cảm thấy như thế với bất kì người phụ nữ nào, và nàng nghĩ rằng nó chẳng có chút xíu ý nghĩa gì với anh. Anh đi vòng vòng trong sân, hơi nóng còn vương lại trong buổi tối làm anh vã mồ hôi. Khi anh nghĩ anh đã bình tĩnh lại được, anh vào trong nhà, nhưng Marlie đã trở lại phòng ngủ mất rồi.

Có lẽ thế là tốt nhất. Tình cảm của cả hai đều vẫn còn quá mới họ khó mà nói chuyện có tình có lý được. Ngày mai sẽ khá hơn khi cả hai đã bình tĩnh lại.

*

Carroll Janes theo dõi bản tin tối. Vậy ra đó chính là cách chúng biết được! Một mục đồng khốn kiếp. Ai mà nghĩ được cơ chứ! Đó chắc chắn không phải là một việc mà hẳn lên kế hoạch được.

Cảnh sát dường như không mấy tin tưởng vào mục, nhưng chỉ nhìn mục thôi cũng làm hấn nổi cả

da gà. Và mụ đã nói gì chứ; làm sao mụ có thể xấu xa đến thế? Mụ đã gọi hắn là đồ sâu bọ và một kẻ hèn nhát. Sau một giây phút bị tổn thương, hắn bắt đầu thấy giận dữ. Vậy hắn không phải là người đàn ông trong mộng của ai cả? Con chó cái đó thì biết cái gì?

Thực tế, hắn nhận ra là mụ biết khá nhiều. Hiện giờ cảnh sát không tin mụ, nhưng mụ thực sự là một mối nguy với hắn. Mụ đã tới gần hắn hơn bất kì người nào. Cách duy nhất mụ nhìn thấy hắn là trong một hình ảnh tiên thị, và ý nghĩ đó làm hắn cảm thấy yếu đuối đến phát điên.

Thật không thể chịu được. Ô nhục làm sao nguyên nhân suy sụp của hắn lại là từ một mụ đồng bóng điên khùng! Vấn đề ở chỗ mụ *không* hề điên. Mụ là thật. Đó là cách duy nhất để mụ biết trông hắn ra sao.

Hắn sẽ không an toàn chừng nào mụ còn sống.

Giải pháp rất hiển nhiên. Mụ đồng phải chết.

Chương 23

Janes gọi điện báo nghỉ sáng ngày hôm sau. Marlie Keen có tên trong danh bạ điện thoại, và hắn đã tra địa chỉ của mục ta trên bản đồ thành phố. Hắn không có thời gian để lãng phí; hắn phải loại bỏ mục càng sớm càng tốt. Rồi có lẽ hắn sẽ nghĩ tới việc rời khỏi Orlando; hắn thường ở lại một khu vực lâu hơn, nhưng mục chó cái đồng bóng đã làm be bét mọi chuyện của hắn ở đây. Bọn chúng đã có bản phác họa của hắn. Giờ có thể chúng không để ý đến nó, nhưng khi chúng phát hiện ra mục chó cái đã chết, chúng sẽ tin tưởng nó hơn nhiều.

Hắn ngửi thấy mùi cạm bẫy; nhưng hắn không dám lờ đi. Đơn giản là quá nguy hiểm với hắn. Nhưng hắn không cho phép một chút cơ hội nào; hắn đổi sang biển số xe của một mục già sống cùng toà nhà nhưng giờ hiếm khi lái xe nữa. Hắn sẽ chuyển lại khi nào về nhà, để nếu có tên cóm nào theo dõi giao thông trên khu phố nhà mục Marlie Keen, khi bọn chúng truy cái biển, nó chỉ hiện ra một bà Velma Fisher, người chủ của chiếc xe chẳng có gì giống với chiếc xe đã mang biển đó cả. Nhưng khi chúng kiểm tra xe của bà Fisher, biển số xe sẽ vẫn ở đó, thuyết phục chúng rằng chúng đã ghi lại sai số biển.

Bộ tóc vàng xoăn của hắn ở ngay ngắn trên đầu khi hắn ra ngoài. Đầu tóc loè loẹt như thế đúng là một cách nguy trang hoàn hảo, tự hắn thừa nhận như thế. Bọn chúng đang tìm một gã trọc lóc. Đó là một cách thay đổi vẻ ngoài tài tình, bởi vì trong cả hai trường hợp, người ta đều chú ý đến cái đầu của hắn: Họ sẽ nhìn vào mái tóc vàng xoăn, và không nhìn vào mặt hắn, hoặc nếu hắn bị nhìn thấy trong một đêm nào đó, họ sẽ chỉ chú vào cái đầu bóng láng, ngoài ra không gì khác. Khôn khéo cực kì.

Hắn hạ cửa xe xuống và bật đài radio lên. Đó lại là một thủ đoạn lừa bịp tâm lý nữa: Bọn cóm sẽ không mong hắn thu hút sự chú ý với một cái radio quá to. Nếu đây là một cái bẫy, bọn chúng sẽ không mong đợi hắn mạnh dạn lái xe qua, nơi chúng có thể nhìn rõ hắn. Đó là lý do tại sao bọn chúng không bao giờ có thể bắt được hắn. Hắn có thể tiên đoán hành động và phản ứng của chúng, nhưng chúng chẳng mấy may biết đầu óc hắn làm việc ra sao. Rút cuộc, làm sao một kẻ chẳng có chút óc tưởng tượng nào hiểu được kẻ có óc tưởng tượng thì sẽ thế nào chứ?

Vì thế hắn đường hoàng lái xe qua nhà mục chó cái, và chỉ liếc nhìn vào nó rất bình thường. Có một chiếc xe trên lối lái xe, tại sao mục không đi làm nhỉ? Bản tin đã nói rõ rằng mục đang làm cho một nhà băng. Có vẻ như có rất nhiều xe cộ đổ dọc con phố. Xương sống hắn lại ớn lạnh lần nữa. Hắn không thực sự nhìn thấy gì cả, nhưng hắn đã không lẩn thoát được lâu đến thế nhờ ngu ngốc; ngược lại là đằng khác. Đây chắc chắn là một cạm bẫy.

Hắn không dám lái qua lần nữa. Hắn trở về căn hộ của mình, đổi biển số xe trở lại, và suy tính. Nếu đây là một cái bẫy, thì bọn cóm sẽ không để cho mục chó cái ở lại nhà mục. Chúng sẽ mang

giấu mụ ở một nơi nào đó mà chúng tưởng là an toàn. Hẳn sẽ không đòi nào lần ra mụ, chứ đừng nói là tóm được mụ.

Chúng có làm thế không? Cái bầy trông sẽ thật hơn nhiều nếu mụ tỏ vẻ vẫn sinh hoạt bình thường.

Chỉ có một cách để kiểm tra mà thôi. Hẳn tìm số điện thoại của nhà băng nơi mụ làm việc và bấm số. Có người trả lời sau hồi chuông thứ nhất, một mụ đàn bà trẻ với giọng thỏ thà thỏ thễ nghe buồn nản.

“Làm ơn cho gặp Marlie Keen, phòng kế toán,” Janes nói chắc chắn.

“Xin chờ một chút.”

Một hồi chuông khác, và một tiếng cích. “Phòng kế toán.” Một giọng đàn bà khác.

“Cho gặp Marlie Keen.”

“Xin giữ máy.” Hẳn nghe thấy mụ đàn bà nói, giọng hơi xa xôi chừng tỏ mụ đã giờ ống nghe ra xa miệng, “Marlie, đường dây số hai.”

Janes gác máy. Mụ có ở chỗ làm.

Hẳn cười với chính mình khi đi ra xe lần nữa. Thật là một lũ ngốc, nếu đó là việc tốt nhất chúng có thể làm! Hẳn sẽ theo dõi mụ khi mụ tan sở, mặc dù tất nhiên nếu mụ đi về nhà hẳn sẽ dừng theo thay vì mạo hiểm lái xe qua phố nhà mụ lần nữa.

Hẳn tự nói với mình, vấn đề lớn nhất của hẳn là tìm một góc khuất trong công viên trong khi chờ mụ rời nhà băng.

Hẳn nhận dạng mụ khi mụ đi ăn trưa; hẳn nhớ mái tóc đen dày và thân hình thon thả đó. Trái tim hẳn đập thành thịch vui mừng, rồi hẳn nghiêm khắc bắt mình kiềm chế. Hẳn không thể cho phép bản thân mắc sai lầm vội vàng.

Hẳn cười khúc khích khi đi theo mụ. Mụ chẳng giống một bà đồng lắm nếu mụ không thể biết được hẳn chỉ cách mụ có hai chiếc ô tô. Nhưng mụ vẫn là một mối nguy với hẳn, và chuyện đó là không thể chấp nhận được.

Mụ mua bữa trưa qua cửa sổ bán hàng cho lái xe, và trở về nhà băng. Hấn không có cơ hội nào đến gần mụ. Hấn lại kiên nhẫn ngồi chờ một lần nữa.

Mụ rời chỗ làm lúc bốn giờ. Hấn đã cẩn thận theo dõi bãi đỗ xe. Không có một kẻ nào nấn ná đáng nghi – tất nhiên ngoài chính hấn. Hấn ngân nga khi lái xe cách mụ vài chiếc, và giữ nguyên khoảng cách đằng sau mụ.

Mụ không dừng lại lần nào. Mụ lái thẳng tới một ngôi nhà nhỏ trong một khu dân cư cũ kĩ. Hấn ghi nhớ địa chỉ và tiếp tục lái xe. Hấn tới thư viện và tra trên danh bạ địa chỉ của thành phố; ngôi nhà được nêu tên là của Dane Hollister. Lòng mày Janes nhướn lên, và hấn cười toe. Hấn biết cái tên đó; gần đây nó xuất hiện trên báo chí khá nhiều. Thám tử Dane Hollister là người đang điều tra các vụ án mạng của Tên đồ tể. Xem nào, trùng hợp làm sao chứ?

*

Giám đốc ngân hàng không gọi nàng; phó giám đốc cũng không. Nhưng kế toán trưởng đã bị gọi vào phòng họp với họ, và đây là một trong những trường hợp mà Marlie không cần phải là nhà ngoại cảm mới biết chuyện gì đang xảy ra. Nàng không ngạc nhiên khi kế toán trưởng trở lại, trông không vui, và gọi Marlie vào văn phòng bà ta. Họ rất tiếc phải làm thế này, nhưng trách nhiệm trên hết của họ là với các khách hàng, vân vân và vân vân. Câu cuối cùng là nàng làm việc đến hết thứ Sáu. Họ cảm thấy hào hiệp khi cho phép nàng ở lại lâu đến thế.

Nàng nghĩ về việc cũng hào hiệp đáp lại và thôi việc ngay lúc đó, rõ ràng đấy là mong muốn của họ, nhưng thôi thúc đó không kéo dài. Nàng không có tâm trạng nào.

Nàng vẫn còn giận dữ khi lái xe về nhà Dane, giận đến mức chẳng còn nghĩ được gì nữa. Nàng đã tức giận kể từ giây phút nàng nhận ra Dane đã phản bội nàng, và càng giận dữ vì một tương lai có thể đoán trước được.

Nàng về nhà chỉ vừa đủ lâu để thay sang một bộ quần áo thoải mái thì nghe thấy tiếng xe tới gần. Nàng nhìn qua cửa sổ nghĩ rằng sẽ thấy Dane, nhưng thay vào đó nàng thấy Trammell đang đưa chân ra khỏi chiếc xe gầm thấp của anh ta. Nàng ra mở cửa để cho anh ta vào.

“Hi, người đẹp.” Anh ta xoay chiếc kính râm trên một ngón tay dài và cúi xuống hôn vào má nàng.

Nàng nhướn một bên lông mày chế nhạo trước cử chỉ nhiệt thành đó. “Định nói ngon nói ngọt gì đây?”

Anh ta cười toe và giơ hai tay lên. “Đừng bắn, anh không có súng. Anh thấy là em vẫn còn chưa dịu đi nhiều.”

“Anh có phải là chiếc mũ dọ thám ném qua cửa không, để xem em có tấn công hay không?”

“Không hẳn. Dane bị trễ mấy phút, và bọn anh không nghĩ là nên để em một mình.”

“Cám ơn anh đã quan tâm.”

“Nghe chẳng thật lòng tí nào,” anh đùa, nhưng đôi mắt đen uể oải của anh đầy cảnh giác.

“Hôm nay em đã bị sa thải,” nàng đáp lại. “Em không thấy đáng chúc mừng. Nhờ những trái tim hào hiệp của họ, em được ở lại hết tuần này.”

Anh khụt khịt. “Nếu là anh thì đã bỏ việc luôn hôm nay rồi.”

“Em cũng định vậy, nếu đó không phải chính là điều họ muốn. Anh muốn uống cái gì mát mát không?”

“Chỉ thứ không còn thôi.”

“Em có thể lo được. Nước chanh, nước hoa quả, trà hay là đồ uống có ga?”

“Trà.”

“Có ngay. Thông minh đấy, không uống rượu khi lái xe.”

“Dù sao anh cũng không uống nhiều. Cơ thể anh khó chịu,” anh lè nhè. Anh đi theo nàng vào trong bếp. “Đêm qua em dọn đồ xong chưa?”

“Em không đi xa đến thế. Em chỉ đặt đồ sang một bên thôi.” Nàng lấy hai chiếc ly thủy tinh ra khỏi tủ, bỏ đá viên vào trong, và rót đầy trà nàng đã pha buổi sáng đó trước khi đi làm. “Chanh không?”

“Không, cám ơn. Anh uống trà không thôi.”

Nàng cười khúc khích khi họ chạm ly vào nhau.

Trammell nhìn nàng khi anh hớp ngụm trà lạnh. “Em có định tha thứ cho cậu ta không?”

Nàng nhún vai. “Kế hoạch với cánh báo chí không làm em buồn bực bằng vụ anh ta đã “đùa bỡn với tình cảm của em,” theo đúng cách nói của phương nam.”

“Em thực sự nghĩ cậu ta không quan tâm chút nào tới em à?”

“Nếu có thì anh ta chưa từng nói ra. Đau ở chỗ là anh ta đã cố tình vun xới những tình cảm của em dành cho anh ta, và rồi dùng chúng để thao túng em.”

“Khi liên quan đến công việc cậu ta có cái nhìn xa tít tắp,” Trammell khéo léo nói. “Hãy ngồi xuống đã.”

“Anh có định xin xỏ cho anh ta không?” nàng hỏi khi họ ngồi xuống ghế ở bàn bếp.

“Không hẳn, nhưng anh biết Dane rõ hơn bất kì người nào trên đời này, bao gồm cả em, bao gồm bất kì ai trong gia đình cậu ta. Họ chỉ lớn lên cùng cậu ta; em chỉ mới ngủ với cậu ta. Anh đã mạo hiểm tính mạng cùng cậu ta. Anh biết rõ cậu ta từ đầu đến chân.”

“Anh có nghĩ anh ta có khả năng sử dụng ai đó trong cuộc điều tra một cách máu lạnh không?”

“Tất nhiên là có. Cậu ta là cóm. Anh cũng thế. Nhưng cậu ta không bao giờ máu lạnh trong những chuyện có liên quan đến em. Làm sao anh nói chuyện này mà không thô lỗ được nhỉ?” anh đùa, nhìn lên trần nhà. “Em có nhớ khi em tới văn phòng Bonness, và em và Dane đã gần như nổ ra chiến tranh ngay lập tức không?”

Nàng gật đầu.

“Chà, nói một cách tế nhị nhé, cái ấy của cậu ta cứng đến nỗi mèo còn chẳng cào nổi.”

Marlie sắc trà, rồi lùi lại trên ghế của nàng và cười phá lên. Trammell đuổi thẳng đôi chân dài của anh ta, như một con mèo lười, có vẻ hài lòng với chính mình khi anh ta chờ nàng bình tĩnh lại.

“Cậu ta là người hùng của anh,” anh ta uể oải nói tiếp sau một lúc. Giờ anh ta không nhìn vào

nàng, mà một nụ cười nhỏ, hơi tự giấu làm cong khoé miệng anh ta khi anh ta nhìn chăm chăm vào viên đá trong ly. “Anh không gia nhập lực lượng vì lý tưởng hay cái gì đại loại thế; anh chán đời, và nó có vẻ là một công việc lý thú. Dane và anh bắt cặp với nhau trong năm đầu tiên, và không rời nhau kể từ lúc ấy. Anh không tin tưởng, hay tin cậy mấy người, nhưng Dane là một tảng đá mà anh có thể dựa vào trong mọi trường hợp. Nhưng cậu ta cũng không phải là người lý tưởng chủ nghĩa. Cậu ta thậm chí còn yếu thế hơn cả anh.

“Nhưng cậu ta có một ý thức phân biệt đúng sai rạch ròi không bao giờ thay đổi. Anh toàn nhìn thấy màu xám, nhưng Dane thì thấy trắng và đen. Cậu ta biết có một vài thứ đáng để chiến đấu, và cậu ta sẵn sàng đưa mình lên đầu chiến tuyến. Cậu ta là một tên con hoang hào hiệp, quả cảm, và thậm chí cậu ta còn không bao giờ biết thế. Cậu ta là một cậu nhóc miền nam kiểu cũ, một người tử tế. Cậu ta hiểu đời, hiểu người, và khôn ngoan như một con cáo. Đúng là một sự lại giống[26] thực sự. Cũng xấu tính nữa. Chết tiệt, cậu ta có thể rất xấu tính! Nhưng cậu ta lại hiền khô mỗi khi dính đến phụ nữ. Bọn anh đã từng cười vào mũi cậu ta, lúc cậu ta vẫn còn là cảnh sát tuần tra và phải làm việc với các vụ tai nạn. Cứ hễ có phụ nữ liên quan, bất kể là cô ta chỉ đang ôm tay trong khi một người đàn ông nằm đó chảy máu khắp nơi; thì Dane cũng không thềm để mắt tới ông ta. Cậu ta sẽ đi thẳng tới chỗ người phụ nữ, để đảm bảo cô ta không sao, dịu dàng đến nỗi họ sẽ tan chảy dưới chân cậu ta trong vòng vài phút. Cậu ta rất xấu hổ khi phát hiện ra mình đã để một mặc người đàn ông nằm trên phố, và tất cả bọn anh đều cười cợt cậu ta.”

“Anh không cần phải kể em nghe anh ta có một thái độ tận tụy,” nàng lạnh nhạt nói.

“Không, anh không định nói thế. Nhưng anh chưa từng thấy cậu ta hành xử với ai như với em. Cậu ta đã luôn có phụ nữ, và chưa người nào đủ quan trọng để chen ngang vào công việc của cậu ta. Cho đến em. Cậu ta không thể gạt em ra khỏi đầu óc mình. Em làm cậu ta phát điên; em làm cậu ta giận đến nỗi không nghĩ được gì. Đó là chuyện buồn cười nhất mà anh từng thấy trong nhiều năm trời. *Cậu ta* có thể không yêu em, nhưng tin anh đi, cậu ta sẽ không để em đi. Anh biết cậu ta. Nếu em bước ra khỏi cánh cửa kia, cậu ta sẽ ở ngay sau em.”

Nàng dành cho anh ta cái nhìn hoài nghi. “Làm sao một người đàn ông không biết anh ta đang yêu được? Cho em xin đi.”

“Chà, việc chưa từng xảy ra với cậu ta trước đây mà.”

“Có từng xảy ra với *anh* không, trước Grace ấy?”

Trông anh có vẻ không thoải mái. Anh nuốt nước bọt, rất to. “Ừ, không.”

“Anh có nhận ra không?”

“Hãy cứ nói rằng anh đã tranh đấu với nó.”

“Nhưng anh biết là nó ở đó. *Em* cũng chưa từng yêu bao giờ, nhưng em biết nó là gì.”

“Dane cứng đầu hơn hầu hết mọi người.”

“Là anh nói với em thôi,” nàng lầm bầm. “Em chẳng đọc được điều gì từ anh ta.”

Trammell phá ra cười, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh. Anh bắn cho nàng cái nhìn khó chịu. “Em có đọc được anh không?”

Nàng nhếch mép với anh ta, vui khi thấy anh ta lúng túng. “Em chưa hề thử kể từ khi có lại khả năng của mình.”

“Còn Grace?”

“Em không thâm nhập vào đầu óc các bạn mình,” nàng cứng rắn nói.

“Điều luật Danh dự của Đồng cốt hả?”

“Thế không lịch sự. Em luôn cố ngăn mọi người ở bên ngoài, thay vì cố tiếp nhận tình cảm của họ.”

Họ nghe thấy tiếng sập cửa xe ở bên ngoài. “Dane đấy,” Trammell nói, và uống nốt ly nước. “Nghĩ về nó nhé, Marlie. Hãy tha cho cậu ta, và cho bọn anh hai chữ bình yên. Ngày hôm nay nói chuyện với hắn rất nguy hiểm.”

“Em sẽ cân nhắc cách nhìn của anh,” nàng nói. “Nhưng quyết định cuối cùng của em phụ thuộc vào anh ta.” Cho đến mười phút trước, nàng đã tưởng là nàng ra quyết định cuối cùng rồi, nhưng lời giải thích của Trammell là Dane rất cứng đầu đã làm nàng chùn chân.

Dane bước vào, trông vừa nóng vừa bức. Ánh mắt anh dừng trên Marlie trước, với một vẻ khao khát nóng nảy, rồi trên cốc trà họ đang uống. Anh tự làm cho mình một ly trà và ngồi xuống với một tiếng thở dài. “Thực là một ngày khốn nạn.”

“Nói nghe xem nào,” Marlie ngọt ngào nói. “Tôi đã bị sa thải.”

Anh nhìn chăm chăm vào nàng một lát, rồi gục đầu xuống bàn chán nản. “Cút thật.”

“Anh đi đây,” Trammell nói, cười với Marlie. “Gặp cậu sáng mai, đồng sự.”

Dane không trả lời. Marlie uống trà của nàng. Trammell tự mở cửa đi ra.

Sự im lặng trong căn bếp trở nên ngọt ngào. Marlie nói, “Khi mọi chuyện kết thúc, tôi nghĩ tôi sẽ chuyển về Colorado.”

Dane ngẩng đầu lên. Có một thoáng nhột nhột trên làn da rám nắng của anh, và miệng anh mím lại thành một đường mỏng dính. “Không,” anh nói, rất khế.

Nàng dựa người ra sau và khoanh tay. “Anh sẽ làm gì nào, dọa nhốt tôi vào khám nữa chắc? Tôi không nghĩ anh thoát được vụ đó.” Nàng đẩy lùi ghế ra sau và đứng dậy, rồi mang cốc của nàng ra bồn rửa.

Nàng chỉ vừa mới tráng xong và đặt nó vào kệ thì hai bàn tay cứng rắn nắm chặt cánh tay nàng và quay ngoắt nàng ra sau. Nàng lùi lại xa nhất có thể, nhưng tủ bếp ngăn nàng lùi xa hơn. Anh đè vào người nàng, hông anh ấn sát vào hông nàng. Mặt anh cứng đờ.

“Anh sẽ không để em đi,” anh lẩm bẩm. “Chết tiệt, Marlie, làm sao em có thể nói về chuyện bỏ đi khi mà giữa chúng ta đã có cái này?”

“Cái này?” nàng phát hoả, vặn vẹo hông và cảm thấy anh cứng lên. “Đó chỉ là sex mà thôi.”

“Nó còn hơn cả sex, chết tiệt!”

“Phải vậy không? Từ chỗ tôi mà thấy thì đó là tất cả những gì từng tồn tại,” nàng mắng anh, cảm thấy anh run lên vì giận dữ và thấy thích thú. Cái gì đó mãnh liệt và đau đớn ở bên trong nàng muốn anh cũng phải cảm thấy đau như nàng.

Đôi mắt nâu của anh chuyển thành màu xanh khi sự kiểm soát của anh vỡ ra. “Lạy Chúa, nếu sex là tất cả, thì chúng ta cũng nên thưởng thức nó,” anh gằn giọng nói khi anh bế bổng nàng lên tay.

Choáng váng mất thăng bằng, Marlie bám chặt vào anh khi anh bước nhanh về phía phòng ngủ. Tim nàng đang đập loạn xạ, máu ùa qua các mạch. Nàng muốn đánh anh. Nàng muốn cắn anh. Nàng muốn xé toạc quần áo anh và lao vào người anh. Yêu và hận và khao khát xoáy vào nhau trong một hỗn hợp bùng nổ. Có thể họ vẫn chưa nói chuyện với nhau bằng lời được, cơn giận dữ vẫn còn quá mạnh, nhưng biết đâu cơ thể họ lại xây được chiếc cầu bắc qua hố sâu. Khi anh thô bạo đặt nàng lên giường, nàng vươn tới và nắm và kéo áo sơ mi của anh ra, kéo anh nằm đè lên nàng.

Trong sự im lặng dữ dội họ quần thảo với nhau. Khuôn miệng cứng rắn của anh làm nàng bầm dập với những nụ hôn mạnh bạo; nàng cắn môi dưới của anh, khiến anh phải chửi thề, rồi nhẹ nhàng mút vào. Anh xé toạc khuy quần của nàng trong nhu cầu lấy hết áo quần ra khỏi nàng. Nàng chiến đấu với phéc-mơ-tuya của anh, cuối cùng cũng kéo được xuống, và tham lam đưa tay vào trong quần đùi của anh. Vật cương cứng của anh lấp đầy tay nàng, cứng và co giật. Phần đầu ướt ướt.

Anh thở hổn hển, ồn ào, khi anh lột quần trong của nàng ra và đồng thời nhào lên trên nàng, dùng đùi tách hai chân nàng. Anh đi vào trong nàng với nhu cầu hoang dã, và nàng thét lên trước sự xâm nhập thô bạo thậm chí cả khi nàng đã vòng hai chân lên quanh người anh.

Chẳng ai nhớ tới bữa tối trong suốt những giờ đồng hồ dài, nóng bỏng sau đó. Ánh mặt trời chìm dần trong chạng vạng. Lúc đầu, Dane làm tình với nàng với sự thô bạo riết ráo mang theo sự bức bối và ảm ức bởi căng thẳng mà anh phải chịu. Marlie cũng mãnh liệt như thế, cắn anh, cào cấu anh, rướn hông lên để đón anh.

Họ không nói chuyện. Lần làm tình hoang dã đầu tiên không có chỗ cho khoảng cách, hay suy nghĩ, hay lời lẽ. Sau đó họ nằm im lặng kiệt sức bên nhau, cơ thể vẫn nổi lên. Sợi dây kết nối họ vừa tái thiết lập vẫn còn quá mới, quá mong manh nên chưa cho phép sự gián đoạn nào. Họ thiếp ngủ, và một lúc sau Marlie tỉnh lại khi anh bắt đầu làm tình với nàng lần nữa.

Lần này anh dịu dàng hơn, nấn nán trên nàng hơn. Anh hôn những vết thâm do bàn tay mình để lại trên làn da mượt mà của nàng, thầm lặng xin lỗi. Nàng liếm những vết cào do móng tay nàng tạo ra trên người anh. Anh ở trên nàng thật lâu, chậm lại mỗi khi anh cảm thấy cực khoái của mình đang tới, vẫn chưa sẵn sàng để xả đi áp lực ấy.

Cả hai người đều ý thức rất rõ là anh không mang bao. Anh dựa trên hai khuỷu tay khi đi vào và ra khỏi nàng, ánh mắt họ khoá chặt, và sự nhận biết ở trong mắt họ. Khi anh không thể giữ mình lâu hơn nữa, khi nàng đã lên đỉnh đến lần thứ hai, nàng ôm hông anh và đẩy anh vào sâu hơn trong nàng khi anh để cực khoái trào qua. Anh rùng mình và thoả mãn với niềm sung sướng của mình khi anh phun hạt giống vào trong nàng.

Một lần nữa, không có chỗ cho lời lẽ. Vẫn chưa. Họ lại ngủ, quấn chặt lấy nhau, và chạng vạng chuyển thành đêm tối.

Marlie tỉnh dậy trước. Cơ thể nàng đau rần khắp nơi, và nàng cảm thấy cơn thèm những gì vừa gây ra đau đớn cho nàng lại tăng lên. Dane vẫn còn ngủ, nhưng khi nàng bắt đầu vuốt ve anh, cả anh và cái ấy ngay lập tức tỉnh dậy. Anh lăn người nằm ngửa và vòng tay quanh nàng khi nàng trượt lên trên người anh.

“Ở lại với anh,” anh thì thầm, và nhắm mắt lại trong vui sướng trước cái cách cơ thể nóng bỏng mượt mà của nàng khít khao bao bọc anh.

Nàng do dự, rồi cảm thấy anh thoi thóp bên trong nàng. “Được rồi,” nàng thì thầm trả lời, và bắt đầu chuyển động nhẹ nhàng. Tuy không nhiều, nhưng sau cuộc làm tình dữ dội của họ, nàng không còn nghi ngờ sự thật lòng của anh nữa. Anh đã không còn là một tay cóm đang cố gắng truy bắt thủ phạm; anh chỉ đơn giản là một người đàn ông, cần người đàn bà của mình đến hoang dại. Anh vẫn chưa nhận cam kết, ít nhất không phải bằng lời, nhưng mối liên hệ xác thịt đã trấn an nàng. Nàng có thể chờ phần còn lại. *(Ôi, phụ nữ thật là những sinh vật dễ mềm lòng)*

*

Carroll Janes đã nghĩ đi nghĩ lại rất cẩn thận. Hắn phải tóm được mụ chó cái một mình, thế có nghĩa là hắn phải làm Thám tử Hollister đi mất.

Hắn không gọi 911, việc đó sẽ khiến tổng đài lấy được số điện thoại gọi đi của hắn. Thay vào đó hắn gọi thẳng tới sở cảnh sát.

Hắn biết mình là một diễn viên rất có tài. Hắn tự hào vì giọng hoảng hốt của hắn khi hắn nói, “có một phụ nữ đã bị giết! Một người nữa – là hắn! Tôi thề có Chúa chính là hắn. Máu – bà ta bị cắt khắp nơi! Bị mổ xẻ! Tôi thấy hắn bỏ chạy, đầu trọc giống y như trong hình vẽ!”

“Từ từ, từ từ nào,” giọng nói uy quyền vang lên. “Tôi không thể hiểu được anh. Làm ơn nhắc lại.”

Janes rít vào nhiều hơi thở dài rõ to. “Một người phụ nữ khác đã bị giết. Tôi thấy một gã trọc chạy ra. Bà ta bị cắt thành từng mảnh, có máu –” Hắn tạo ra một âm thanh nồn mưa trên điện thoại.

“Bình tĩnh lại thưa ông. Ông đang ở đâu? Có thể cho tôi địa chỉ không?”

Janes liền thoáng đọc địa chỉ hắn đã tìm được, ở phía bên kia thành phố. Hắn nói lắp bắp tên phố và số nhà mấy lần để nghe có vẻ thật. Rồi hắn gác máy và chờ.

Hắn đang ở một cột điện thoại chỉ cách nhà Thám tử Hollister có hai con phố.

*

Điện thoại reo. Dane chớp lấy nó. Sau khi nghe khoảng một phút, anh nói, “Tôi lên đường đây.” Anh lặn ra khỏi giường và bắt đầu mặc quần áo vào.

Marlie chống người lên khuỷu tay. “Sao thế?”

“Một vụ án mạng nữa,” anh nói gọn lỏn. “Họ nghĩ đó là hắn.”

Nàng lắc đầu. “Không.”

Anh dừng tay, nhớ lại. “Phải. Em không cảm thấy gì phải không?”

“Không hề. Không phải hắn đâu.” Nàng ra khỏi giường và cũng mặc quần áo vào.

Anh thở dài. “Có thể là một vụ bắt chước nữa, chết tiệt. Anh xin lỗi, cưng à.”

“Không phải lỗi tại anh,” nàng nói. “Anh ở trong đội trọng án; anh phải đi.”

Anh kéo nàng vào lòng, ôm nàng thật chặt. “Anh không biết phải đi bao lâu.”

Nàng dụi mặt vào ngực anh, thưởng thức mùi hương ấm nóng của anh. “Em sẽ xem ti vi và chờ anh về.”

Anh nâng mặt nàng lên và cúi xuống hôn nàng. “Nếu em ngủ quên, anh sẽ gọi em dậy.”

“Đồng ý.”

“Chúng ta có rất nhiều chuyện để nói,” anh nói, giọng đầy quyết tâm.

“Em biết. Đi đi!”

Anh bắt đầu hướng ra cửa, rồi vòng trở lại. Anh mở ngăn kéo trên cùng của chiếc bàn cạnh giường và lôi ra một khẩu súng. Anh kiểm tra, đảm bảo nó đầy đạn và đã kéo chốt an toàn. “Giữ cái này nhé. Em biết cách dùng không?”

Nàng gật đầu. Nàng không thực sự có kinh nghiệm, nhưng nàng biết một khẩu súng hoạt động ra sao. Dù gì nàng cũng từng sống một mình trên núi rồi; tự dạy mình những điều căn bản là khôn ngoan.

Anh hôn nàng lần nữa. “Okay. Cẩn thận nhé, giữ khẩu súng với em, và đừng có mở cửa cho người lạ. Anh sẽ điện về tổng đài và điều một cảnh sát tuần tra qua theo dõi nhà này; trong vòng năm phút nữa sẽ có một người ở bên ngoài. Anh sẽ gọi khi trên đường về nhà, để em không bắn lầm anh.”

“Em đã nói sẽ chờ anh về mà,” nàng nói, mỉm cười.

“Cẩn tắc vô ưu, nam hay nữ cũng vậy thôi,” anh dứt khoát nói thêm.

“Được rồi.”

Anh đi, và nàng bật ti vi lên, ngồi xuống ghế sofa và chạy qua một loạt kênh để tìm cái gì đó thú vị.

Dane chỉ vừa ra khỏi nhà chưa được năm phút thì nàng giật người thẳng dậy, tim đập thình thịch. Một cơn ớn lạnh làm nàng nổi da gà. Một cảm giác báo động mạnh mẽ dâng đầy trong nàng.

Nàng đột ngột nhận ra chuyện gì khi một hình ảnh nhá qua tâm trí nàng, che lấp cả suy nghĩ của chính nàng: hai bàn tay mang găng đen, một tay cầm chiếc kìm điện, kẹp vào một đồng dây nhợ.

Nàng hỗn hển, cố kéo vào đủ ô xy khi không khí bỗng trở nên ngột thở. Lạy Chúa, vậy ra đúng là hắc đang tấn công! Và Dane đã đi mất rồi. Có phải cuộc gọi là báo động giả, để kéo họ đi xa, để tên sát nhân có thể đến gần Beverly không? Cô cảnh sát chỉ còn một mình thôi.

Marlie lồm cồm bò tới điện thoại. Một hình ảnh nháng qua, làm nàng dừng phắt. Trong tâm trí nàng, nàng nhìn thấy một cái kìm điện nghiêng vào dây và nhựa.

Và đèn đóm tắt phụt.

Chương 24

Marlie đông cứng, bị bóng tối bất ngờ làm mù mắt, bị nỗi kinh hoàng và hình ảnh đáng sợ làm cho choáng váng. Hắn không theo đuổi Beverly, hắn theo đuổi nàng – và *hắn đang ở ngay ngoài kia*.

Nàng nhắm mắt lại, nhắm thật chặt, cố làm cho mắt quen với bóng tối. Đáng lẽ nàng nên cố ra ngoài, nhưng bằng cửa nào, trước hay sau? Hay hắn đang ở cửa sổ? Nhưng cửa nào? *Cửa nào?*

- Hắn nhẹ nhàng cắt tấm màn, từng chút từng chút một – Nàng tuyệt vọng chiến đấu để ngăn hình ảnh đó đi. Ôi lạy Chúa, nàng không thể để mình bị hình ảnh ấy nhấn chìm.

Nàng sẽ bắt lặc. Nhưng nàng chưa từng có khả năng chống trả một hình ảnh tiên thị được lâu, chưa từng có khả năng ngăn chặn nó, hay kiểm soát nó. Chúng ập vào nàng như những con sóng triều dâng.

- Hắn biết mù ở đây. Hắn có thể *cảm thấy* mù, con chó cái. Hắn đã bắt đầu nếm được vị chiến thắng, sức mạnh – “Không,” Marlie thì thầm rên lên. Nàng tuyệt vọng triệu hồi một hình ảnh cánh cửa tinh thần mà nàng đã học cách để đóng mở. Tất cả những gì nàng phải làm là đóng nó, và giữ hắn ở phía bên kia.

- Hắn sẽ xem mù thông minh thế nào khi cảm nhận được lưỡi dao cắt sâu vào mù - Nó đang trào qua nàng như những con sóng đen tối. Sự độc ác quá mạnh, nàng không thể thở được. Hắn đã ở quá gần, sức mạnh của hắn đè bẹp nàng. Nàng không thể chống lại hắn.

- Cái khoá chết tiệt trên cửa sổ không chịu nhúc nhích. Cơn giận bốc khói trào qua hắn trước sự trì hoãn này. Gầm gừ, hắn tọng nắm đấm mang găng của hắn vào cửa kính –

Nàng nghe thấy tiếng đổ vỡ và tiếng lanh canh của kính vụn, nhưng hình ảnh lại nhấn chìm nàng, gạt hết mọi thứ khác ra ngoài, và nàng không thể nói được âm thanh từ đâu đến. Nó có thể ở ngay đằng sau nàng, nhưng hắn đang hút hết sức mạnh ra khỏi người nàng, và nàng thậm chí còn không thể quay đầu lại.

Dane. Ôi lạy Chúa Dane ơi! Nàng không muốn anh phải nhìn thấy cảnh này.

*

Ngay khi anh vào trong xe, Dane đã gọi về tổng đài và yêu cầu cử một chiếc xe tuần tra tới nhà anh ngay lập tức.

“Mười-bốn,” tổng đài nói. “Nhưng chắc phải mất mười, mười lăm phút. Đêm nay khá bận rộn.”

“Làm nhanh hơn thế đi,” Dane nói, giọng cứng rắn.

“Tôi sẽ cố gắng. Phụ thuộc vào việc khi nào cảnh sát tuần tra ra được.”

Dane do dự, miễn cưỡng để lại Marlie một mình lâu như thế, nhưng việc của anh là phải có mặt tại hiện trường vụ án, cho dù thật hay giả. Các thám tử đã làm việc trên các hiện trường trước phải báo tổng đài đây có phải là cùng một thủ phạm hay không. Anh đã đưa cho nàng khẩu súng của anh, và một cảnh sát tuần tra sẽ sớm tới đây. Nàng sẽ ổn.

Anh tự nói đi nói lại với mình điều đó hàng dặm đường, nhưng cuối cùng tắt xe vào lề và dừng lại. Chết tiệt, việc này có gì đó không đúng. Có cái gì đó sai rồi. Anh cảm nhận được mối nguy hiểm ngày càng lớn hơn mỗi phút và mỗi dặm đường trôi qua, nhưng anh không thể xác định nguyên nhân.

Đó là một vụ án mạng bắt chước, chắc chắn là như thế. Nó không bất thường; họ đã có một vụ thế rồi. Nhưng có cái gì đó *sai*.

Anh gọi về tổng đài. “Tổng đài, Hollister đây. Cảnh sát tuần tra tới nhà tôi chưa?”

“Vẫn chưa. Một xe đang trên đường rồi.”

Sự sốt ruột dâng đầy trong anh. “Có thêm thông tin gì về vụ án bằng dao mới được báo không?”

“Không có – chờ đã.” Dane lắng nghe, rồi tổng đài trở lại trên sóng. “Đã xác minh. Một chiếc xe của đội đã ở hiện trường, và cảnh sát tuần tra vừa mới báo cáo. Đó là một báo động giả.”

Cảm giác nguy hiểm của Dane càng tăng lên. Đầu óc anh chạy đua khi anh xem xét các khả năng. “Tổng đài, người gọi đến báo đầu tiên là nam hay nữ?”

“Nam.”

“Cút thật!” Anh gọi lại lần nữa. “Tổng đài, liên lạc với đội theo dõi ngay lập tức! Xác định mọi chuyện có ổn không. Báo động giả có thể là cố tình.”

“Đã nhận. Xin chờ máy.”

Dane sốt ruột chờ đợi trong chiếc xe tối om, mồ hôi chảy ròng ròng xuống mặt. Trong vòng một phút điện đài của anh kêu. “Không có vấn đề gì ở chỗ theo dõi, Dane à. Mọi thứ đều yên tĩnh như nhà mồ.”

Anh lắc đầu. Có rắc rối và anh biết như thế. Nhưng ở đâu? Ở đâu?

Báo động giả là cố ý, trong một nỗ lực để đánh lệch hướng đội bảo vệ của Marlie. Nhưng Beverly đã thế chỗ Marlie, và mưu kế đó đã không thành công –

Anh đông cứng cả người, sự kinh hoàng nổ ra trong đầu. Nó đã thành công mỹ mãn. Marlie!

*

Thêm nhiều mảnh kính bị vỡ khi hấn đấm vào cửa sổ lần nữa. Marlie tuyệt vọng hình dung cánh cửa, hình dung hình ảnh tiên thị đè nghiêng vào cửa, toàn bộ sự độc ác ghê tởm, đen tối đó. Nàng hình dung chính mình đang ấn vào cửa, ép nó đóng lại, ngăn hình ảnh ở bên ngoài. Nàng phải kiểm soát nó; nàng sẽ chết nếu không làm được. Cơ hội duy nhất của nàng là kiểm soát nó, giống như nàng đã kiểm soát được sự tiên thị.

Giờ nàng đã mạnh hơn trước. Nàng có thể làm được.

Khẩu súng. Nó ở bên cạnh nàng trên ghế sofa. Nàng mở mắt ra và quờ quạng hướng về sofa, nhưng hình ảnh tiên thị đã bắt đầu hút kiệt sức lực nàng, chân nàng đang bủn rủn. Nàng ngã ập xuống sàn, nhưng bàn tay giơ ra của nàng đã chạm tới cái ghế, và nàng đẩy mình bằng tay và đầu gối, bò tới đó và đưa tay trên mặt vải để tìm khẩu súng.

Nó đây rồi, lạnh và nặng, chắc chắn trong tay nàng. Với những ngón tay run rẩy nàng lấy bẫy kéo chốt.

- Hấn đã vào trong. Sẽ không còn lâu nữa. Con dao lấp loáng trên tay hấn, dài và chết chóc, lưỡi dao đã được mài sắc lẹm –

Cánh cửa! Trong tâm tưởng nàng đóng sầm nó một lần nữa. Giữ hấn bên ngoài. Nàng phải giữ hấn bên ngoài.

Nàng có thể nghe thấy tiếng thở của chính mình thoát ra từng đợt nức nở. Im lặng. Nàng phải im lặng. Nàng yếu ớt bò về góc phòng, dựa lưng vào tường để cho hấn không thể tấn công nàng từ phía sau. Căn nhà gần như tối đen, với các tấm màn đã kéo xuống hết. Nàng có lợi thế ở

trong này; nàng biết ngôi nhà này, biết nàng đang ở đâu. Hắn sẽ phải săn nàng. Nàng cần phải rất, rất im lặng.

Giữ cánh cửa đóng chặt.

Nhưng hắn đang ở đâu? Nàng không thể nghe qua được tiếng huyền não trong tai nàng, tiếng máu chạy trong huyết quản làm ù cả tai.

Nàng dùng cả hai bàn tay để giữ chắc khẩu súng nặng nề. Dane. Dane, người không bao giờ đi bất cứ nơi nào mà không có vũ khí. *Cảm ơn anh, Dane, vì cơ hội này. Em yêu anh.*

Hắn đang ở đâu?

Nàng nhắm mắt lại và mở hé cánh cửa trong óc.

- Mụ đang ở đâu, con chó cái? Hắn có thể bật đèn pin lên, nhưng chưa được, vẫn chưa. Vậy là mụ nghĩ mụ có thể trốn hả? Chẳng lẽ mụ không biết hắn thích rượt đuổi thể nào sao? Tất nhiên mụ biết chứ. Con chó ngọt ngào. Mụ ở trong phòng tắm chẳng? Hắn đẩy cửa mở. Những thứ đồ màu trắng ánh lên trong bóng tối như những con ma bằng sứ. Mụ chó không ở đây –

Nàng đóng sầm cánh cửa. Nàng có thể cảm nhận áp lực của sức mạnh tinh thần của hắn, đẩy nàng ra. Nàng mở mắt và buộc mình nhìn về phía hành lang nhà tắm. *Đừng nhìn chăm chăm, Marlie. Đừng để mình nhìn chăm chăm. Mày sẽ không thấy hắn nếu nhìn chăm chăm. Cứ để mắt chuyển động, đừng cố định một chỗ. Mày sẽ thấy những cử động của hắn.*

Có phải là hắn đấy không? Cái bóng đen tối, đang đi về phía nàng? Nàng không dám mở cánh cửa lần nữa, không phải bây giờ. Nếu đó là hắn, thì hắn đang ở quá gần. Hắn sẽ ở trên nàng trước khi nàng kịp hành động. Nhưng hắn thực sự ở đó, hay chỉ là trí tưởng tượng của nàng?

Một ánh sáng chói loà tấp vào mặt nàng, làm nàng loá mắt, và một âm thanh véo von kinh tửm vang lên, “Chà, chào đằng ấy.”

Nàng kéo cò.

*

Mấy chiếc xe ô tô cùng tụ về ngôi nhà gần như đồng thời. Dane đã lệnh cho họ tới với đèn đuốc sáng trưng và còi hú ầm ĩ, hi vọng hơn cả hi vọng là họ sẽ đến kịp lúc và làm hắn hoảng sợ bỏ chạy. Anh lái xe như một thằng điên, cầu nguyện như chưa từng cầu nguyện trong đời. Anh không quan tâm nếu họ bỏ lỡ cơ hội bắt hắn. *Chúa ơi, làm ơn, hãy để họ làm hắn sợ chạy. Đừng*

để ở hẩn trong nhà. Đẳng để hẩn đã tới và đã bỏ đi. Làm ơn, Chúa ơi. Không phải là Marlie.

Anh phanh kít cho xe dừng, chiếc xe bật dũ dội trên giảm sóc. Anh ra ngoài và chạy trước cả khi xe dừng rung. Ngôi nhà tối om. *Lạy Chúa, không.*

Cái gì đó đập vào lưng Dane, làm anh ngã úp mặt trên đất. Anh lồm cồm bò dậy với một tiếng gầm hoang dã, nắm đấm ngược ra sau. Trammell tự mình đứng dậy, nhanh như Dane, và tóm lấy tay anh. “Bình tĩnh lại đi!” Trammell la lên, khuôn mặt cũng hoang dã như mặt Dane. “Cậu sẽ không giúp gì được cô ấy bằng cách đâm đầu vào trong đó! Làm như cách cậu biết phải làm đi!”

Những sĩ quan mặc đồng phục đang vòng quanh ngôi nhà, bao vây nó. Tất cả những gì Dane có thể nghĩ là Marlie đang ở trong nhà. Anh gạt tay Trammell ra và lao vào cửa. Nó bị khoá. Anh ném mình vào nó như một con thú điên, trọng lượng của anh làm nó rung lên trên khung cửa. Đó là một cánh cửa chắc chắn, được gia cố bằng thép. Ổ khoá không lò xo là loại tốt nhất. Nó vững vàng. Nhưng bản lề thì không. Đinh vít bị tróc ra khỏi gỗ với một âm thanh lớn, kim loại vụn vụn.

Thấy rằng mình không thể ngăn được Dane, Trammell cộng thêm sức mạnh đáng kể của anh ta vào cánh cửa, và giúp anh đẩy được cửa ra khỏi khung. Gào thét gọi Marlie, Dane lao mình vào trong bóng tối của căn nhà.

Anh vấp vào cái gì đó mềm và nặng, và ngã xuống sàn. Tim anh ngừng đập, trong một giây dài đau đớn như đóng băng thời gian.

“Ôi, lạy Chúa,” anh nói, giọng nói không còn là của anh nữa. “Mang đèn tới.”

Một cảnh sát tuần tra lôi chiếc đèn pin dài, nặng của anh ta ra khỏi thắt lưng và bật lên. Ánh sáng mạnh soi tỏ Dane, đang ngồi xồm trên sàn với cái nhìn kinh hoàng đóng băng trên mặt anh, và Trammell trông cũng tệ y như thế. Ở trung tâm của ánh sáng là một hình người mặc đồ đen nằm sóng soài, cái đầu cạo trọc sáng mờ mờ. Hẩn đang nằm ngửa, đôi mắt trợn trừng đăm đăm nhìn lên trần. Mũi tử thi và máu giăng khắp nơi. Một vũng máu đen đang rỉ ra quanh thi thể.

“Dane.” Tiếng thì thầm gần như không thành lời làm họ dựng hết tóc gáy. “Dane, em ở đây.”

Ánh đèn pin lập tức quăng vào góc nhà, và Marlie nhả mặt trước ánh sáng, nhắm chặt mắt và quay đầu đi. Vết mồ hôi thấm đẫm chiếc áo sơ mi trắng của nàng. Nàng vẫn còn giơ khẩu súng, cả hai tay quấn chặt quanh nó.

Dane không thể nào đứng lên nổi. Anh bò lại chỗ nàng, tâm trí anh vẫn còn chưa thể tin được là nàng vẫn sống. Anh ôm má nàng bằng một bàn tay run lấy bầy, và vuốt tóc ra khỏi mặt nàng. “Em yêu. Ôi, Chúa ơi, cưng à.”

“Hắn cắt em,” nàng nói, như để xin lỗi. “Em bắn hắn, nhưng hắn không ngừng lại. Hắn cứ lao tới. Thế là em cứ bắn mãi.”

“Tốt,” anh nói với sự hung hãn gần như không kiềm chế. Bàn tay anh vẫn run rẩy khủng khiếp, nhưng anh đặt nàng xuống sàn với sự dịu dàng tuyệt đối. “Cứ nằm xuống đi, cưng. Để anh xem em bị thương ở đâu.”

“Em nghĩ không nghiêm trọng,” nàng thận trọng nói. “Ở trên chóp vai, và sườn trái. Nhưng chỉ là vết cắt thôi; hắn chưa đâm được em.”

Anh khó khăn lắm mới giữ được mình. Chỉ có ý thức rằng giờ nàng đang cần anh mới ngăn anh khỏi ném mình vào cái thây kia và xé nó thành trăm mảnh vụn. Lạy Chúa! Đây là lần thứ hai trong đời nàng bị một thằng điên tấn công bằng dao. Làm sao nàng có thể bình tĩnh đến thế trong khi anh thì run rẩy khắp toàn thân?

“Hắn đã cắt dây điện,” nàng đang nói. Đột nhiên nàng có vẻ kiệt sức. “Em rất mệt. Nếu anh không phiền, em sẽ kể hết cho anh sau.”

“Tất nhiên rồi, em yêu.” Anh ấn lòng bàn tay xuống vết cắt đang rỉ máu trên sườn nàng. “Ngủ đi em. Anh sẽ ở cạnh khi em tỉnh dậy.”

Nàng thở dài khe khẽ, và hai mí mắt nặng nề đóng lại. Dane nhận biết được căn nhà đang đầy những người, nhưng anh không nhìn lên.

“Dane.” Đó là Trammell, đang quỳ bên anh. “Bác sĩ đã ở đây rồi, anh bạn. Cậu cần tránh ra chút để họ giúp cô ấy.”

“Tớ đang ngăn máu chảy ra,” anh nói bằng giọng khàn đặc.

“Tớ biết. Nó gần ngưng chảy rồi. Cô ấy sẽ ổn cả, đồng sự à. Mọi chuyện sẽ ổn cả.” Trammell vòng tay quanh người anh, kéo anh ra khỏi chỗ Marlie. Các bác sĩ chuyển vào thế chỗ anh. “Chúng ta sẽ cùng tới bệnh viện với cô ấy, nhưng cô ấy sẽ ổn. Tớ hứa.”

Dane nhắm mắt lại và để cho Trammell dẫn anh đi.

*

“Em thực sự thấy đủ khoẻ để về nhà rồi,” sáng hôm sau Marlie nói. Nàng ngáp. “Chỉ là em mệt vì phải chiến đấu với hình ảnh tiên thị.”

“Và mất máu nữa,” Dane nói. “Có lẽ để mai.”

Nàng đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, và trừ hai miếng băng dày ở chóp vai và ở eo nàng, khó mà nói được có gì không ổn với nàng, mặc dù trong con mắt khát khe của Dane thì nàng vẫn còn quá xanh xao.

Anh đã ở trong bệnh viện với nàng suốt đêm. Nếu anh sống thọ được đến một trăm năm mươi tuổi, anh cũng không bao giờ quên được những giây phút kinh hoàng cực độ, thậm chí tận xương tuỷ anh khi anh nhận ra mình đã bị đánh lạc hướng và bỏ mặc Marlie không người bảo vệ. Bệnh viện giống như một vườn thú, với cảnh sát ở khắp mọi nơi và đám phóng viên cố gắng tới gần để nói chuyện với Marlie, và Dane hoàn toàn không có khả năng đối phó được. Tất cả những gì anh làm được, kể từ khi bác sĩ cho phép anh đến chỗ nàng, là nắm lấy tay nàng và cố đảm bảo với mình rằng nàng thực sự không sao.

Trammell đã đứng ra lo liệu, anh ta xử lý đám phóng viên, thẳng thừng từ chối không cho họ tới gần phòng của Marlie nhưng hứa sẽ có một cuộc họp báo vào sáng sớm hôm sau. Anh đã tránh cho Dane khỏi gặp Bonness và cảnh sát trưởng Champlin. Anh đã gọi Grace mang quần áo sạch và đồ vệ sinh cá nhân cho cả Dane và Marlie. Dane đã tắm và cạo râu, nhưng những đường nét hốc hác trên mặt anh lộ rõ tác động của đêm qua lên anh. Nếu không nhờ Trammell, anh không đời nào qua được đêm qua.

Trammell cũng ở đó gần như trọn đêm, nhưng lúc trời gần sáng anh ta đã về và vừa mới trở lại. Anh ta đã ăn mặc hoàn hảo, như mọi khi, mặc dù cả anh ta cũng để lộ vài dấu hiệu của một đêm thức trắng. Grace ở cùng với họ.

Marlie ấn vào nút để nâng phần đầu giường lên vị trí ngồi. Nàng thực sự thấy đủ khoẻ để về nhà; các vết cắt vẫn đau, và nàng phải cẩn thận khi di chuyển, nhưng nhìn chung nàng không có chỗ nào đau không chịu được. Nàng vẫn còn sống. Cảm giác về sự độc ác đè nặng lên nàng nhiều tuần liền đã không còn. Mặt trời dường như sáng hơn, bầu không khí trong lành hơn.

“Em đã kể cho anh hết mọi chuyện đêm qua rồi,” nàng nói. “Giờ em muốn biết sáng nay anh tìm ra được gì.”

Dane cười với giọng điệu bình tĩnh thường ngày của nàng. “Đừng nhìn anh. Anh còn chưa rời chỗ này. Anh chẳng biết gì.”

Grace duỗi đôi chân dài của cô. “Phải đấy, Alex, anh kể hết đi xem nào.”

Trammell dựa vào bậu cửa sổ. “Bọn anh tìm thấy xe hăn cách đó hay dãy phố, và kiểm tra bằng lái xe. Tên hăn là Carroll Janes; hăn chuyển từ Pittsburg tới đây khoảng năm tháng trước. Cảnh sát Pittsburg có vài vụ án mạng không giải quyết được phù hợp với cáo trạng. Bọn anh đã lục soát căn hộ của hăn và tìm thấy một bộ tóc giả màu vàng mà rõ là lúc nào hăn cũng mang, trừ những lúc giết người. Hăn làm việc tại trung tâm mua sắm Danworth, trong phòng dịch vụ khách hàng. Rõ ràng đó là cách hăn đã chọn nạn nhân của mình. Nếu ai đó cư xử thô lỗ với hăn – bingo.”

“Đó là mối liên hệ,” Dane lẩm bẩm. “Tất cả bọn họ đều từng mua hàng ở Danworth. Tớ nhớ bạn của Jackie Sheets đã nói rằng bà ta rất buồn bực vì một chiếc áo sút chỉ, hay cái gì tương tự như thế. Lạy Chúa, nó ở ngay trước mặt tớ. Thậm chí tớ đã nghĩ là họ cùng mua sắm ở một nơi, nhưng mà tất cả mọi người trong thành phố đều từng làm thế.”

“Đừng dằn vặt mình quá,” Marlie chua chát khuyên. “Anh không phải là nhà tiên tri, anh biết đấy.” Sau một giây choáng váng, anh cười khúc khích. Nàng quyết định là trông anh đã khá hơn, cái nhìn khắc nghiệt trên mặt anh đã mờ dần khi anh hồi phục lại từ cơn sốc.

“Carroll Janes,” Grace nói. “Đó là một cái tên kì lạ cho một người đàn ông.”

“Thực vậy. Đó là lý do tại sao bọn anh không phát hiện ra hăn trong danh sách đang điều tra. Tên của hăn lọt ra bởi vì nghe như là tên phụ nữ vậy.” Trammell nghe có vẻ ảm ức vì sự lơ cho qua đó. “Bọn anh vẫn chưa có nhiều thông tin tiểu sử của hăn lắm. Có thể bọn anh không bao giờ biết được cái gì làm hăn phát cuồng. Anh thậm chí không nghĩ việc đó thành vấn đề. Một tên con hoang không giống người như thế không đáng được sống.”

Marlie nhìn thấy Dane nhăn mặt. Anh gặp khó khăn trong việc đương đầu với đêm hôm qua hơn cả nàng. Anh hối hận sâu sắc vì đã để nàng phải chịu ảnh hưởng từ một màn bạo lực xấu xí như thế, nhưng theo một cách kì cục nàng lại thấy mạnh mẽ hơn. Nàng không thích thú khi giết một người, nhưng nàng cũng không cảm thấy tội lỗi. Nàng đã làm việc phải làm. Nếu nàng do dự, giờ người chết là nàng. Nàng đã kiểm soát được hình ảnh tiên thi, và lần này nàng đã thắng. Carroll Janes đã chết; Marilyn Elrod và Nadine Vinick và Jackie Sheets, và tất cả những phụ nữ khác đã bị hăn giết cuối cùng cũng có được công lý.

Dane cầm tay nàng lên và đùa nghịch với những ngón tay nàng, đôi mắt anh nhắm lại khi anh

cảm nhận niềm vui sướng ngập tràn trong lòng lần nữa vì nàng đã không bị sao.

Grace thúc vào Trammell. “Giờ mình phải đi thôi,” cô nói. “Em phải chuẩn bị đi làm.”

“Chiều tối sẽ quay lại,” Trammell nói thêm. “Gọi cho tối nếu cậu cần tối trước lúc đó.”

“Okay,” anh đồng ý. Sau khi họ đi khỏi, anh bước tới cánh cửa và ló ra để gọi sĩ quan mặt đồng phục đang đứng gác ở đó. “Không nhận khách thăm,” anh nói. “Thậm chí cả thị trưởng cũng không. Không một ai.”

“Tôi có thể gặp rắc rối nếu giữ các bác sĩ ở ngoài, Hollister à,” sĩ quan cảnh báo.

“Chà, họ thì được. Nhưng gõ cửa trước nhé.” Anh đóng cửa và trở lại bên giường Marlie. Anh vuốt ve mặt nàng, tóc nàng.

Nàng vươn tay chạm vào má anh. “Em thực không sao mà. Và ở nhà em thấy tốt hơn ở đây nhiều.”

Anh quay mặt để hôn ngón tay nàng. “Kiên nhẫn một chút, okay? Nếu bác sĩ muốn theo dõi em thêm hai mươi tư giờ, ông ta phải có lý do. Hãy để anh chắc chắn là em ổn trước khi về nhà. Anh cần điều đó.”

Cảm xúc hiện rõ trên mặt anh. Dane đang hoàn toàn cởi mở, không thêm bảo vệ bản thân. Sau những gì anh đã phải trải qua, anh sẽ không bao giờ giấu giếm cảm xúc với nàng nữa. Đêm qua anh đã gần như mất nàng; cuộc sống quá ngắn ngủi, quá vô định, không thể làm được gì ngoại trừ sống hết từng giây từng phút.

Khuôn mặt anh rất nghiêm trang khi anh vuốt tóc ra khỏi mặt nàng. “Đêm qua chúng ta còn chưa giải quyết xong mọi chuyện giữa hai ta.”

“Chưa, mọi chuyện hơi bị cuồng nhiệt quá phải không?”

“Em vẫn còn giận anh à?”

Một nụ cười nhỏ làm cong miệng nàng. “Không.”

“Anh thề có Chúa anh đã không tới ở cùng em chỉ để nắm thế thượng phong. Thứ duy nhất anh

nghĩ về việc thương lên là em.[\[27\]](#)”

Nàng khịt mũi. “Giời ạ, lãng mạn làm sao chứ.” Nhưng nụ cười vẫn còn trên môi.

“Anh không biết làm sao để lãng mạn hết. Tất cả những gì anh biết là anh muốn em, và anh không thể để em đi. Anh chưa từng gặp phải tình huống như thế này trước đây, vì thế có lẽ anh đã làm lộn tưng phèo lên hết cả. Anh muốn từ tốn, xem mọi việc phát triển đến đâu. Anh không muốn thúc ép em, hay gây áp lực cho em trong khi mọi chuyện khác vẫn còn rối tinh rối mù. Em đã có đủ lo lắng rồi.”

Nàng cắn môi, buồn cười vì lời nói của anh. Ôi trời, có lẽ Trammell nói đúng; có lẽ Dane thực sự quá cứng đầu để biết mình đang yêu, hay để biết một người phụ nữ tất nhiên sẽ mong anh nói ra điều đó. Nàng hít một hơi thở sâu, nhận thức được lần này nàng mong ước mọi chuyện đúng dẫn đến thế nào. Có lẽ anh không phải là người duy nhất hơi quá cảnh giác; có lẽ nàng cần khuyến khích anh thêm một chút.

“Có phải sex là tất cả những gì anh muốn không?” nàng hỏi, sự căng thẳng xâm nhập vào nàng khi nàng chờ anh trả lời.

“Trời đất, không!” anh nói rõ to. “Cưng ời, nói cho anh biết *em* muốn gì. Anh có thể làm được gì đó nếu em nói ra, nhưng đừng để anh trong bóng tối thế này. Anh có thể làm gì để thuyết phục em về tình cảm anh dành cho em đây?”

Nàng lùi lại trên giường bệnh, bắn cho anh cái nhìn hoài nghi. “Thuyết phục em? Dane à, từ đầu tới giờ anh chưa bao giờ nói gì với em cả! Em chẳng hề biết anh cảm thấy thế nào!”

Đến lượt anh nhìn nàng ngờ vực. “Ý em là thế quái nào, em chẳng hề biết anh thấy thế nào sao?”

Nàng đảo mắt khẩn nài tới thiên đường.

“Chúa giúp con, người đàn ông này đơ như khúc cây. Làm sao em biết được nếu anh không nói với em? Em đã nói đi nói lại với anh là em không thể đọc được anh! Nói bằng tiếng Anh thuần ấy, Dane. Anh có yêu em không? Đó là điều em cần biết.”

“Tất nhiên là anh yêu em rồi!” Anh rống lên, mắt bình tĩnh.

“Vậy thì anh *phải* nói chứ!”

“Anh yêu em, chết tiệt!” Anh chồm lên và đứng trước mặt nàng, tay chống hông. “Còn em thì sao? Chúng ta giống nhau, hay là anh đang đơn phương đây?”

Nàng nghĩ về chuyện đâm anh, nhưng quyết định không co kéo các vết khâu của nàng đến mức ấy. Nàng hài lòng với mình khi nói. “Không, anh không đơn phương.”

“Vậy thì *nói đi!*”

“Em yêu anh, chết tiệt!” nàng nói cũng hằn thù như anh. *(ôi chết mất, hai anh chị này lãng mạn phát sợ)*

Ngực anh phập phồng vì thở mạnh khi họ đối mặt với nhau trong căm lạng. Cuối cùng sự căng thẳng cũng rút khỏi những cơ bắp căng cứng của anh. “Vậy là xong.” Anh lại ngồi xuống.

“Xong cái gì?” nàng thách thức.

“Là em yêu anh và anh yêu em.”

“Thế chúng ta sẽ làm gì? Ngừng bắn chắc?”

Anh lắc đầu và lại cầm tay nàng lên. “Việc chúng ta sẽ làm là kết hôn.” Anh ấn một nụ hôn lên đầu ngón tay nàng. “Chúng ta cũng sẽ không chờ đến sáu tháng, như một số người anh biết. Có lẽ là cuối tuần này. Không lâu hơn một tuần nữa.”

Marlie nín thở, và một nụ cười tươi sáng nở ra trên mặt nàng như mặt trời. “Em chắc chúng ta có thể xoay sở được tới cuối tuần này,” nàng nói.

Anh muốn ôm nàng vào lòng, nhưng anh quá sợ sẽ làm nàng đau. Anh nhìn vào nàng, và ngạc nhiên trước sự bình tĩnh của nàng. Nàng đã bị một tên sát nhân truy đuổi, đã xả cả băng đạn vào hắn, vậy mà trông nàng quá... thanh thản. Thậm chí cả việc đính hôn cũng không làm rung động sự điềm tĩnh đó.

Anh bắt đầu run, lần thứ mấy mấy trong đêm nay rồi. “Anh xin lỗi,” anh buột miệng nói, lần thứ mười lăm, biểu cảm của anh cho nàng biết anh đang nghĩ tới chuyện gì. “Lạy Chúa, em yêu, anh đã làm hỏng hết. Anh không hề mong em gặp nguy hiểm. Anh không biết làm sao hắn tìm được em.”

Đôi mắt màu xanh của nàng càng sâu thẳm hơn bình thường. “Có lẽ là cần phải thế. Có lẽ hẳn tìm được em là lỗi tại em. Đáng lẽ em nên đến nhà trú ẩn. Rút cuộc, có lẽ hẳn cũng cảm nhận được em như cách em cảm nhận được hẳn. Có lẽ em là người duy nhất có cơ hội chống lại hẳn, bởi vì em có thể biết hẳn đang ở đâu, hẳn đang làm gì. Có quá nhiều điều có lẽ; chúng ta sẽ không bao giờ biết chắc. Nhưng em *ổn*, Dane à, về mọi mặt.”

“Anh yêu em. Khi anh tưởng hẳn đã có em –” Giọng anh vỡ ra. Đột nhiên anh không thể chịu đựng được. Hết sức nhẹ nhàng anh bế nàng lên tay và nhấc nàng khỏi giường, rồi ngồi xuống và đặt nàng lên đùi anh, vùi mặt vào tóc nàng.

“Em biết. Em cũng yêu anh.” Nàng không phản đối vì hành động này cọ vào vai nàng, hay vì anh đang ôm nàng quá chặt. Nàng cần sự tiếp xúc đó, vòng ôm an toàn và ấm áp của anh. Nàng rúc vào người anh. “Dane à?”

“Hửm?”

“Còn một chuyện nữa.”

Anh ngẩng đầu lên. “Sao?”

“Anh có chắc là anh muốn cưới em không?”

“Tất nhiên là chắc. Sao em lại hỏi thế?”

“Em biết em như thế này làm anh khó chịu ra sao. Và em không thể lấy anh mà không nói cho anh biết mọi chuyện. Em đã khôi phục lại được hầu hết khả năng của em. Thực ra, giờ em còn giỏi hơn trước, bởi vì em có thể kiểm soát được nó.”

Anh không do dự. Cách duy nhất để anh có được Marlie là chấp nhận nàng như vốn dĩ, những khả năng ngoại cảm và tất cả. “Nhưng em không thể đọc được *anh* phải không?”

“Không. Anh là người cứng đầu nhất mà em từng gặp. *Thật* là nhẹ nhõm.”

Anh cười toe toét, và chà một nụ hôn vào thái dương nàng. “Chẳng có gì thay đổi cả. Dù thế nào anh vẫn cưới em.”

“Nhưng em *có thể* kiểm tra anh,” nàng thừa nhận, “nếu anh có một ngày tệ hại, anh sẽ không thể giấu em giống cách các cảnh sát khác thường làm với vợ mình. Anh sẽ không thể nào giấu

nhẹm nó vào một góc khuất trong tâm trí được bởi vì em đã biết chuyện gì xảy ra rồi.”

“Anh có thể sống với chuyện đó.” Rất dễ dàng, anh nhận ra. Đến lúc này anh đã có thể sống với nàng thậm chí cả khi nàng là một tín đồ của tà thần và cưới thảm bay. “Nếu em có thể làm vợ cảnh sát, anh cũng có thể làm chồng của nhà ngoại cảm. Thì sao nào; còn tệ đến đâu được nữa?”

Phần kết

Dane lặn ra khỏi giường, nhìn vào Marlie, mặt xanh lét, rồi lao vù vào phòng tắm. Nàng chống người lên khuỷu tay, xem xét tình huống với một chút nghi ngại. “Em mới là người có bầu,” nàng nói. “Sao anh lại bị ghen sáng chứ?”

Vài phút sau anh ra khỏi phòng tắm, vẫn còn hơi xanh xao. “Một trong hai ta phải bị thôi,” anh nói. Anh rên lên và đổ sập xuống giường. “Anh không nghĩ hôm nay anh đi làm nổi.”

Nàng dùng chân thúc vào người anh. “Chắc được mà. Chỉ cần ăn ít bánh mỳ khô và anh sẽ thấy khá hơn. Anh biết Trammell sẽ trêu anh nếu anh không đến.”

“Hắn đã trêu rồi.” Giọng Dane nghệt trong gối. “Lý do duy nhất hắn không kể toáng lên với mọi người là vì anh cũng biết một chuyện xấu tương đương về hắn. Bọn anh ngang nhau trong một trận đấu vật kiểu Mexico.”

Nàng ném tấm ga giường ra và bước xuống đất. Nàng cảm thấy rất tuyệt. Lúc đầu nàng thấy hơi buồn nôn, nhưng chưa bao giờ thực sự nôn, và triệu chứng đó cũng nhanh chóng qua.

Với nàng thì như thế. Dane vẫn còn nôn oẹ hàng ngày, mỗi buổi sáng, mặc dù đã qua năm mới và nàng thì đã mang thai được sáu tháng rồi. Anh đã phải trả giá cho việc làm nàng có bầu ngay sau đám cưới của họ.

“Em tự hỏi làm thế nào anh chịu được vụ đau đẻ và sinh nở,” nàng lớn tiếng trêu anh, dành cho anh cái nhìn tinh quái.

Anh rên lên. “Anh không muốn nghĩ về nó.”

*

Anh đã phải rất khổ sở. Với tư cách là người hỗ trợ sản phụ, anh hoàn toàn vô tích sự. Kể từ lúc các cơn đau của nàng bắt đầu, anh đã rất đau đớn. Các y tá rất thương anh. Họ đặt anh nằm trên chiếc giường cạnh nàng, để anh có thể nắm tay nàng; có vẻ như là để anh được an ủi. Anh xanh nhợt và vã mồ hôi hột, và mỗi lần nàng bị co bóp, thì anh cũng bị. *(chỉ vì cái chi tiết dễ thương kiêm dễ sợ này mà mình dịch cuốn này đó bà con :D – giá mà đàn ông nào cũng như thế này, haha)*

“Thật là tuyệt vời,” một y tá lớn tuổi nói, nhìn anh sung sướng. “Giá như tất cả các ông bố đều có thể làm được thế. Rút cuộc thì đã có công lý trên thế giới này.”

Marlie vỗ vào tay anh. Nàng sẵn sàng chịu đựng cho xong, kể cả khi cái giá phải trả là từng cơn đau quặn lên đều đặn đang dần trở nên dữ dội thực sự. Nàng cảm thấy nặng nề và kiệt sức, và áp lực trên khung xương chậu của nàng muốn xé toạc nàng ra, nhưng một phần trong nàng vẫn có thể lo lắng cho chồng. Đáng lẽ ra *nàng* mới là người cần được đồng cảm! Dane đã phải chịu đựng từng tháng, từng cơn đau với nàng; nàng tự hỏi một người đàn ông sẽ ra sao với những cơn đau dễ.

“Ôi Chúa ơi, lại một cơn nữa,” anh rên rỉ, nắm chặt tay nàng, và y như rằng, bụng nàng bắt đầu thắt lại. Nàng giật người, hỗn hển, cố tìm đỉnh của cơn đau để chịu đựng nó.

“Đây sẽ là đứa con duy nhất của chúng ta,” anh hỗn hển. “Anh thề sẽ không có đứa nào nữa. Chúa ơi, khi nào thì nó mới chịu ra?”

“Nhanh thôi,” nàng trả lời. Nàng có thể cảm nhận cơ co bóp chặt hơn ở sâu bên trong. Con trai họ sẽ sớm ra đời.

Đúng nửa giờ sau đó đứa trẻ ra đời. Dane đã không thể có mặt trong lúc nàng hạ sinh; bác sĩ đã buộc phải dùng thuốc giảm đau cho anh. Nhưng khi Marlie tỉnh dậy từ giấc ngủ mê mệt, anh đã đang ngồi trên ghế cạnh giường nàng, trông anh cũng xanh xao và kiệt sức, nhưng anh đang bế con.

Khuôn mặt thô ráp của anh cười toe toét. “Vất vả thật đấy,” anh nói, “nhưng chúng ta đã làm được. Nó tuyệt vời lắm. Nó rất hoàn hảo. Nhưng nó sẽ vẫn là con một.”

HẾT

-03/2010-

[1] Dòng xe hạng sang của Anh

[2] Người cộc cần, thô lỗ

[3] Reserve Officers' Training Corps: Sư đoàn đào tạo sĩ quan dự bị

- [4] Officer candidate school: Trường dự bị sĩ quan
- [5] Máy bay cá nhân cỡ nhỏ
- [6] Serie phim Bewitched rất nổi tiếng
- [7] Nonsecreters
- [8] MO: mình đoán là method of operation – phương pháp hành động
- [9] Psychopath: những kẻ lệch lạc về tinh thần, thường dùng bạo lực, hành hung, sex... để kiểm soát người khác và thoả mãn nhu cầu của bản thân (wikipedia)
- [10] Ba hình giống nhau hiện ra tức là thắng. Nhớ không nhầm thì ba hình số 7 giống nhau là thắng đậm nhất.
- [11] Telepathic
- [12] SWAT team
- [13] Retreads: loại lốp đã được thay phần bánh cao su ở ngoài, phần lõi kim loại phía trong được dùng lại để tiết kiệm chi phí.
- [14] Heterosexual: người có khuynh hướng tình dục bình thường, trái ngược với homo-sexual: người có khuynh hướng tình dục đồng giới.
- [15] Rubaiyat of Omar Khayman: tuyển tập thơ Rubai (Ba Tư) do Edward FitzGerald dịch
- [16] Nệm cứng kiểu Nhật
- [17] On top of the situation: một cách chơi chữ của tác giả như các bạn sẽ thấy ở bên dưới.
- [18] Nhân vật hư cấu trong truyện ngắn The Legend of Sleepy Hollow (tạm dịch: Huyền thoại thung lũng say ngủ) của Washington Irving, đã được dựng thành phim khá là hay, anh Johnny Depp đóng vai Ichabod, đủ thấy nv này đẹp trai cỡ nào ^^
- [19] Investigative Support Unit: Đơn vị hỗ trợ điều tra – cái bọn Mỹ này thích viết tắt khủng khiếp >"<
- [20] Tên sát nhân hàng loạt nổi tiếng trong lịch sử hình sự Mỹ.
- [21] Vòng đua kéo dài 1,91km cho ngựa thuần chủng ba năm tuổi của Mỹ, tổ chức hàng năm vào ngày thứ Bảy thứ ba của tháng Năm
- [22] Con chim hoàng yến vẫn xuất hiện trong Tom&Jerry, very cute ^^
- [23] Chicken Little trong phim hoạt hình Chicken Little của Disney chẳng? Truyện này viết trước phim đó nhiều mà nhỉ?
- [24] Mouse House của Disney
- [25] Nhân vật Thám tử Theo Kojak của Sở cảnh sát New York trong phim truyền hình dài tập Kojak của Mỹ (wikipedia)
- [26] Throwback: lại giống (một số đặc tính của tổ tiên xuất hiện trong lớp con cháu). Chắc ý anh Tram muốn nói là Dane rất giống các cụ “miền Nam” ngày xưa với tính cách hào hiệp, ứng xử lịch duyệt với phụ nữ, đúng kiểu lớp quý tộc cổ. Ở Mỹ vẫn có thói quen phân biệt dân miền Nam-miền Bắc. Người miền Nam gốc là các điền chủ lớn, có phong cách quý tộc còn người miền Bắc vốn là công nhân và các nhà công-thương nghiệp, tính cách thực dụng.
- [27] Cách chơi chữ của anh Dane: on top of the situation = nằm thế thượng phong, nghĩa đen thì mọi người thấy rồi đó >_*

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>